بسم الله الرحمن الرحيم

Kur'ânî Meseleler Çevresinde

HZ. MUHAMMED (SAS)
VE
AHİR ZAMAN DECCALİ

3. Cilt

Prof. Magdy Dawoud

BU ESERİN BÜTÜN HAKLARI SAKLIDIR.

YAYIN HAKKI SAHİBİNİN YAZILI ONAYI OLMAKSIZIN KISMEN VEYA TAMAMEN ALINTI YAPILAMAZ, HİÇBİR ŞEKİLDE KOPYA EDİLEMEZ, ÇOĞALTILAMAZ VE YAYIMLANAMAZ.

KUR'ÂNÎ MESELELER ÇEVRESİNDE HZ. MUHAMMED (SAS) VE AHİR ZAMAN DECCALİ | 3. CİLT
ISBN 978-605-68842-6-9
OCAK 2020

YAZAR
PROF. MAGDY DAWOUD

WWW.QURAN-TAFSİR.COM / WWW.MAGDYDAWOUD.NET

ÇEVİRİ
ERCAN TOPAK

HUKUKİ DANIŞMAN / VEKİL
AV. YUSUF DALMAZ

VEFA HUKUK
ÖRNEKEVLER MH. İSTASYON CD. ÇİÇEK SK. NO:2 TUNA APT. KAT:4/4
KOCASİNAN/KAYSERİ

WWW.YUSUFDALMAZ.NET / WWW.VEFAHUKUK.COM
TEL: 0 352 221 33 94
FAKS: 0 352 221 33 95
GSM: 0 533 639 77 95

TASARIM
ÖMER FARUK SELMAN

WWW.OMERFS.COM

YAYIN EVİ
ERVAKİTAP
HİKMET YARIZ

KOCATEPE MAH. 9. SOK. NO:12 A
BAYRAMPAŞA/İSTANBUL

TELEFON: 0 544 533 07 17
E-POSTA: ERVAKİTAP@GMAİL.COM
SERTİFİKA NO: 40341

BASKI
RAVZA YAYINCILIK VE MATBAACILIK

KALE İŞ MERKEZİ NO: 51-52
DAVUTPAŞA/İSTANBUL

TELEFON: 0 212 481 94 11

YENİ İLİM

ASRIN İDRAKINA HİTAB EDEN YENİ KUR´AN TEFSİRİ
KUR'ANÎ BEYANIN SIRLI BİLGİLERİNE DAİR AYDINLATILMIŞ DÜŞÜNCELER

Kur'ânî Meseleler Çevresinde

HZ. MUHAMMED ﷺ

VE

AHİR ZAMAN DECCALİ

ÜÇÜNCÜ CİLT

Prof. Magdy Dawoud

İÇİNDEKİLER

Biyografi 14

İthaf 17

Giriş 19

Magdaviyya Münâcâtlar 22

"Magdaviyye Hikmetler" 25

Hikmet 286'nın kısa açıklaması 26

Önsöz 35

Hakikat-i Muhammediyye'nin aslı 41

Muhammed (sas) diğer yaratıklar yanında kimdi veya O'nlarla mukayesesi nasıldır? 62

Hz. Muhammed (sas)'in biyografisi 77

Arapların İslam'dan önceki dini ve sosyal durumları 79

Arapların İslam öncesi dini yönleri 81

Peygamber efendimizin(sas) mübarek soyu 82

Kabe'ye Saldırı 84

Son Elçi'nin Doğumu 86

Abdullah'ın Amine'yle (ra) evlenmesi 86

Himaye 89

Bi'set'e doğru 91

İlk Vahiy 93
İlk Müslümanlar 95
Mekke'deki güçsüz ve yaralı Müslümanlar 99
Güçlenen Müslümanlar 100
Beyat, Hicret ve Fetih 103
İsra ve Mirâc 105
"Kavl / söz, söylemek" kelimesinin anlamı ve bir ayet içindeki kelime önünde duruş 108
Ed-Deccâl 115
es-Sâmirî hükümdarın sarayındadır 116
İnşaallahu Teala Deccâl'in randevusuz misafirliğe gittiğini anlatacağız 138
Şimdi piramit şeklindeki kaleye gelelim 150
Peki sessiz ulaşımlarını nasıl uyguluyorlar ve ulaşım yolları nelerdir? 160
Orada yaşayan insanlar Deccâl'in himayesinde nasıl yaşıyorlar? 161
Neden bu mel'ûnun piramit şekilli işaretleri ve şehir yapısı var? 165
Ufolar ve açıklanamayan olaylar 171
Ufo ve "Bermuda Üçgeni" arasındaki bağlantı ve bunun hikayesi 176
Deccâl'in kumanda santrali 180
Deccâl'in hızlı olan gemisi nasıl bir şeydir? 184
Deccâl ve Süleyman (as)'a verilenler ve bunun bilimsel ve dini analizi 188
Peki şimdi neden İblîs ve Deccâl birlikte çalışıyor? 196

İMAN 215
BİRİNCİ BASAMAK 215
İKİNCİ BASAMAK 219
BİLİM ALLAH'IN VAR OLDUĞUNU RET Mİ TEYİT Mİ EDER? 223
ALLAH'IN VARLIĞI RASYONEL Mİ DEĞİL Mİ? 224
GÖZ SANATI, AKIL İSE SANATKARI GÖRÜR 226
HERŞEY BİR YARATICIYI İŞARET EDER 228
ALLAH BİRTEK İLAH'TIR 229
İKİNCİ BASAMAĞIN SONUCU 230
ÜÇÜNCÜ BASAMAK 230
YARADANIN KULLANIM KILAVUZU NASIL BİRŞEYDİR? 231
AİDİYETE OLAN EĞİLİMİMİZ 232
ALLAH'IN KULLANMA KILAVUZUNA NASIL ULAŞABİLİRİZ? 232
SON PEYGAMBER 233
BİR PEYGAMBER NASIL TANINIR? 234
MUSA PEYGAMBER (AS) 234
SİHİRLE İLGİLİ MUCİZE 235
TIP İLE İLGİLİ MUCİZE 235
KİMYA İLE İLGİLİ MUCİZE 235
İSA PEYGAMBER (AS) 236
MUHAMMAD PEYGAMBER (SAS) 236
KUR'ÂN MUCİZESİ 237
DÖRDÜNCÜ BASAMAK 238
TARAFSIZ BİR BAKIŞ AÇISINDAN BAKINCA 248
MÜSLÜMANLARA TAVSİYEM 249
GAYRİ MÜSLÜMLERE TAVSİYEM 250

Niçin kadınlardan peygamber gönderilmemiştir? 253
İslam! Dehşet ve terör dini midir? 255
Beşinci basamak 256
Putperestliği izah etmeye çalışmak 258
İnsana sağlam bir dayanak noktası gerekmektedir 260
Şekillenmiş fikirler ve yönetilen eylemler 264
Güvenlik 266
İslam penceresinden bakınca mahlukat nasıl görülür ve değerlendirilir 266
İslam önleyici bir tedbirdir 273
Altıncı basamak 274
Yedinci Basamak 277
Bir ateist ile diyaloğum 279
Demir 285
Kur'ân ve sünnete göre suyun hakikati ve çeşitleri 289
Allah'a yolculukta münacaat ve tecelliyât 297
Kur'an niçin vahyedilmiştir ve vahyedilme nedenine nasıl tabi oluruz? - 1 303
Bölüm - 1 309
Bölüm - 2 313
Bölüm - 3 316
Bölüm - 4 319
Bölüm - 5 323
Bölüm - 6 327
Bölüm - 7 328

BÖLÜM – 8 333
BÖLÜM – 9 341
BÖLÜM – 10 346
BÖLÜM - 11 349
BÖLÜM - 12 356
BÖLÜM - 13 364
KUR'AN NİÇİN VAHYEDİLMİŞTİR VE VAHYEDİLME NEDENİNE NASIL TABİ OLURUZ? - 2 371
AKIL NEDİR VE GÖREVLERİ NELERDİR 379
AKIL ÖLÜMLÜ MÜ ÖLÜMSÜZ MÜDÜR? 381
"NEFİS NEDİR? SIFATLARI VE DERECELERİ NELERDİR?" 384
RIZIK VE ECEL 393
RIZKIN İKİ TÜRÜ VARDIR 400
VATAN SEVGİSİ 411
LAFZA-İ CELÂL 417
KUR'ÂN-I KERÎM 417
ELAHAD 419
PAZAR VE CUMARTESİ 423
ASILSIZ BİR HİKAYE 429
FİRAVUN MÜSLÜMAN OLARAK ÖLDÜ 433
YAHUDİLİK, HRİSTİYANLİK VE İSLAM AÇISINDAN ALLAH'I AKLETMEK VE TASVİR ETMEK KONUSU 457
AKIL VE İLİM İLE İLGİLİ KUR'AN'DA TEDEBBÜR VE TEZEKKÜR - 1 465
AKIL VE İLİM İLE İLGİLİ KUR'AN'DA TEDEBBÜR VE TEZEKKÜR - 2 471

Akıl ve İlim İle İlgili Kur'an'da Tedebbür ve Tezekkür - 3 479
Akıl ve İlim İle İlgili Kur'an'da Tedebbür ve Tezekkür - 4 487
Konu Hakkında Tıbbî Görüşler 490
Yusuf Suresi 497
Âyet - 11 499
Âyet - 12 501

Biyografi

Prof. Magdy Dawoud

27 Ocak 1961'de Mısır'ın Santapast köyünde dünyaya gelmiştir. 1985 yılında Kahire Ünivesitesi Arkeoloji Bölümünden mezun olduktan sonra İslam bilimlerinde de ihtisas yapmış ve 1987 yılında mezun olmuştur.

1988 yılında ihtisas amacıyla Viyana'ya giden Seyyid Magdy Dawoud, orada Oryantalistik Enstitüsü'nde Arabistik ve İslâm Bilimleri ihtisasına devam etmiştir. Buna paralel olarak Yüksek Enstitüde Almanca ve Latince lisan öğrenmiştir. Daha sonra profesör olarak Avusturya'nın resmî okullarında (bütün sınıf kademelerinde) İslâm üzerine ders vermiştir.

Bunun yanında bazı meslektaşları ile birlikte zorunlu İslâm ders kitaplarına da içerik yazmıştır. Bu kitapların ismi ***"Islam in meinem Leben"*** ve ***"Mein Leben für den Islam."*** dır.

Viyana Hukuk Fakültesinde İslâm Hukuku üzerine açıklamalarda bulunmuş ve bazı gazetelerde makaleler yazmıştır. O tarihlerde "Uluslararası Barış Örgütü"ne de üye olup onların gazetelerinde makaleler yazmıştır.

Birkaç yıldır kendisini tamamen İslam ilimlerinin doğru-düzgün ve özüne uygun aktarılması için adayan üstadımız günümüzde yoğun olarak Kur'an-ı Kerîm meseleleri; tefsir, fıkıh ve hikmetler gibi mevzularla meşguldür. Eserlerini Arapça, Almanca, Türkçe ve Fransızca olarak yayımlamaktadır. Bu çalışmaları **www.quran-tafsir.com** internet sitesinden de okuyabilirsiniz.
Hocamız şimdiye kadar çeşitli dillerde 29 tane eser yazmıştır.

Bazıları şunlardır:

1. İman'a Götüren Yol
2. Kur'an'daki Aydınlatılmış Evler
3. 3 Risale 2 Anahtar
4. İhlas Risalesi
5. Magdaviyya Hikmetler 1. Cilt
6. Magdaviyya Hikmetler 2. Cilt
7. Magdaviyya Hikmetler ve Münâcâtlar 3. Cilt (seri devam edecek)
8. Kur'ânî Meseleler Çevresinde – Yusuf Suresi / Birinci Cilt
9. Kur'an Tedebbürü ile ALLAH - Evren/ İkinci Cilt
10. Hz. Muhammed ﷺ ve Ahir Zaman Deccali / Üçüncü Cilt

Bu çalışmaların yanı sıra Müslümanlara sürekli hizmet etmektedir. Almanya, Avusturya ve Türkiye'deki Müslümanlara müftü sıfatında fıkıh konusunda zaman ve şahsa uygun fetvalar verir, fıkıh sorunlarını çözer ve müfessir sıfatıyla da Kur'an Ayetlerini ve Peygamberimizin (sas) Hadis-i Şeriflerini izah, tercüme ve tefsir eder. İslam İlmine atfedilmiş bir hayatın sahibi. Allah kendisini keremiyle mükafatlandırsın.

Diğer taraftan ise Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed Aleyhissalatu Vesselam'ın evladı olup, ehl-i beyt silsilesine aittir. Babasının babası ve annesi, annesinin babası ve annesi bu mübarek seyyidler ve şerifler sülalesine mensupturlar. Adeta ehl-i beytlikle kuşatılmıştır.

KAHİRE'DE BULUNAN

"SEYYİDLER VE ŞERİFLER CEMİYETİ"

DİYE BİLİNEN KURUMDAKİ SOY AĞACI KAYIT NUMARASI:

49346 (9) 38 M / 77

İthaf

Bu çalışmayı hayatımın en güzel rayihası olan ebeveynime atfediyorum.

"YÂ RABBİ, ONLAR, ÇOCUKLUĞUMDA BENİ NASIL BÜYÜTÜP YETİŞTİRDİLERSE SEN DE ONLARA ÖYLECE MERHAMET ET."

(İSRA, 17/24)

Beni yetiştiren, ebeveynime ve kardeşlerime, akraba ve ceddime vatan olan Mısır'a atfediyorum.

Son meyvem ve hayatımın refagatcisi, saliha eşim Nadjet el Heddi ve ebeveynine (Allahu Teala onları eşimi güzel yetiştirmelerinden dolayı en iyi mükafatlarla mükafatlandırsın), atfediyorum.

Bu kitabı Türkçe'ye tercüme eden Ercan Topak ve ebeveynine, tasarımını gerçekleştiren Ömer Selman ve diğer emeği geçen kardeşlerime ve anne – babalarına atfediyorum.

Bu eseri kendi zamanlarında kendi kavimlerine Nur-u Muhammediyye'den aldıkları hidayeti ulaştıran ve Ed-Deccal'e karşı da kavimlerini uyaran bütün peygamberlere (as) atfediyorum.

Bu eseri, Rasulullah Muhammed (sas)'den günümüze kadar NUR ve HAYIR tarafının yani RAHMANÎ tarafın en büyük temsilcisi Rasulullah'ın biyografisini, ve O'nunla ilgili hakikatleri, ve diğer yandan karanlık ve şer tarafın yani şeytanî tarafın en şerli temsilcisi olan ed-Deccal'in özelliklerini bize aktaran İslam alimlerine atfediyorum.

Bu eseri, Rahmeten li-l alemîn Muhammed (sas)'in rahmet ve nurundan istifade ederek hidayete ermeleri ve Deccal'in fitne ve şerlerinden ve dolayısıyla dalaletten kurtulmaları dileği ile bütün Müslümanlara ve hatta insanığa atfediyorum.

أنت نور والنور منك --
والقول بالمجاز فلاكيف النور !!

السموات والأرض أنرت ،
والفعل بالمراد حين أردت ،
والمراد منك بكن فيكون .

العقل صنعة من مرادك ،
فاثبت ياعقل عجز حالك ،
والزم قدرك واعرف مقامك !
فأين كنت قبل أن تكون !!
وحين كانت الروح ؛
فى قالوا : بلى.
فأنت مراد الله -
فكيف تقدر قدره ؟!
فامتثل لأمره سمعا وطاعة -
فأنت لأمره بين كاف ونون.
وتدبر بالصافات سبحانه عما يصفون .!

Giriş

المناجات المجداوية

مناجاة الله وهمسات للعقل

يا نورا تجلى فى كل شئ تسبيحا وحمدا !
ياكريم العطاء ، بالفضل والعزة .
ياغنى !
ياذاكرا من ذكرك ،
وشاكرا من شكرك .
باطنى لك --
وظاهرى من باطنى ..
ذاب ظاهرى بشوق باطنى إليك ؛
فى وعاءالمحبة والرجاء ،
واللهفة على اللقاء .

الوصل بك خمس ،
وطمعى فيه البقاء .

ياعقل !
أين الروح منك!
وأين وكيف أنت
حين قالت :بلى !
فكيف لاتدرك من كان معك ،
وتبحث في من أوجدها وأوجدك !!
تعلم كيف تكرم ضيفك..
فهى ضيفك بنور التوحيدمخلوقة –
وحق الضيف على المضيف الكرم .

فاحفظ نورها واهجر ظلام الجهل،
تكرم وتنعم ؛
فى دار الفناء برا وبحرا مكرما ،
وفى دار البقاء ترى ما يفوق الكلام مقالا ،
والمقام مقاما .

مجدى داود

Magdaviyya Münâcâtlar

ALLAH'A MÜNÂCÂT VE AKLA FISILTILAR

Ey herşeyde tesbih ve hamd olarak tecellî eden Nûr!

Ey nimetleri fadl ve izzetle veren Kerîm.

Ey Elğaniy!

Ey Kendisini zikredeni Zikreden,

Ey Kendisine şükredene Şükreden.

Benin bâtınım Senin içindir – ve zâhirim ise bâtınımdandır:
Zâhirim bâtınımın Sana olan özleminden fani oldu.

Sevgi ve umut tenceresinde,
Ve kavuşma özleminde.

Sana vuslat beştir,
Ve benim tamahım ise onda bekadır (süreklilik).

Sen Nûr'sun ve Nûr Sendendir – Ve konuşmak ise mecâzîdir, bu nedenle
O Nûr nasılsızdır!!

Gökleri ve yerleri Sen aydınlattın,
Yapılan, istediğinde muradınla oldu,
Ve Senin muradın ise **KUN FE YEKÛN**'dur.

Akıl Senin muradının bir eseridir,
Ey akıl, halinin acziyetini ilan et.

Haddini tut ve yerini tanı!

Sen olmadan önce nerede idin!!
Ruh **Kalu (dediler): - Bela (evet)** da iken.

Sen Allah'ın muradısın – O'nun kadrini nasıl takdir edebilirsin?!

O'nun emirlerine işiterek ve itaat ederek tabi ol,
Zira sen O'nun emrinde **KEF İLE NUN** arasındasın.

Es-Sâffât'da tedebbür yap: "SUBHANEHU AMME YASİFÛN" **"O Kendisini vasıflandırmalarından Subhandır."**

Ey akıl!

Senin ruhun nerede!

Nerede ve nasıldın o "Bela" derken!

Seninle olanı idrak edemezsin de kalkar seni ve onu var edeni araştırısın!

Misafirine nasıl cömert olunacağını öğren..

Çünkü o Tevhid-Nûruyla yaratılan misafirindir – Ve misafirin ev sahibi üzerindeki hakkı ise cömertliktir.

Onun nûrunu muhafaza et ve cehaletin karanlığını terk et, o durumda şereflendirilir ve lezzendirilirsin;

Fena diyarının denizlerinde ve karalarında şerefyap olursun.

Ve beka diyarında ise konuşmaların konuşma ötelerindekileri ve makamların makam ötelerindekileri göreceksin.

Magdy Dawoud

"الحكم المجداوية"

حكمة: 286

إن لم تنسه فى كل حال ، وداومت فى الإتصال ؛ حصل الوصال..
وبدوام الوصال يحصل السجود والإقتراب ، وفى القرب تأتى المناجاة –
فتناجيه كمناجاة نفسك ، وبدوامها تحصل المعية ، وبمدوامة المعية
تتجلى عليك وفيك الصفات، وبها يتأتى الفناء فى الصفات – فتغرب
عنك الظواهر ، وتشرق لك البواطن والحقائق ، وفيها ليس كل ما تراه
يقال – لكونه أعلى من من المقال ، فيعجز عنه اللسان ، وتذوب أمامه
أحرف الكلام – وتخرج عن الأعيان .. حينئذ إعلم أنك فى نورك
الأول حين قلت : بلى.
فإذا نظرت بنورك الأول اللوح وماحوى ، والقلم وماكتب ؛ فلن تقرأ
بلغة الأحرف والكلام باللسان ، بل بنور الكمال والجمال – فالزم
الصمت أمامه ؛ فهو قبل العقل واللسان فاحفظ الأمانة – تنل العصمة
والكمال .

مجدى داود

"Magdaviyya Hikmetler"

Hikmet: 286

O'nu her hal-u karda unutmaz
ve devamlılığı sağlarsan vuslat gerçekleşir.
Devamlılık bağı secde ve yakınlık getirir. Ve yakınlıkla munacaat gelir. Vaktiyle maiyyet (beraberlik) gelir. Sonra vaktiyle sana ve sende Sıfatlar tecellî eder. Onunla beraber Sıfatlarda fena hasıl olur. Zahirdeki olaylar batar ve olayların iç yüzleri parlar, öyle ki her gördüğünü diyemezsin. Zira lisandan yüksektir onlar. Dil konuşamaz ve harfler önlerinde dağılıp giderler. Öyle olunca bilki ilk nur'una erdin demektir, Kalu-Bela dediğin duruma.

İlk nur'unla tahtaya baktığında kalemin levhe yazdığını ne lisan harfleriyle ne dil sözleriyle ancak o kemalat nuru ve güzelliğiyle okuyacaksın.

- Önünde sus, zira o aklın ve dilin önündedir. Emaneti koru ki günahsızlığı ve kemalatı alasın.

Magdy Dawoud

Hikmet 286'nın kısa açıklaması

Allah'ı sürekli zikir halinde olur da" unutmazsan ve bu durumu geçici bir hal değil de kalıcı kılarsan vuslat (kavuşmak) gerçekleşir.
Açıklama:

"O HALDE SİZ BENİ ZİKREDİN Kİ BEN DE SİZİ ZİKREDEYİM."
(BAKARA, 152)

Devamlılık bağı secde ve yakınlık getirir.
Açıklama:

"SECDE ET VE YAKLAŞ."
(ALAK, 19)

Yakınlıkla munacaat gelir. Vaktiyle maiyyet (beraberlik) gelir. Sonra vaktiyle sana ve sende Allah'ın Sıfatları tecellî eder. Onunla beraber sıfatlarda fena hasıl olur.

Açıklama:

"Kulum bana nafile ibadetlerle yaklaşmaya devam eder, sonunda sevgime erer. Onu bir sevdim mi artık ben onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli, yürüdüğü ayağı olurum. Benden bir şey isteyince onu veririm, benden sığınma talep etti mi onu himayeme alır, korurum."

(Kudsi Hadis)

Zahirdeki olaylar batar ve olayların iç yüzleri parlar, öyle ki her gördüğünü diyemezsin. Zira lisandan yüksektir onlar. Dil konuşamaz ve harfler önlerinde dağılıp giderler. Öyle olunca bilki ilk nur'una erdin demektir.

Açıklama:
İnsanların geliştirdikleri lisanlar nasıl ilk yaratılıştaki saf nur ve muvahhid ruhun gördüklerini tarif edebilsinler ki! O durum Rabbimizin "Ben sizin Rabbiniz değil miyim? Sualine ruhlarımımızın "Bela/Evet diye harfsiz, sessiz ve dilsiz verdikleri cevap makamına eriştir.)

İlk nur'unla tahtaya baktığında kalemin levhe yazdığını ne lisan harfleriyle ne dil sözleriyle ancak o kemalat nuru ve güzelliğiyle okuyacaksın.

Yaratıldığın o nur vasıtasıyla o nurdan yaratılan Kalem'in Levh'e yadığı kada ve kader gerçeklerini lisan ve harfleriyle dil ve sözleriyle değil de o kemalatın nuru ve güzelliğiyle okuyabileceksin.

- Önünde sus, zira o aklın ve dilin önündedir. Emaneti koru ki günahsızlığı ve kemalatı alasın.

Açıklama:
Onun karşısında sus, akılla anlamaya çalışma! Zira akıl henüz yeni yaratılmıştır (yaşın kadar) ruhun ise zaman öncesinde o ilk nurdan yaratılmıştır. Ey insan cahillikle kabul ettiğin o emanet yükü ağırdır. Ona hıyanet ederek kaybetme. Bilakis emanti himaye et ki günahsızlığa ve kemalata er.

"الحكم المجداوية"

حكمة: 7

ماله وإليه مراده،
وقدرك عدله،
وماآل حالك ومصيرك إليه اختيارك .
تعقل قبل الندم – فى أولاك لأخراك ،
واجعل العقل أمينا،
وإلا خيانة لأمانة وحسرة وندامة.
المدينة المنورة

مجدى داود

"Magdaviyye Hikmetler"

Hikmet: 7

O'ndan gelen ve O'na giden Kendisinin muradı'dır.

Ve senin kaderin O'nun Adaletidir.

Ve sonunda senin halinin sonucu olarak ortaya çıkan, senin verdiğin kararlar üzeredir.

Bu hayatta öbür tarafı idrak et (dünyadan ahiretini), sonunda pişmanlık yaşamadan önce bunu yap.

Aklını emanete emin eyle, aksi halde sana verilen emanete hıyanet etmiş olursun ve senin için pişmanlık ve bir de ziyan kalır geriye.

Magdy Dawoud

حكمة: 206

محراب العمل إتقانه ، ورضا الله قبلته .

مجدى داود

Hikmet: 206

Amelin mihrabı onu sağlam yapmaktır ve Allah'ın rızası (hoşnutluğu) onun kıblesidir.

Magdy Dawoud

حكمة: 275

سر فى أرضه؛ تنظر، تبصر ،تفكر، تعقل فتدبر- تصب من كل فى رزقه.

مجدى داود

Hikmet: 275

O'nun arzında; nazar ederek
basiretle görerek,
tefekkür ederek,
aklederek ve
tedebbür yaparak yürü ki...
O'nun bütün rızıklarından alabilesin.

Magdy Dawoud

Önsöz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Eûzu billahi mineşşeytânirracîm
Bismillahi-r Rahmâni-r Rahîm

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

﴿النحل - ٩٨﴾

"Öyleyse Kur'an okuduğun zaman, kovulmuş şeytandan Allah'a sığın."

(Nahl, 16/98)

Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın âyet-i celilede ifade ettiği emri mucibince, İstiaze ile başladık. Allahu Teâlâ'dan fetih, rahmet ve daimi hidâyet dileriz. Bize gayb olan ilminden öğretmesini isteriz. Hakk Subhanehu ve Teâlâ bir Kur'ân âyetinde şöyle buyurmaktadır:

"Gaybın anahtarları O'nun katındadır, O'ndan başka hiç kimse gaybı bilmez. Karada ve denizde olanların tümünü O bilir, O, bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve her şey) apaçık bir kitaptadır."

(En'âm, 59)

O (CC)'dur Kerim Yaradan ve dilediğine dilediği kadar verip saçan ve gizli kapıları dilediği kadar açan. O nimetleri isteme yolunu da yine kendi öğretmiştir:

"De ki: Rabbim, ilmimi arttır."

(Tâ-Hâ, 114)

O'nun (CC) emriyle yine O'ndan ilim istiyoruz. Hem bize hem de bütün insanlığa faydalı olmasını diliyoruz.

O'ndan aldığımız ilimle sadece O'nun (Subhanehu ve Teâlâ) rızasına ve yüzüne talibiz. Ta ki Cennetimiz O'nun rızası ve hedefimiz O'nun (CC) Kerim yüzü olsun.

Rabbimizden dünyayı ayaklarımızın altına sermesini, kalbimizi de kendisinden ayırmamasını dileriz. Bize emrettikleri konularda yardımcımız olmasını, yasakları konusunda bizi korumasını keremi bol Rabbimizden dileriz.

Gafur-u Rahim Allah'ımızdan bildiğimiz ve unuttuğumuz bütün günahlarımızı bağışlamasını dileriz.

İslam nimeti için Rabbimize hamd ederiz, kendisinden henüz istemeden bizi doğru îmana ve dine hidâyet eden Allah'a, isim ve sıfatlarına yakışır biçimde hamd-u sena ederiz.

Rabbimizin Ulûhiyetine ve Rububiyetine yaraşır biçimde hamd ederiz. Allah Subhan İlah'tır ve O'ndan başka ibadete layık kimse yoktur.

Allahu Teâlâ, mahlûkatının kendisini hakkıyla tanımadığı ve dolayısıyla kendisine hakkıyla hamd edemeyeceğini bildiği için Fatiha Suresi'nde Kendisine hamd etmiştir. Fatiha'daki hamd hamdlerin en üstünü olan Allah'ın hamdidir.

Biz O'nu kendi hamdiyle hamd ederiz, yani Kitabındaki hamd ile:

"HAMD, ÂLEMLERİN RABBİ ALLAH'A MAHSUSTUR."

(FÂTİHA, 2)

"GÖKLERDE VE YERDE OLAN (HERKESİN VE HER ŞEYİN) TÜMÜ RAHMÂN (OLAN ALLAH)A, YALNIZCA KUL OLARAK GELECEKTİR. ANDOLSUN, ONLARIN TÜMÜNÜ KUŞATMIŞ VE ONLARI SAYI OLARAK SAYMIŞ BULUNMAKTADIR."

(MERYEM, 93-94)

"SONRA, DUMAN HALİNDE OLAN GÖĞE YÖNELDİ; BÖYLECE ONA VE YERE DEDİ Kİ: "İSTEYEREK VEYA İSTEMEYEREK GELİN." İKİSİ DE: "İSTEYEREK (İTAAT EDEREK) GELDİK" DEDİLER."

(FUSSILET, 11)

"YEDİ GÖK, YER VE BUNLARIN İÇİNDEKİLER O'NU TESBİH EDER; O'NU ÖVGÜ İLE TESBİH ETMEYEN HİÇ BİR ŞEY YOKTUR, ANCAK SİZ ONLARIN TESBİHLERİNİ KAVRAMIYORSUNUZ. ŞÜPHESİZ O, HALİM OLANDIR, BAĞIŞLAYANDIR."

(İSRÂ, 44)

Kendisine itaat edeni de isyan edeni de terbiye eden Rabb ve dünya hayatında bütün insanların tüm ihtiyaçlarını karşılayan RAHMÂN, fadlı çok olandır. Vermediğinde vermeyişi ise adalet ve hikmetindendir. O'nu hamd ile tesbih ederiz ve verdiği sayılamayacak kadar nimetleri için şükrederiz.

Ey Rabbimiz! Senin nimetlerini saymaya güç yetiremeyiz. Sana şükrederiz, ancak hakkıyla şükredemediğimizi kabul ederiz. Sana hakkıyla şükredemediğimiz için bizi bağışla ve Sen yine Kendin Kendine şükret bizim adımıza. Sen muhakkak Kâdir ve Rahîm'sin.

Sana sığınıyoruz ya Rabbi! Hamd-u tesbihimiz sana layık olması için Senin hamd-u tesbihinle senden medet umuyoruz.

Ya Rabbi! Bizi bağışla. Mazeretimiz ise Senin Ganî ve Azîz oluşun. Sen ki hak etmediğimiz halde bize verirsin ve hak etmediğimiz halde bizi (kötülüklerden) engellersin.

Peygamberine salat-u selam eyle ve O'nun bereketini ve kutsiyetini artırdıkça artır. O ki bizim göz ışığımız ve O ki bizim gönül aydınlığımız. Mübarek elçin Muhammed'e, istisnasız bütün âlemlere rahmet olarak gönderilen Nebi'ye salât-u selam eyle. Salâvat ve selamatın bütün

peygamberlere, ailelerine, sahabilerine ve kıyamete kadar tabilerine olsun. Ebeveynimize ve bize de ta kıyamete kadar olsun.

Ya Rabbi! Habibinin hakikatini; kadr-u kıymetini hakkıyla sadece Sen bilirsin. Her kapalılığı açan Fatih, nübüvvet halkasının son zinciri, peygamberlik evinin son tuğlası, Hatem-un Nebî Ahmed, Mahmud, Muhammed, Mustafa'ya Senin indindeki kadr-u kıymetince salât-u selam eyle.

Şu andan itibaren ta sonsuz sonsuzluğa kadar Ulûhiyetince ve Rububiyetince yaratılmışların en hayırlısına, ilk kulun ve kâinat aşırı ışık olan elçin Muhammed'e salât-u selam eyle.

Ey Hannan, Ey Mennan, Ey RAHMÂN! Bizi, ebeveynimizi, ailemizi ve kardeşlerimizi bu hamd-u sena ve salâvat ile hamd edenler derecesine ulaştır.

Bu eserde iki meşhur şahsın biyografisi ve özelliklerini anlatmaktayız. Birisi Rahmanî tarafın temsilcisi diğeri ise şeytanî tarafın. Birisi yaratılmışların en hairlısı Ahmed, Mahmud, Muhammed, Mustafa, Nebiyyullah, Rasulullah, Habibullah (sas), diğeri ise yaratılmışların en şerlilerinden Mesihi-d Deccâl.

Fitnenin zirvede olduğu, doğruların reddedildiği buna karşın yalan ve yanlışların itibar gördüğü. Dini değerlerin itibarsızlaştırıldığı ve buna karşılık haramların ve sapıklıkların el-baş üstünde tutulduğu günümüzde HAK SÖZ susturlulmaya çalışılıyor ve Deccalin ayak sesleri duyuluyor... İnsanların insanlıklarını ve özellikle de Mü'minlerin imanlarını koruyabilmeleri için dualarımızın yanı sıra bu eseri yazıp yayınlamayı uygun gördük.

Prof. Magdy Dawoud
11.11.2019

Hakikat-i Muhammediyye'nin aslı

Eûzu Billahimineşşeytânirracîm Bismillahirrahmanirrahîm.

Ve-l hamdulillahi Rabbil alemîn. Vessalatu vesselamu alâ Seyyidina Rasulullah.

Bu risalenin konusu sevgili Peygamberimiz Muhammed (sas)'in hakikatinin aslı hakkındadır. İnşaallahu Teala konuyu Kur'an ve hadisler ışığında işleyeceğiz.

Abdur-Rezzak, Câbir ibn Abdullahi el-Ensarî (ra)'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir:

> "YA RASULALLAH, BANA, ALLAH'IN İLK YARATTIĞINI BİLDİRİR MİSİN?" BU SUAL ÜZERİNE RASULULLAH (SAS) ŞÖYLE DEDİ: "YA CÂBİR, MUHAKKAK Kİ ALLAHU TEALA HERŞEYDEN ÖNCE KENDİ NÛR'UNDAN SENİN PEYGAMBERİNİN NÛR'UNU YARATMIŞTIR. SONRA ALLAHU TEALA BU NÛR'U KUDRETİYLE DİLEDİĞİ KADAR GEZDİRMİŞ VE DOLAŞTIRMIŞTIR. O ANDA NE ZAMAN VARDI NE LEVH, NE KALEM, NE CENNET, NE CEHENNEM,

NE MÜLK, NE GÖK, NE YER, NE GÜNEŞ, NE AY, NE CİN NE DE İNSAN. BUNLARIN HİÇBİRİ YOKTU. NİHAYET ALLAHU TEALA MAHLUKATI YARATMAK İSTEDİĞİNDE BU NÛR'U DÖRDE BÖLDÜ:

- BİRİNCİ BÖLÜMDEN ALLAHU TEALA KALEMİ YARATTI.
- İKİNCİ BÖLÜMDEN LEVH-İ MAHFUZ'U YARATTI.
- ÜÇÜNCÜ BÖLÜMDEN ARŞI YARATTI.
- DÖRDÜNCÜ BÖLÜMDEN ALLAHU TEALA DÖRT BÖLÜM YARATTI:
- BİRİNCİ BÖLÜMDEN GÖKLERİ YARATTI.
- İKİNCİ BÖLÜMDEN YERLERİ YARATTI.
- ÜÇÜNCÜ BÖLÜMDEN CENNET VE CEHENNEMİ YARATTI.
- DÖRDÜNCÜ BÖLÜMDEN YİNE DÖRT BÖLÜM YARATTI:
- BİRİNCİ BÖLÜMDEN MÜ'MİNLERİN BASİRET NÛR'UNU YARATTI.
- İKİNCİ BÖLÜMDEN MÜ'MİNLERİN KALP (MARİFET) NÛR'UNU YARATTI (YANİ ALLAH'I BİLME NÛR'UNU).
- ÜÇÜNCÜ BÖLÜMDEN O'NLARIN ÜNSİYET YANİ BEŞERİYET NÛR'UNU YARATTI, O NÛR İSE TEVHİD'DİR: LA İLAHE İLALLAH MUHAMMEDUN RASULULLAH VS.

Başka bir rivayette de Câbir (ra)'in sorusu üzerine Rasulullah (sas) şöyle demiştir:

"ALLAH'IN YARATTIĞI İLK NÛR SENİN PEYGAMBERİNİN NÛR'UDUR YA CÂBİR. O'NU YARATTI VE O'NDAN HER

HAYRI YARATTI VE SONRA HERŞEYİ YARATTI. VE ALLAH O NÛR'U YARATTIĞINDA O'NU KURB MAKAMI'NA YANİ YAKINLIK MAKAMINA GETİRDİ. KURB MAKAMI'NDA ONİKİBİN YIL BEKLETTİ. DAHA SONRA O NÛR'U 4 KISMA AYIRDI. ARŞI BİR BÖLÜMDEN YARATTI, KÜRSİYİ İKİNCİ BÖLÜMDEN VE ARŞI TAŞIYANLARI (MELEK) VE KÜRSİ HAZİNELERİNİ İKİNCİ VE ÜÇÜNCÜ BÖLÜMDEN YARATTI. DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ İSE ONİKİBİN YIL YAKINLIK MAKAMINDA BEKLETTİ VE SONRA O BÖLÜMDEN DÖRT BÖLÜM YARATTI:

BİRİNCİ BÖLÜMDEN KALEMİ VE DİĞER BÖLÜMDEN LEVHİ YARATTI VE DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ HAVF (KORKU) MAKAMINDA ONİKİBİN YIL BEKLETTİ. SONRA O'NDAN DÖRT BÖLÜM YARATTI. BİR BÖLÜMDEN MELEKLERİ, BİR BÖLÜMDEN GÜNEŞ VE AY'I BİR BÖLÜMDEN GEZEGENLERİ VE DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜ İSE RECA (RİCA) MAKAMI'NDA ONİKİBİN SENE BEKLETTİ. SONRA O'NU DÖRT BÖLÜME AYIRDI. BİR BÖLÜMÜNDEN AKLI YARATTI, BİR BÖLÜMÜNDEN İLİM VE HİLİM (SABIR-SUKUNET-VE ILIMLILIK) YARATTI, BİR BÖLÜMÜNDEN İSMET (GÜNAHSIZLIK) VE BAŞARIYI YARATTI VE DÖRDÜNCÜSÜNÜ HAYA MAKAMI'DA ONİKİBİN YIL BEKLETTİ. SONRA ALLAHU TEALA O'NA BAKTI HAYA MAKAMI'NDA VE O NÛR'DAN TER GİBİ BUHAR ÇIKTI VE SU DAMLACIKLARI GİBİ YÜZYİRMİDÖRTBİN DAMLA DAMLADI. HER DAMLADAN ALLAHU TEALA NEBİ VE RASULLERİN (AS) RUHLARINI YARATTI. PEYGAMBERLERİN (AS) RUHLARI NEFES ALDI VE O NEFESLERDEN ALLAHU TEALA KIYAMETE KADAR (GELMİŞ VE GELECEK) VELİLERİN, BAŞARILILARIN (MURADA ERENLER), ŞEHİT VE İTAATKARLARIN RUHLARINI YARATTI. ARŞ, KÜRSİ, NÛR'UMDANDIR, RUHLAR NÛR'UMDANDIR, MADDE NÛR'UMDANDIR, YEDİ GÖKLERİN MELEKLERİ NÛR'UMDANDIR, CENNET VE LEZZETLERİ NÛR'UMDANDIR. GÜNEŞ, AY VE GEZEGENLER NÛR'UMDANDIR, AKIL, İLİM VE BAŞARI NÛR'UMDANDIR, NEBİ VE RASULLERİN RUHLARI NÛR'UMDANDIR. ŞEHİD VE SALİHLER NÛR'UMUN NETİCELERİDİR. SONRA ALLAHU TEALA ONİKİBİN PERDE (HİCAB) YARATTI. O DÖRDÜNCÜ NÛR'U HER PERDE ÖNÜNDE BİN YIL BEKLETTİ. O PERDELER İSE KULLUK DERECELERİDİR. KERAMET, HEYBET, RAHMET,

REFET, İLİM, HİLM, DÜRÜSTLÜK, SÜKUNET, SABIR, SIDK (DOĞRULUK) VE YAKÎN PERDELERİ.

O NÛR ALLAHU TEALA'YA HER PERDEDE BİN YIL KULLUK (İBADET) YAPTI. O NÛR PERDELERİN ARDINDAN ORTAYA ÇIKINCA ALLAH O IŞIĞI (NÛR) ARZA BIRAKTI. O NÛR İSE GECEDE AYDINLIK SAÇAN BİR KANDİL GİBİ DOĞU-BATI ARASINDAKİ HERŞEYİ AYDINLATTI. SONRA ALLAHU TEALA ARZDAN (TOPRAK) ADEM (AS)'I YARATTI VE ALNINA O NÛRU YERLEŞTİRDİ. SONRA ADEM (AS)'DEN O NÛR OĞLU ŞÎT (AS)'E GEÇTİ. SONRA O NÛR PAKLARDAN HAYIRLILARA VE HAYIRLILARDAN PAKLARA (TEMİZLERE) TA Kİ SONUNDA ABDULMUTTALİB OĞLU ABDULLAH'IN SULBÜNE O'NDAN DA AMİNE'NİN RAHMİNE DÜŞENE KADAR. SONRA ALLAH BENİ DÜNYAYA ÇIKARDI. SONRA ALLAHU TEALA BENİ BÜTÜN RASULLERİN EFENDİSİ VE NÜBÜVVETİN (PEYGAMBERLİĞİN) KAPANIŞI VE ALEMLERE RAHMET KIYAMETTE AYDINLANMIŞLARA REHBER KILDI. VE PEYGAMBERİNİN YARATILIŞININ BAŞLANGICI İŞTE BÖYLEYDİ YA CÂBİR."

Şifa isimli kitapta İbni Abbas (ra) Rasulullah (sas)'ın şöyle dediği rivayet etmiştir: ***"Allahu Teala Adem (as)'ı yarattığında O'nun suyuyla beni arza (dünya) getirmiştir ve Nuh (as)'ın suyunda (sulbünde) gemiye bindim ve İbrahim (as)'ın suyunda iken ateşe atıldım. Allahu beni asillerin suyundan pakların rahimlerine ta ebeveynime kadar hiç zina olmaksızın naklederek getirtti."*** (Seyyidimiz Muhammed (sas)'in ceddinde asla zina vuku bulmamıştır.)

İbni Câbir (ra)'den rivayet edilen hadis değişik yerlerde parça parça zikredilmiş ve ulema nezdinde sahih ve meşhur olarak nakledilmişlerdir. Bunu izah etmek için deriz ki: Bu rivayetlerden sadece birini sahih hadis olarak nitelesek hepsini doğru olarak kabul etmek durumundayız. Mesela, Abdullah ibni Câbir (ra)'den gelen başka bir rivayet şöyledir:

"Allah'ın ilk yarattığı akıldır." Bu hadis meşhurdur. Diğer bir rivayette ise şöyledir:

"İlk yaratılan bir cevherdir." İbni Vehb'in rivayet ettiği hadis'de ise şöyle denmiştir:

"Allah'ın ilk yarattığı benim nûrumdur." Bu hadis ise hasendir. Başka hadis'de:

"Allah'ın ilk yarattığı benim ruhumdur." Ve bu da meşhur bir hadis'tir. Bu dört ayrı rivayette tanınan ve bilinen meşhur hadislerdendir ve alimler sürekli nakledegelmişlerdir.

Allahu Teala Peygamberin (sas) ruhunu yaratmıştır ve O'ndan da bütün ruhları yaratmıştır. Zira O (sas) bir hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur: ***"Ben ruhların babasıyım Adem de insanların."***

Ve Allahu Teala sonra Peygamberinin (sas) Nûr unu yaratmış ve sonra O Nûr dan bütün Nûr ları yaratmıştır. Rasulullah (sas) dedi ki: ***"Ben Allah'ın Nûr'undanım ve mü'minler de Nûr umun gölgesindendir."***

İzahat: Sonra Allah bir cevher yaratmıştır. Bu cevher bir unsur olarak yaratılan unsurların ilkidir. Allahu Teala o cevherden arşı, gökleri, yerleri yaratmıştır. O Muhammed (as)'in hakikatinin aslıdır ve varlığın açılma derecesindeki durumu ve herşeyin kapısı ve aslı hükmündedir. Hem de üst ve alt cevherdir, zira üstte ve allta ne varsa hepsi O'ndandır. Melaikenin aslı, insanın aslı kısacası herşeyin hakikatinin aslı O'ndandır. Allah Subhanehu ve Teala'nın isimlerinin aslı da Rasulullah 'tır (sas).

Allah'ın isimlerinin aslı Nûr -u Rasulullah'tır (sas). Çünkü Rasulullah varlığın kapısı ve varlığın sonudur. Bunların tümü Nûr -u Rasulullah'tandır ve O Nûr'da (sas) toplanmıştır.

Ama ibni Vehb'in rivayetinde geçen: "Allah'ın ilk yarattığı kalemdir." Hadisinin izahına gelince:

El-Kalem herşeyi yazan en yüce kalemdir. O kalemden mürekkep değil ışık yani Nûr akarak herşeyi yazmıştır. O levh ise alem levhidir (tahtasıdır). O'na mutlak akıl da diyebiliriz.

Niçin mutlak akıl? Zira hem kendini bilmek için hem de Rabbini bilmek için. Çünkü o mutlak akıl Nûr'u Rasulullah'tandır (sas) ve kendisini mutlak akıl olarak adlandırmıştır. Hem kendisini Allah'ın kulu olarak bilir ve tanır hem de kulluk yaptığı Allah'ı bilir ve tanır. Kendisini ve Rabbini tanıyan mutlak akıl. Aynı zamanda O'nu Ruh-ul Azam olarak da adlandırabiliriz, çünkü bütün yaratılmışların aslıdır. Kur'an'daki ruh hakkındaki ifadeye gelince:

"SANA RUHTAN SORUYORLAR. DE Kİ: RUH RABBİMİN EMRİNDENDİR."

(İSRA, 85)

Yani maddeden değil, Allah'ın emir aleminden aracısız ve vasıtasız doğrudan sadece Allah'ın emriyle gelen Nûr kastolunmaktadır. Ama Allah'ın yarattığı ise maddeden gelmiştir, mesela hayvanların sudan yapıldığı gibi. Allahu Teala Kur'an şöyle buyurmaktadır:

"VE HER CANLI ŞEYİ SUDAN YAPTIK."

(ENBİYA, 30)

İnsan ruhu Kudretullah ile gelen ilk şeydir. Ruh, Nûr anî Cevher olarak latif halde Allah'ın emrinden (Allah'ın meselesi) olarak gelmiştir. Ve O yoktan yaratılan mülktür.

Er-Ruh-ul Azam ilk yaratılandır ve Nebi Muhammed (sas)'in ruhudur. Bu nedenle Rasulullah (sas): ***"ALLAH'IN İLK YARATTIĞI BENİM RUHUMDUR."*** Demiştir.

Zaman zaman, yer yer farklı isimlerle ifade edilse de aslında hepsi ilk yaratılanın farklı açılardan isimlendirilmesinden ibarettir. Ancak O şanlı Peygamberin (sas) ismi ve aslı azametli olduğu için farklı isimlerle ifade, izah ve tarif edilmektedir. Yani sonradan gelenlerin hepsi de O aslın sıfatları olarak ortaya çıkmışlardır. Bir aslın değişik isim ve tanımları da diye biliriz. Asıl ise bir ve pek azimdir. O asıldan başka ne varsa O asıldan gelmiştir. Allah yaradan ve ilk yaratılan ise İlk Nûr, İlk Akıl, İlk Ruh.

Hepsi de aynı ve Peygamberimizin (sas) farklı bakımlardan tanımlarıdır.

Burada sübje Allah ve akuzatif (i-hâli) ise O'nun Rasulü Muhammed sas)'dir. "Ben elmayı yiyorum." Bu cümlede 'ben' sübje ve 'elma' ise akuzatif olduğu gibi. Demek ki Allah haricindeki herşey akuzatiftir ve O akuzatif ise Nûr -u muhammedi'dir, Muhammed'dir ya da Ruh-u Muhammed'dir, değişmez hepsinden maksat aynı hakikattir sallallahu Teala aleyhi ve sellem.

Haberde gelmiştir ki bir hadis-i kudsi'de şöyle buyurlulmaktadır:

"LAVLAKE LEVLAKE MA HALAKTUL EFLAKE." "SEN OLMASAYDIN, SEN OLMASAYDIN GEZEGENLERİ YARATMAZDIM"

Demek ki asıl Muhammed (sas) ve onun dışındaki herşey O'ndandır. Değişik bir benzetmeyle: 'Peygamberin ruhu yaratılış ağacının tohumudur' da diye biliriz.

O'na çok isim ve sıfat verilebilir ve bu durum da zaten O'nun büyüklüğünü ifade eder. O Muhammed'dir ve herşeyin cevheridir. Zira O (sas) İNCİ olarak da CEVHER olarak da anılmaktadır. Efendimizin (sas) kendi ifadesiyle: "ALLAH'IN İLK YARATTIĞI BİR CEVHERDİR."

Başka bir rivayet ise şöyledir:

"ALLAH'IN İLK YARATTIĞI BİR İNCİDİR (DÜRRET). SONRA ALLAH O İNCİYE BAKMIŞTIR DA O İNCİ ERİMİŞTİR."

O (sas) Nûr anî olduğu için kendisine melek de denilebilir. Mahlukatın kader ve kazası olduğu için KALEM olarak da tanımlanmıştır. Çünkü O'nun (sas) Nûr undan bütün kainatın ve içindekilerin kaza ve kader olguları yazılmış ve yaratılmıştır. Sonra Rasulullah (sas)'a beden ve ruhuyla birlikte arşın öteleri miraç ettirilmiştir.

Rasulullah (sas) ne demişti?

Rasulullah (sas) demişti ki:

"BÜTÜN PEYGAMBERLER ALLAH'I SENA ETMİŞLERDİR VE RABBİM İSE BENİ SENA ETMİŞTİR (ÖVMÜŞTÜR). HAMD BENİ ALEMLERE RAHMET OLARAK GÖNDEREN, BÜTÜN İNSANLARA BEŞİR (MÜJDECİ) VE NEZİR (UYARICI) OLARAK YOLLAYAN, İÇERİSİNDE HERŞEYİN BEYANI BULUNAN FURKAN'I BANA İNDİREN, ÜMMETİMİ EN HAYIRLI ÜMMET KILAN VE VASAT (ARACI) YAPAN, VE ÜMMETİMİ BİRİNCİ VE SONUNCU YAPAN YANİ CENNETE İLK GİRECEK İNSANLAR KILAN AMA YARATILIŞ SIRASI OLARAK EN SON İNSANLAR OLARAK YARATAN, SADRIMI GENİŞLETEN VE GÜNAHLARI BANA ENGELLEYEN, VE ZİKRİMİ YÜCELTEN ("LA İLAHE İLLALLAH MUHAMMEDUN RASULULLAH" DERKEN ALLAH'IN İSMİ YANINDA RASULULLAH'I ANMAK İSMİNİ YÜCELTMEKTİR) VE BENİ AÇAN VE KAPATAN YANİ FATİH VE HATEM KILAN ALLAH'ADIR."

MİRAÇDA GEÇEN BU DİALOGDA İBRAHİM (AS) DEMİŞTİ Kİ: "EY PEYGAMBERLER, MUHAMMED (SAS) BUNUNLA SİZİ GEÇMİŞTİR."

İmam Cafer-i Sadık (ra) şöyle dedi: "Allah Peygamberini Miraç Gecesi'nde gökler ve yerler üzerinde çömertce şereflendirmiş ve meleklerin önüne geçirmiştir. Sonra gök sakinlerine imam eylemiş ve Onlar içinde peygamberler (as) de vardı. Bu büyük şeref o gün Peygambere (sas) verilmiştir.

Bir sahih hadisinde Rasulullah (sas) şöyle buyurmaktadır:

"ALLAH VERENDİR BEN DE DAĞITANIM. KIYAMETTE İNSANLAR ŞEFAATIMA MUHTAÇ OLACAKLAR TA Kİ İBRAHİM (AS)'A KADAR. HALİL-UR-RAHMAN DAHİ ŞEFAATİME İHTİYAÇ DUYACAKTIR."

Necmeddin-el-Kubrî İsra Suresi'nin tefsirinde şöyle demiştir: "Rasulullah (sas) isra (gece yolculuğu) yaptığında bütün peygamberlere (as) imam olmuştur.

Eş-Şifa isimli kitapda gelecek olan hadis yer almaktadır.

Cabir bin Abdullah (ra)'tan rivayetle Rasulullah (sas) buyurdular ki:

"BANA BEŞ ŞEY VERİLMİŞTİR Kİ (BAZISINA GÖRE ALTI), BUNLAR BENDEN ÖNCEKİ PEYGAMBERLERDEN HİÇBİRİNE VERİLMEMİŞTİR:

1. BEN, BİR AYLIK MESAFEDE OLAN DÜŞMANIMIN İÇİNE DÜŞEN BİR KORKU İLE YARDIMA MAZHAR OLDUM.

2. YERBANATAHUR,PÂKVEMESCIDKILINDI.HERKIM NAMAZ VAKTINE GIRERSE, NEREDE OLURSA OLSUN NAMAZINI KILAR. ÜMMETIMDEN HERHANGI BIRI, NAMAZ VAKTI GIRINCE, BULUNDUĞU YERDE NAMAZINI KILSIN. (HERHANGI BIR YERDE)

3. BANA GANIMETLER HELAL KILINDI. HÂLBUKI BENDEN ÖNCEKILERDEN HIÇ KIMSEYE HELAL DEĞILDI.

4. BENDEN ÖNCEKI PEYGAMBERLERIN HER BIRI YALNIZ KENDI KAVIMLERINE GÖNDERILIRKEN, BEN BÜTÜN INSANLARA GÖNDERILDIM.

5. BANA ŞEFAAT ETME YETKISI VERILDI."

(SAHİH-İ BUHARİ)

RIZIK BENIM OKUMUN GÖLGESI ALTINDADIR VE CIHAD MESLEĞIMDIR. CENNETE ILK GIRECEKLER ÜMMETIM ARASINDAN OLACAKTIR VE YETMIŞ BIN KIŞI HESAPSIZ CENNETE GIRECEKTIR. VE ALLAH BANA BAŞARI VERMIŞTIR, IZZET VE (DÜŞMANLARIN KALPLERINI) KORKU VERMIŞTIR. VE ÖNCEKILERE YASAKLANMIŞKEN ÜMMETIM IÇIN GANIMET HELAL KILINMIŞTIR. VE DINIMIZDE ZORLUK YOKTUR (KOLAYLAŞTIRILMIŞTIR).

Eş-Şifa kitabında bu şekilde nakledilmiştir.

Kabe'yi yıkmak için Mekke'ye sürülen filleri Allahu Teala'nın helak ettiğini biliyoruz.

Yine Eş-Şifa kitabında nakledildiğine göre Rasulullah (sas) şunları söylemektedir:

"ADEMOĞLUNUN EFENDISIYIM VE HAMD SANCAĞI ELIMDEDIR AMA GURUR YOK. ADAM (AS)'E KADAR BÜTÜN PEYGAMBERLER (AS) SANCAĞIMIN ALTINDA OLACAKLAR VE MAHŞERDE TOPRAKTAN KALKACAK OLANLARIN ILKIYIM VE CENNET KAPISINI AÇACAK VE IÇERISINE GIRECEKLERIN ILKIYIM VE BENIMLE BERABER MÜ'MINLERIN FAKIRLERI DE GIRECEK AMA ÖVÜNMEK YOK. ÖNCEKILERIN VE SONRAKILERIN EN CÖMERDIYIM AMA ÖVÜNMEK YOK. VE BEN CENNETE GIRERKEN ARKASINDAN EN ÇOK GELINENIM, ÇÜNKÜ EHL-I CENNET YÜZYIRMI TÜR OLACAKTIR VE ONLARIN SEKSENI ÜMMETIMDEN VE GERIYE KALAN KISMI DIĞER BÜTÜN ÜMMETLERIN TOPLAMI OLACAKTIR."

Eş-Şifa kitabında gerçek tevratta şunların yazılı olduğu nakledilmiştir: **"Ben yaratılan ilk peygamberim ve peygamberlerin de sonuncusuyum."**

Ve Rasulullah (sas) şöyle buyurdu:

"VE BEN UYKUDAYKEN YERLERIN BÜTÜN ANAHTARLARI ELLERIMIN ALTINA GETIRILDI."

Ve O (sas) dedi ki:

"BEN ÜMMÎ PEYGAMBER MUHAMMED'IM VE BENDEN SONRA PEYGAMBER YOKTUR. BANA KELIMELERIN DERLI TOPLUSU VE KELIMELERIN SONLANMIŞI VERILDI. (YANI BIR KELIMEYLE ÇOK MANA IFADE EDEN IHATALI ANLATIM VE BIR DAHA IZAH GEREKLILIĞI BIRAKMAYACAK ŞEKILDE SONLANMIŞ VE SONUÇ HALLI KELIMELERLE KONUŞMA ÖZELLIĞI) VE BEN CEHENNEM MELEKLERINI VE ARŞ'IN TAŞIYICILARINI ÖĞRETTIM."

Ve O (sas) dedi ki:

"RABBIM BANA DEDI KI: İSTE YA MUHAMMED! BEN DE DEDIM: YA RABBI İBRAHIM'I HALIL'IN EDINDIN VE MUSA ILE BIR KONUŞMA KONUŞTUN VE NUH'U SEÇKIN KILDIN VE SÜLEYMAN'A KENDISINDEN SONRA HIÇ KIMSEYE VERMEYECEĞIN ZENGINLIK VERDIN. BUNUN ÜZERINE RABBIM BANA ŞÖYLE DEDI: SANA VERDIĞIM YA MUHAMMED ONLARDAN DAHA IYISI. SANA KEVSER'I VERDIM VE SENIN ISMINI KENDI ISMIMIN YANINA KOYDUM KI GÖKTE ÇAĞRILIR (SÖYLENIR DURUR). VE SENIN IÇIN VE ÜMMETINE IÇIN YERI TEMIZ (PAK) EYLEDIM. ÖNCEKI VE SONRAKI GÜNAHLARINI AFFETTIM. VE SEN YERDE GEZERSIN AMA BAĞIŞLANMIŞ OLARAK. VE SENDEN ÖNCE BUNLARI HIÇ KIMSEYE VERMEDIM. ÜMMETININ KALPLERINI KUR'AN (KITABI) YAPTIM. VE ŞEFAATI SENIN IÇIN SAKLADIM BAŞKA HIÇBIR PEYGAMBER IÇIN DEĞIL."

İşte bu nedenle Efendimiz (sas) bütün halkın ta İbrahim (as)'a kadar şefaatine ihtiyaç duyacağını bildirmiştir.

Ve yine Rasulullah (sas) demiştir ki:

"BEN ABDULLAH'IM VE PEYGAMBERLERIN SONUNCUSUYUM. ADEM BALÇIKTAYKEN BEN PEYGAMBERLERIN SONUNCUSUYDUM. BEN İBRAHIM (AS)'IN DUASI VE İSA (AS)'IN MÜJDESIYIM. (BEN TEVRAT'TA GEÇEN 'MUHAMMED HABIBU-R-RAHMAN'DIR' MÜJDESIYIM). ALLAHU TEALA BUYURDU KI: "SENI BÜTÜN İNSANLIĞA UMUMI GÖNDERDIM VE ÜMMETINE SON VE ILK KILDIM. (DÜNYA HAYATINDA SON GELEN ÜMMET AMA AYNI ZAMANDA CENNETE ILK GIRECEK OLAN ÜMMET) VE SENIN, BENIN KULUM VE RASULÜM OLDUĞUNU IFADE EDENE KADAR (EŞHEDU EN LA ILAHE ILLALLAH VE EŞHEDU ENNE MUHAMMEDEN ABDUHU VE RASULUHU) HUTBELERINI GEÇERSIZ KILDIM. SENI YARATIŞDA ILK GÖNDERMEDE SON ELÇI KILDIM. VE SANA YEDI MESANI VERDIM (7 HAMD/ÖVGÜ TÜRÜ). BUNLARI SENDEN ÖNCE HIÇBIR PEYGAMBERE VERMEDIM. VE BEN SENI FATIH (AÇAN) VE HATEM (KAPATAN) KILDIM."

Demek ki Rasulullah (sas) Allah olmaktan başka hepsidir. O'nun (sas) hakikati mutlaktır. O (sas) Levh-i Mahfuz'dur, Kalem'dir, Kainat'tır, Akıl'dır, Ruh'tur ve HEPSI'DIR.

Rasulullah (sas) dedi ki:

"BEN RUHLARIN BABASIYIM VE ADEM GÖLGELERIN BABASIDIR."

Allahu Teala, Zat'ının kemaliyle Hakikat-i Muhammedî'ye tecelli etmiş ve O tecelli İsmullahi-l Azam olarak bütün batınların batını ve zahirlerin zahiri olarak yansımıştır. Sallallahu aleyhi ve sellem.

Muhammed (sas) Kemalullah ve Sıfatullah'ın O Nûr'daki tecellisidir, O Ruh'daki tecellisidir. O ruhuyla (sas) İsm-i Azam ile irtibatlı olandır o makamın sahibidir. İsmu-l Azam Peygamberin (sas) makamıdır. O (sas) İsmu-l Azam'ın batını (içi) ve zahiridir (dışı). Bunun kimse kokusunu dahi alamaz ve alanlar da zaten konuşamaz. Peygamberler (as) ve arzın kutupları, sıddıkları sadece Muhammed (sas)'in sıfatının tecellisidirler, ama Muhammed (sas) Allah Subhanehu ve Teala'nın kemali, esması ve sıfatının tecellisidir. O (sas) meleklerin Nûr'u ve tesbihidir. Yani melekler O'nun tesbihiyle tesbih etmekteler. O'nun (sas) nübüvveti Adem ve diğer peygamberlerin (as) nübüvvetinden öncedir. Melekler O'ndan (sas) önce başka peygamber tanımadılar. O (sas) Mutlak Peygamber'dir ve bütün peygamberler (as) O'nun (sas) halifesi ve takipçisidirler. Nihayet bizatihi kendi şeriatiyle geldi ve bütün önceki şeriatleri kaldırdı ama O'nun şeriatini iptal (nesh) eden hiçbir şeriat gelmedi. Çünkü diğer şeriatler de O'nun (sas) şeriatinden alınmadır ve değişik zamanların insanlarına gündemlerine uygun olarak kendi peygamberlerinin diliyle ifade edilen şeriatler Şeriati Muhammediyye'den neş'et etmiştir. O (sas) peygamberlerin ilki ve sonuncusudur. O (sas) ruh ve bedenle öncedir, zira O'nun beden maddesi herşeyin maddesinden önce mevcuttu ve herşeyin maddesi O'ndan geldi.

İbn El-Cûzî dedi ki:

"ALLAHU TEALA MUHAMMED (SAS)'I YARATMAYI MURAD ETTIĞINDE CIBRÎL (AS)'E BEYAZ BALÇIK GETIRMESINI EMRETTI. SONRA CIBRÎL (AS) EL-FIRDEVS' MELEKLERININ YANINA INDI VE (ŞIMDIKI) KABRININ BULUNDUĞU YERDEN BIR AVUÇ PARLAYAN AK BALÇIK ALIP GETIRDI. SONRA O BEYAZ BALÇIK CENNET PINARININ SUYUNUN BUHARIYLA KARIŞTIRILARAK NIHAYET BEYAZ BIR INCI OLANA KADAR HAMUR GIBI YOĞURULDU. O INCI YOĞUN IŞIK SAÇMADAYDI. SONRA ARŞ'IN, KÜRSI'NIN, GÖKLERIN, YERLERIN (BÜTÜN KAINATIN) MELEKLERI O'NU TAVAF ETTILER VE ADEM (AS)'I HENÜZ TANIMADAN O'NU (SAS) TANIDILAR. SONRA RASULULLAH (SAS) ALLAH'IN YARATTIĞIN HER ŞAHISA; ADEM (AS)'DAN SON INSANA KADAR GÖNDERILDI."

İmam-ı Suyutî ve Subkî bunu sahih hadis olarak kabul etmişlerdir.

Bu nedenle Rasulullah (sas) demiştir ki:

"VE BEN BÜTÜN INSANLARA UMUMI OLARAK GÖNDERILDIM, ADEM (AS)'DEN SUR'A ÜFÜRÜLENE (MAHŞERE) KADAR."

İmam-ı Barizi de böyle nakletti ve Rasulullah (sas)'ın cemad ve hayvanat için de gönderildiğini ilave etti ve delil olarak Rasulullah'ın peygamberliğine şehadet eden ve doğrulayan kertenkeleyi, taşları ve Ağaçları zikretti. Evet, O (sas) cemad ve hayvanata da elçi olarak gönderilmiştir.

Allahumme salli ve sallim ve barik ala seyyidina Muhammedin ve ala âli seyyidina Muhammed, esselatu vesselamu aleyke ya seyyidi ya Rasulallah...

Hz. Ali (ra)'den gelen bir rivayet şöyledir:

"YA RASULALLAH, SEN NEYDEN YARATILDIN? DIYE SORDUM. BUNUN ÜZERINE RASULULLAH (SAS)

GÖZLERİNİ KAPATTI VE TERLEDİ VE DEDİ Kİ: "YA ALİ! GÖKLERE MİRAÇ ETTİRİLDİĞİMDE VE RABBİMİN HUZURUNDA İKİ YAYIN BİRLEŞİMİ KADAR BELKİ DAHA DA YAKIN BULUNDUĞUMDA VE PEK ÇOK BİLGİLER VAHYETTİĞİNDE DEDİM Kİ: "EY RABBİM, BENİ NEYDEN YARATTIN? BU SUAL ÜZERİNE ALLAHU AZZE VE CELL: "CELALİME YEMİN EDERİM Kİ SENSİZ NE CENNETİMİ NE DE CEHENNEMİ Mİ YARATIRDIM." BUNUN ÜZERİNE SORDUM: "BENİ NEYDEN YARATTIN?" DEDİ Kİ: "YA MUHAMMED, SENİN NÛR'UNUN HİKMETİNİN SAFİYETİNE BAKTIĞIMDA SENİ KUDRETİMLE YARATTIM VE EN GÜZEL BİÇİMDE HİKMETİMLE YARATTIM. VE SONRA O NÛR'U ŞEREFLENDİRMEK ADINA AZAMETİMİN YANINDA EYLEDİM. O NÛR'UN, SAFİYET VE HİKMET IŞIĞINDAN ÜÇ KISIM ÇIKARTTIM. SENİ VE EHL-İ BEYTİNİ O NÛR'UN BİRİNCİ KISMINDAN YARATTIM. İKİNCİ KISMINDAN İSE HANIMLARINI VE ASHABINI YARATTIM. ÜÇÜNCÜ KISIMDAN İSE EHL-İ BEYTİNİ SEVENLERİ YARATTIM. KIYAMET GELDİĞİNDE YA MUHAMMED, HERKES KENDİ AİLESİNİN, GRUBUNUN VE SEVDİKLERİNİN YANINA GİDER VE BEN O NÛR'U KENDİME GERİ ÇEKERİM. VE SONRA SENİ, EHL-İ BEYTİNİ, HANIMLARINI, ASHABINI VE SİZİ SEVENLERİ RAHMETİMLE CENNETİME ALIRIM. BUNLARI BENDEN ONLARA HABER VER YA MUHAMMED."

İbn El-Cûzî'nin El-Vefa isimli kitabından ve İbn Ebi Camra'nın Behcet-in-Nufûs isimli kitabından ve İbn Seba'nın Şifa es-Sudûr isimli kitabında yer alan bir hadis şöyle:

"ALLAHU TEALA ADEM (AS)'İ YARATTIĞINDA SIRTI ÜZERİNE RASULULLAH'IN HAKİKATİNDEN BİR AVUÇ BIRAKTI. BUNUN ÜZERİNE ADEM (AS) KUŞ SESİ GİBİ BİR SES İŞİTMEYE BAŞLADI VE SORDU: "YA RABBİ BU SES NEYİN NESİDİR?" ALLAHU TEALA: "O NÛR'U MUHAMMED'İN TESBİHİNİN SESİDİR YA ADEM, O'NU PEYGAMBERLERİN SONUNCUSU OLARAK SENİN BELİNDEN (SULBÜNDEN)ÇIK ARTACAĞIM. AL YA ADEM O NÛR'U BELİNDE TAŞI AMA SENİNLE BENİM ARAMDA BİR SÖZLEŞME OLMASI ŞARTIYLA. ASLA TEMİZ RAHİMLERDEN BAŞKA RAHİMLERE VERMEYECEĞİNE DAİR SÖZ VERECEKSİN." BUNUN ÜZERİNE ADEM (AS)

DEDİ Kİ: "TAMAM YA RABBİ, TEMİZ ERKEKLERDEN TEMİZ KADINLARA AKTARILACAĞINA DAİR SÖZ VERİYORUM VE BU ŞART İLE SÖZLEŞMENİ KABUL EDİYORUM." SONRA MUHAMMED (SAS)'İN NÛR'U ADEM (AS)'İN SIRTINDA PARLAMAYA BAŞLADI VE NÛR'U GÖREN MELEKLER SİRAYA DİZİLİP ADEM'İN SIRTINA BAKAKALDILAR VE EN GÜZELİ GÖRDÜKLERİ İÇİN SUBHANALLAH DEDİLER. ADEM (AS) BUNU GÖRÜNCE DEDİ: "YA RABBİ, MELEKLER SIRAYA DİZİLMİŞ ARKAMDAN BAKIYORLAR." ALLAHU TEALA DEDİ: "YA ADEM, O'NLAR SENİN SIRTINDAN GETİRECEĞİM SON PEYGAMBER'İN NÛR'UNA BAKIYORLAR." ADEM (AS) DEDİ: "YA RABB, O'NU (SAS) BANA DA GÖSTER! BUNUN ÜZERİNE ALLAHU TEALA ADEM'E O NÛR'U MUHAMMEDİ (SAS) GÖSTERDİ. MUHAMMED (SAS)'İ GÖREN ADEM (AS) HEMEN İMAN ETTİ VE ŞEHADET PARMAĞINI O'NA DOĞRULTARAK ŞEHADET GETİRDİ VE LA İLAHE İLLALLAH MUHAMMEDUN RASULULLAH DEDİ. ADEM (AS) SONRA DEDİ Kİ: "YA RABBİ, O NÛR'U ÖN TARAFIMA GETİR Kİ MELEKLER BANA ARKAMDAN DEĞİL ÖNÜMDEN BAKSINLAR." BUNUN ÜZERİNE O NÛR ADEM (AS)'IN ALNINA GETİRİLDİ. O NÛR (IŞIK) ADEM (AS) ALNINDA GÜNEŞ VE DOLUNAY GİBİ PARLAMAKTAYDI. MELEKLER İSE SIRA SIRA DİZİLEREK O'NU İZLİYOR VE GÖRDÜKLERİ EN GÜZELİN KARŞISINDA SUBHANE RABBUNA DİYORLARDI. BUNU ÜZERİNE ADEM (AS) DEDİ Kİ: "YA RABB, O'NU ÖYLE BİR YERE GETİR Kİ BEN DE GÖREYİM. BUNUN ÜZERİNE ALLAHU TEALA O NÛR'U ADEM'İN ŞEHADET PARMAĞINA GETİRDİ. ADEM (AS) PARMAĞINA BAKIP: "EY BENİM RABBİM, O NÛR'DAN BELİMDE HİÇ KALDI MI?" DİYE SORDU. ALLAHU TEALA: "EVET KALDI. O'NUN ASHABININ NÛR'LARI KALDI." DEDİ. ADEM (AS): "YA RABBİ, O'NLARIN NÛR'LARINI DA DİĞER PARMAKLARIMA GETİR." DEDİ. BUNUN ÜZERİNE EBU BEKR (RA)'İN NÛR'U ORTA PARMAĞA, ÖMER (RA)'İN NÛR'U YÜZÜK PARMAĞINA, OSMAN (RA)'IN NÛR'U KÜÇÜK PARMAĞA VE ALİ'NİN NÛR'U İSE BAŞPARMAĞA GETİRİLDİ. NİHAYET İKİ ELİNİN DE PARMAKLARI IŞIL IŞIL PARILDAMAKTAYDILAR. CENNETTE KALDIĞI MÜDDETCE DE ÖYLE KALDI. NE ZAMAN Kİ ADEM (AS)'İN DÜNYAYA GELMESİ VUKU BULDU İŞTE O VAKİT O NÛR'LAR ADEM (AS)'İN ELLERİNDEN VE PARMAKLARINDAN TEKRAR BELİNE ÇEKİLDİLER."

Ve bir de şu rivayet var:

"ALLAHU TEALA ADEM (AS)'İ YARTTIĞINDA O'NA SORMASI İÇİN İLHAM VERDİ. ADEM (AS) ŞÖYLE SORDU: "YA RABBİ, BENİ NEDEN MUHAMMEDİN BABASI OLARAK İSİMLENDİRDİN.?" RABBİ O'NA (AS) DEDİ: "BAŞINI YUKARI KALDIR YA ADEM." DEDİ. ADEM (AS) BAŞINI YUKARI KALDIRDIĞINDA ARŞU-ALA'NIN SADRINDA NÛR -U MUHAMMED'İ GÖRDÜ VE DEDİ: "YA RABBİ, O NÛR DA NEDİR? ALLAHU TEALA DEDİ: "O SENİN ZÜRRİYETİNDEN GELECEK OLAN PEYGAMBERİN NÛR'UDUR. O'NUN GÖKTE İSMİ AHMED VE YERDE MUHAMMED'DİR. O OLMASA SENİ YARATMAZDIM. NE SENİ, NE GÖKLERİ NE DE YERLERİ YARATMAZDIM."

Ve El-Hâkim Ömer (ra)'in rivayet ettiği şu hadis-i şerifi sahih olarak nakletmiştir:

"ADEM (AS) MUHAMMED (SAS)'İN İSMİNİ ARŞU-ALA ÜZERİNDE YAZILMIŞ GÖRÜNCE ALLAHU TEALA ADEM (AS)'E: "MUHAMMED OLMASA SENİ YARATMAZDIM." DEMİŞTİR."

Ehl-i ilim ve O'nlar arasında İbnu-l Arabî Rasulullah'ın binlerce isminin olduğunu ancak en meşhur isimlerinin Seyyidina Muhammed, sonra Ahmed sonra Mahmud olduğunu söylemişlerdir. Bu nedenle diyebiliriz ki O'nun peygamberliği O isimler henüz herhangi bir yere yazılmadan mevcuttu. Sudan da önce idi çünkü Arş da sudan yaratıldı. O su ise Nûr'u Muhammed'in buharıydı. O'nun Nûr'undan Ruh'undan ve Beden'inden ilk meydana gelen su idi. Sonra herşey O sudan yaratıldı. Arş, Kalem, Levh-i Mahfuz. Bu durum henüz Peygamber Nûr'unun dağılımından önceydi. Allahu Teala'nın Kalu-Bela'da ruhlardan şehadet (söz) alması Nûr'un dağılım vaktiydi. Nûr dağılımında Allahu Teala:

"BEN SİZİN RABBİNİZ DEĞİL MİYİM?" (DEMİŞTİ DE) ONLAR: "EVET (RABBİMİZSİN), ŞAHİD OLDUK" DEMİŞLERDİ.

(A'RÂF, 172)

Bu misak alma olayı Nûr'un dağılımında gerçekleşti Hakikat-i Muhammediyye (sas) bundan önce var idi. Önce O Nûr sonra O Nûr'un sonucu olarak su var oldu ve sudan da bütün herşey yaratıldı önceden de ifade ettiğimiz gibi.

Ebu Hureyre (ra)'den rivayet edilen bir hadis-i şerifte ise Rasulullah (sas) şöyle dedi:

"HERŞEY SUDAN YARATILDI."

O halde su O'nun Nûr'undan yaratıldı ve herşey de sudan yaratıldı. Bu durumda O'nun Nûr'undan gelen ilk yaratık olan su için, peygamberin (sas) bir sıfatıdır diyebiliriz. Zira O'nun Nûr'undan ilk yaratılan su O'nun hakikatlerinden bir hakikattir.

İmam-ı Ahmed, Tirmizî ve İbni Mace'nin sahih ve hasen dedikleri gibi İbni Cerîr, İbnu-l Munzir ve Eş-Şeyh'in babası ve Beyhaki Ebu Ruzayn'nin şu rivayetini Esma ve Sıfat isimli kitabta naklettiler.

Ebu Ruzeyn (ra) dedi:

"BEN DEDİM Kİ: "YA RASULALLAH, MAHLUKALTI
YARATMADAN ÖNCE RABBİMİZ NEREDEYDİ?
RASULULLAH (SAS) DEDİ Kİ: "O (CC) BÜTÜNDEYDİ.
ALTINDA VE ÜSTÜNDE HAVA YOKTU. SONRA ARŞINI
(TAHTINI) SU ÜZERİNDE YARATTI."

Diğer rivayette: ***"ALLAH VARDI VE O'NUNLA BİRLİKTE HİÇBİR VARLIK YOKTU."*** Buyurulmaktadır.

Allah'tan başka herşey yaratılmıştır. Allah mekandan münezzehtir. Ancak Rasulullah (sas) bu suali ret etmemiş bilakis cevaplamıştır. Allah'ın muhakkak ki var olduğunu, ancak mekan şartı olmadan ve üstünde, önünde altında hava bulunmaksızın mevcut olduğunu anlatmıştır. O (CC) Azamet ve Celaline uygun olarak vardı. Arapça'da NEREDE sözcüğü AYNA olarak ifade edilirse sadece mekan ile bağlantılı kullanılmaz

VARLIK yani MEVCUDİYET de sorulmuş olabilir .

Umumi Nûr, Muhammed (sas)'ın Nûr'udur. Muhammed (sas)'in Nûr'undan Allah'a bakılır. Allahu Teala'nın çevresinde olan Nûr Allah'ı görebilmek için olan Allah'ın Nûr'udur, Muhammed (sas) ise Allah'ın Nûr'udur .

Bunun izahı: Lamba'da ışık vardır ama ışık lamba değildir. Ama yine O ışık sayesinde lambayı görmek ve bilmek mümkündür. O umum Nûr'dan Allah görülür. Bu nedenle Allahu Teala Nûr Suresi'nde "O'nun Nûr'unun misali..."derken Muhammed (sas)'i işaret etmektedir. Allah Nûr'ullah sayesinde bilinir ve tanınır ve Kendisine ibadet edilir. Hava sonra yaratıldı önce yoktu. Allah'ın tecellisi olarak sadece Nûr vardı, Mustafa (sas)'nın Nûr'u. Nûr-u Muhammed (sas) Allah'ın bir mucizesi olarak NÛR -ULLAH'tandır. Demek ki Allahu Teala mahlukatı yaratmadan önce tecelli etti ve O tecelli ise Kendi Nûr'uydu. Ve yine demek ki Muhammed (sas)'in Umumi Nûr'u ve Umumi Hakikati Allahu Teala hariç herşeyi kuşatmıştır. Bütün kainat Nûr'u Muhammed (sas)'den yaratılmıştır ve yine O'nun vesilesiyle Allah tanınır, bilinir ve Kendisine kulluk edilir. Necm Suresi'nde ifade edilen:

"NİTEKİM (İKİSİ ARASINDAKİ UZAKLIK) İKİ YAY KADAR (OLDU) VEYA DAHA YAKINLAŞTI."

(NECM, 9)

Sadece Allah ve Nûr'u vardı. İşte Rasulullah (sas)'ın kendisiyle miraç yaptığı hakikati budur. Yukarıdaki hadis'de ifade edilen O birtek Nûr ve umumi Nûr Allahu Teala'nın tecellisidir.

Su O Nûr'un buharından gelmiştir. Bu, umumi olarak varlığı ifade edilen Rasulullah (sas)'ın Nûr'u ve suyudur ve herşeyin kendisinden meydana geldiği ilk Nûr'dur. Tıpkı bütün dalların kendisinden çıkarak ışık saçtığı bir Ağaç gibidir. Muhammed (sas) Nûr ani'dir ve Nûr'dur. O Nûr'dan su damlacıkları damlamış ve su oluşmuştur. Bu nedenle yağmur yukarıdan aşağı doğru zahir ve hakikat olarak inmektedir ve batın olarak da Kur'an'dır. Zira Kur'an'ın Nûr'u mü'minlern uymaları için kalplerine

yukarıdan inmektedir. İnsanlar ise yerli ya da yerdendir. Kur'an Vahyi mü'minlerin kalplerine gelir ve dolayısıyla insanları aydınlatır ve besler.

Bunun Allahu Teala'nın muradıyla da alakası vardır. Henüz sadece Allahu Teala ve O'nun Nûr'u Muhammed (sas) bulunduğunda Allahu Teala bütün mahlukatını yaratmayı ve O'nların rızıklarını takdir etmeyi murad ettiğinde, Nûr'undan Hakikat-i Muhammediyye (sas)'yi çıkartmıştır. O hakikatten Allahu Teala alemleri yaratmıştır, yukarıdaki ve aşadakileri, gökler gibi yukarıdakileri ve yerler gibi aşağıdakileri, Cennet ve Cehennemi vesaire muradına uygun olarak yaratmıştır. O, Subhanehu ve Teala Peygamberine peygamberliğini göstermiş ve öğretmiş ve Adem (as)'den önce O'na (sas) pergamberlik müjdesini vermiştir. Diğer bir hadis'de ifade edildiğine göre Rasulullah (sas) peygamberken Adem (as) henüz ruhu ile bedeni arasındaydı. Sonra Muhammed (sas)'den bütün ruhlar gelmiştir. Sonra Mele-i Ala (yüce toplukuk) sakinleri meydana geldi Peygamber (sas)'den tevhîd dersi aldılar. Bu nedenle ruhların ırkı (türü) bütün ırklardan (türlerden) üstündür ve istisnasız bütün mahlukatın en büyük atasıdırlar. Hangi özellikleriyle diye akıllara gelebilir. Nûr'u Muhammed (sas)'den ilk yaratılan kapsamlı yaratıklar ve Nûr'u Muhammed'in gölgesi veya tecellisi olarak. Diğer yaratıklar ise sudan yaratılmışlardır. Yani Nûr'u Muhammed (sas)'in tecellisinden veya gölgesinden ruhlar meydana gelmiştir ve O Nûr'un buharı su damlaları olarak damlayınca onlardan da bütün diğer yaratıklar yaratılmışlardır.

Henüz hesaplanabilecek bir zaman yokken yaratma vakti geldiğinde önce Muhammed (sas)'in ismi beden ve ruh halindeyken meydana gelmiş ve balçığı (arızi/ topraksı yaratılışı) ise sonradan meydana gelmiştir. Ama O (sas) beden ve ruh olarak önceden vardı ve Muhammed olarak tanımlanmış ve kadr-u kıymeti henüz beşer olarak gelmeden Gizli Hazine olarak bilinmekteydi. O halde Allahu Teala'nın bütün hazineleri emirleri ve bütün hayırlar O'nun (sas) vasıtasıyla gelmektedir. Allahu Teala kaza ve kaderi yazmış ve kainatın tepesine bir kuppe olarak bırakmıştır. Dolayısıyla bütün yaratılmışlara bir çatı konumundadır.

Bir arş vardır bir de kürsî. Rasulullah (sas) şöyle buyurmuştur:

"YA EBU ZERR, YEDİ GÖĞÜN KÜRSİ YANINDAKİ DURUMU BİR ZİNCİR HALKASININ ÇÖLE BIRAKILMASINDAN BAŞKA NEDİR Kİ!"

(Yani, gökler kürsi yanında çöle atılmış bir zincir halkası gibi küçük kalır.) Ve kürsî de arş yanında çöl üzerindeki bir zincirin ucu gibidir.

İbni Abbas (ra) Rasulullah (sas)'ın şöyle dediğini rivayet etti:

"ALLAHU TEALA LEVH-İ MAHFUZ'U BEYAZ BİR İNCİDEN YARATTI. O'NUN YAPRAKLARI İSE YEŞİL BİR YAKUT İÇİNDEDİR. KALEMİ DE NÛR'DUR KİTABI DA NÛR'DUR . ALLAHU TEALA PEYGAMBERİNE İKİ MENKİBE VE İKİ DERECE VERMEKLE O'NU BÜTÜN MAHLUKATINDAN ŞEREFLİ KILMIŞTIR. HİÇ KİMSE BUNA TAMAH EDEMEZ. ÇÜNKÜ BUNA ASLA ULAŞAMAZLAR."

Bunu nasıl izah ederiz? Şöyle ki, birinci rütbe ya da derece alimlerin de dediği gibi 3 şeydir: Ezelde bütün alemlerin aslı olan ve Allahu Teala'nın kemaliyle tecelli ettiği makamdır. Zat'dan, Esma'dan ve Sıfat'dan Hakikat-i Muhammediyye'ye ilk tecellidir. İşte O hakikat-i Muhammed (sas) herşeyin hakikatidir. O Nûr ve hakikatin ilki Nûr'u Ahmed'dir, hem ilk yaratılan hem ilk kamil insandır hem de bütün alemlere asıldır. Yani herşey O Nûr'dan yaratılmıştır.

İbnu Kattan'dan şöyle rivayet edilmiştir:

"MUHAKKAK Kİ ALLAHU TEALA NÛR'UNU (SEYYİDİNA MUHAMMED (SAS)'İN NÛR'UNU) ADEM (AS)'DEN ÖNCE YARATMIŞTIR, HEM DE ONDÖRTBİN YIL ÖNCE."

Başka bir rivayette ise: ***"VE O NÛR TESBİH ETTİ."*** İlavesi vardır.

Burada ifade ettiklerimiz dedillere dayanmaktadır. Bu beyanlardan Allah'ın yarattıklarının tümünün aslının Muhammed (sas) olduğu anlaşılmaktadır. Bütün yaratılan ve yapılanların aslı Muhammed (sas)'dir. Cabir hadisi bu konuda çok açıklayıcıdır ve diğer hadisler de konu bütününü desteklemektedir. Cabir'in rivayeti zaten mütevatir

hadis derecesindedir ve Kur'an gibidir inkarı ve reddi mümkün değildir. Zerkânî de bu hadisi teyit ederek nakletmiştir. İmam-ı Buseyrî şiirinde: ***"Muhammed (sas)'e İlah demedikten sonra hepsini diyebilirsin.O bir inci idi ve herşey O inci'den yaratılmıştır"*** Demiştir. Eş-Şifa kitabının sahibi ve diğer alimler bunu tasdiklemişlerdir.

Mesela, hurma çekirdiği hurma ağacının aslıdır, hurmanın aslı ve dalların aslıdır. Demek ki hurma ağacı ve hurma ve hurmanın özellikleri hurma çekirdeğinde mevcuttur. Hurma ağacının kendisi zaten hurmanın içindedir. Rasulullah (sas)'ın kainatla durumu da bunun gibidir. Rasulullah (sas) güneş ve kainat ise O güneşin ışığı gibidir. O bütün ışıkların (Nûr'ların) aslıdır, aynen bir annenin oğluna asıl teşkil ettiği ve su'yun canlıların aslı olduğu gibi.

Rasulullah (sas) bütün varlıkların kendisinden yaratıldığı bir yaratıktır. Allahu Teala O'nun dışında, O'ndan ayrı hiç birşey yaratmayı istememiş ve yaratmamıştır. Allahu Teala insanı, İlahî hikmeti gereği Adem (as)'in suret ve resminden başka biçimde yaratmak istememiştir. Buna hayret etme, bu normaldir, Çünkü olanlar Allah'ın hikmeti ve muradı gereği olurlar.

O (sas) bütün asılların aslıdır. Allah'tan gayrı herşeyin aslıdır. O'nun (sas) sağ tarafından bütün salihleri ve hayırları yaratmış ve sol tarafından bütün şerler yaratılmıştır. Bütün hayır kapılarının anahtarları sağ elinde ve şer kapılarının anahtarları da sol elindedir ve bütün hazineler O'nun ayaklarının altındadır. Mü'minlerin isimleri tam olarak sağ elindedir ve kafirlerin isimleri tam olarak sol elindedir. O (sas) dünyada ve ahirette mutlak halifedir ve bütün peygamberler (as) O'nun vekilleridir, bu vekalet sadece O'nun (sas) nübüvvetiyle ilgili rütbe ve makamıyla değil. O'nların (as) büyüklükleri elbette büyüktür, O'nun (sas) meydana gelişine kadar. Zira O'nun (sas) büyüklüğü yanında her büyük silinmektedir. Çözüm O'nun (sas) ellerindedir. Peygamberler (as) O'ndan rahmet almışlardır. Bu nedenle İsra ve Mi'raç Gecesi'nde O'nlara (as) imamlık yapmıştır. Bu nedenle mahşerde O'nlara (as) da şefaat edecektir. Ulema (alimler) davayı taşımakta kıyamete kadar O'nun (sas) vekilleridir. Zira alimler İslam'ı tebliğde, davayı taşımakta ve insanlara aktarmakta Beni İsrail

peygamberleri (as) gibidirler. Evet, O'nun (sas) ümmetinin alimleri sadece dava taşıma ve aktarma yönünden O'nun vekilleridirler rütbe ve makam yönünden değil. Rütbe ve makamı sadece kendisine aittir, Allah'ın selatı ve selamı O'nun üzerine olsun.

Muhammed (sas) diğer yaratıklar yanında kimdi veya O'nlarla mukayesesi nasıldır?

Muhammed (sas)'in kendi ifadelerinden okuyalım:

"BEN KUREYŞÎ VE HAŞİMÎ OLAN ABDULLAH'IN OĞLU MUHAMMED'İM. BEN KIYAMETTE GELEN VE KENDİSİNE EN ÇOK UYULANIM. CENNET KAPISINI ÇALACAK OLANLARIN İLKİYİM. MAHŞER MEYDANINDA TOPLANMAK ÜZERE TOPRAKTAN ÇIKACAK İNSANLARIN İLKİYİM. BEN ONLARA HUTBE VERECEK OLAN HATİBİM VE UMUTLARI TÜKENDİĞİNDE ONLARA MÜJDECİYİM. O GÜN HAMD SANCAĞI BENİM ELİMDEDİR AMA BUNDA ÖVÜNMEK YOK. ADEMOĞULLARI İÇİNDE EN CÖMERDİYİM, RABBİM KATINDA EN ŞEREFLİYİM AMA BUNDA ÖVÜNMEK YOK. YERİN KENDİSİ İÇİN YARILDIĞI İLK KİŞİYİM. SONRA EBU BEKİR VE SONRA ÖMER'DİR. SONRA CENNETU-L BAKİYE DE YATANLAR KALKARLAR (MEDİNE'DE MESCİD-İ NEBEVÎ YANINDAKİ MEŞHUR KABRİSTAN) VE YANIMA GELİRLER. SONRA MEKKE'DE DEFNOLUNANLARIN KALKIP GELMELERİNİ BEKLERİM. BEN KIYAMETTE ADEMOĞULLARININ SEYYİDİ/ EFENDİSİYİM. BEN KENDİSİ İÇİN KABRİNİN AÇILACAĞI İLK KİŞİYİM. ŞEFAAT YETKİSİ ALACAK VE ŞEFAAT EDECEKLERİN İLKİYİM. ADEM OĞULLARININ EFENDİSİYİM AMA BUNDA ÖVÜNMEK YOK. LİVA-İ HAMD SANCAĞI ELİMDEDİR AMA BUNDA ÖVÜNMEK YOK. ADEM (AS)'DEN İSA (AS)'YA KADAR SANCAĞIMIN ALTINDA OLMAYAN HİÇBİR PEYGAMBER YOKTUR. BÜTÜN PEYGAMBERLERİN YÖNETİCİSİYİM AMA BUNDA ÖVÜNMEK YOK. PEYGAMBERLERİN SONUNCUSUYUM AMA BUNDA ÖVÜNMEK YOK.

BEN ARAP'LARIN EN HAYIRLISIYIM BEN BİRİNCİSİYİM TIPKI SUHAYİB'IN ROMALILARIN BİRİNCİSİ, SELMAN'IN

FARİSİ'LERİN BİRİNCİSİ, BİLAL'İNDE HABEŞİLERİN BİRİNCİSİ OLDUĞU GİBİ. BEN KUREYŞ İÇİNDE ARAP'ÇA KONUŞANLARIN EN İYİSİYİM. BENİM DİLİM İBNİ BEKİR OĞLU BENİ SAAD'IN DİLİ. (RASULULLAH (SAS) O'NLARIN LEHÇESİ İLE KONUŞURDU) BEN HAYATTA İKEN KAVUŞTUKLARIMA VE BENDEN SONRA DOĞACAK OLANLARA GÖNDERİLMİŞ BİR ELÇİYİM. CENNET KAPASINA DAYANARAK KAPIYI İLK ÇALAN OLACAĞIM. MÜSLÜMANLARIN GRUBUYUM VE KEVSER HAVUZUNUN SAHİBİYİM.

BEN MUHAMMED'İM, AHMED'İM VE MUKAFFA'YIM YANİ KENDİSİNDEN BAŞKA KİMSENİN GELMEDİĞİ SONUNCUYUM VE EL-HAŞR'IM VE TEVBE VE RAHMET PEYGAMBERİYİM. BEN MUHAMMED'İM, AHMED'İM VE RAHMET VE MELHAMET (CİHAD) ELÇİSİ'YİM. BEN CİHADLA GÖNDERİLDİM. BEN ATAM İBRAHİM (AS)'İN DUASIYIM VE İSMİMLE GELECEĞİMİ EN SON MÜJDELEYEN İSA (AS)'NIN MÜJDESİYİM. BEN HİKMET EVİYİM VE ALİ DE O EVİN KAPISIDIR. BEN İLİM ŞEHRİYİM ALİ DE O ŞEHRİN KAPISIDIR. BÜTÜN PEYGAMBERLER (AS) HALKIN ÇOCUKLARIDIR, ANALARI FARKLI AMA DİNLERİ BİRDİR. BEN MÜ'MİNLER KATINDA KENDİLERİNDEN ÖNCELİKLİYİM. BEN ALLAH'IN ŞAHİDİYİM. MAHŞERDE DURUMU ZOR OLANIN ARDINDAN GİDERİM, TA Kİ ALLAH O'NU YÜKSELTEREK CENNETİNE KOYANA KADAR."

Rasulullah (sas) kendi hakkında bunları söylemiştir.

Rasulullah (sas)'ın babası Abdullah'ın ataları ta Adem (as)'e kadar Ademoğullarının en iyisidirler. Ve Vehb'in kızı Âmine'den ta Hz. Havva'ya kadar Rasulullah (sas)'ın bütün anneleri sıddikalardandırlar. Ve süt anneleri de insanların en temizlerindendir. Ataları ve anaları ta Adem (as)'e ve Hz. Havva'ya kadar en temiz ve en hayırlılardandır. Kadınların efendisi Âmine erkeklerin efendisi Abdullah'tan hamile kalınca o iki hayır Kutupları, yaratılmışların en hayırlısını ve efendisini ortaya çıkartmak için buluşmuş oldular. O'nun (sas) doğumundan sonra bütün putlar helak oldu. O (sas) Rebiulevvel'in 12'sinde sabah namazına yakın bir vakitte doğdu. Geceyi gündüzle bağlamak ve zulumatın (karanlığın) üzerine

nur (ışık) getirmek ve karanlığı aydınlığa tebdil etmek için. O vakte kadar melekler gökleri yukarılardan haber çalmak isteyen şeytanlardan korurlar ve o'nları taşlarlardı. Ancak Rasulullah (sas)'ın doğumundan sonra şeytanlar yukarılara çıkıp haber çalma imkanına sahip değillerdir. Dünya göğünün dışına çıkamazlar ve aşağıdan taşlanırlar. O'nun (sas) doğumuyla Kayserlerin sarayları yıkılmış ve yüzlerce belki binlerce yıl hiç sönmeyen mecusilerin şirk yaparak tapındıkları ateşleri sönmüştür. Hz. Âmine Rasulullah (sas)'ın doğumunda üç tane sancak (bayrak) görmüştür. Biri doğuda biri batıda üçüncüsü de Kabe üstündeydi. Sonra doğum sancıları başlamış ve nihayet Kainatın Efendisinin (sas) doğumu gerçekleşmiştir.

Önemli bir bildiri: Tahiyatta "Allahumma salli ala Muhammadin ve ala ali Muhammad" derken Rasulullah'ın isminin önünde 'Seyyidina' sözcüğü kullanılmaz diyenlere duyurulur ki! Rasulullah (sas) kendisi ne buyurur? "Ben Cennet ehlinin seyyidiyim, Ademoğullarının seyyidiyim ama bunda övünmek yok. Allahu Teala Yahya (as) için O bir seyyiddir (efendidir) derse buna ne demeli. O halde bize ne oluyor da bütün peygamberlerin imamına seyyid demiyoruz. Tahiyyatta ismi okunacak durumda olan birine neden seyyidina Muhammed demeyelim? Eğer 'bana seyyid demeyin' demişse kendisi bu O'nun (sas) tevazuundandır. O'nun (sas) değerini bu derece bilip de seyyid demeyenler İslam'a göre vebal altındadırlar.

Ensar'dan bir kabile şeyhi vardı toplumda oldukça saygı değer gören birisiydi, Rasulullah'ın geldiğinde O zat yanında oturanlara seslenerek "Seyyidiniz için ayağa kalkın." Demiştir. Biz niçin O'na (sas) seyyid demiyelim.

Es-selamu aleyke ya Siracu-n-Munîr (aydınlatan lamba).

Es-selamu aleyke Eyyuhes-sadıku-l Emîn (doğru ve emin olan).

Es-selamu aleyke ya Rahmet-Allah lil alemîn (alemlere Allah'ın rahmeti)

Es-selamu aleyke ya Fatih ya Hatem. Bütün kapalılıklara Fatih ve

kendinden öncekilere kapanış olan.

Es-selamu aleyke ya Ebu-l Kasım'ın babası.

Es-selamu aleyke ya Allah'ın en büyük halifesi bütün yaratılmışlar içinde ve ve arzda.

Es-selamu aleyke ya Elazam'ın tecelliyâtı.

Es-selamu aleyke bütün yaratılmışların bütün lisanlarından.

Es-selamu aleyke bütün selam çeşitleriyle.

Es-selamu aleyke sen'den sana ve ruhların hakikatlerinden sana.

Es-selamu aleyke senin en büyük hakikatinden sana.

Es-selamu aleyke en büyük olan Allah'tan sana.

Es-selamu aleyke yarattıklarınının nefeslerini yaratandan sana.

Es-selamu aleyke ya Habiballah, ya Rasulallah.

Es-selamu aleyke her selam ile.

Es-selamu aleyke ya Rasulullah'il Azam.

Allahumma Salli ala Sayyidina Muhammad, kapalıları açan ve öncekileri (dönemleri) kapatan ve Hakk'tan Hakk'a başarılı olan. Sırat-ı Mustakim'e hidayet eden. Ve selam O'nun üzerimizdeki hakkı olarak ailesine O'nun Hakk katındaki değerince olsun.

Es-selamu aleyke ya seyyidina ya Mevlana Muhammed.

Es-selam Allah'tan ve bütün halkullah'tan sana olun ey Abdul-Muttalib oğlu seyyidina Abdullah'ın oğlu.

Es-selamu Fadlullah'tan sana.

Es-selamu sana seni bütün mahlukatı üzere faziletli kılandan.

Es-selamu aleyke Eyyuhennebiyyu ve rahmetullahi ve berekatuh.

Es-selamu aleyke ey kadınların en şereflisi olan Vehb'in kızı Hz. Amine'nin oğlu.

Es-selamu aleyke Allah'tan sana ey beşir (müjdeci) ve ey nezir (uyarıcı).

Es-selamu aleyke Allah'ın yarattığı her selam ile. Allahumme salli ala seyyidina Muhammed. Öyle bir salatu selam ki ya Rabb, onunla hepimize hayır kapılarını aç ve bize ihtiyaçlarımızı kolay eyle ve bütün şer kapılarını bize onunla kapat ve tüm zorlukları bizden uzaklaştır.

Allahumma Salli ala Sayyidina Muhammad, kapalılıkları açan ve Hakk için Hakk ile yardımcı olan. Allah'ın Sırat-ı Mustakim'ine hidayet eden. Ve selam O'nun üzerimizdeki hakkı olarak ailesine, O'nun Aliyyu-l Azim Allah katındaki değerince olsun.

Selat ve selam sana olsun ya Rasulallah. Senin üzerimizdeki hakkını verecek selatu selam olsun sana. O salevatı Allah sana yapsın ve bizim adımıza yazsın ve bizden sana havale etsin ve seni bundan haberdar etsin.

Muhammed (sas)'in hakikati bütün hakikatlerin hakikatidir. O (sas) vesiledir. Makam-ı Mahmud'un sahibidir. Tevhid bakımından herşey O'nun içindedir. Allah Kendi Zatıyla kaimdir ve Kendisinden Kendisine tecelli etmiştir. Sonra Allahu Teala görünmesi ve bilinmesi için gayrına tecelli etmek istedi, Kemalatının başkaları tarafından görülmesini murad etti. Bir aynanın karşısına geçtiğinde sen ayrısın, ayna ayrı ve aynadaki görüntü ise yine ayrıdır. Aynadaki sen değilsin ama senin tecellin yani yansımandır. Ayna Muhammed (sas)'in hakikatidir. Allahu Teala Kemalatının ve Nur'unun görülmesini istediğinde Hakikat-i Muhammediyyeye tecelli etti. Muhammed isimli ayna Allah Subhanehu

ve Teala'nın göründüğü bir tecelli (yansıma) aynasıdır. Muhammed aynasında görünür Allah Subhanehu.

Muhammed (sas) ile mahlukatın durumu ise bir Ağaç ile göldesinin durumu gibidir. Ağaç Muhammed (sas)'dir ve ağacın gölgesi ise O'nadan (sas) yaratılanlardır. O Ağaç olmasa elbette gölgesi de olmayacaktır.

O Ağaç Allah için yaratıldı, Allah'ın Zat'ı için, Allah'ın tecellisi için. Nur'unda tecellisiyle görülmesi için. O'nun Nur'u Rasulullah (sas)'tır ve burada Ağaç olarak örnek verdik. Allah ağacın gölgesini Ağaçtan Ağaç için yaratmıştır. Nur Suresi'nde geçen ZEYTİN AĞACI Rasulullah (sas)'tır, ve sönmeyen ışığı kendisinden değil Allah'tandır.

Şöyle bir misal daha yapalım: Karanlık bir oda düşünelim. Hiç birşey görünmüyor. Sonra ışık şalterine dokunduğumuzda ne olur? Işığı görürüz ama ışıktan dolayı lamabyı göremeyiz ama lambanın varlığına kesinkes tanık oluruz. Bir de o ışığın gölgesi vardır. Lamba Allahu Teala'ya mecazdır ışık Rasulullah'a sallallahu Teala aleyhi ve sellem mecazdır, gölge de mahlukata mecazdır. Işığın varlığı gizli bir hazine olan lambanın varlığına bağlıdır. Lamba bilinmeyi istemiş ve ışığı ile tecelli etmiştir. Ve ışık olmasa gölge de olmazdı.

Rasulullah (sas)'ın hakikatinin ilk derecesi Vahdaniyyetle alakalıdır. Allah'ın kendi Zat'ından kendisine tecellisidir. Sonra başkalarına kemalatını göstermek murad etmiş ve Hakikat-i Muhammediyye'sini meydana çıkarmıştır. Kendi Nur'unda çıkan bir Ağaç gibi. Başkalarına hicap olarak. Sonra O Ağaç bir resim oluşturdu ve O resim ise Allah Nur'unun gölgesidir. Yani Allah'ın Nur'u Ağaç'tan geçerek ağaca gölge olmuştur. Ağacın gölgesi ise ağacın ikinci hakikatidir. O Ağaç Rasulullah (sas)'tır ve Ağaç kendiliğinden ışık saçamaz ancak Allah tarafından ışık saçar.

Şöyle bir misal daha yapalım: Karanlık bir oda düşünelim. Hiç birşey görünmüyor. Sonra ışık şalterine dokunduğumuzda ne olur? Işığı görürüz ama ışıktan dolayı lamabyı göremeyiz ama lambanın varlığına kesinkes tanık oluruz. Lamba Allahu Teala'ya mecaz ve ışık da Rasulullah'a

sallallahu Teala aleyhi ve sellem.

Demek ki bütün hakikatler O gölgeden gelmektedir. O gölge ise O Ağaç için yaratılmıştır. O Ağaç giderse O gölge de kalmayacaktır. Çünkü O gölge Allah tarafından getirilen ikinci derecedir. Bu nedenle ağacın gölgesinden dolayı Rasulullah (sas) yaratılanlar için varlığın merkezi durumundadır. O ağacın gölgesinden ruhlar alemi ve madde alemi yaratılmıştır. Manevîler ve maddîler O'ndan yaratılmıştır. O Ağac'ın gölgesinden gelen bütün maddi ve maneviler O Ağaç tarafından yetiştirilmiştir. O'nlara herşey O Ağaç'tan gelmektedir. Allahu Teala ile mahlukat arasındaki Merkez Nokta ise O Ağaçtır. Bu nedenle O (sas) umumidir (genel) ve bütündür. Herşey Nur'u Muhammed (sas) ve su'dan gelmiştir.

O Ağaç Muhammed (sas)'in makamı ve hakikatidir. Ne O ışık (nur) ne de O gölgedir. Ağaç ile gölgesi arasındaki farkı gözetmek gerekir. O Ağaç özeldir ve bütün herşeyi ve özellikleri toplayıcıdır. Bütün isim ve sıfatlar apaçık Ağaçtadır ve ağacın gölgesinden de isim ve sıfatların gölgeleri meydana gelmiştir. İsim ve sıfatların gölgeleri ağacın gölgesinin derinliklerine kadar gitmişlerdir. Bundan dolayı Hamd ortaya çıkmıştır. Zira Allah'ın hamd'i O Ağaç'tadır. Allah'ın Kemalatı O Ağaç'ta tecelli eder. O halde O Ağaç tecelli olarak Allah'ın Gölgesidir ve Ağac'ın gölgesi de bütün mahlukattır. İsim ve Sıfat'ların hakikatleri Allah Subhanehu ve Teala'nın tecellisi olarak O Ağaç'tadır. Allah'ın Kemalatı O Ağaç'ta tecelli etmektedir. Nur Suresi'nde bahsi geçen Zeytin Ağacı **Muhammedî Ağaç'tır** ve anlattığımız bu mananın mecazıdır.

İki mesele için: Birincisi Allah'ın tecelli ettiği hakikat olan Nur'u Muhammedî (sas)'nin hakikati. İkincisi O tecellinin gücünden meydana gelen gölge yani misalimizdeki Ağacın gölgesidir. O gölgeden işte maddî ve manevî, kainatın bütünü ve parçaları meydana gelmiştir. İki Mesele: Birincisi Ağaç ikincisi Ağac'ın gölgesi Allah'ın Nur'u olan Nur-u Muhammedî'dir ve O Nur'un gölgesi ise O Nur'un gücleridir.

Bu nedenle Allah'ın Rasulü (sas): ***"ALLAH'IN İLK YARATTIĞI BENİM NUR'UMDUR."*** Demiştir. Ve yine bu nedenle O (sas) bütün ruhların babasıdır ve nurların Nur'udur. İlk tecelli O Ağaç'tır ve ikinci tecelli ise O

Ağac'ın gölgesidir. O birinci tecelli olarak ikinci tecellinin aslıdır. İkinci tecelli Ağac'ın gölgesidir ve universumun Nur'u ve bütünüdür.

"ALLAH GÖKLERİN VE YERİN NUR'UDUR."

(NUR, 35)

Ayetinde ifade edildiği gibi. Yani gökler ve yerler Allah'ın Nur'udur. Burada ifade edilen Nurullah Ağac'ın gölgesidir ve dolayısıyla gökler ve yerlerdir. Göklerin ve yerlerin Nur'u da Allah'ın Nur'udur.

Cabir ve el-Şuhabay hadisinde de görüyoruz ki Allahu Teala Peygamberine (sas) Adem (as)'den önce peygamber olduğunu ve Rasulullah'ın nübüvvetinin Kurb yani Yakınlık Makanı'nda olduğunu bildirmiştir. Levh ve Kalem ve yazılanlardan önce. Arş ve sudan önce. Demek ki Rasulullah (sas) bütün mahlukun aslıdır.

Bu nedenle Allahu Teala:

"VE HER CANLI ŞEYİ SUDAN YAPTIK."

(ENBİYA, 30)

Buyurmaktadır. Demek ki canlılar Nur'un gölgesinin buharından yaratılmışlardır.

Ebu Hureyre (ra) dedi ki:

"YA RASULALLAH, SENİ GÖRÜNCE NEFSİM HAYIRLI VE GÖZLERİM NEŞELİ OLUYOR. BANA HERŞEY HAKKINDA BİLGİ VER EY ALLAH'IN ELÇİSİ, DEDİM. SONRA RASULULLAH DEDİ Kİ: "HERŞEY SUDAN YARATILDI." BUNUN ÜZERİNE DEDİM Kİ O SUDAN KAST ETTİĞİ NUR'UNDAN BİR DAMLA TERDİR. ALLAHU TEALA O NUR'A: "BANA YAKLAŞ DEDİĞİNDE YAKLAŞTI VE BENDEN UZAKLAŞ DEDİĞİNDE UZAKLAŞTI AMA RABBİNİN HEYBETİNDEN UTANDI VE O UTANMADAN DOLAYI O NUR'DAN BİR DAMLA TER DAMLADI. SONRA O DAMLA TİTREDİ VE BİR DENİZ OLDU. O DENİZİN ÜZERİNDE KÖPÜK OLUŞTU VE O KÖPÜKTEN YERLER YARATILDI.

O DAMLANIN BUHARI TABİATİYLE YUKARI ÇIKTI VE GÖKLERİ OLUŞTURDU. SADECE O UTANMADAN MEYDANA GELEN BİR DAMLACIKTAN NELER OLDU! SONRA ALLAHU TEALA ARŞI O'NUN ALNINDAKİ NUR'DAN YARATTI."

Bu rivayet olsun her canlının sudan yaratıldığını beyan eden ayet olsun:

"BUNDAN ÖNCE İSE O'NUN ARŞ'I SU ÜZERİNDEYDİ."

(HUD, 7)

ayetini açıklamaktadırlar.

Beyhaki isimlerde bahseder Ebi Razin'in oğlu İbni Mardaviyah dedi ki:

"YA RASULALLAH, MAHLUKATI YARATMADAN ÖNCE RABBİMİZ NERDE İDİ? DEDİM. RASULULLAH: "O BÜTÜNDÜ, ALTINDA HAVA YOKTU VE ARŞINI SU ÜZERİNDE YARATTI, DEDİ."

Bu nedenle su hakikatlerin hakikatidir. Ve bunların hepsi birer tecellidir. Su Nur'dandır ve Kur'an Nur'dur.

Allahu Teala Kur'an'da şöyle buyurmaktadır:

"GÖKTEN SİZE SU İNDİREN O'DUR."

(NAHL, 10)

Durrul Mansur isimli eserde ise o ayetin tefsiri şöyle verilmektedir: *"Allah gökten Kur'an indirdi ve erkeklerin akılları O'nu taşıdılar."*

Demek ki Rasulullah (sas) nuranî sudur aynı Kur'an'ın olduğu gibi.

İbni Cerîr Hz. Ali (ra)'den rivayetle Rasulullah (sas)'ın şöyle dediğini bildirdi:

"ALLAHU TEALA ADEM (AS)'DEN VE SONRA GELEN HER PEYGAMBERDEN MUHAMMED (SAS) HAKKINDA

O'NA İNANACAKLARINA VE O GELDİĞİNDE O'NA TABİ OLACAKLARINA DAİR SÖZ ALDI. VE ALLAHU TEALA PEYGAMBERLERDEN, KAVİMLERİNDEN MUHAMMED (SAS)'E İNANMALARI İÇİN SÖZ ALMALARINI EMRETTİ. ŞUNDAN DOLAYI Kİ ADEM HENÜZ RUHUYLA BEDENİ ARASINDAYKEN RASULULLAH PEYGAMBERDİ (SAS) VE RASULULLAH (SAS) BÜTÜN İNSANLIĞA GÖNDERİLDİ."

Rasulullah (sas) başka bir hadiste şöyle buyurmaktadır:

"BEN BÜTÜN İNSANLARA UMUMEN GÖNDERİLDİM."

Yani ilk insandan son insana kadar. Bu nedenle Allahu Teala yarattığı her peygamberden söz aldı ve hepsi de bu konuda Allah'a söz verdi ve şehadet getirdiler. Ve Allah dedi ki: **Ben de sizinle beraber şahidim ve ruhlar da Kalu-Bela'dan beri.**

Ve Ebu Ya'la Cabir (ra)'dan Rasulullah'ın şöyle dediğini rivayet etti:

"MUSA ARANIZDA OLSA BANA TABİ OLURDU."

Allahu Teala Adem (as)'den önce ruhlardan söz aldı. Peygamber ruhlarından da söz aldı. Adem (as) henüz yaratılmadan önce hem kendilerinden hem kavimlerinden Rasulullah'a iman edeceklerine dair söz aldı. Demek ki Rasulullah (sas) Adem (as)'den kıyamete kadar aktif olarak meydandadır. Şimdi O (sas) güç ve eylemiye mevcut. Kendisinden önce gelenler için eylemiyle ve kendisinden sonra gelenler için gücüyle mevcuttur.

Rasulullah (as) annesi Hz. Âmine'de iken beşeriyeti hazırlanmaktaydı ve ana rahmi O'na hakikati ile beşeriyeti arasında perde oldu. Ana rahmi, O'nun (sas) ileride kafasının (aklı) insanlarla ünsiyet kurup diyalog kurabilmesi, yiyip içebilmesi, uyuması evlenmesi kısacası beşeri ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için adeta bir hazırlık odasıydı. Bu nedenle hüzünler içinde kala kaldığında Allahu Teala O'nu (sas) isra ve miraç gecesinde yukarı, Efendimizin kendi aslı ve hakikatine çıkararak aslını, gerçeğini bildirdi ve bununla Habibini (sas) teselli etti.

Hz. Ali (ra) dedi Radulullah (sas) şöyle buyurdu:

"KİMİN MEVLASI İSEM ALİ DE O'NUN MEVLASI (ŞEYHİ)."

Tirmizî, Nesai, Muslim ve Ahmed böyle rivayet ettiler.

Ve yine Rasulullah (sas) dedi:

"SENİ SADECE MÜ'MİN SEVER VE SENDEN SADECE MÜNAFIK NEFRET EDER."

Ali (ra) şöyle rivayet etti:

"ALLAH HİÇBİR PEYGAMBERİ, MUHAMMED (SAS)'E HAYATINDA RASTLARSA O'NA TABİ OLACAĞINA, DESTEKLEYEREK İMAN EDECEĞİNE DAİR KENDİSİNDEN SÖZ ALMADAN GÖNDERMEDİ. VE HER PEYGAMBER KENDİ KAVMİNDEN BU KONUDA SÖZ ALMAKLA GÖREVLENDİ."

Ve İbni Abbas (ra) aynısını rivayet etmiş ve O'nun rivayeti İbni Kesir tefsirinde Rasulullah (sas)' övgü olarak yer almaktadır.

Ve Rasulullah (sas) buyurdu ki:

"BEN YATATILMIŞLARIN TÜMÜNE UMUMEN GÖNDERİLDİM."

Yani öncekilere ve sonrakilere.

O'nun nübüvvet hakikati apaçık ortada Adem (as)'den ve ruhundan önce bütün peygamberlerden önce O (sas) peygamberdi. Bu nedenle kıyamette bütün peygamberler (as) O'nun sancağı altına geleceklerdir. Yani Adem (as) zamanında Muhammed (sas) çıkagelse Adem (as) O'na (sas) uymaktan başka yol bulamayacaktı. Çünkü ortada sözleşme var. Allahu Teala istisnasız bütün peygamberlerden (as) söz aldı. Ve O'nun kabrinin bulunduğu yerden toz alındı ve Kabe'den de ve nihayet Kabe yanında da

doğdu. Rasulullah'ın aslı Medine'dir beni Neccar kabilesinden. Annesi de Medine'dendir. Rasulullah (sas)'ın Kabe yanında doğması O'na bir hürmetdir.

Allahu Teala yerlere ve göklere şöyle buyurdu:

"İSTEYEREK VEYA İSTEMEYEREK GELİN." İKİSİ DE:
"İSTEYEREK (İTAAT EDEREK) GELDİK" DEDİLER."

(FUSSİLET, 11)

Yer Rasulullah (sas)'dan ve gökler Kabe üzerinde olan Beyti-l Mamur'dandır. Yer'in Rasulullah (sas)'ın Ubudiyet'inden (kulluğundan) aldığı nur yukarı ta Beyti-l Mamur'a çıkmaktadır. Kabe, Medine'de Rasulullah'ın (sas) kabri ile bağlantılı olarak yer'in (arzın) göbeğidir. O'nun (sas) kabrinin toprağı ile Kabe ve Beyti-l Mamur arasında bir bağ vardır. Beyti-l Mamur göklerde nur'dur. Yer ise O'nun (sas) kabri ve Kabe bağlantısıyla ve Kabe de Beyti-l Mamur'la nuranî bir bağlantıdadır. O halde gökler ve yer Nur'u Rasulullah (sas) bağlantısıyla Allah'a isteyerek gelen itaatkarlar olmuşlardır. Çünki O (sas) yaratılışta asıldır ve herşey O'nu takip eder ve O'na (sas) göre düzenlenir. Herşey O'nun varlığı için var ediliyor. O (sas) olmasa Allah'tan gayrısı olmazdı. Allahu Teala herşeyi Rasulullah (sas) sebebiyle yarattı. Peygamberin (sas) beşeri ham maddesi diyebileceğimiz balçığı Medine'den alınmış ve Mekke'dekiyle karıştırılmıştır. Bu bağlantı nedeniyle Kur'an Mekke ve Medine'de nazil olmuş ve ayetler tanımlanırken Mekki ya da Medeni ayet olarak tasnif edilmişlerdir. Mekke ve Medine'ye Kur'an nereden gelmektedir? Elbette yukarıdan, yani gökten. Demek ki Mekke, Medine ve gökler arasındaki bağ burada da bariz bir şekilde görülmektedir.

Seyyidina Rasulullah (sas)'ın babası Mekke'den annesi ise Medine'dendir. Babasının amcası da Medine'dendir. Kendisi de Medine'ye geldi ve kabri de oradadır.

Hâkim Hz. Ömer (ra)'in rivayetini sahihinde naklediyor:

"ADEM (AS) MUHAMMED (SAS)'İN İSMİNİ ARŞ ÜZERİNDE

GÖRDÜĞÜNDE ALLAHU TEALA O'NA DEDİ Kİ: "SENİ SADECE MUHAMMED (SAS) İÇİN YARATTIM."

Hâkim'in İbni Abbas (ra)'dan ettiği rivayet ise şöyledir: "Allahu Teala İsa (as)'a şöyle vahyetti: "Ümmetine emret Muhammed'e iman etsinler. Çünkü Muhammed olmasa ne Adem'i ne Cenneti ne de Cehennemi yaratırdım. Ve Ben arşı su üzerinde yarattım ve sonra arş sallandı Ben de LA İLAHE İLLALLAH MUHAMMEDUN RASULULLAH YAZDIM. Bunun üzerine arş sakinleşti.

Şifa es-Sıkam isimli kitapta Hâkim'de ve Subkî'de yukarıdaki hadisin sahih olarak yer aldığını bildirmektedir.

İbni Abbas (ra) Rasulullah (sas)'ın şöyle dediğini rivayet etmektedir:

"CİBRÎL BANA GELDİ VE DEDİ Kİ: "ALLAH, SEN OLMASAYDIN NE CENNETİ NE DE ATEŞİ YARATIRDIM, DEDİ"

Ali (ra) da Allah'ın Rasulullah (sas)'a şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Senin için arz yaratıldı ve su verildi. Denizlerin dalgaları oluştu ve gökler yukarı çekildi. Ve sevap ve azap ortaya çıktı.

Allahu Teala Nur'u Muhammed (sas)'in her varlığa sebeb olacağını biliyordu. Rasulullah'ın varlığı Adem (as)'e ve başkalarının da var olmalarına sebeptir. Adem (as)'in bedeni Rasulullah (sas)'ın bedeninin yaratılması için yaratıldı. Ve Allahu Teala'nın yarattıkları hakkında şu kanunu vardır. Her yarattığını bir sebeple yaratır ve bir sebeple bağlantılı yaratır.

O Subhanehu ve Teala şöyle buyurmaktadır:

"BEN, CINLERI VE INSANLARI ANCAK BANA IBADET ETSINLER DIYE YARATTIM."

(ZÂRİYÂT, 56)

Allahu Teala bizi ve sizi bu ilimden faydalandırsın ve Haikat-i Rasulullah

(sas)'ı daha çok tanımayı ve tanıdıkça daha çok sevmeyi ve dolayısıyla O'na (sas) uymayı, tâbi olmayı nasip etsin ve sonuç olarak Allah da bizi sevsin.

Vel-Hamdu Lillahi Rabbil alemin. Ve sallallahumma ve sellim ve bârik alâ Seyyidina Muhammad, ve alâ âli Seyyidina Muhammad.

Ya Rasulallah (sas) senin hakikatini daha fazla yazamadığım için senden özür dilerim.

Senin hakkında bildiklerimi zaten yazamam.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Hz. Muhammed (sas)'in biyografisi

Euzu billahi-mineşşeytanirracîm-Bismillahi-r-Rahmani-r-Rahîm

Ve-l-Hahmdu-lillahi-Rabbil alemîn.

Ve-s-salatu ve-s-salamu ala seyyidina Muhammed, imami-l enbiya ve-l murselîn.

Peygamber efendimiz Muhammed (sas)'in doğum gününde onun biyografisini kardeşlerimize anlatmak istedim.

Biyografiden önce dünyanın İslam'dan önceki durumna ve özellikle Arapların İslam'dan önceki durumuna bakmamız lazım olduğunu düşündüm.

Arapların yarımadadaki İslam'dan önceki durumları ve diğer uygarlıklar.

İslam'dan önce iki büyük güclü devlet vardı; Farslılar ve Romalılar.

Bunların ikisi büyük ve güclü millet olarak İslam'dan önce dünyaya hükmediyorlardı. Yani Arapların cahilliyet zamanında.

Onlar şehrileşmekte gerçi gelişmişlerdi ama din ve sosyal yönden yozlaşmış, sorunlu ve hasta topluluklardı.

Farslıların İslam'dan önceki dini durumlarıyla başlayalım. Farslar İslam'ı kabul etmeden önce mecusi idiler, yani ateşe taparlardı. Onlar dünyada iki Ilah olduğuna inanırlardı. Dünyadaki iyiliğe ve kötülüğe hükmeden iki İlah. Onlara göre iyi ve kötü taraf sürekli birbirleriyle savaş halindeydiler.

Romalılar Hristiyan dinine mensuplardı ama birkaç gruba bölünmüşlerdi. Onlardan bazıları Hz. İsa (as)'nın vücudu gölge halinde vardır ve insanlara değişik yerlerde yansır derken başka bir grup ise İsa'nın iki yönü verdır; bir yönü ilahî diğer yönü insanî. Bir başka grup da Meryem (as)'ı ilah kabul etmişlerdi.

Bu farklı görüşler ve gruplar Romalılar'daki Hristiyanlar arasında büyük problemler; tartışma ve savaşlara yol açmıştı.

Romalıların olsun Farslıların olsun toplumsal sınıfları vardı. Bir zenginler bir de o zenginlerin köleleri vardı.

Roma toplumunun cumhuriyet döneminde ve daha sonraki dönemlerde şu sınıflardan oluştuğunu görüyoruz:

1: Köleler
2: Sığıntılar (vatandaşlık hakkı olmayanlar)
3: Vatandaşlar

Vatandaşlar da kendi aralarında üç sınıfa ayrılır:

1: Patriciler (aristokratlar)
2: Plebler (avam halkı)
3: Soylular (kral ve zengin soyundan gelenler)

Şimdi nasıl ki Amerika ile Rusya iki süper güç olduğu gibi o zamanlarda da Roma ile Farslılar güçlü ülkelerdi ve fırsat buldukça da birbirleriyle savaşırlardı.

Gelelim İslam'dan önceki Araplara. İslam'dan önceki Araplara Ceziretu-l Arap yani "Yarımada Arapları" diyelim.

Kuzeyde Filistin ve Şam, güneyde ise güney okyanusundan Hint okyanusuna ve doğu Basra körfezinden, Irak ve batıdan ölü denizine kadar. Bunlar İslam öncesi Arap diyarlarıydı. İslam öncesi Arapların yaklaşık 1.700.000 metrekare bir alana yayılmıştı. Yarımadadaki Araplar sularla ve denizlerle sarıldıkları için bu şekilde adlandırılmışlardır.

Arap yarımadasında yaşayanların özellikleri: denizlerle çevirilmiş, çölleri çok olan, yeşili az olan bir memleket. Yemen hariç pek tarımı olmayan, ancak Hicaz'da biraz tarla ve su kuyuları vardı. İslam'dan önce Arap toplumlarının bazılarında krallıklar vardır. Mesela, „Saba" ve „Himyar" krallıkları.

Neden Araplara „Arap" ismi verildi? „Arap" kelimesi şu anlama geliyor; mantıklı ve yazı dili konuşan. Birtakım ulema diyor ki o „Yaarub" manasındadır. Vahten oğlu „Yaarub" Yemen'de ilk arapça konuşandı. Konuyla ilgili bu iki görüş vardır.

Kaç çeşit Arap vardır? 3 tür Arap vardır.

1) Bozguna uğramış ya da helak edilmiş Araplar. Onlardan artık kalmadı. Kur'an'da adı geçen Âd ve Samûd kavimleri bunlardandır.

2) Arab Âribah. Yani Arapça Arabi. Arapların kökenleri Yemen'den gelmedir Kahtan oğlu Yaarub'dan.

3) Araplaştırılmış Araplar. Mısır, Suriye, Irak vs. gibi İslam'a dönüşen ve Arapça'yı benimsenen Ülkeler.

Arapların İslam'dan önceki dini ve sosyal durumları

1) Erkek kadın aralarındaki bağlantı sevgi saygı ve bağlantı şiirlerden de anlaşılır.

2) Baba kız aralarındaki bağlantı. Araplar genelde kızlarını sever ve onları zorla evlendirmezlerdi. Kızlarına kiminle evlenmek istediklerini sorarlardı. Bu bir arap adetidir.

3) Karı - koca aralarındaki bağlantı. Erkek karısına saygıdan kimse onun yanında karısını ismiyle cağırmasın diye kendisi de karısını ismiyde değil de oğularının ismiyle mesela Ali'nin annesi veya Said'in annesi diye çağırır.

Erkeklerin farklı eşleri vardı. Onları da alırlar ve kolaylıkla boşarlardı. Boşandıktan sonra erkekler kadınları yine kendi ailelerine gönderirlerdi.

Adam kadından boşandıysa, o kadın evin kapısını çevirir ve içerden yün ile yapıştırırdı. Bu onların adetiydi.

Bir önemli nokta daha. Kız bebeklerini canlı canlı toprağa gömme adeti İslam'dan vardı ancak fazla yapılan bir iş değildi, nadirattandı . Onlar bunu yoksullukdan korkdukları için yaparlardı. Bu konu Kur'an'da da geçmektedir:

"YOKSULLUK KORKUSUYLA ÇOCUKLARINIZI
ÖLDÜRMEYIN. ONLARI DA SIZI DE BIZ
RIZIKLANDIRIRIZ. ŞÜPHESIZ ONLARIN ÖLDÜRÜLMESI
BÜYÜK BIR SUÇTUR."

(ISRA, 31)

Bu, kızları öldürme olayı sırf fakir ailelerde vardı ve bazı aileler para verdiler ki babası kızını öldürmesin diye. Babaların ve oğulların aralarındaki bağ tam bir aile bağıydı. Oğullardan her biri kendi boyu ve nesebine özen gösterirdi. Oğullar hem savaşta hem tarlada yardımcı oldukları için, ana babalarının yanında itibarları çoktu.

Adamlarla kardeşlerinin aralarındaki bağ çok iyidi, hem destek hem işbirliği bakımından. Aileler arası ve komşular arası diyaloglar da oldukça iyiydi. Dışarıdan gelen düşmanlıklara karşı mücadele etmekle beraber günlük işlerde de birbirlerine destek olmaktaydılar.

Araplar bilimde, zanaatta ve sanatta oldukça geri kalmışlardı, bunda çoğrafi faktör de büyük rol oynamaktaydı. Araplar sırf yaşam için elzem konularda geliştiler bir de hitabet sanatında.

Mesela herhangi enfeksiyonel hastalıklara ve zehirlenmelere karşı tedavi edici uygun otları biliyorlardı. Bir de çölde iz okumada uzmanlardı. Öyle ki hayvanların ve insanların izlerini takip edebilir ve izlerin hangi cinsiyete ait olduğunu ve ne kadarlık olduğunu da söyleye bilirlerdi.

Arapların İslam öncesi dini yönleri

Arap yarımadası Arapları cahiliye zamanında belirli dinleri vardı. Puta taparlardı. Kur'an'da ifade edildiği gibi:

"GÖRDÜNÜZ MÜ O LÂT VE UZZÂ'YI?"

(NECM, 19)

Mekke'deki insanlar putları kutsallaştırmışlardı ve putlara hac yaparlardı. Onlar için kurban keserlerdi. Onların yanındaki ağaçları kesmek yasaktı, çünkü o ağaçlar putları gölgeleri ile örtüyorlardı. Putların çevrelerinde ava çıkmak, kavga veya kan akıtmak yasaktı. Onlar için bu bir saygı ve kutsamaydı.

Niye birçok put Beyte-l Haram'da ve hatta Kabe'nin çevresinde ve içerisindeydi? Kabe'nin yanındaki en büyük put Hubaldi. O kırmızı akîk ile yapılmıştı. İnsan şeklindeydi. Sağ kolu kırıldığında onun elini altın olarak yeniden yaptılar.

O insanlar putlara nasıl inandılar? Puta tapanlar iki tür idi. Birincisi putların kendilerini Allah'a yaklaştırdıklarını düşünürlerdi. Bu mesele Kur'an'da şöyle ifade edilmektedir: "Onlara, bizi Allah'a yaklaştırsınlar

diye kulluk ediyoruz" **(Zumer, 39/3)** derler. İkinci tür putperestler ise putları bizzat ilah sandılar da onların fayda ve zarar verebilme güçleri olduğuna inandılar. Bu ikincileri anlayış bakımından en cahilleriydi.

Put inancının aslı nereden geliyor? Bunu anlarsak putların niye haram olduğunu daha iyi anlayabiliriz. Putların ilk defa ortaya çıkışı şöyle gerçekleşti. Adem(as)'in oğlu Kabil zamanında beş salih insan vardı. Bu beş salihin isimleri; Waod, Sowaa, Yaghos, Yaoq ve Nisir idi. İnsanlar o salih insanlara çok saygı gösterdiler. Salih insanların hepsi de bir Pazartesi günü öldü. İnsanlar buna çok üzüldüler.

Halktan bir adam geldi ve dedi ki: „Ben size onların şeklinde beş heykel yapacağım." İnsanlar onun o heykelleri yapmasını istediler. Onun üzerine adam beş heykel yaptı. O heykellere insanlar gelerek tapınmaya başladılar. Zamanla insanlar onların taştan olduklarını ve onların uzun zaman önce öldüklerini unuttu ve taptılar ve put ve Ilah adını koydular. Allahu Teâla Nuh (as)'u onlara yolladı ve putlara tapmamalarını söyletti. Onlar tufan gelesiye kadar putlara tapınmaya ve yalanlarına devam ettiler. Nihayet Allah'ın emriyle tufan geldiğinde sırf Nuh (as) ve inananlar kurtarıldı gerisi suda boğuldu.

Şmdi de Arap yarımadasındaki başka dinlere bir göz atalım. Yemen de bazıları güneşe tapardı. Araplardan da Farisiler gibi ateşe tapan Mecusiler vardı. Yasrib (Medine)'de ve Hayber'de Yahudiler yaşıyorlardı ve bazıları da Hristiyanlarındandı

Peygamber efendimizin(sas) mübarek soyu.

İbrahim (as)'in baba olarak hikayesi: İbrahim (as) Irak'ta doğdu ve büyüdü. Kavmi putlara tapıyordu, onun hikayesini böyle biliyoruz. Sara isminde bir karısı ve Hacer isminde bir hizmetcisi vardı. Sara'nın çocuğu olmuyordu, İbrahim (as) 60 - 70 yaşlarına geldiğini ve halen çocuğunun olmadığını söyledi. Çocuk sahibi olmak için karısının isteği üzere Hacer ile evlendi. Bu evlilikten İsmail (as) dünyaya geldi. İbrahim (as) 86 yaşında idi.

Hacer anamızla evi neden terkedip nereye gittiler? Hacer anamızın çocuğu olduğu için, Sara anamız çok kıskanmıştı. Allahu Teala ona sonra İshak (as) isminde bir evlat verdi. Sara kıskanmaya devam etti, çünkü oğlu İshak (as) İsmail (as) ile beraber Hacer anamızın yanında yaşıyordu. İbrahim (as) hanımı Sara'ya saygısından dolayı Hacer ve Ismail (as)'i alarak gitmek istedi. Sonnra Allahu Teala'dan ona bir emir geldi. Hacer annemiz ve İsmail (as)'i alıp uzaklara gitmesi emredildi. Allahu Teala Mekke'de el- Beyti-l Haram'a (Kabe) gitmesini vahyetti.

Nitekim Mekke'ye gittiler, ne su ne ağaç ne de bir insan vardı. O yüzden Kur'an'da:

> "RABBİMİZ, BEN NESLİMDEN BİR KISMINI, SENİN BEYT-İ HARAM'ININ, KÂBE'NİN YANINDA, ZİRAAT YAPILAMAYAN EKİNSİZ, MAHSUL YETİŞMEYEN BİR VÂDİYE YERLEŞTİRDİM."
>
> (İBRAHİM, 14/37)

buyuruldu.

Hacer anamız İbrahim (as)'e sordu: "Bizi burada neden ve kime bırakıyorsun?" İbrahim (as): "Ben sizi Allah'a emanet bırakıyorum" dedi. Hacer anamız bu Allah'ın emri midir diye sordu? İbrahim (as) cevaben evet Allah bizi terketmez dedi ve gitti.

Hacer anamız ondan sonra ne yaptı? Hacer anamız kendine üstü kapalı küçük bir baraka yaptı. Suları bitmişti. Safa ve Merve tepesi arasında koşarak su ararken İsmail (as)'ın yanından Zem Zem suyu fışkırdı.

Bundan sonra ne oldu?
İsmail (as)'in ve Hacer (ra) anamızın Arabçaları yoktu.

Corhom adında bir Arab kabilesi su ararken kuşların uçtuklarını görüp orada su olduğunu tahmin ettiler. Ve Hacer anamıza gelip sordular: "Bizim bu sudan içip burada kalmamızı mı yoksa suyumuzu içip gitmemizi mi istersin, çünkü bu su senin ve oğlunun suyudur" dediler. Hacer anamız kalmalarını istedi ve o kabile ile orada ikamet ettiler. İsmail (as) onlardan

Arabça'yı öğrendi.

Bu Peygamber efendimizin (sas) soyunun aslen Arab olmadığını, sonradan Araplaştırıldığını göstermektedir. İsmail (as) bu kabileden bir kadınla evlendi. Bir kaç sene sonra İbrahim (as) oğlu ve gelinini ziyarete geldi. Hacer anamız vefat etmişti. İbrahim (as) İsmail (as)'ın evinin yanında olan Hacer'in kabrine gitti. Oradan evdekilere seslendi ve İsmail (as)'in karısı çıktı. İbrahim (as) gelinine kocasının nerede olduğunu sordu ve karısı edepsiz bir cevabla onun ava çıktığını söyledi. Sonra İbrahim (as) misafirinize bir ikramınız yok mu diye sordu. İsmail (as)'in karısı evde bir şey olmadığını ve kimsenin bulunmadığını söyledi.

Ibrahim (as) gelinine şöyle dedi: "Kocan geldiğinde benden selam söyle ve evin eşiğini değiştirsin dedi. İsmail (as) geldiğinde birilerinin gelip gelmediğini sorunca, hanımı da evet yaşlı bir adam geldi dedi ve nasıl biri olduğunu anlattı, o anlatırken İsmail (as) o yaşlı adamın babası olduğunu anladı. Sonra ne söylediğini sordu. Karısı da selam söylediğini ve kapının eşiğini değiştirmen gerektiğini söyledi dedi. İsmail (as) ondan boşanması gerektiğini anladı ve boşanıp aynı kabileden başka bir kadınla evlendi.

Seneler sonra İbrahim (as) yine geldi ve evdekilere seslendi. İsmail (as)'in karısı çıktığında kocasının nerede olduğunu sordu, o da ava çıktığını söyledi. İbrahim (as) nasıl yaşadıklarını sordu o da Elhamdulillah her şeyimiz var dedi. Sonra İbrahim (as)'e devesinden inip elini yüzünü yıkamasını söyleyerek su ikram etti. Sonra İbrahim (as)'e su getirdi ve İbrahim (as) elini yüzünü yıkayıp abdest aldı, su içip serinledi. İsmail (as)'in karısı çok hürmetkardı, yemek yedirdi ve su içirdi. İbrahim (as) onun için bereket duası yaptı. İbrahim (as) giderken kocasına selam söylemesini ve evinin eşiğinin düzelmiş olduğunu ve muhafaza etmesi gerektiğini söyledi.

Sonra İsmail (as) gelince karısı olan biteni anlattıktan sonra İsmail (as) bu defa karısının iyi olduğunu ve ona sahip çıkması gerektiğini anladı.

Kabe'ye Saldırı

Habeşistan kralı Ashame'nin, Yemen'e hükümdar tâyin ettigi Ebrehe b. Sabbah el-Esrem El Beyti-l Haram'ı yıkmayı kastetmiştir.

El Beyti-l Haram Adem (as)'den önce Allah'a hizmet etmek için inşa edildi. Ya Allahu Teala "Ol" emriyle yarattı ya da meleklerine inşa ettirdi. Kabe Nuh (as) tufanında su altında kalarak örtüldü. İbrahim (as) yeniden inşa ettikten sonra puta tapanlar nasıl orayı zaptettiler? Bu çok önemli bir mesele.

Puta tapanlar huzaha adında bir kabile ile Kabe'nin etrafında yaşamaya başladılar. Fakat Sana' (Yemen)'daki Hristiyanlar kıskanmaya başladı çünkü insanlar hac için Kabe'ye geliyorlardı. Bu yüzden Sana'ya Kabe'ye benzer bir yapı diktiler. Ama Araplar bundan dolayı kırıldı, kızdı ve kıskandılar. Bir Arap Sana'ya gidip o taklit yapıyı kirletip hasar verdi. Sonra Ebrehe filleriyle intikam almak için Kabe'ye doğru yöneldi.

Peygamber efendimizin (sas) dedesi Abdulmuttalib (ra) Mekke dışında 200 kadar koyununu güderken Ebrehe koyunlarını elinden aldı fakat onun amacı koyunlar değil Kabe'yi yıkmaktı. Abdulmuttalib (ra) Ebrehe 'ye şöyle dedi: "Ben sadece bu devenin ve koyunların sahibiyim dolayısıyla devemi ve koyunlarımı korumakla mükellefim. Kabe'yi de elbette kendi sahibi koruyacaktır. Sonra koyunlarını geri aldı ve kabilesi kureyşi Kabe'ye çağırdı.

Sonra Abdulmuttalib (ra) Kabe'nin örtüsüne elini koyarak: "Allahümme hizmetçi koyun ve develerini korur, sen de kendi mülkünü koru. Ya Rabbi, bizi haç ve haça tapanlara karşı muzaffer kıl."

Ebrehe Kabe'ye yaklaştığında Fil Suresi'nde anlatılan mucize gerçekleşti. Allahu Teala ağızlarında ve ayaklarında Cennetten küçük taş parçalarıyla uçarak gelen kuşları gönderdi. Kuşlar o taşları Ebrehe'nin ordusunun üzerine bıraktılar.

Bu taşların vücutlarda değdiği yerler kaynamaya ve etler erimeye başlıyordu. Ve sonunda Ebrehe de vuruldu. Sonra kaçmaya başladılar ve Ebrehe'yi Sana'ya götürürken vücudu iltihaplanmaya ve eti çözülmeye

başlamıştı ta ki kalbi göğsünden çıkana kadar ve sonuçta Ebrehe öldü.

Son Elçi'nin Doğumu

Kainatın efendisi, ins ve cinin peygamberi, nebi ve rasullerin imamı, alemlere rahmet olarak gönderilen Ahmed, Mahmud, Muhammed, Mustafa, Nebiyyullah, Rasulullah, Habibullah sal-l-Allahu Teala aleyhi ve sellem'in doğumu:

Efendimizin (sas) anne ve babasının soyu:

Baba tarafından soy kütüğü: babası Abdullah, dedesi Abdulmuttalib, ve yukarıya doğru dedeleri: Haşim, Abdulmenaf (Muğire, Kusay, Kulab, Murrah, Kaab, Luay, Ğalib, Fahr'ın (Kureyş), Malik, Nadr, Kannanah, Huzeyme, Mudar, Mudrika, Ilyas, Mudır, Nizar, Maad, Adnan.

Bu nedenle ulema Rasulullah'a Adnanî Peygamber derler, 22. dedesine atfen bunu derler.

O seyyidina Ismail'in (as) zürriyetindendir. Ve şimdi gelelim onun anne tarafının soy silsilesine. Amine annemizin babası Vahhab, yukarıya doğru dedeleri Abdulmanaf, Zehra, Kulab, ve Kulab aynı zamanda Rasulullah'ın (sas) baba tarafından da 5. dedesidir. Rasulullah (sas)'ın anne ve babasının soy silsilesi bunlardır.

Peygamberin (sas) ataları Araplar içinde onurlu bir soya sahipti, temiz, mübarek ve cömert bir halkadan gelmişti. Ve her biri kabilesinin en üstünü ve yönetenleriydi, her yerde ve her zaman toplumu onlar yönetirdi. Araplar arasında her daim seçkindiler. Ve onun zürriyet halkasında asla temiz olmayan insan yoktu. Ne kötülük sahibi ne de zani yani zinakar biri çıkmadı efendimizin (sas) ataları içerisinden. Onlardan putlara tapan da çıkmamıştı. O'nun (sas) zürriyeti tamamen saf ve temizdi.

Abdullah'ın Amine'yle (ra) evlenmesi.

Peygamber (sas)'in babası Abdullah Amine'yle evlendi. Abdulmuttalib oğlu Abdullah ile Amine'yi evlendirmek için girişimlerde bulundu. Amine'nin babası kabilesinin en üstünüydü, bu kabilenin adı "Beni Zehra" ve onlar Şeriflerdendi "pak/temiz" anlamınında." Ve nihayet evlilik gercekleşti.

Amine kabilesinin en temizi, pak ve hayırlı olanıydı ve kabilesinin en güzel ahlaka sahip olan kadınıydı. Böylelikle Abdullah onunla evlendi ve Abdullah'ın yüzünde olan nur evliliğinin ikinci günü kayboldu. Ve O NUR Amine'ye geçti.

Abdullah uzun müddet Amine'yle kalmadan Amine hamile kaldıktan sonra Suriye, yani Şam'a bir kafileyle birlikte ticaret için gitti.

Şam'a yolculuk esnasında Abdullah hastalandı ve bu sebebten Medine şehrinde dayısında kaldı.

Beni En-Neccar dan sonra durumu ağırlaştı, bu sebebten Medine'de kaldı. O zamanlar El Medine'nin adı Yasrib'ti ve orada da vefat etti ve onu orada defnettiler.

Sahat ve El Haram en-Nebevi (şu anki) Kubbe'nin yanında olan Şemsiyenin olduğu yerde defnedildi.

Abdullah vefat ettiğinde 18 yaşındaydı. O eşine bir cariye, 5 at, deve ve biraz da koyun bıraktı. Bu cariye Habeşten Ummu Ayman'dı ve Amine'nin bakımıyla görevliydi.

Rasulullah (sas)'ın doğumu fecirdeydi yani sabah vaktinde. Pazartesi Rebiul-evvel ayının 9'u diyenler de var 12'si diyenler de vardır. Ama Rebiul-evvel'de doğduğu kesin. Miladi takvime göre Pazartesi günü 20. Nisan 571 de doğdu, fil vakasının olduğu sene.

O'nun (sas) doğumun'da yardım eden kadının adı El Şifa idi. Muhammed (sas) Abdurrahman bin Avf (ra)'ın annesi olan El Şifa'nın elinde doğdu. Annesi dedi ki ne hamilelikte bir ağırlık ne de doğumda sancı

hissetmedim. O'nun (sas) dedesi Abdulmuttalib çok sevinçliydi, O'nu (sas) kucağında taşırdı ve bebekken El Beyti-l Haram'a götürürdü, oradan bereketlenmesini isterdi.

Abdulmuttalib (ra) sevgili torununun ismini Kabe'nin yanında Muhammed olarak verdi. Hz Amine hamileyken rüya görmüştü. Rüyasında bir ses ona "Karnında olan Muhammed diye anılıyor" dendi. Hz. Amine bunu kimseyle paylaşmadı, fakat dedesi Abdulmuttalib onu Kabe'de Muhammed diye andı. O'na neden Muhammed ismini verdiğini soranlara, hem Allah katında hem kullar yanında övülmesi için ismini Muhammed koyduğunu söyledi.

Muhammed (sas)'in emzirilmesi. Onu (sas) emziren ilk kişi annesi Amine (ra) idi ve ondan sonra ki Suveybe El Eslemiye, o Ebu Leheb'in cariyesiydi. Ebu Leheb Muhammed (sas)'in doğduğu gün sevinçten kurban kesti. O nedenle onun kurban kestiği gün cehennem azabı ona hafifletilecektir.

Ve Umeymen de onu (sas) emzirdi, fakat en cok emziren Halime es Sadiyyah'tı. O zaman ki Arap adetlerinde çocukları annelerinden ayırırlardı. O uygulama çölde yaşadıklarından dolayı, çocukların bu sert koşullara alışabilmeleri içindi. Çocukları emzirilmeleri için uzağa verirlerdi. Halime'yi süt annesi olarak secmişlerdi. Halime Ebu Suayyib as Sadiyyah'ın kızı ve onun eşi Ebu Kabşa. Muhammed (sas) onlara geldiğinde hanelerine çok hayır ve bereket de beraberinde geldi. Hasta hayvanları şifa buldu ve çok hayırlarla nasiplendiler ve dolayısıyla sevince gark oldular.

O (sas) orada 5 yıl kaldı. Bir gün evin arkasına süt kardeşleriyle oynamaya gittiğinde beyaz kıyafetli iki adam gördüler. Onlar O'nu (sas) sırtının üzerine yatırıp karnını açtılar ve birşey çıkardılar. Cocuklar yani süt kardeşleri endişeyle annelerine koşup olan biteni anlattılar. Bunun üzerine süt annesi ve eşi onun (sas) yanına geldiler, onu (sas) bitkin ve terlemiş bir durumda buldular. Ne olduğunu sorduklarında O (sas) iki adamın geldiğini ve sırt üstü yatırıp karnından birşey aldıklarını anlattı.

Bunun üzerine süt annesi korku ve yoğun endişeye kapılıp onu (sas) tekrar annesine götürdü. Ve olup biteni anlattı. Bunun üzerine bu olup bitenin büyük ve olağanüstü bir durum olduğunu söyledi ve ne hamilelikte bir ağırlık ne de doğumda bir sancı hissetmediğinden bahsetti.

O (sas) 6 yaşında iken annesinin akrabalarını ziyaret etmek icin Medine'ye gittiler. Ve cariyesi Umeymen da onlara eşlik etti. Yesrib yani El Medine'de 1 ay kaldılar. Peygamber (sas)'in babası Abdullah'ın kabrini ziyaret ettiler.

Ve dönüş yolunda Al Mekke ve Al Medine arası Al Abwaah'nın orada Rasulullah (sas)'ın (sas) annesi vefat etti. Ve o Umeymen ile kaldı. Umeymen onu tekrar Mekke'ye; ailesinin yanına getirdi. Annesi Amine vefat ettiğinde henüz 30 yaşındaydı.

O (sas) Umeymen'e dedi ki: "Sen benim annemden sonraki annemsin." Dedesi Abdulmuttalib onu emanet aldı.

Himaye

Dedesi Abdulmuttalib ve amcası Ebu Talib'in O'nu (sas) himaye edişleri.

Abdulmuttalib (ra) torunu Muhammed (sas)'e çok zarif ve merhametliydi. Bu ona nasıl baktığından ve O'na (sas) nasıl davrandığından ve O'nunla nasıl konuşduğundan belli oluyordu. Torununu hep Kabe'ye götürür ve hep yanında bir oturucak yer temin ederdi.

Bütün oğulları Abdulmuttalib'in yanına gelir ve babalarının yanında oturmayı isterlerdi, ama kimse oturamazdı, Muhammed(sas) hariç, sadece O'nu (sas) yanında oturturdu. Muhammed (sas)'ini hep yanında götürür ve kafasıyla sırtını okşardı. Rasulullah (sas) altı yaşındayken ne annesi ne de babası vardı. Dedesi Abdulmuttalib o boşluğu merhametle doldururdu. Bu ilgi ve alaka yetim Muhammed (sas)'i çok mutlu ediyordu. Dedesi torununa yetimliğini hissettirmemeye çalışırdı. Ancak bu dede torun yaşantısı sırf iki yıl sürdü, sonra annesi Amine'den iki yıl sonra dedesi Abdulmuttalib'de öldü.

Rasulullah (sas) sekiz yaşındayken amacası Ebu Talib onu yanına aldı. Ebu Talib çok fakir ama çok da merhametliydi ve Rasulullah (sas)'a kendi oğullarından daha iyi baktı. O'nu (sas) hep uyurken yanına alırdı. Seyyidina Muhammed (sas) Ebu Talib'in yanına geldiğinde amcası çok fakirdi ama sonradan zenginleşti.

Rasulullah (sas) nereye gitse hayır ve bereket beraber giderdi. Böylece Ebu Talib Muhammed (sas)'i daha da çok sevdi. Bu merhamet O'na (sas) yetimliğini unutturmuştu. Dedesinin ve anne ve babasının ölümünden sonra amcası Ebu Talib O'na (sas) büyük teselli oldu.

O (sas) sekiz yaşındayken bir ticaret kervanıyla Şam'a gitti. 'Basri' diye bir köy vardı ve orada bir din adamı vardı Buheira isminde. Buheira Şam'dan bir Hristiyan din adamıydı. O bir astrolog ve kahin'di. Şam'a giden yolda bir mağara vardı. O bir Ehli-Tevhid idi ve insanlara hep Allah'a inanmalarını ve putları bırakmalarını emrederdi. Selmanu-l Fârisi (ra) onun bir öğrencisiydi. Buheira bilimde derin olan anlamına gelir. Buheira Muhammed (sas)'e ve amcasına kavminden ve onların durumlarıyla ilgili belirli sorular sordu.

Ebu Talib'in veya Muhammedin (sas) her dedikleri kelime onun kitabında olan özelliklerle aynıydı.

Işte o zaman onun son Peygamber olduğunu bilmişti. Ama Buheira Ebu Talib'e sorduğunda onun kimin oğlu olduğunu Ebu Talib: "benim oğlum" dedi.

Buheira onun Ebu Talib'in oğlu olduğunu kabul etmeyerek olamaz dedi ve onun anne ve babası ölmüş olması lazım olduğunu söyledi.

Bunun üzerine Ebu Talib onun erkek kardeşinin oğlu olduğunu söyledi. Buheira onun babasının nerede olduğunu sormuştu ve Ebu Talib O'nun annesi hamileyken öldüğünü söyledi.

Bunun üzerine Buheira: "Bu beklenen Peygamber'dir." dedi. Çünkü

kitaplarda geçen tüm özellikler O'nda vardı.

Buheira Ebu Talib'e Muhammed (sas)'i yahudilerden sakınmasını söyledi. Çünkü onlar O'nu (sas) bulurlarsa hemen öldürmek isteyeceklerdi. Bu bilgiler Buheira'nın elinde bulunan o kitap'ta yazılıydı.

Bi'set'e doğru

Efendimizin (sas), peygamber olmadan önceki hali.

Peygamber efendimiz (sas) tüccar ve koyun çobanıydı. Koyun çobanı olarak çalışmayan hiçbir peygamber yoktur dedi Muhammed (sas). Musa (as) koyun çobanıyken peygamber oldu, Davud (as) O'na keza. Ben de Ajyat'da koyun çobanı olarak koyun güderken peygamber oldum, buyurdu. Ajyat "Haram-ı Şerif yanında bir yerdir. Şimdi orada bir hastahane var.

İnsanlar Peygamber efendimizin (sas) güvenilirliğine ve doğruluğuna şaşırıyorlardı ve onun (sas) zamanında, Kenane ve Gays kabilelerinin arasında savaş çıktı. Araplardan bir kabilenin adı Kenane, diğeri Gays idi. Kureyş Kenane'nin yanındaydı ve onlara destek çıktı. O zamanlar Peygamberin (sas) görevi, amcasının yanında durup ona ok vererek yardım etmekdi. Sonunda iki kabile birbiriyle barıştı.

Kureyş Mekke'ye geri döndüklerinde, Cedda'nın oğlu Abdullah'ın evinde bir dernek kurmaya karar vermişlerdi. Bu derneğin belli prensipleri vardı; zayıfları korumak, kadınları korumak, insanların şeref ve haysiyetlerini korumak ve genel anlamda mülkiyeti korumak gibi görevleri vardı derneğin. Bu dernek Araplar arasında kureyş kabilesinin itibarını artırarak yücellti.

Peygamber efendimiz (sas) bu derneğin bir üyesi iken, yirmi yaşındaydı. Ve Rasulullah (sas) Peygamber iken bu derneği çok övdü ve dedi ki; eğer ben İslam'da bu derneğe davet edilseydim, ben cevap verip katılırdım.

El Beytu-l Haram ile ilgili başka şeyler. Duvarlar yere düşecek gibi kırık döküktü. Kureyşliler o çürük duvarları yıkarak yeniden bir duvar inşaa

ettiler. Kabe'nin inşasına O (sas) da katıldı. Çok taş taşıdı ve nihayet Kabe'yi yeniden inşaa ettiler. Fakat bir sorun vardı. Sorun siyah taşla ilgiliydi. Kim onu yerine koyma şerefine sahip olucaktı.

Bütün kabileler bu şerefi kendilerine istiyorlardı. Kabilelerin anlaşmazlıkları neredeyse savaşa neden olacaktı. Sonra Caddan oğlu Abdullah'ın evinde yine toplandılar. Aralarında El Muğiyra'nın oğlu Ebu Umeyye El Mahsumiyye'ye en büyükleri ve saygı değerleri olarak: "Sen karar ver ve dediklerini yapacağız", dediler. O da: "Şu andan itibaren, bu eve ilk adımını atacak kişiye çözümü bırakacağız ve hepimiz ona itaat edeceğiz", diye bir teklifte bulundu. Herkes bu teklife razı geldi.

Birden bire Rasulullah (sas) içeriye girdi. Onlara selam verdi ve onlar da O'na (sas) ihtiyarın dediği teklifte bulundular. Sonra Rasulullah (sas) bu sorunu çözdü. Cübbesini çıkardı ve taşı onun ortasına koydu ve onlara dedi ki: "Bütün kabilelerin reisleri bu elbiseyi taşıyarak, bu taşı doğru yerine yerleştirecektir. Böylelikle bu sorun da çözüldü. Aksi takdirde savaş çıkacaktı.

Huveylid'in kızı Hz. Hatice (ra), Assad'ın kızı, Huday Abdu-l Izzet'in kızı, Kussay'ın kızı. Kureyş'in çok temiz bir kızıydı ve zenginlerdendi. Aslı çok şerefli ve temiz bir kabileden gelmekteydi. İkinci kocasının vefatından sonra, birçok kureyşli kendisiyle evlenmek istemişlerdir, fakat o istememiş. Rasulullah'ın (sas) eminliğinden, huyunundan, doğruluğundan haberdar olmuştu. O'ndan (sas), kendisi için Şam'da ticaret yapmasını rica etti. Yanında koyun çobanı olarak çalışan Maysara diye bir genç çocuk vardı. O'nun da Muhammed (sas) ile Şam'a gitmesini teklif etti.

Maysara onu (sas) ticaret için Şam'a giderken yanında götürdü. Sonra Rasulullah(sas)'ın doğruluğu, güvenirliği ve emanete karşı sadakatini anlattı Hz. Hatice'ye (ra).

Muhammed (sas)'in ticaretle meşguliyetinden sonra Hz. Hatice'nin kazancı git gide çoğaldı. Hz. Hatice (ra), Rasulullah (sas)'ın onunla evlenmesini istiyordu. Sonra amcasına, Esad'ın oğlu Amr'dan onu evlendirmesini rica etti. Öylece Hz. Hatice (ra)'nin amcası, Rasulullah'ın

(sas) amcasına gidip O'nu (sas) Hz. Hatice (ra)'ye amcasından istedi. Rasulullah (sas) 25 ve Hz. Hatice (ra) 40 yaşındaydı evlendiklerinde.

İlk Vahiy

Bi'setin Nebi (sas) yani Nübüvvetin ilk vahiyle başlaması ve hazırlık dönemi:

Rasulullah (sas) bütün insanlara kıyamete kadar peygamber olarak gönderildi.

O (sas) kutlu bir haber ve saadet bahşeden bir müjde olarak önce gönderilen kutsal kitaplarda (Tevrat İncil) da anılmıştır. Efendimizin (sas) geleceğinin müjdesi İsa (as) tarafından da Mûsâ (as) tarafından da verildi. O'nlar güzel haberi, Rasulullah (sas)'ın geleceğini, duyurdular.

O (sas) kıyamete kadar geçerli olan ve son peygamber mucizesi olarak verilen Kur'an'ı, getirdi. Vahiy gelmeden önce belirli özellikleri vardı. Ve ondan sonra da bir kaç yeni özellikler eklendi. Vahiyden ömce sadık rüyalar görüyordu. Gördükleri apaçık çıkıyordu. Ondan sonra insanlardan ayrılıyor ve halvate çekiliyordu.

İnsanlar ekseriyetle içki içmek, dans etmek ve şarkı söylemekle meşgullerdi. Özellikle de gençler. O (sas) onlardan ayrılır ve hep mağaraya giderdi. Kabe'den Hira dağındaki mağaraya yürüyerek gitmek bir saat sürüyordu.

O mağarada dört gün ve dört gece kalırdı. Yanında bir dilim ekmek azıcık da su olurdu. Yemeği bittiğinde hem hanımını görmek hem yiyecek temini için Mekke'ye gelirdi. Sonra tekrar mağaraya dönerdi.

Orada hep Allah'a kulluk ederdi, aynen dedesi İbrahim (as) gibi Allah'a ibadet kılardı. O dağlarda, dağlar, semalar ve yıldızlar hakkında teemül, tefekkur ve tedebbur yapardı. O (sas) çok derinden Allah'ın mahlukatı olan kainatın harikuladeliğini düşünürdü. Allah'ın varlığı hakkındaki delilleri tefekkür, teemül ve tedebbur yoluyla görürdü.

Yıl 610 bir pazartesi günü, Ramazan'ın 17. gününde, 40 yaşındayken, Cebrail (as) yanına geldi. O'nu (sas) kucaklayarak sıktı ve dedi ki: "Oku". Bunun üzerine ümmî Nebiy (sas)"Ben okuma bilmem" dedi. Cebrail (as) iki defa daha okumasını tekrarladı. Bu konuşma üç kez tekrarlandı. Bunu üzerine Cebrail (as) Alâk suresinin ilk beş ayetini okudu:

Birinci ayet: "Ikra, Bismi Rabbikellezi halak/ Yaratan Rabb'inin ismiyle oku!

Bu olaydan sonra Muhammed (sas) titreyerek ve korkarak Hz Hatice (ra)'ye gitti ve: "Üzerimi ört, üzerimi ört"dedi. Hz. Hatice (ra) üzerini örttükten sonra sordu: "Sana ne oldu ey Muhammed (sas)?" Muhammed (sas): "Bana birşey olmasından endişeliyim!" dedi ve olayı olduğu gibi anlattı.

Hanımı, efendimize (sas) bu olaylardan sonra çok hayır geleceğini anlatarak sakinleştirdi. Dedi ki: "Vallahi, Allah seni hiç üzmeyecek. Seni hep başarılı kılacak. Sen Sila-ı Rahim'i (Aile ilişkilerini) gözetiyor, kimin ne ihtiyacı varsa karşılıyorsun ve cömertsin sana ihtiyacı olan herkese yardım ediyorsun.

Hz. Hatice (ra) kuzeni olan Varaka ibni Nevfel'e gitti. Zira O önceki kutsal kitaplar hakkında bilgi sahibiydi. Hz. Hatice (ra) "Ey kuzenim. Dinle, kardeşinin oğluna ne olmuş. O'nunla Rasulullah (sas)'ı kastetti, cünkü onlar akrabaydı.

Nevfel bunun bir vahiy olduğunu ve ondan önceki peygamberlere verildiği gibi Muhammed (sas)'de de verildiğini ifade etti ve dedi ki: "İsterim ki, daha uzun yaşayayım da onu, davasını ilan ettiğinde destekleyebiliyim. Maalesef, Rasulullah (sas) davasını açıklamadan önce, öldü.

Şimdi de Rasulullah (sas)'a birden bire vahyin kesilmesi dönemini anlatalım. 40 gün Cebrail (as)'ın ona (sas) gelmediğinden bahseder alimler. Allah'ın vahiy yollamayarak kendisini peygamberlik nimetinden engellediğini düşünerek çok üzülmekte ve vahyi çok özlemekteydi. 40 gün sonra tekrar vahiy gelmeye başladı. İlahî hitap şöyleydi:

"EY ÖRTÜLERE BÜRÜNEN. KALK VE UYAR. VE RABBINI YÜCELT, TEKBIR ET. VE ELBISENI TEMIZ TUT. KÖTÜ/ (PIS) ŞEYLERI TERKET."

(MUDDESSIR, 1-5)

Vahiy Rasûlullah (sas)'a yine gelmeye başladığında, Rasulullah (sas) davasını gizlice yürüttü. Ailesi ve çevresini sürekli ve her fırsatta İslam'a davet etti. Üç sene boyunca bu dava gizli kaldı, ta ki Allah açıklama emrini verene kadar.

İlk Müslümanlar

Birincisi Onun (sas) ailesinden olanlar:

Eşi Hz. Hatice (ra)
Ali ibni Ebu Talib (ra) (Rasulullah'ın Kuzeni).
Zeyd ibni Harisa, Rasulullah (sas), efendimizin hizmetçisi idi.
Ümmü Eymen (ra): dadısı.

Ailesinden olmayan kimseler ise:

Ebubekir Sıddık (ra)
Osman ibni Affan (ra)
Zubeyr ibni-l Avvam (ra)
Saad ibni ebi Vakkas (ra)
Abdurrahman ibn Avf (ra)
Abdullah ibni Masud (ra)
Ammar ibni Yasir (ra)
ve daha başkaları. Allah hepsinden razı olsun.

Bunlar İslamiyeti kabul eden ilk kimselerdi.

Gelelim İslamiyet'in yayılmasına. İslam'a davet gizli olarak başladıktan üç sene sonra Rasulullah'a (sas) açıkca davet etmesi için emir geldi. Bunu ifade eden ayet, Hicr Suresinin 94. ayetidir: "Artık buyrulanı açıkça ortaya

koy, puta tapanlara aldırış etme."

Ve Şuara Suresinin 214. ayetinde ise Rabbimiz şöyle buyurur: "Ve en yakınların (akrabaların) olan aşiretini uyar."

Bu davet gittikçe gelişti, gizliden açıklığa kavuştu ve o yüzden Rasulullah (sas) kavmini hep topladı ve İslam'a davet etti.

O'na (sas) ilk karşı olan kişi ailesinden olan amcası Ebu Leheb'dir. Amcası Ebu Leheb Ona (sas) karşı savaşmıştır.

Resulullah (sas) kuzeni Ali ibni Ebu Talib'i yemek yapıp akrabaları ve amcalarını, Abdu-l Muttalib'in (ra) akrabalarını ve onların çocuklarını davet etmesi için görevlendirdi. Aşağı yukarı 40 kişilerdi. Hep birlikte yemeğe toplanmışlardı, Rasulullah (sas) ise orada onları İslam'a davet etti ve tek Rabb olan Allah'a ibadet etmelerini söyledi. Orada Ebu Leheb O'nun (sas) sözünü kesti ve şöyle dedi: "Babalarımızın dinini ve örf ve adetlerimizi yok etmek için mi bizleri ve kavimimizi burada topladın? Senin burada yaptığın saçmalıktır ve değersizdir," dedi ve sonra bu toplantıyı bitirdi ve dolayısıyla insanların hepsi çekip gitti.

Rasulullah (sas) yine birgün bir yemek düzenledi, ve tekrar insanları yemeğe davet etti. Allah'ın kendisine vahiyettiklerini anlatacaktı. insanlar ise yine O'nu (sas) öylece bırakıp gittiler.

Yanında kalan tek kişi kuzeni Ali Ibni Ebu Talib (ra) idi, o daha gençti ve Rasulullah'a (sas) inanıyordu ve O'nun (sas) yanında yerini almıştı ve Peygamber olduğuna da iman etmişti. Ve şöyle dedi: "Sana karşı savaş açanlara karşı bende savaş açacağım."

Putperestler ve kafirler Hz. Ali (ra) ile dalga geçtiler ve önce babasına şikayet ettiler ve babasının onu uyararak, tuttuğu yoldan geri çevirmesi gerektiğini söylediler.

Ama Ebu Talib onlara uymadı. Sonra Rasulullah (sas) Mekke'de ailesini ve akrabalarını davet etti. Sonra birden Safa tepesine çıktı ve çağrıda

bulundu: "Ey Kureyş!" Kureyşliler O'nu duyup şöyle dediler: "Muhammed dağlara çıkıp çağrı yapmaya başladı." Diye söylendiler ve sonra da: " Neden bizleri buraya çağırdın?" Diye sordular. Sonra bütün kabileyi bir araya getirip topladıktan sonra, Rasulullah (sas) şöyle buyurdu: "Şu dağın arkasında atlı askerler var desem, bana ne derdiniz? Bana inanırmıydınız?" "Biz, bu zamana kadar asla senin yalan söylediğini duymadık." Rasulullah (sas) bunun üzerine ise şöyle dedi: "Ben sizlere ağır azaptan kurtulmanız için uyarıcı olarak gönderildim ey Abdu-l Muttalib oğulları, ey Abd Manaf oğulları, ey Zehra oğulları benim tek varlığım Allah'tır dünya da ve ahirette, ta ki siz "La ilahe illallah Muhammeden Rasulullah" diyene kadar çağıracağım.

Sonra Ebu Leheb geldi ve Ona (sas) şöyle dedi: "Seni uyarıyorum ya Muhammed. Senin için azap ya Muhammed. Bizleri bunun için nasıl toplarsın?

Ondan sonra 'Tebbet yeda ebi Iehebin ve teb' yani Mesed Suresi vahyedildi.

Bu cesaret Allah'tan Rasulullah'a (sas) verildi ki, devam edip ilerleyebilsin, ama Kureyşliler ve Putperestler Ona karşı savaştılar. Ama neden? Çünkü Rasulallah (sas) onlara göre onların onur ve şereflerini azaltıyordu. Onlar halen putlara tapmaya devam etmek istiyorlar ve insanlar her yerden oraya gelerek ticaret yapıyorlardı ve tabii böylelikle çok para kazanıyorlardı, onlardan hem satın alıyorlardı hem de onlara satıyorlardı.

Suyu ve buna benzer şeyleri bile parayla veriyorlardı, ama Rasulullah (sas) onların bu tarz ticaretlerini böylelikle alacaktı ellerinden. Zira Beyti-l Haram ve çevresinden putlar kaldırılınca belki de kimse gelmeyecek ve onlar da yeterli ticaret yapamayacaklardı.

Rasulullah (sas)'a karşı savaş açtılar. Ebu Leheb Rasûlullah (sas)'ı bir gün çarşıda gördü ve şunları söylediğini işitti: "Ey İnsanlar, 'La ilahe illallah' deyin ki, başarıya ulaşın."

Ebu Leheb Rasulallah (sas)'ın ardından bir çocuk gönderdi, her gittiği

yerde O2nu (sas) taşlıyordu, ta ki ayakları yara olana kadar ve şöyle diyordu: "Ona inanmayın sakın, O bir yalancıdır." Sonra İnsanlar sordu: "Bu kim?" Oda şöyle dedi: "O Muhammed, Ebu Leheb O'nun Amcasıdır."

Ebu Leheb'in eşi kocasını bu zulümde hep destekledi ve, Rasulullah (sas)'ın yoluna sürekli taşlar koydu ve üzerine pislik attı ve birlikte sürekli kötü sözler sarfettiler Rasûlullah (sas) hakkında.

Sonra Ebu Cehil'de katıldı onlara, Rasulullah (sas) Kabe'de namazını kılarken Secde'de idi orada Ebu Cehil hayvan pisliğini ve hayvanların derisini yüzüp Onun (sas) üzerine attı. Rasulullah (sas) ise eve gitti ve kıyafetlerini hanımı temizledi. Herkes Ebu Cehil'i uyardı ama o dinlemiyordu kimseyi ta ki Allah onu helak edene kadar da dinlemedi. Sonra bir adam daha geldi Rasulullah'a düşman olan bir adam, Ukbah ibni ebi Miyat isminde birisi. Rasulullah (sas)'ın yakınında yaşıyordu.

El Buharî sahih'te rivayet etmiştir, Rasulullah (sas) Kabe'nin yanında namaz kılıyordu, Ebi Miyat'ın oğlu Ukbah geldi. Rasulullah'ın (sas) kıyafetini aldı ve O'nun boğazına doladı ve O'nu boğarak öldürmeye kalktı. Sonra Ebubekir (ra) geldi ve Rasulullah'ı (sas) onun elinden zor kurtardı ve onlara şöyle dedi: "Benim Rabbim Allah dediği için mi öldürmek istiyorsunuz? Ve o sizlere apaçık bir şekilde Rabbinizin delilleri ile geldi.

O yüzden Ulema şöyle demiştir: "Ebu Bekr (ra)'in bunu söylemesi aynı firavun zamanında yaşayan Mümin gibidir, O (ra) da böyle söylemişti hatta Kur'an'da bir sure de vardır o isimde Ğafir ya da Mu'min suresi.

Derler ki Ebu Bekir (ra)'in imanı firavun ailesinden olan o Mü'minden daha güçlülür. Çünkü Mü'min ile ilgili olarak Allah şöyle buyurur: "Ve imanını saklayan bir Mü'min, şöyle dedi: Benim Rabbim Allah diyen birini mi öldüreceksiniz?" Orada firavundan imanını saklayan bir Mü'min vardı ama bu tarafta Ebu Bekir (ra) açık açık imanını haykırıyordu. Yani Ebu Bekir'in (ra) imanı firavun kavmindeki o meşhur Mü'minden daha güçlüydü.

Sonra Abdul Muttalib'in oğlu ve aynı zamanda Hz. Hatice (ra)'nin kuzeni olan El Esvad geldi adamlarıyla ve sürekli Rasulullah (sas)'ı aşağıladılar ve dalga geçtiler. Onlara karşı da vahiy geldi.

Ebu Cehl'in amcası olan El Velid ibni-l Muğira da geldi. O Kureyş'in en büyüklerindendi ve onun orada yeri çok yüksekti aynı zamanda çokta zengindi ve o da Rasulullah (sas)'a karşı mücadele edenlerdendi.

Halbuki kavmine şöyle demişti 'Ben Muhammed'in konuşmasını dinledim ve o konuşma çok yüksek bir konuşmadır. Bu ne bir insan ne de bir cin hitabıdır.

Onun konuşması tatlı ve çok yüksek, heybetli, yukarıdan ve aşağıdan daha da derin. Çok yüksek ve O'nun üzerinde daha yüksek bir hitap yoktur. Velid ibni-l Muğira bunları söylemesine rağmen yine de inanmadı O'na (sas).

Bu şekilde efendimize (sas) karşı savaştılar. Rasulullah (sas) Taif'e gidip insanları İslam'a davet etti. Onlar da çocuklarını Rasulullah (sas)'ın üzerine gönderip taşlattılar ve efendimizi (sas) yaralayarak kanlar içinde bıraktılar.

Mekke'deki güçsüz ve yaralı Müslümanlar

Bilal İbni Rabah, Ammar İbni Yassir, Habbâb İbni Ard ve Ebu Bekr Sıddık Allah hepsindne razı olsun, gibileri zamanında çok işkenceye uğramışlar ve çok sorunlarla karşılaşmışlardır.

Rasulullah (sas) dedi ki: "Sizin için hiçbirşey yapamam. Ama sabredin Yâsirin ailesi. Allah size cenneti söz veriyor."

Çok güçsüz ve kuvvetsizlerdi. Her türlü işkenceye maruz kalmışlardı. Bütün sorunlara rağmen, amcası Ebu Talib O'na (sas) her zaman destek çıkıyordu. Hâlbuki o Müslüman da değildi. Ebu Talib'in hatırı için Rasulullah (sas)'ı rahat bırakıyorlardı.

Bir gün müşriklerden biri amcasına gitti ve ondan, efendimizin (sas) bu yoldan vazgeçmesini istedi. Bunun üzerine Ebu Talib, Rasulullah (sas)'ın yanına gitti ve onların isteklerini aktardı. Rasulullah (sas): "Ya amca. Benim sağ elime güneşi, sol elime ayı verseler, ben bu yolumdan vazgeçecek değilim", dedi.

Amcası: "Ey kardeşimin oğlu, devam et yoluna. Ben seni asla bırakmayacağım, her zaman yanında olacağım." dedi

Peki, güçsüz Müslümanlar ne yaptılar? Eziyete uğruyorlardı. Rasulullah (sas) onlara Habeşistan'a gitmelerine söyledi. Bi'setin beşinci yılıydı. Yıl 615. Mekke'de başlarına gelenlerden dolayı, Rasulullah (sas) onları biraz olsun rahat etmeleri için hicret ettirmişti. Böylelikle ilk hicret gerçekleşti.

Kimseyi haksızlığa uğratmayan bir kral varmış orada. Müslümanlar oraya onbir erkek ve dört kadın hicret ettiler. Aralarında Osman İbni Affan (ra) ve Abdurrahman İbni Avf (ra) da vardı. Habeşistan'a vardıktan sonra üç ay orada kaldılar ve sonra Mekke'ye geri döndüler.

Güçlenen Müslümanlar

Artık Hz. Hamza (ra) ve Hz. Ömer (ra) İslam'ı kabul etmişlerdi. Bundan dolayı Müslümanlara büyük destek gelmiş ve İslamiyet güç kazanmıştı. İlk hicret Habeşistan'a idi. Sonra da Medine'ye hicret ederek orada yerleşmişlerdi. Orada Rasulullah (sas), Musa İbni Umeyr (ra)'i tebliğ için Medine'ye göndermişti. Efendimizden (sas) İslam için gönderilen ilk elçi İbni Umeyr (ra) idi.

Bi'setin altıncı yılında, yıl 616 Habeşistan'a ikinci hicret gerçekleşti. Kureyş'deki putperestlerin daha da kötüleştiklerini gördü Müslümanlar. Habeşistan'a ilk gidenler orada çok eli açık bir kralın olduğunu demişler ve ikinci gidecekleri cesaretlendirmişlerdi.

Nihayet Müslümanlar çoğalmıştı. Yine ikinci hicret için Habeşistan' a gönderilmişlerdi. Bu defa muhacirler kervanı 83 erkek ve 11 kadından oluşmaktaydı.

Müşrikler Habeşistan kralı Necaşi'yi kendi taraflarına çekebilmek ve Müslümanları teslim alalark Mekke'ye geri götürmek istiyorlardı. Amr İbni Âs ve Velid oğlu Emara ile krala vermeleri için hediyeler yollamışlardı.

Kral, Caferi Tayyar (ra)'ın yeni gelen vahiyden bir kısım okumasını talep etti ve O da Meryem Suresinin başından birkaç ayet okudu. Kur'an ayetlerini dinleyen kral Necaşi: "Vallahi," dedi, "bu aynı kandilden fışkıran bir nurdur ki, Musâ da, İsâ da onunla gelmişti." Kral onlara güveniyordu ve onlara karşı çok cömert ve iyi davranmıştı. Müşrilere ise: "Vallahi, ben ne onları size teslim ederim, ne de onlar hakkında herhangi bir kötülük düşünürüm." dedi. Sonra dönüp Müslümanlara: "Bizim ile sizin aranızda, bu hususta, şu çizgi kadarcık bir fark var. Zaten biz de onu sizin söylediğinizden başka bir şekilde telâkki etmiyoruz." Dedi.

Onlara neyin geldiğini merak ediyordu. Musa (as)'ya ne geldiyse O'na da (sas) o geldi.

Daha sonra Neçaşi Müslümanları kendi istekleriyle Rasulullah (sas)'a geri yolladı ve onlara, her zaman destek çıkacağını ve asla zalimlere bırakmayacağını Rasulullah (sas)'a söylemelerini tembihledi.

İkinci hicret çok büyük bir yayılmaydı ama Müslümanlar Mekke'dekilerden daha da fazla zulüme uğruyorlardı. Müslümanların çoğalıp ve dışardan destek aldıklarını fark etmişlerdi. Yine sorun çıkardılar, misal: Müslümanlarla konuşmak veya ticaret etmeyi yasaklamışlardı. Yani tam bir ambargo uyguladılar.

Mekke'de İslam'a ve Müslümanlara karşı birleşmişlerdi. Haşimîlerin ve Abdulmuttalib'in bütün ailesini dışlıyorlardı. Kendi aralarında Onlara karşı bir tecrit anlaşması yapmışlar dı.

Bi'setin yedinci yılı (m.s.) 617 Muharrem ayında Kureyş'ten hiç kimse Haşim oğullarına ve Abdulmuttalib ailesine yiyecek veya içecek satamazdı. Onlardan kimseyle evlenemezler ve herhangi bir bağları olamazdı onlardan biriyle. O anlaşmayı bir kağıdın üzerine yazıp Kâbe'ye

asmışlardı.

Müslümanlar çok zor şartlar altında yaşamaları gerekiyordu. Ağaçtan yaprak yiyecek duruma gelmişlerdi. O anlaşmayı bozamıyorlardı, tâki bir haşere gelip de o anlaşma kağıdını yiyene kadar.

Açlıktan ve yalnızlıktan, Müslümanların İslam'ı bırakmalarını ümit etmişlerdi fakat tam tersi oldu. Müslümanlar daha da güçlendiler. Ebu Talib o anlaşmayı bozdu.

Hâkim İbni Hûzan gizlice Müslmanlara yiyecek ve içecek veriyordu. Bazıları ise geceleri onlara yiyecek birşeyler getiriyorlardı, o anlaşma tamamen bozulana kadar bu işler gizli yürütüldü?

Bunun üzerine Ebu Talib oraya gitti ve şöyle dedi: "Nihayet bir haşerat sizin anlaşmanızı yedi. Artık yeter, bırakın ailem normal yaşasın. Elimde olsa size yeğenim Muhammed (sas)'i verirdim. Bunun üzerine o anlaşma tamamen iptal edildi. Fakat onun yaptığı sadece bir stratejik hamleydi. Sonra Rasulullah (sas): "Allah İslam'a fetih verene kadar İslam'ı asla bırakmayacağım ya amca" dedi. Ebu Talib yeğenini tamamen anlayışla karşılıyordu.

Zenginler, Ebu Talib'in vesilesiyle seyyidina Muhammed (sas)'i sürekli yolundan çevirmeye çalışdılar. Ama Ebu Talib onları asla dinlemedi ve yardım da etmedi. Ölmek üzereyken seyyidina Muhammed (sas) yanına geldi. Ebu Talib Rasulullah (sas)'a dedi ki:" Vallahi kardeşim oğlu, senin hakkında hiç kötü bir şey duymadım. Senin dediklerin doğru."

O zaman Rasulullah (sas) ona dedi: "Ey amcam. Kelimeyi şehadet getir ki, kıyamette sana şefat edeyim." Bunun üzerine Ebu Talib:"Sana inanıyorum yeğenim, ama korkarım ki, ölümden korktuğumu zannedip, onun için İslam dinine girdiğimi düşünürler. Sonra benim arkamdan konuşurlar"dedi.

O zaman Muhammed (sas)'in amcası Ebu Talib 80 yaşında öldü. Davanın 10. senesinde Hz Hatice (ra) de öldü. O nedenle o yıla "hüzün

yıllı" denilir.

Rasulullah (sas) evde Hz Haticeden (ra) iç huzurunu ve korumayı kayıp etti.
Dışarıdaki Ebu Talib'den aldığı korumayı kayıp etti. O yıl Allah'ın elçisi çok hüzünlüydü.

Beyat, Hicret ve Fetih

Amcasının ölümünden sonra müşrikler iyice azıttı. O'nun (sas) üzerine kirli, pisli şeyler ve toz toprak attılar. O zaman Hz Fatima (ra) yanına gitti. Hz Fatima (ra) babasının (sas) üzerini temizledi ve ağladı.

Rasulullah (sas) dedi: "Ey kızım ağlama. Allahu Teala babanı koruyor. Vallahi amcam hayatta iken, Kureyşiler bana bir şey yapamıyorlardi, ama Allah onları babandan uzak tutacaktır." Bu Davanın 10. senesi ve hüzün yıllı diye geçmektedir.

Allah elçisi Taif'lileri tebliğ etmeye gittiğinde Taifliler tarafından da acımasızca incitildi. Rasulullah (sas) her yerde incitildi, kendisiyle mücade edildi ve küçük düşürülmeye çalışıldı. Sonra yine Taif'den Mekke'ye geri döndü. Zira Taif'liler Mekke'lilerden dahi sert çıkmışlardı. Mekke'ye Al Mutam ibn Hudair'in koruması altında geri döndü. Müslüman olmadığı halde onu korumuştur. Rasulullah (sas) Kabe'ye gidip tavaf yaptı ve daha sonra Al Mutam'ın evine gidip orda kaldı.

Kabileler Al Mutam'a, Rasulullah (sas)'ı himayesinden çıkarsın diye haber yolladılar ama o bunlara aldırış etmedi ve,"O benim himayemdedir" dedi.

Hacc zamanı gelmişti. Farklı yerlerden Arap'lar Mekke'ye akın etmişlerdi. Rasulullah (sas) onları yollarda karşılayarak İslam'ı tebliğ etti. Ama onlar Allah elçisini alaya alarak küçümsediler. Ve amcası Abu Lahab onu hiç rahat bırakmadı. Hep arkasından insanlar yollayarak eziyet ettirdi. "Sakın ona inanmayın, O bir yalancıdır" diyordu. Onlarda alemlere rahmet olarak geleni hem dilleriyle hem elleriyle taşladır.

Mekke'de durum dayanılmaz bir hal almıştı ve bu nedenle Medineye hicret zamanı gelmişti.

Hicretten önce hacc vaktinde Medine'den gelen Evs ve Hazrec kabilelerinden olan insanları Rasulullah (sas) İslam'a devet etmesine rağmen icabet etmediler ancak Medine'ye geri döndüklerinde Medineli Müslümanlar onları İslam dinine girmeye ikna ettiler.

Hacc'ın 2. senesinde El Evs ve El Hazrec kabilesine mensup insanlar tekrar Medine'den Mekke'ye geldiklerinde tarihe ilk akabe beyatı (biat) diye geçen beyatlarını Rasulullah (sas)'a verdiler.

Buna "El Akabe (güven-anlaşması) " denilir.
Bu ilk güven-anlaşmasıydı. İkinci Beyat 11.senenin sonunda verildi. O'nu (sas) ve davasını kabul ettiler.

Onlar 73 erkek ve iki kadından oluşmaktaydılar. Rasulallah (sas) hicret edene kadar destek olacaklarına ve yanında duracaklarına ve kendilerini korudukları gibi O'nu (sas) da koruyacaklarına, kendi kadınlarını korudukları gibi Müslümanların kadınlarını da koruyacaklarına dair beyat verdiler.

Nihayet hicret gerçekleşti ve Rasulullah (sas) Medine-i Munevvere'de İslam'ı tebliğ etmeye devam etti. Bilindiği gibi gazveler (savaşlar) yaşandı; Bedir, Uhud vesaire. Hepsinin ayrı ayrı yürekler yakan hikayeri var.

Rasulullah (sas) hicretin 8. senesinde Allah'ın fadlı ve keremiyle Mekke fethini gerçekleştirdi. Bereketli ve saadetli 23 yılını İslam davasıyla geçiren Allah elçisi Medine'de de 10 yıl davasına hizmet ettikten sonra 63 yaşında yine doğduğu gün vefat etti.

Allahume salli ve sellim ve barik ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ve sellim. Ve-l Hamdulillahi Rabi-l alemîn.

Allah'ım, bu çalışmamızı Peygamberimize (sas) doğum günü hediyesi olarak kabul et.

İSRA VE MİRÂC

Peygamberimiz Efendimiz seyyidina Muhammed (sas)'ın gece yolculuğu ve semaya yükselişidir.

Benim mirâc ile ilgili görüşüm nedir? Benim görüşüm şu şekildedir: Her şeyin bir aslı bir de resmi vardır.

Sen resimsin ve senin ruhun asıldır.

Kâbe resim ve Beytu'l-Ma'mûr ise asıldır.

Dünya resim ve ahiret asıldır.

Resim her zaman fani ve asıllar bakidir.

Bu bakış açısı ile Peygamberimiz Muhammed'e (sas) bakarsak şunları görürüz:

Rasulullah'ın (sas) Allah'tan bir nur olduğunu biliyoruz.

Allahu Teala Maide Suresinin 15. ayetinde şöyle buyurur:

"DOĞRUSU SİZE ALLAH'TAN BİR NUR (IŞIK) VE APAÇIK BİR KİTAP VERİLDİ."

Bütün ulemâ bu ayete dayanarak Rasulullah (sas)'ın Allah'ın nuru olduğuna ve apaçık kitabın da Kur'ân-ı Kerîm olduğuna hemfikir olmuşlardır. Nurullah'ın sonu yoktur ve bu Rasulullah'ın (sas) gerçeğidir. Bir diğer ayete bakarsak Enbiya Suresinin 107. ayetinde şöyle buyurulmaktadır:

"ŞÜPHESİZ BİZ SENİ ANCAK BÜTÜN ÂLEMLERE RAHMET OLARAK GÖNDERDİK."

Yani Rasulullah (sas) istisnasız Allah'ın bütün yarattıkları için rahmettir. Yani Rasulullah (sas) Allah'ın yarattığı her şey için rahmettir. Bu da O'nun (sas) hakikatinin bizim aklımızın anlayışı üzerinde olduğu anlamına gelir.

Bu hakikat ile O (sas) bütün yaratılanlara rahmet olarak gönderildi. Bu hakikat ile Allah'ın nuru olarak geldi ve tabii ki Nurullah'ın bir sonu yoktur.

Bir başka ayette Zuhruf Suresinin 81. ayetinde Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"DE Kİ: EĞER ALLAH'IN BİR OĞLU OLSAYDI İLK KUL BENİM (YANİ BEN O OĞUL OLURDUM)."

Bu kerîm ayetinden Rasulullah'ın (sas) Yaradanın murâdı (isteği) olarak ilk var olan kul olduğunu anlarız.

O'nun peygamberliği Âdem'in (as) yaradılışından önceydi bunu hadisten biliriz Meyseretu'l-Fecâir ve Ömer bin Hattâb'ın, İmâm Ahmed'in Müsned'inden şöyle söylediği nakledilir: ***"YA RASULALLAH, SEN NE ZAMANDAN BERİ PEYGAMBERSİN?" BUNUN ÜZERİNE (SAS) ŞÖYLE CEVAPLAR: "ÂDEM RUHU İLE BEDENİ ARASINDA İKEN."*** Yani Âdem'in (as) yaradılışından önce.

Daha önceki âyet-i kerîme ve hadîs-i şeriflerden Rasulullah'ın (sas) resmini bununla O'nun (sas) bizlere Son Peygamber olarak geldiğini anlarız.

Ama onun hakikati şudur:

Allahu Teala'nın ilk yaratığı:

- İlk kulu.
- Allah'ın nuru.
- Bütün yaratılanlara rahmet.
- Sahibu'l-Vesîle (vesile sahibi).

- Sahibu'l-Makâmu'l-Mahmûd.
- Sahibu'ş-Şefaat.
- Dünya ve ahiret O'nun hatırına yaratılmıştır.

Dünyada ameller ile O'na (sas) tabi olunur ve ahirette ise ebedi cennet veya cehennem vardır. Zira Rasulullah'ın (sas) şefaatine nail olan kimse ebedi cennete ve olmayan kimse cehenneme girer. Yani O (sas) ya ebedi cennet veya cehennem için bir kapıdır.

Şimdi peygamberin (sas) bu hakikat ile ve bildiğimiz üzere dünya ve ahiretin onun hatırına olduğunu ve yer ve gökler ve Arş ve Levh-i Mahfûz ve el-Kalem O'nun (sas) nurundan yaratılmıştır.

Sonuç :

Eğer gökler ve yer ve kâinat O'nun hakikati (nuru) ile yaratıldıysa ki yaratıldı bu O'nun hakikatinin bütün yaratılanlardan daha üstün olduğu anlamına gelir.

O halde O'nun gökler ve yerden (O'nun hakikatinin bir kısmı olarak) Miraç Gecesi geçmesi nasıl mümkündür?!

Bir okyanusu bir bardağa sığdırabilmen mümkün müdür? Bu elbette imkansızdır.

Burada okyanus Rasulullah'tır (sas) ve bardak ise gökler ve yerlerdir (kâinat).

Demek ki Rasulullah (sas) miracını bütün yaratılanlardan, güç ve tahminlerden, gökler ve yerlerden ötelerde kendi hakikati ile nasıl ve nerede suallerinden uzak olarak Allah'a Allah ile miraç etmiştir.

Rasulullah (sas) Rabbi tarafından bütün mahlukatın üzerinde keyfiyetsiz yani zamansız ve mekansız olarak götürülmekteydi.

Nihayet Allahu Teala'nın huzuruna vardı, durdu ve konuştu. Bu varış ve

duruş ve konuşma zaman ve mekan dışında gerçekleşti. Çünkü mekan ve zaman Nur-u Muhammediyye'den (sas) yaratıldı.

O hakikati ile dışarıdan kâinatı ve cenneti ve cehennemi gördü ve bizlere hepsini tarif etti ve bir bir anlattı.

O yüzden İsra Suresinin başında şöyle buyurulur:

"ÂYETLERİMİZİ GÖSTERMEK İÇİN, KULUNU GECELEYİN MESCİD-İ HARAM'DAN, ETRAFINI MÜBAREK KILDIĞIMIZ MESCİD-İ AKSA'YA YÜRÜTEN ALLAH, SÜBHAN'DIR (BÜTÜN NOKSANLIKLARDAN MÜNEZZEHTİR). MUHAKKAK Kİ O, EN İYİ İŞİTEN, EN İYİ GÖRENDİR."

(İSRA, 1)

Bu isra ve mir'âcı Allahu Teala yaptırdıysa O Subhan Allah'tır yani NASIL, NEREDE, NE ZAMAN, NE VE NEDEN diye sorulmaktan ve araştırılmaktan münezzehtir.

O Subhanehu ve Teala bunu yaptı Cebrail (as) veya herhangi bir yaratılan değil.

Cebrail sadece belirli bir yere kadar varabildi tecelli olarak ve daha fazla gidemedi.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir.

"KAVL / SÖZ, SÖYLEMEK" KELİMESİNİN ANLAMI VE BİR AYET İÇİNDEKİ KELİME ÖNÜNDE DURUŞ

"HANİ, RABBİN MELEKLERE, "BEN YERİÇİNDE BİR HALİFE YAPACAĞIM" DEMİŞTİ."

(BAKARA, 30)

Kavl (söz, söylemek): Bu bir fiildir. Aynı şekilde hareketler ve işler, renk, şekil ve insanın içinden geçenler de bunların tamamı da fiildir. İnsan

bunlardan sorumludur.

Elhalık olan Allah Subhanehu ve Teala ancak doğru söyler.

Mahlukat içinde insan ve cin dışındaki varlıklar da doğru söylerler ve dolayısıyla yalan söyleyemezler. İnsan ve cinlerin söyledikleri ise doğru olabileceği gibi yalan da olabilir.

Kavl iki türlüdür:

Kavlu-l Halık (Halık'ın sözü):

O'nun sözü murad etmektir ve yalnızca istemekledir.
Ve istediğinde istediği şeyi kesintiye, değişime, dönüşüme ve tutukluğa uğramadan çıkarır. Kevn yani evren iki harf "Kef" ve "Nun" arasındadır. -Kun fe yekûn (كن فيكون)- O Subhandır.

"DİLEDİĞİNİ YAPANDIR."

(BURÛC, 16)

Diğeri Kavlu-l Mahluk (yaratılanın sözü):

O da ikiye ayrılır:

Her şeyde hüküm verilmiş kazanın kavli. O, en genel anlamıyla her şeyde bir nurdur. O, Allah'ı hamd ile tesbihtir.

"...HER ŞEY O'NU HAMD İLE TESBİH EDER. ANCAK, SİZ ONLARIN TESBİHLERİNİ ANLAMAZSINIZ..."

(İSRA, 44)

Diğeri ise her şeyde takdir edilmiş kaderin kavli (sözü).

Ve bu, her şeyde takdir edilmiş özelliklerdir. İnsanın hizmetine verilmiş özelliklerle insanla konuşur. Örneğin ateş insanla konuşurken, onun aklını, ondan uzaklaşması veya faydalanması yönünde uyarır.

Benzer şekilde insan susadığında, önünde bir su veya ekmek varsa, kendisiyle konuşan ve ona; "Senin susuzluğunu giderecek olan su benim, ekmek değil" diyen suyun özelliklerinden dolayı suyu alacak ve onu almak için ona doğru elini uzatarak insan ona cevap verecek ve içecektir. Durum, tüm mahlukat ve eşyada bu şekildedir.

Her şeyin özellikleri insanla konuşur ve ona: "Ben senin hizmetine verildim" der. İnsana düşen, insanın ve her bir şeyin yaratılış programına göre her şeyin özellikleriyle ilişki içinde olmaktır.

Ve insan, ateşin özelliğinden, yemek pişirmede ve ısınmada faydalanmalıdır. Yangın çıkarmak, insana zarar vermek ya da bozgunculuk için kullanmamalıdır.

Bıçağın özelliklerinden, kesmede, yiyecekleri parçalamada, kuş ve (büyükbaş-küçükbaş) hayvanları kesmede faydalanmalıdır. Bir insanı bıçaklamak ya da yaralamak için kullanmamalıdır.

Üzümün özelliğinden, yeme ve suyunu sıkıp içmede faydalanmalıdır. Ondan şarap elde etmede kullanmamalıdır.

Renkler bir dil ve konuşmadır. Yeşil küçük mandalinanın rengi sana; "Sen beni kopardıktan sonra olgunlaşamam" der. Eğer rengi sararırsa, seni rengiyle kendisini koparmaya çağırır.

Şekil bir dildir. Herhangi bir şeyin şekli insanla konuşur. Küçük bir kız ve erkek çocuğun şekli birbirine benzer mi? Ya da onlardan birinin şekli onun evlenme isteğini belirler mi?

Velev ki erkek çocuğun senden onu evlendirmeni istemiş olsa, onu evlendirir misin? Onun şekli, ergenlik çağı ve sorumluluk alabileceğini ifade etmez. Aksine henüz reşit olmadığını söyler.

Hareket kelamdır. Eğer ki bir mecliste olsan ve ayağa kalksan, bu senin meclisten ayrılacağını belirtmen anlamına gelmez mi? Sessiz kalmak da

bir dil ve konuşmadır. İslam fıkhında, bakire bir genç kızın, kız istemeye gelindiği zaman sessiz kalması, gizli onay anlamına gelir.

İnsanın içinden geçenler de Allah'ın sorumlu tuttuğu bir dil ve fiildir.

Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem günahın tarifi için şöyle buyurmadı mı?

"GÜNAH, SENİN GÖĞSÜNÜN İÇİNİ ÇEVRELEYEN VE İNSANLARIN ÖĞRENMESİNDEN KORKTUĞUN ŞEYDİR."

Buradan Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şu hadisinin manasını anlamalıyız:

"KİM Kİ, GERÇEKTEN İNANARAK "LA İLAHE İLLALLAH MUHAMMEDUN RASULULLAH" DERSE, CENNETE GİRER."

Öyleyse hesap niye? Birkaç saniye sürmeyecek olmasına rağmen, Ebu Cehil neden söylemedi? Çünkü o, bu sözün manasını yani; hareketlerin, sakinliklerin, şekil, renk, düşünce vs.'nin tamamının, sadece Allah'ın emriyle, Rasulüne (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) uymakla ve ihlasla olması gerektiğini anladı.

Her şeyin özelliği, (takdir edilmiş dil, hükmü bitirilmiş değildir.) değişir ve dönüşür. Eşya (şeyler, nesneler) durmaz.

Su değişir ve dönüşür. Ateş, ağaç ve insana kadar her şeyin özelliği değişir. Ancak kıyamet günü durur veya her şey aslına döner. Her şeyin aslı bizatihi yokluktur ancak bil vesile anlamında ise Nur-u Muhammed'dir. Herşey yokluktan Nur-u Muhammed vesilesiyle varlığa getirilmiştir. Öldükten sonra Allah başka bir yaratışla bizleri yaratacaktır.

Eğer ki bir şeyde kader kılınmış bir özellik (örneğin ateşin yakma özelliği gibi) durmuş olsa, bu sadece bir peygamberin peygamberliğini ıspatlamak ve onu onaylamak için mümkün olur.

Aynen İbrahim (as) olayında olduğu gibi. Ateşe atıldığında, yanma ve sıcaklık özelliği durdu ve serinliğe ve selamete dönüştü.

Benzer şekilde taşı parçalayan bıçak, İsmail (as)'i kesmedi.

Musa (as) ile ilgili olaydaki suyun özelliği de buna benzer bir durumdur; deniz yarıldı, içinde kuru bir yol oluştu ve o yola su akmadı.

Bazen eşyadaki özellikler, bir veliye keramet olarak, onu müjdelemek, mütmain kılmak veya onu bir kötülükten kurtarmak için durur.

"...ZEKERİYA, ONUN BULUNDUĞU BÖLMEYE HER GİRİŞİNDE YANINDA BİR YİYECEK BULURDU. "MERYEM! BU SANA NEREDEN GELDİ?" DERDİ. O DA "BU, ALLAH KATINDAN" DİYE CEVAP VERİRDİ. ZİRA ALLAH, DİLEDİĞİNE HESAPSIZ RIZIK VERİR."

(AL-İ İMRÂN, 37)

Aynı vakitte yaz ve kış meyvelerinin ona verilmesi bu kerametlerden değil midir?

Ya İsa (as)'ya hamileliği ve onu doğurmasında sahip olduğu kerametler? Ancak onun beşikte iken konuşmasına gelince, bu İsa (as)'nın kavmi için bir mucizedir.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Ed-Deccâl

Birçok kimse bu konu hakkında yazdı-çizdi ve dolayısıyla bu hususta birçok yazı mevcut. İnşaallah onun hakkında Kur'ân ve sünnet ışığında doğumundan, ölümüne kadar olan tüm süreci tüm ayrıntıları ile yazacağım. Diğer literatürlerde ve eski dilde yazılmış mevcut olanları da. (Arkeoloji bu hususta eğitimini aldığım bir ilim dalı olması hasebiyle çok yönlü ele alacağım). İlk olarak El-Mesih Ad-Deccâl'in doğumunu ele alalım:

İmâm Ahmed'in Sahîh Müsned'inde rivayet ettiği üzere, Rasulullah (sas) şöyle buyurmuştur:

> "DECCÂL'İN EBEVEYNİNİN 30 YIL BOYUNCA ÇOCUKLARI OLMADI. ARDINDAN SADECE BİR GÖZÜ OLAN, ÇOK ZARARLI (EN ZARARLI CİNSTEN) VE EN AZ FAYDASI OLAN BİR OĞULLARI OLDU. ONUN GÖZLERİ UYUSA DAHİ, KALBİ ASLA UYUMAZ. BABASI UZUN VE ETLİ BİRİYDİ, BURNU UZUN VE SİVRİ. ANNESİ DE OLDUKÇA ŞİŞMAN VE ETLİ, KOLLARI UZUN VE KOCA GÖĞÜSLÜYDÜ."

Onun ebeveyni Benî İsraîl'den, Yahûza'nın soyundan gelmektedir. (Hamilelik süreci de dahil olmak üzere) 31 yıl sonra dünyaya gelmiştir.

Yer: Filistin'de, es-Sâmira'da, Mûsâ (as)'nın döneminden önce, kimileri de

Mûsâ (as) ile aynı dönemde olduğunu söylemektedir. Süleyman (as)'dan sonra es-Sâmira Yahudilerin başkentiydi. Onlar (Deccâl'in ailesi) put şeklindeki ineğe tapan ve ineğe hayvanları kurban eden putperesttiler. Şeytan ise onların kurban verdikleri hayvanları sürekli alarak, onları daha fazla dalâlete sürükledi.

Deccâl'in ebeveyni çocuklarının olması için sürekli puta tapıp, ona kurban vermekteydiler. Eşinin adet döneminde eşi ile ilişkiye girdi, şeytanın da çocuğuna ortak olması için. (Bir kadının adet döneminde de hamile kalabileceği bilimsel açıdan da ispat edilmiştir). İblîs onların her adımında, kendilerinin takipçisi idi. Onlara putlar aracılığı ile kurban vermelerini emredip, bu şekilde bir erkek evlada sahip olacaklarını telkin etmekteydi. İblîs ise sadece Allah'ın izniyle böyle bir şeyin olacağını biliyordu. Onlar ise yalancı olan İblîs'e inandılar ve istediği her şeyi yaptılar.

Bunun üzerine tek gözü olan, az ve nadir uyuyan mesih geldi (doğdu). Ana sütünü içmiyordu, bu nedenle süt birikip annesini zehirleyerek ölmesine neden oldu. (Bilimsel açıdan da anne sütü memelerde birikirse ölüme sebebiyet verebilmektedir).

(Yukarıda kaleme aldığımız bu yazı, eski yazılarla taşların üzerine Arbid-Ürdün'de yazılmıştır).

Babası onun yaşaması için putlara sürekli ve çok kurban vermekteydi. Cibrîl (as) ise ona sık sık süt götürüyordu. Tâ ki birgün babası onu bir putun önünde yatar vaziyette bulana dek (İblîs onu oraya götürmüştü). Bunun üzerine babası herkese, oğlunu putların koruyup, büyütüp yetiştirdiğini ilan etti. Şirkte bulunması nedeniyle, o dönemin hükümdarı babasını öldürdü. Bu yüzden Deccâl ebeveyninin (anne-bana) de ölümüne neden olmuştur.

ES-SÂMİRÎ HÜKÜMDARIN SARAYINDADIR:

Es-Sâmira Nûh'un oğlu, Sâm'ın şehridir. İsmini de buradan almaktadır. Sâm'ın oğlu tufandan sonra bu şehri kurmuştur. Sâm ise küçüklüğünde ayaklarını hareket ettiremiyordu, tâ ki ona bir melek nasıl hareket

ettireceğini öğretene dek.

Sâmira: Sâm: Nûh (as)'un oğludur ra: şehir, yani **Sâmşehri** anlamında. Sâmiri ise (Deccâl'dir): Es-Sâmiri ismi ise Sâmira şehrine nisbeten ithafen el-Mısrî demek gibidir. Deccâl olan Sâmirî'nin içinde şeytanın yaşadığı, açık olarak da hükümdarlık sarayında beyan edilmiştir.

Dedesi Sâm'a olan bağından dolayı ona es-Sâmirî ismi verilmiştir ve her yerden sihirbazlar ve rahipler kendisi için gelmiştir. Dedesi Sâm'ın çocukluğunda olduğu gibi, onun da ayaklarını çocukken hareket ettiremediğini söylüyorlardı. Bu nedenle ona küçük Sâm, Sâm'a ise büyük Sâm diye hitap ediyorlardı. (Amerika ise Sâm amcanın oğulları diye anılmaktadır).

Bunun üzerine hükümdar bir emir verdi, "Bu çocuğun es-Sâmirî ismi ile anılması için."

Es-Sâmira şehrinin ismi ile anılmaya başladı. Zorlukla ilerleyen zaman içinde hareket etmeye başlamıştı, kelimeleri ise kesik kesik telaffuz etmekteydi. Hekimler ise gözünü tedavi edemediler.

Bu şehrin insanları günahkâr, aralarında birçok eşcinselin yaşadığı, azgın kimselerdi. Bunun üzerine Allahu Teala Cebrail (as)'e, es-Sâmira şehrini bir kasırga ile yerle bir etmesini emretti. Bu çocuğun ise Yemen tarafında bulunan denizin bir adasındaki bir mağaraya götürülmesini emretti.

Allah Cebrail (as)'e ona bakıp, besleyip, onu sürekli yedirip içirmesi için emir vermişti.

Allahu Teala Cibrîl (as)'e şöyle buyurdu: "Ey Cibrîl, bu çocuk benim kulum, fakat ahir zamanda kendisini tanrı olarak ilan edecek. Daha sonra onu öldürmesi için birini göndereceğim, bu benim mutlaka yerine gelecek olan vaadimdir. Onu öldürecek olan belirli bir vaktin peygamberi olarak gönderdiğim İsa (as)'dır. Daha sonra ahir zamanda ise bir veli olarak (vahiy almadan) zuhur edecek."

- Bu eski bir yazıdan kalma bir bilgidir. Yemen'de, Rabdah şehrinde, halkının Yahudilerden oluştuğu, orada yaşamakta olan yaşlı Haydar isminde bir Müslüman olan, Sallam İbni Şâri'den olma, Abdullah'ın oğlu Haydar'da çok kıymetli, nadir bulunan ve aynı zamanda tehlikeli eski makaleler bulunmaktadır. -

Yemen Denizi'ndeki bu ada, Hint Okyanusu'nda bulunmaktadır. Dünyanın en güzel adası olan bu yer "Yılan Adası" olarak da anılmıştır.

İslam literatüründe de geçen; kıllı hayvan (ed-Dâbbe, el-Halbâ); Peygamber Efendimizin (sas) dönemindeki bazı Sahâbîler (as), denizin azgın rüzgarlarına kapılıp, kayıkları ile istemdışı bu adaya sürüklendiklerinde bu hayvanı görmüş ve Rasulullah (sas)'a ondan söz etmişlerdir.

Bu hayvanın yanına gelen kişi oracıkta yüzlerce metre uzunluğundaki bir yılan tarafından öldürülmektedir. Bu hayvan dünyanın her diline hâkim, kılları çok uzun ve oldukça yoğun, öyle ki bu kıllar nedeniyle önü ve arkası ayırt edilemeyecek şekildedir. Bu adanın hâkimi bu hayvan, koruyucusu ise o yılandır. Yılan sorgusuz şekilde bu hayvana itaat etmektedir.

Deccâl ile devam edelim:

Bu çocuk sürekli uyumakta idi, uyandığında ise yanı başında daima yiyecek ve içecek bir şeyler bulurdu. Yemeğini yer, içer ve uyumaya devam ederdi.

Bu çocuk 9 yaşına geldiğinde adada ileri geri geziyor ve nerede ve etrafında neyin olduğunu biliyordu. Gözleri çok nadir uyur, konuştuğunda ise çok sessiz, sadece kendisinin kendini duyacağı şekilde konuşurdu. (Belki de Cibrîl (as)'in ona bakmış olmasından dolayı.)

Bu adada onunla birlikte yaşayan yılan vs. gibi hayvanlar da vardı ve bu ada onun saltanatıydı.

Bütün bu bildirdiklerimiz eski dil ve yazılarda mevcuttur ve devamı da

gelecektir.

Bu bilgiler (malzemeler) eski Arami dilindedir ve Kudüs'te Ebu Basil İzzu'd-Dîn Nur ismindeki bir zâtta korunmaktadır. Fakat ona olan endişemden dolayı onun hakkında daha fazla bahsetmeyeceğim.

Bu makaleler Mûsâ (as)'nın peygamberlik döneminden yaklaşık 400 yıl daha eski. Bunları yazan kimsenin ismi İzâd İbni Hârm bin Sâfûr, İbrahim (as)'in döneminde yaşamış ve İbrahim (as)'e Deccâl ve fitne hakkında birçok sorular sormuş, İbrahim (as) ise onu bu fitne hususunda uyarmıştır. Fakat o uzun bir müddet İbrahim (as)'e refâkat etmiş olduğundan dolayı, göründüğü üzere Mûsâ (as) kendisine gelen, dünyada önce ve sonra olacaklar ve kıyamete kadar olacak fitne hakkında vahiy bilgilerini itinâ ile aktarmış olmalı.

Bu bilgiler/yazılar peşi sıra bu zâtın çocuklarına/zürriyetine miras kalmıştır. İsa (as) gelene dek, sürekli Arami dilinde yazmışlar. Ona tekrar sormuşlar, İsa (as) da bu bilgileri kendilerine teyit etmiştir. Ardından bu bilgiler miras vasıtasıyla günümüze kadar korunmuştur.

Deccâl olan o mel'ûn (lanetli) çocuk - Dâbbe- hayvanı ile karşılaşıp konuştuğunda, bu hayvan ona çok iyi anladığı şu konuşmada bulundu: "Sen Allahu Teala'nın yerle bir ettiği, es-Sâmira şehrinden kurtarılmış olan tek çocuksun, Cibrîl (as) seni oradan bu adaya taşıdı, yedirip içirdi ve sana baktı.

Her insan/Âdemoğlu Kâlû Belâ'dan beri Müslümandır. Allahu Teala her kalbin içine imânın ve İslam'ın tohumunu ekmiştir, bu nedenle bu emanete ve Allah'a verdiğin söze (yemine) ihanet etme. Her kimse fıtrat üzere kaldığı sürece, yemini ve imân üzere kalacaktır.

Sen yalnızsın, bu nedenle biricik Rab olan efendin için, fıtratın (İslam) üzere kal."

Bu Dâbbe adada ona bir tablonun çizili olduğu taşın bulunduğu yere kadar refâkat etti ve ona bu taşı gösterdi. Bu taşın üzerinde saf Arapça

yazılı yazılar mevcuttu. Bu Arapça dilindeki yazıları tablodan tabloya, harfi harfince ona öğretmeye başladı. Tâ ki şu şekilde yazılan daha nice yazılara varıncaya kadar:

1. Allah'tan başka ilah yok.
2. Allah tektir ve O'nun bir ortağı yoktur.
3. Seni Cibrîl (as) yetiştirdi, emanete ihanet etme, ona riayet et ve acele etme.
4. Sen bu adada yalnızsın.
5. Allah'ın rızkından dilediğini ye, istediğin gibi uyu. Allah'a her halinde kulluk et. Vahdaniyeti (Allah'ın tekliğini) tesbih et. Senin ibadetin şu şekildedir: "Allahu Elmalik Elahad lâ vâlida lahu ve lâ veled, Allahu Ekber Allahu Ela'zam Allahu Elmalik."
6. Ey yarının adamı, bugünün oğlu ol. Fakat herhangi bir günün yarının adamı olma bu adada.
7. Sana ahir zamanın başlangıcındaki son peygamberinin getireceği kutsal kitaptan (Kur'ân'dan) başka, bir kitap yok.

Eğer ona inanırsan, o vakit Allah'a imân etmiş yarının adamı olursun. Eğer ona inanmazsan, Allah'ın azabını vaad ettiği yarının adamı olursun. Eğer Müslümanların inandıklarına inanırsan peygamberinin yanında olursun. O zaman Allah sana (peygamberlik halkasını) kapatıcıya (sas) olan inancını ve O'nu (sas) ondan önce olan herkese kolaylaştırır. O'nun adı Muhammed el-Emîn (sas), fakat inanmazsan ondan önce olanlara, Allah senin kalbinin etrafına siyah bir duvar örecektir. Tâ ki kalbin asla ışık görmeyene dek ve aklında kendinden başkasını göremeyene dek. Allah'ın rahmetinden kovulan eski el-Bermuda'da yaşamakta olan mel'ûn, İblîs'te olduğu gibi... O vakit sen onunla olacaksın, o da seninle olacaktır.

Kovulmuş (taşlanmış) mel'ûn rahmetten ayrılanların yoldaşıdır. Allah'ın vaad ettiği süre gelene dek, kimse ona dokunamayacaktır. O denizde ve rüzgârda sadece bir evde kalacak ve yarın Allah asla ona ve rahmetinden kovulanlara merhamet etmeyecektir.

Ey en büyük meleklerden birinin yetiştirdiği, bu adanın oğlu, Allah'a, meleklerine, elçilerine, Peygamberine (as) inançlı ol. Aksi takdirde

kötülük içinde olursun ve senin için 1000 yıl hapis hayatı vardır. Senin uyarıcın da, müjdeleyicin de Beşîr ve Nazîr'dir. Mekke'deki Araplar emîn Peygamberi yalanlarla, cömert Taybe (Medine) şehrine hicret etmesine neden olana kadar... Hurma ve ağaçların şehrinde, (Îsra ve Mîrac'ın, Arap peygamberlerin ülkesinde), Baysân şehrinde, ellerin uzayacak Zaghr ve Tabariyya'nın kesişmesinde, sular taşıp, geri çekildiğinde... O zaman Mekke'ye girmek sana yasaklanacak. Rabbu'l-âlemîn onu ve Taybe'yi (Medine'yi) Mükerreme yaptı. Bir yer hariç (Medine sınırdaki, dağ hariç).

Rasulullah (sas) bu yer için şöyle buyurmuştur:

"BU DAĞ, CEHENNEM DAĞLARINDANDIR, DECCÂL AHİR ZAMANDA, BURADA DURUP PEYGAMBER (AS)'İN OLDUĞU HARAM'A BAKIP ŞÖYLE DİYECEKTİR: "BU BEYAZ SARAY MUHAMMED'İN SARAYIDIR..." BU DAĞIN ADI 'IÎR عير DAĞI'DIR), AYNI ŞEKİLDE UHUD DAĞINA DA GİREMEYECEKSİN, O ALLAH'I SEVDİ VE ALLAH DA ONU SEVDİ. AYNI ŞEKİLDE (SİNA'DAKİ) MÜBAREK/ KUTSAL SON PEYGAMBERİN MİRAÇ YERİ OLAN KUDÜS DE ÖYLE."

İşte Allah'ın sana Allah ilmi burada. Cibrîl (as) bunu senin için yazdı taşlara iz olarak senin ve Cibrîl (as) o taşların yanına bir yüzük bıraktı. Bunun üzerine genç Deccâl 7. taşın yanına baktı ve üzerinde değişik renklerden oluşan tozlu ufak çok güzel bir renkte olan taşcık gördü. Cibril (as)'in Allah'ın uyarısını yazdığı mürekkep de oradaydı. Öyle ki ne o renkler ne toz ne de yazının mürekkebi o adaya ya da dünyaya ait değildi. Oradaki toz onun küçük ellerini beş defa dolduracak miktardaydı.

Dâbbe ona her şeyi ögretti, ona okudu, her şeyi ayrıntısı ile izah etti, anlamını ögretti ve ona şöyle dedi: "Artık her şeyi tüm ilimleri öğrendikten sonra, yapacakların ve kararların noktasında hürsün. Kendin karar vereceksin; ya başarılı kral olacaksın ya da inançsız biri olarak, inancı olmayanların zamanı geldiğinde kısa bir süre kraliyet tanrılığının hükmünü süreceksin."

Bunun üzerine Dâbbe'ye şu soruyu sordu: "Sen kimsin? Kim sana bir

insan gibi konuşmayı öğretti, sizi kim bu adaya getirdi???"

Dâbbe bir başka gün onun yanına tekrar geldi ve akıcı bir dille ona şunları söyledi: "Cibrîl (as) bana seninle konuşmamı emretti. Bu sana ilişkin çok ciddi bir mevzu. Karar verip seçim yapman gerekiyor. Bu emrin Allah'ın zâtından geldiğini kesin olarak bilmelisin."

Şöyle devam etti: "Cibrîl (as)'e ait olan bu yüzüğü al. Bu yüzük onun el ve mürekkep izini taşımaktadır. Eğer bu mürekkepten herhangi bir şeyin üzerine damlatırsan, o zaman Allah'ın mucizelerinden birini göreceksin, ssenin için bir işaret ve mucize olarak. Bu işareti gördükten sonra Rabbin olan Allah'a kulluğunla itaat et. Eğer sana uyarıcı olarak gösterilen mucizeden sonra Allah'a inanmamaya devam edersen, o vakit bu işaret senin için bir uyarıcı hükmünde olacaktır. Bu takdirde uyarılman senin gelecekte (yarının) kovulmuşu olduğunu gösterir."

(Deccâl) bunun üzerine bu mevzu hakkında düşünmeye başladı ve bu dünyaya ait olmayan değişik renklerden oluşan mürekkebi ondan (Dâbbe'den) teslim aldı. Aynı şekilde o toz da bu dünyaya ait değildi.

İşte bunlar yazıların yazılı olduğu taşın yanında bulduklarının aynısıydı. Toz gibi görünen şeyden bir miktar aldı, Cibrîl (as)'in yüzüğünü de aldı ve tozdan önce ölmüş bir kuşun üzerine bir miktar döktü. Bunun üzerine bu ölü kuş aniden Allah'ın izni ile can bulup oldukça yükseklere doğru uçmaya başladı. Bu olay Allah'tan kendisine hem bir işaret hem de açık bir mucize niteliğindeydi.

Ardından bu kuş tekrardan daha önce ölü olarak yatmış olduğu yere cansız olarak geri döndü (düştü).

Deccâl Cessasa / Casus (Dâbbe)'a bu konu hakkında sormaya başladı, bunun üzerine şu cevabı aldı: "Bu mürekkepte Cibrîl (as)'in ruhu ve O'nun gücü var. O ise büyük meleklerden, çok büyük bir ruha sahip, kendinde büyük bir güç ve hayat barındıran. Onda bulunan belli bir nur, Allah'ın izniyle ve kudretiyle ölülerin dirilmesini sağlıyor. Ölüleri dirilten, dirilttikten sonra yine öldüren Allah'tır. Allah senin kavmine göndereceği

bir peygambere de bu gücü / kudreti verecektir. Bu peygamberin duâsının ardından Cibrîl (as) ölüyü tutacak ve ölü olan kişi Allah'ın izniyle dirilecek, kendisine sorulan soruları cevapladıktan sonra tekrar ölecektir.

Bunlar senin kavmine gönderilen bir peygamberde gerçekleşecek. Allah Subhanehu kendinden senin üzerine de işaret olarak bu mucizeyi verdi.

Bu nedenle Allah'a olan yemin ve ahdine ihanet etme ve imân edenlerden ol."

Bu konuşmanın ardından Cassasa ya da bir diğer adıyla Dâbbe tekrardan susmaya başladı.

Deccâl ise bu mevzu hakkında düşünmeye devam etti. Fakat bütün bu konuşmalar (uyarılar) onun ilgisini çekmemişti ve uluhiyet/ilahlık hakkında düşünmeye devam etti. Kendini öyle gördü. Kendi kendine şöyle dedi: "Eğer inançlı bir kral olursam, hakimiyet sahibine ve onun kanunlarına itaat etmem gerekecek. Fakat ilah ben olursam, hüküm bana ait olacak ve herkes benim hükmüm altında olur, hiçbir kanun benim kanunum üzerinde olamaz."

Onun düşüncesinde hem hüküm hem de mülk sahibi olmak vardı. Sınır olmaksızın herkesin onun hükmü altında toplanması, hakimiyetin yalnız ve sadece kendisinde olması...Kendi kendisine şöyle dedi: "Ben Allah'ı tanımıyorum, zaten onu hiç görmedim. Cassasa'nın bahsettiği hiçbir şeyi görmedim. Bu Dâbbe benimle oyun oynuyor ve bütün bu konuşmalar onun bir hilesi. Asıl o benim hükmüm altında, ona neden inanıp itaat edeyim ki?!"

Kendisini sonunda ilah olarak görene ve öyle adlandırana kadar bu fikirlerle oynadı ve şöyle dedi: "Bu Dâbbe nasıl olur da ve neden benden korkmaz? Bu adadaki başka hiçbir canlı bana karşı duramazken, onu korkutacak bir şeyler olmalı. "Benim onun tanrısı" deyip, onu yakmak için bir ateş yaktı ve Dâbbe'yi aramaya başladı. Onu bulduğunda ise korkutmak için yakmaya çalıştı, fakat Dâbbe kendisinden kaçmayı başardı. Daha sonra bir başka gün bulduğunda, ona dokunmayacağına

dair teminat verip sakinleştirmeye çalıştı. Kendisinden korkmaması gerektiğini, eğer hükmü altına girerse ona zarar vermeyeceğini söyledi."

Fakat O (Dâbbe) ona şöyle dedi: "Seninle Allah'ın izni ile konuştum ve O Rabbu'l-âlemîn'dir."

Devam etti ve Allah'tan başka hiçkimseden emir almamasının emri verildiği, yaratılan hiçbir mahlukatın kendisine emir verme yetkisinin olmadığını ifade etti.

Emirleri yalnız ve sadece Allah'tan alacağını söyledi ve böylelikle Deccâl'i uyardı.

Dâbbe Deccâl'i uyardı, peki bu uyarı neydi?

Ona öyle bir gecenin geleceğini söyledi ki o gece Sâmirî (Deccâl)'nin uyuyamayacağını ve Allah tarafından azap göreceğini haber verdi.

O adadan atılacak ve Allah'ın Arz'ına gelecekti, O'nun eserini görmek için. Allah ona ekstra bir şans verecek ve Allah'ın üç peygamberi (as) ile görüşecek ve bir süre onlarla yaşayacaktı.

Demek ki Allah ona üç peygamber ile görüşme şansı verdi.

Sâmirî Dâbbe'den gizlendi ve kaçtı ve eski düşüncelerine gitti yani kâfir kaldı.

Kendisi 7 taş ve tablolara gitti ve kendine şöyle dedi: "Elçi olan Cibrîl (as)'in izi, çokça konuşulan, Dabbe'nin çokça anlattığı, hayatın ve yaratılışın aslının sırrını barındırmaktadır."

O kendi kendisine şöyle dedi: "Bir ilah yoktur, Cibrîl (as) yoktur ve başka biri de yoktur. Belki her şey kendiliğinden oluştu yani doğadan geldi ama Allah'tan değil."

Taşın yanında bulunan malzeme hayatın sırrı ve kaynağıdır. Doğru, çünkü

ölü bir kuşu tekrar yaşattı, sonra taşın yanında olan malzemeyi topladı.

Onu yemek yediği bir tencereye koydu. Bu tencere Cibrîl (as) tarafından içinde yemek ile önceden getirilmişti. Tekrar mağarasına gitti ve uzun uzadıya düşündü. Bu adadan nasıl çıkacağına dair planlar yaptı. Birçok gün ve gece geçti, tâ ki Allah'ın sözü ona ulaşana dek ve o gece uykusuz kaldı.

Güneş doğduğunda Dabbe'nin sözleri geldi aklına fakat küfrü yüzünden söylenenin doğru olmadığını düşündü. Bir de şu sözü hatırladı: "Senin gibi olan insanlar da var."

Bu geceden sonra insanların onu görmesi ve gelmesi için her gün adada ateş yaktı.

Sonra adada tahta odun topladı, ateş yaktı ve uykusuz olduğu için nihayet uyuyakaldı.

Bunu her gece tekrarladı tâ ki denizde yüzen bir şey görene kadar. Ona doğru gelen küçük bir varlık gördü.

Adaya ona benzeyen beş adet insan geldi. Onların yanına gitti ve konuşabildiklerini ve anlaştıklarını gördü.

Hikâye devam ediyor, bebekliğinden beri gelmediği Arz'a gelecekti. Filistin'de olan Sâmira şehrine geldi. Tekrar o insanlar ile o yere gelmek istiyordu.

Deccâl kayıktaki insanları gördüğünde, onlarla konuşmaya başladı. Hikayesini Dâbbe'ye varıncaya kadar tüm teferruatı ile onlara anlattı. Fakat onu dinleyenlerin yüz ifadesinden, kendisine inanmadıklarını anladı. Adamlar onun bir meczub (aklını yitirmiş bir kimse) olduğunu ve bu adaya batan bir gemi sonucu sürüklenmiş olabileceğini düşündüler. Deccâl ise onların bu düşüncelerini yüz ifadelerinden okudu.

Onlar geçirdiğini tahmin ettikleri kaza sonucunda gözlerinin bu duruma

geldiğini düşündüler. Bu adada yoğun gurur olduğunu anladılar, çünkü adada kocaman bir yılan vardı. Deccâl, onlara El-Halbe olarak anılan bu Dâbbe hakkında söz etti ve bu adada başına gelen her şeyi tek tek anlattı.

Onlar ise onun yüzüne baktıklarında gözlerinin durumunu iyi görmediler. Yüzü de kusurluydu ve böylece onu bu adadan götürmeyi kabul ettiler. Onu kayıklarına aldılar. O ise kötülük dolu bir vaka idi, kayığa adımını atar atmaz, dalgalar aniden olağanca gücüyle şiddetlenmeye başlamıştı. Sanki deniz onlara karşı gazap dolmuştu. Daha önce hiç bu kadar şiddetli dalgalarla karşı karşıya kalmamışlardı.

Bu durum ise onlara o mel'ûnu yanlarına aldıkları için bir ceza idi.
Onlara en yakın sahil olan ve aynı zamanda kendi ülkeleri de olan Yemen sahiline onu bırakmaya, kayıktan indirmeye karar verdiler. Bu aynı zamanda kendi ülkeleri de olduğu için Mâârab şehrine gidip, oradaki hekime gözlerini tedavi ettirmek için gitmesini söylediler.
Ona bir miktar para da verdiler. Fakat o paranın değerinden habersizdi ve onunla ne yapacağını anlamamıştı, çünkü daha önce hiç para görmemişti ve bu metal parçaları ile ne yapması gerektiğini bilemedi.

Karaya indiği yerde birçok insanla karşılaştı, onlarla konuştu ve onlardan kısa zaman zarfında inanılamayacak kadar çok şey öğrendi. Allah tarafından bu hususta çok yetenekliydi. Allah'ın izniyle çok yüksek hatta olağanüstü kavrama kabiliyetine sahipti.

Onunla konuşan, ticarette bulunan, onu gören herkes istisnasız herkes hayrette kalıyordu. Sadece tek gözü olan böyle bir insanın nasıl olur da bu kadar güçlü bir hafızası, gücü ve yeteneği olabilirdi?

Kayıktaki adamların önerdiği hekime gitmek istedi. Hekimin yanına geldiğinde, hekim kendisine adını sordu, Deccâl ise şu cevabı verdi: "Ben Filistin'in es-Sâmira şehrinden, es-Sâmirî'yim."

Gittiği bu hekimin yanında çalışmaya başladı. Hekim de onun yetenekleri konusunda hayretini gizleyemiyordu ve ona şöyle dedi: "Ey Sâmira'nın oğlu, eğer yaşarsan ya hayır ya da şerrin krallığı senindir."

Bunun üzerine Deccâl, Dâbbe'nin sözlerini hatırladı. Fakat nefsi artık daha da azmıştı. Çalışmaya ve öğrenmeye devam etti. Yıllarca bir beldeden diğerine gitti, fakat asıl amacı ve arzusu doğduğu ve aslının olduğu es-Sâmira şehrine gitmekti. Doğduğu ve atalarının (aslının) olduğu yeri merak ediyordu. Böylece birikimleri ile büyük bir gemi aldı ve yıllarca onunla birlikte yolculuk yapan çalışanları ile yola revan oldu. İlk olarak özlemini duyduğu adaya uğradı.

Adaya yaklaştığında kıyıya yakın bir yerde küçük bir kayığa binip, adaya yalnız gitti. Deccâl orada Cessasa'nın (Dâbbe) öfkeli ve aynı zamanda hüzün ve acı dolu gözlerle kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Ardından Dâbbe kaçarak ormana gitti, fakat Deccâl onu pek de umursamadı. Deccâl'in tek istediği şey Cibrîl (as)'in kendisine yemek getirdiği ve içinde yine Cibrîl (as)'den kalma izlerin olduğu kabı almaktı. Renkli taşları üzerine alarak mağaraya gitti, oradaki renkli tozu da almak için. Rasul'den kalma eser izleriyle vakti geldiğinde Mûsâ (as)'nın kavmini dalâlete sürükleyeceği buzağıyı yapacaktı.

Kur'ân-ı Kerîm'de Sâmirî'nin sözü şöyle ifade edilmektedir:

"RASUL'UN (CÎBRÎL'İN) İZİNDEN BİR AVUÇ ALDIM VE SONRA ONU ATTIM."

(TAHA, 96)

Bu şekilde Kur'ân'da geçmektedir. Şimdi konumuza tekrar dönelim: Rasul'un izi olan, içinde renkli taşların ve tozun bulunduğu o kabı alıp gemisine gitti. Filistin'de Hiva şehrine gitti, Hiva'dan ise yürüyerek doğduğu es-Sâmira'ya gitti.

Doğduğu ve içinden sadece kendisinin kurtarıldığı bu şehir yerle bir olmuştu. Es-Sâmira'ya vardığında ise daha önce Dâbbe'den orada olan biten hakkında duyduğu her şeyi, es-Sâmira halkından da duydu. 100 yıl öncesinde bu şehrin yerle bir olduğunu, bir bebek hariç herkesin bu heyelan sonucu öldüğünü... Bu da onun es-Sâmira'ya vardığında 100

yaşında olduğunu gösterir. O kadar yaşlı olmasına rağmen oldukça genç görünüme sahipti.

Oradakilere o dönemin kralının, babasının elinden aldığı çocuğu sordu.

Bu çocukla ilgili hikâyeyi daha önce Arbat şehrindeki yaşlı bir adamdan duymuştu. İnsanlara şu anda bu bebeğin nerede olduğunu sordu. Ona bu bebeğin de heyelanda öldüğünü söylediler. Onlara neye inanıp, nasıl ibadet ettiklerini de sordu. Onlar ise bir ineğe taptıklarını söylediler. Bunun üzerine Dâbbe'nin kendisine anlattığı her şeyin doğru olduğunu anladı.

Tekrardan düşünmeye başladı ve aslında Dâbbe ile tek konuşan kişinin kendisi olduğunu düşündü. Dâbbe'nin anlattığı her şeyin doğru yani hakikat üzere olduğunu anladı.

İnsanlardan da duyduğu her şey birebir örtüşüyordu Dâbbe'nin anlattıkları ile. Cibrîl (as) adındaki en büyük meleklerden biri tarafından yetiştirildiğini de hatırladı. Daha önce yanında çalıştığı Yemen'deki hekim de ona aynısını söylemişti: "İyiliğin ya da şerrin kralı olacaksın." demişti ve kendisine büyük bir güç ve kudret verileceğini, diğer insanlardan farklı olacağını ve insanların kendisine hayret edeceğini. Bunun üzerine tekrardan kendisinin aslında bir ilah ya da en azından bir ilah oğlu olduğu düşüncesine, zannına kapıldı. Aslında görmediği bir şeye ibadet etmesinin mümkün olamayacağını düşündü. Ne de olsa Allah'ı ne görüyor ne işitiyordu, O'na nasıl ibadet edebilirdi ki?

Tekrardan kendisine tapmaya ve insanların ona tapması gerektiği kanaatine vardı. O andan itibaren "kafirlik uluhiyeti" düşüncesine sahip oldu. Deccâl'in sözde uluhiyeti burada başladı. Ardından firavunların, büyü ve sıradışılıkların olduğu Mısır'a gitmesi gerekiyordu.

Mel'ûn Deccâl'in hikayesini anlatmaya devam edelim:

Filistin'e gittiğinde es-Sâmirâ'da çok yolculuk yaptı. Piramit, büyüler, papaz ve Firavun gibi acayipliklerin bulunduğu Mısır ülkesine gitmeye

karar verdiğinde, amacı onların hikmetlerine nail olmaktı.

Oraya yani Mısır'a gittiğinde en kıdemli olan papazla tanıştı, oldukça yaşlı olan papaza şöyle dedi: "Bana bildiklerini, hikmetleri öğret ve ben de sana bildiğim birçok şeyi öğreteceğim."

Gözünden (tek gözlü oluşundan) dolayı sağlıksız görünmesine rağmen, papaz ondan çok etkilenmişti.

Deccâl'in bir diğer amacı da papazın Firavun'a olan yakın münasebetinden yararlanıp Firavun'a ulaşmaktı. Fakat papaz, Firavun'un yabancılardan nefret ettiğini söyledi ve aynı zamanda Mûsâ (as)'ya olan nefretinden de söz etti. Tâ doğumundan itibaren Mûsâ (as) hakkında bildiği her şeyi anlattı. İstisnasız her şeyi anlattığı gibi İbranice'de Mûsâ (as)'ya, "sudan gelen oğul" anlamını taşıyan "Muşa" adı verildiğini de anlattı. Bu ismin verilmesinin nedeni ise onu sudan alıp yetiştirmiş olmasıydı. Daha sonra Mısırlı birini öldürdüğü için kendisinden kaçtığını ve arandığını ve sonra dönüp geri Mısır'a geldiğini de anlattı.

Papaz ona şunları da söyledi: "Seni Firavun'a götürmem, çünkü Firavun evlatlık olarak yetiştirdiği oğlundan dolayı yabancılardan nefret ediyor." Fakat onun dikkatini çeken şey bilhassa papazın kendisine sarf ettiği şu sözler olmuştu: "Sen sanki ikinci bir Mûsâ (as) gibisin, fakat es-Sâmirâ'nın Mûsâ'sı. Çünkü sen de tüm kavmin heyelan ile yerle bir olup öldüklerinde oradan kurtarıldın ve seni Cibrîl (as) yetiştirdi.

Bir hükümdarın himayesine alındın ve sarayda büyüdün. Daha sonra bir adaya götürüldün. Aynı Mûsâ (as)'da olduğu gibi. Bu nedenle sen ikinci Mûsâ (as)'sın."

Bu isim ve kendisine takılan (yapılan eşleşme) bu yeni isim Deccâl'in ilgisini oldukça celbetmişti. Fakat Mûsâ (as) Mısır'da bu Deccâl ile nasıl karşılaştı?

Bu mel'ûn, Mûsâ (as)'yı bulmak için çok çareler aradı ve ısrarla Mûsâ (as) ile tanışmak derdindeydi.

Karşılaşınca konuştular ama Mûsâ (as) ona Ya'kûb (as)'un oğlu, İshâk'ın zürriyetinden geldiği dışında hiçbir şey söylemedi. Babası as-Sâmira şehrinde bir hükümdardı. Bu hikâye olduğu gibi Eski Ahit'te de yazılı olarak geçmekte idi. Benî İsraîl'den yaşlı bir adam Mûsâ (as)'nın yanına geldi ve ona en büyüklerden olan dokuz kişinin ismini söyleyip onlar hakkında anlattı.

Bahsettiği bu kimseler onun büyük dedeleriydi. Bunun üzerine Allahu Teala, Mûsâ (as)'ya vahiy gönderip ona şunu bildirmesini emretti: **"De ki: Bu dokuz kişi cehennem ehlindendir, onların onuncusu ise sensin."**

Mûsâ (as) ona rağbet etmeden, kendisini uyardı. Ona Allah'a inanmasını, kendisine gönderilen tüm vahiylere itibar edip, Allah'ın şeriatine itaat etmesi gerektiğini söyledi. Fakat o bu ikazları reddetti ve Mûsâ (as)'nın kavmi olan Benî İsraîl'in arasında yaşadı. Mûsâ (as)'nın neler yapacağını görmek için bekliyordu.

Yahudilerin arasında kalmaya devam etti ve ilerleyen zamanda yarılan denizden onlarla birlikte geçecekti.

Deccâl (es-Sâmirî) uzun, çok uzun bir müddet bekledi. Mûsâ (as)'nın göstereceği mucizelerin neler olduğun görmek için.

Benî İsraîl kavmi ile birlikte Mûsâ (as) ile denizin ortasından birlikte yürüyüp gittiler, o da onlarla birlikte denizi geçip gitti.

Sâmirî'nin Benî İsraîl'e olan fitnesiyle devam edelim.

Rasulullah (sas) Deccâl hakkında şöyle buyurmakta:

"SİZİ ONDAN SAKINDIRIRIM." HER PEYGAMBER HALKINI ONDAN SAKINDI UYARDI. NÛH KAVMİNİ UYARDI, FAKAT BEN SİZLERE HİÇBİR PEYGAMBERİN BİLDİRMEDİĞİ BİR ŞEY SÖYLEYECEĞİM. ONUN TEK GÖZLÜ OLDUĞUNU BİLMELİSİNİZ VE ALLAH TEK GÖZLÜ DEĞİLDİR.

Tâha Suresinin, 83-98. ayetlerine bakacak olursak Benî İsraîl ile olan fitne konusunu göreceğiz. Deccâl'in neler yaptığını ve önceden de çok söylediğimiz gibi Sâmirî'nin ortaya böğüren bir buzağı heykeli çıkardığını. Hepsi Tâha Suresinin 83-98. ayetlerinde geçiyor.

"EY MÛSÂ! SENİ KAVMİNDEN (AYIRIP) DAHA ÇABUK (GELMEYE) SEVKEDEN NEDİR?" (DEDİK.)

- MÛSÂ: "ONLAR BENİM İZİMDELER (ARKAMDAN BENİ TAKİP EDİP GELİYORLAR). BEN SANA ACELE ETTİM (GELDİM) Kİ, HOŞNUT OLASIN" DEDİ.

- ALLAH: "DOĞRUSU BİZ SENDEN SONRA KAVMİNİ İMTİHAN ETTİK. SÂMİRÎ ONLARI SAPTIRDI" DEDİ.

- HEMEN MÛSÂ ÖFKELİ VE ÜZGÜN OLARAK KAVMİNE DÖNDÜ (ONLARA ŞÖYLE) DEDİ: "EY KAVMİM! RABBİNİZ SİZE GÜZEL BİR VAAD İLE SÖZ VERMEDİ Mİ? SİZE BU SÜRE Mİ ÇOK UZUN GELDİ, YOKSA RABBİNİZDEN SİZE BİR GAZAB İNMESİNİ ARZU ETTİNİZ DE Mİ BANA OLAN VAADİNİZDEN CAYDINIZ?"

- ONLAR DEDİLER Kİ: "BİZ SANA VERDİĞİMİZ SÖZDEN, KENDİLİĞİMİZDEN CAYMADIK. FAKAT BİZ O (KIBTÎ) KAVMİNİN SÜS EŞYASINDAN BİRTAKIM AĞIRLIKLAR YÜKLENMİŞTİK. ONLARI (ATEŞE) ATTIK. SÂMİRÎ DE (KENDİ MÜCEVHERATINI) BÖYLECE ATMIŞTI."

- NİHAYET SÂMİRÎ ONLARA BÖĞÜREN BİR BUZAĞI HEYKELİ ORTAYA ÇIKARDI. BUNUN ÜZERİNE SÂMİRÎ VE ADAMLARI: "İŞTE SİZİN DE MÛSÂ'NIN DA İLÂHI BUDUR, AMA O UNUTTU" DEDİLER.

- ONLAR GÖRMÜYORLAR MIYDI Kİ, O BUZAĞI, KENDİLERİNE HİÇBİR SÖZLE KARŞILIK VEREMİYOR; ONLARA NE BİR ZARAR NE DE BİR YARAR VERMEYE SAHİP BULUNAMIYORDU.

- AND OLSUN Kİ HÂRUN DAHA ÖNCE ONLARA: "EY KAVMİM! SİZ BUNUNLA (BUZAĞI İLE) İMTİHANA ÇEKİLDİNİZ. SİZİN GERÇEK RABBİNİZ RAHMÂN'DIR.

GELİN BANA UYUN VE EMRİME İTAAT EDİN" DEMİŞTİ.

- ONLAR (CEVAP OLARAK ŞÖYLE) DEMİŞLERDİ: "MÛSÂ BİZE DÖNÜP GELİNCEYE KADAR, BİZ ONA TAPMAYA ELBETTE DEVAM EDECEĞİZ."

- (MÛSÂ GELİNCE KARDEŞİNE ŞÖYLE) DEDİ: "EY HÂRUN! BUNLARIN SAPIKLIĞA DÜŞTÜĞÜNÜ GÖRDÜĞÜN VAKİT, SENİ ENGELLEYEN NE OLDU?"

- "(NEDEN) BENİM YOLUMU TAKİP ETMEDİN, BENİM EMRİME KARŞI MI GELDİN?"

- HÂRUN: "EY ANAMIN OĞLU! SAKALIMI VE BAŞIMI (SAÇIMI) TUTMA. BEN SENİN 'İSRAİLOĞULLARI ARASINDA AYRILIK ÇIKARDIN, SÖZÜME BAKMADIN' DİYECEĞİNDEN KORKTUM." DEDİ.

- (HZ. MÛSÂ BU DEFA SÂMİRÎ'YE DÖNEREK) "EY SÂMİRÎ! SENİN BU YAPTIĞIN NEDİR?" DEDİ.

- SÂMİRÎ: "ONLARIN GÖRMEDİKLERİ BİR ŞEY GÖRDÜM: (SANA GELEN) İLÂHÎ ELÇİNİN (CEBRAİL'İN) İZİNDEN BİR AVUÇ (TOPRAK) ALDIM VE ONU (ERİMİŞ MÜCEVHERATIN İÇİNE) ATTIM. BUNU, BANA BÖYLECE NEFSİM HOŞ GÖSTERDİ" DEDİ.

- (MÛSÂ ONA ŞÖYLE) DEDİ: "HAYDİ ÇEKİL GİT. ARTIK SENİN İÇİN HAYAT BOYUNCA, 'BENİMLE TEMAS YOK' DİYE SÖYLEMEN VAR (BİR VAHŞİ GİBİ YAPAYALNIZ YAŞAMAYA MAHKÛM OLACAKSIN). HEM SENİN İÇİN ASLA KAÇAMAYACAĞIN BİR CEZA DAHA VARDIR. BİR DE İBADET EDİP DURDUĞUN İLÂHINA BAK; ELBETTE BİZ ONU YAKACAĞIZ, SONRA DA KÜL EDİP MUHAKKAK ONU DENİZE SAVURACAĞIZ."

(TÂHÂ, 83- 98)

Benî İsraîl kavmi sahilde yol alırken o arada Mûsâ (as)'nın Allah ile görüşmesi vardı. Mûsâ (as) Allah ile olan görüşmesine 70 kişi götürmek istedi ve kardeşi Hârun (as)'u Benî İsraîl'e temsilci olarak bıraktı.

Mûsâ (as) dağa doğru gitti ve seçtiği 70 kişinin onunla birlikte yukarı çıkmalarını ve kendisini takip etmelerini buyurdu, fakat bunu yapmadılar.

Mûsâ (as) tekrar geldiğinde çok kızgındı, seçtiği 70 kişi Benî İsraîl ve Hârun ile kaldıkları için özür dilediler.

Sâmirî onlara ne yaptığını anlattı:

"ONLARIN GÖRMEDİKLERİ BİR ŞEY GÖRDÜM: (SANA GELEN) İLÂHÎ ELÇİNİN (CEBRAİL'İN) İZİNDEN BİR AVUÇ (TOPRAK) ALDIM VE ONU (ERİMİŞ MÜCEVHERATIN İÇİNE) ATTIM. BUNU, BANA BÖYLECE NEFSİM HOŞ GÖSTERDİ."

(TÂHÂ,96)

Hepsi Kur'ân tefsirinde geçiyor. İbni Abbâs (ra) Hârun'un Benî İsraîl'i çalınan o altınla kurtarmak istediğini buyuruyor.

Hârun onları, altını çalarak işledikleri günahtan arındırmak istedi ve şöyle buyurdu: "Altını hepiniz şu çukura atın ve Mûsâ (as) gelip görene kadar bırakın dursun."

İbni Kesir de tefsirinde bu hikâyeyi anlatmıştır. Altının toplanması Deccâl'in insanları ilk kez yanlış yola yani dalâlete sevk etmesi oldu.

Onlar Mûsâ (as)'ya şöyle dediler: "Sâmirî halka şöyle dedi: Ben doğru olarak Allah'tan gönderildim. Mûsâ (as)'nın bizzat kendisi için de gönderilen benim. Mûsâ (as) Rabbini, O karşısındayken unuttu ve O Rab büyükbabalarımızın Sâmira'da taptıkları buzağıdır. Mısırlılar onu bizden çaldılar ve onu Âbîs` olarak adlandırdılar."

Mısırlılar bunu bilmiyorlardı, Sâmirâ'dan çaldılar ve rahipler Mısırlıları buzağı ile kandırdılar.

Fakat buzağıya büyükbabalarımız tarafından tapıldı ve bu görev Mısır'daki rahipler tarafından çalındı ve Mısırlıları onlar yaptı diye kandırdılar.

Onlara Allah'ı göstereceğini aşıladı, fakat bunun için kurban olarak altınlarını vermeliydiler.

Bu işin ehli olan herkesi getirdi; tüm kuyumcular altını eritmek için geldi ve denizin suyu ile altını soğuttular. Böylece buzağı heykelini yaptı, bir de aynısını taştan yaptı ve kopyası ise altından olandı. (Ben bunu kendim orda gördüm. Dağın ucunda sarı bir buzağı görünüyor ve aşağıdan bakınca uçta yapışık olduğunu görüyorsun ve bu uç düz duruyor.)

Aşağıda onlara bunu yaptı ve buzağıyı tamamlayana kadar herkes altın getirdi.

Kur'ân'da şöyle geçiyor: "VE SÂMİRÎ BÖYLECE ATTI."

O neyi attı? Mel'ûn'da mürekkebin bir kısmı bulunmaktaydı, Cibrîl (as)'in izinden almıştı, çünkü kap ondaydı. Kabın içinde mürekkep bulunmaktaydı ve o bir hazine gibi onu her zaman yanında taşıyordu, asla ayırmıyordu.

Mürekkepten biraz alarak buzağının içerisine koydu.

Kavmin, eritilmesi üzerine verdiği altınları da buzağıyı şekillendirmek için dahil ettikten sonra, bir miktar da mürekkepten ilave etti ki buzağı istediği gibi tastamam olsun diye.

Böylece oldukça büyük bir buzağı yapmıştı ve içine ilave ettiği mürekkep sayesinde yapmış olduğu buzağı hayat buldu.

Allahu Teala'nın da buyurduğu gibi:

> "BÖYLECE (SÂMİRÎ) ONLAR İÇİN BÖĞÜRMESİ OLAN BİR BUZAĞI BEDENİ ORTAYA ÇIKARDI. (SÂMİRÎ VE ADAMLARI) "BU SİZİN DE İLÂHINIZDIR, MÛSÂ'NIN DA İLÂHIDIR. ÖYLE İKEN MÛSÂ, (İLÂHINI BURADA) UNUTTU (DA ONU TÛR'DA ARAMAYA GİTTİ)"
>
> (TÂHÂ, 88)

Allahu Teala bizlere burada, onun yapmış olduğu buzağının bir bedeni olduğunu söylemektedir.

Allahu Teala bizlere bu yapılan buzağının sadece bir heykelden ibaret olmayışını ve bir bedene sahip olduğunu ifade ediyor. Burada kullanılan ifade heykel yerine bedendir. Bunun sebebi ise, yapılan bu buzağının içinde hayat barındırıyor olması ve ses veriyor olması idi.

Demek ki, bu buzağı hakikaten ses çıkarmaktaydı. Fakat bazı müfessirler bu buzağının altından yapılmış, önünde ve arkasında bulunan delikler nedeniyle girip çıkan hava sayesinde ses yapan/ çıkaran bir heykel (put) olduğunu söylemektedirler. Fakat bu teorinin aslı yok. Çünkü Allahu Teala bir bedeni olduğunu ve ses çıkardığını buyurmaktadır. Bu da içinde hayat barındırdığını gösterir.

Bu buzağı sürekli böğürmekte idi, tıpkı onları kendine çağırırcasına.

Bunun üzerine onlara as-Sâmirî şöyle dedi: "Bu buzağı beni size gönderdi, o sizin ilahınızdır. Ben ise onun elçisiyim. Size kendisine rukû yapmanızı emrediyor."

Bunun üzerine Hârun (as), Nûn'un oğlu Yûşâ (bir çocuk) ve Allah tarafından hidayet olunan bir miktar insan haricinde herkes buzağının önünde eğildi.

Hayret verici durum ise bu buzağının yapımı esnasında altının eritilmesinden tut, şekillendirmesine varıncaya dek Sâmirî'nin yanından hiç ayrılmaksızın birlikte olan Yahudilerin, buzağının insan yapımı olmasına şahit olmalarına ve bunun sadece bir hayvandan ibaret olduğunu görmelerine rağmen, onu tanrı olarak kabul etmeleri idi.

Mûsâ (as)'nın dalâlete düşerek ona ihanet ettiğini, oysaki o buzağının Mûsâ'nın da Rabbi olduğunu iddia etmişlerdi.

Sâmirî onlara bildikleri (şahit oldukları) her şeyi unutturmuştu. Sâmirî

kendisinin onlar üzerinde bir elçi ve aynı zamanda tanrının oğlu olduğunu söylemişti.

Gelelim Mûsâ (as)'nın seçmiş olduğu 70 kişiye.

Onlar Hârun (as) ile kaldıklarını söylediler. Kalmalarının da gerektiğini söylediler ve dediler ki: "Ey Mûsâ (as), Hârun (as) bizi uyardı ve bu durumun bir fitne olduğunu söyledi.

Rabbimizin Allah olduğunu ve yalnız Allah'a itaat etmemiz ve O'nun emirlerini yerine getirmemiz gerektiğini dedi ve bizden rica etti.

Hârun (as) onlara şunları da demişti: "Mûsâ (as) Allah'ın peygamberidir, O'nun sizlere göndermiş olduğu bir elçi ve o sizleri fitne hususunda uyardı.

Deccâl'in büyük fitnesinden de uyardı ve bu Deccâl'in Sâmirî olabileceğini sizlere söyledi.

Bizler de Ey Mûsâ (as) bu (70 kişiden oluşan) topluluk, kavmimizi uyardık. Fakat onlar bizi dinlemedi. Uyarılarılarımızı ciddiye almadılar ve onlar buzağıya tapmaya karar verdiler." Allahu Teala'nın da Kur'ân-ı Kerîm'de buyurdu gibi.

Ardından bu buzağı tekrardan ses veremeyen ve hareket edemeyen bir heykele dönüştü. Çünkü kullandığı Cibrîl (as)'in izi olan mürekkebin tesiri geçmişti.

Tıpkı adada iken bu mürekkep ile canlanan kuşun uçtuktan sonra tekrar cansız bir şekilde yere düşmesi gibi. Aynısı bu buzağıda da oldu. Fakat Benî İsraîl topluluğunda fitne, tesirini gösterip gerçekleşmişti.

Bu bahsi geçen 70 kişi sözlerini bitirdiklerinde ise, Mûsâ (as) kardeşi Hârun (as)'un sakalını çekti ve ona şöyle dedi: "Neden onların dalâlete düştüklerini gördüğünde yanıma gelmedin?"

Allahu Teala şöyle buyurdu: "EY MÛSÂ, ONLAR FİTNEYE KARIŞTI."

Fakat Mûsâ (as) öfkelenmişti ve bu öfke ile kardeşi Hârun'un sakalından tutarak çekti. Ona şunları sordu: "Beni ve bana verdiğin sözü de mi unuttun?"

MÛSÂ'YA OTUZ GECE SÜRE BELİRLEDİK, BUNA ON (GECE) DAHA KATTIK. BÖYLECE RABBİNİN BELİRLEDİĞİ VAKİT KIRK GECEYE TAMAMLANDI. MÛSÂ, KARDEŞİ HÂRUN'A, "KAVMİM ARASINDA BENİM YERİME GEÇ VE YAPICI OL. SAKIN BOZGUNCULARIN YOLUNA UYMA" DEDİ."

(A'RÂF, 142)

Ona şöyle dedi: "Bana söz vermiştin ve sözünü tutmalıydın. Ey Hârun! Fakat sen bana verdiğin sözü unuttun."

Mûsâ döndüğünde dedi ki: "Ey Hârun! Sana ne engel oldu da bunların dalâlete düştüklerini gördüğün vakit peşimden gelmedin? Emrime âsi mi oldun? "

Hârun:

"EY ANAM OĞLU! SAÇIMI SAKALIMI ÇEKME. ŞÜPHESİZ BEN, "İSRAİLOĞULLARININ ARASINI AÇTIN, SÖZÜME UYMADIN DEMENDEN KORKTUM" DEDİ."

(TÂHÂ, 93- 94)

Ardından kapitalistler, İblîs'in hizmetkârları ve ekülerler Avrupa ve Amerika'da bir araya gelip dini yıkmak ve yok etmek için birlik oluşturdular. Çünkü din onların kurdukları oyunlarını ve tüm sırlarını ortaya çıkaracaktı. Fransız İhtilali'nde ve Sezar'ın Ortaçağ'da uyguladığı yöntem gibi politikayı, dinden ayırmaya karar verdiler. Tüm araştırmacı din adamlarını ve hakikati bilen bilginleri yok edip öldürdüler.

İblîs ve Deccâl'den planlarını alabilmek ve dünya üzerinde mutlak hakimiyet kurmaktı başlıca amaçları. Aralarından altın ve gümüş

ticaretinde dünya üzerinde en büyük maddi kudrete sahip olan 13 kişiyi temsilci olarak seçtiler. Almanya'nın Frankfurt şehrinde bir araya geldiler. Dünyada ticari alanda mutlak egemenliği sağlayacak bir plan ile tüm devletleri ve dinleri yıkmaya karar verdiler; doğada, madende ve insânî tüm değerli olan hazinelere konup yönetebilmek için. Hedefleri şeytânî planlarını gerçekleştirebilmek için her türlü maddi imkana sahip olmaktı, böylelikle Deccâl'in ve İblîs'in gizli güçlerinden yararlanacaklardı.

Savaşların çok olmasının ve daha da artacak olmasının nedeni budur. Bu nedenle savaşlarda çok sayıda milyonlarca insan öldü ya da göç etmek zorunda bırakıldı.

Hiroshima ve Madasaki'yi de yok ettiler. Yüzbinlerce ölü ve onun iki katından daha fazlası da yaralandı ve her şeyi yok ettiler.

Bunların hepsini neden mi yaptılar? Tüm dünyayı ekonomiyi, altın vs. ile kendilerinin yönetebilmeleri için. Atom ve hidrojen bombaları ile birçok şeyi yok ettikleri gibi, bir de sinir sistemini felç eden gaz bombaları da kullandılar. Dünya üzerinde egemenlik kurabilmek için dinin karşısında birlik oldular.

İNŞAALLAHU TEALA DECCÂL'İN RANDEVUSUZ MİSAFİRLİĞE GİTTİĞİNİ ANLATACAĞIZ.

Bildiğimiz gibi Mûsâ (as) Deccâl'e şöyle demişti: "Kimse sana dokunamayacaktır (zarar veremeyecektir), tâ ki verilen vaad gelince sonun gelinceye dek. Git ve eğer sana biri saldırırsa o vakit şöyle "La Mesas" de." Anlamı şudur: "Sen bana dokunamazsın."

Böylece Deccâl kendi saltanatına doğru yolculuk etti. Bir gece Florida'nin (Amerika'da bir eyalet) deniz kenarına ulaştığında, gemidekiler ile hiç görmediği bir şey gördü. Gemiden çıktı ve bakmaya gitti.

Uzaktan yansıyan ışıklar görüyorlardı aynı bir saray gibi. Sanki camdan yapılmıştı. Bir de sesler duyuyorlardı ama ne sesi olduğunu ve ne

söylediklerini anlamamışlardı.

Orada Deccâl gemide olan kişilere sordu: "Bizim bu gördüğümüz nedir?"

Onlar şöyle cevap verdiler: "İlahımız ve seyyidimiz, belirli yansımalar ve sesler işitiyoruz. Ey İlahımız! Bizlere göremediklerimizi söyle. Sen bizim ilahımızsın ve bizim göremediklerimizi görürsün, bizim anlamadıklarımızı anlarsın."

Sonra onlara şöyle buyurdu: "İyi, bu meseleyi bana bırakın."

Bunun üzerine gemideki odasına gitti. Mürekkebi çıkardı ve baktı, ışıldayan dağlar görüryordu. Tabii ki de onlarda olmayan bir ilmi vardı, Mısır'daki rahiplerden çok şey öğrenmişti. Sonra teleskopa benzeyen bir şey çıkardı ve onunla bakınca belirli yaratıklar gördü.

Sarayın önünde bir duvar gibilerdi, bir tür köpeğe ve eşeğe benziyorlar, belirli bir dilde konuşuyorlardı, anlaşılmıyordu. Sanki o sarayı koruyorlardı.

Deccâl gemisinin yavaş yavaş o saraya doğru gittiğini hissetti. Sanki olağanüstü bir güç gemiyi saraya doğru çekiyor ve yaklaştıkça hayvanların görüntüleri netleşiyordu.

Hayvanlar gemiden ayrılıyordu. Sonra Deccâl gemideki adamlarına gemiyi başka bir yöne çevirmelerini söyledi ve fakat bir sürpriz ile karşılaştı.

Birden adamları esnemeye ve hatta uyuklamaya başladılar. Teker teker uykuya dalıyorlardı sanki uyuşturucu veya bir uyku ilacı almış gibi. Görmedikleri bir şey vardı. Kendisi de esnemeye ve uykuya dalmaya başladı fakat ortamın havasını solumamak için hemen ağzını ve burnunu bir battaniye ile kapattı. Çünkü biliyordu ki havada bir basınç vardı ve bu herkesi uyutuyordu. Bu arada gemisi saraya yakınlaştı ve adamlarının hepsi gemi saraya ulaşana kadar uyudular.

Saraya girdi, ilk adımını attı ve saray inanılmaz bir saraydı. Yüzlerce

yaratılan köpekler, eşekler, yılanlar ve kediler gördü. Herbiri duvar gibi etrafındaydı ve hepsi de Deccâl'in önünde eğildiler sanki "hoşgeldin" diyorlardı.

Ancak içlerinden biri farklıydı, ona doğru gitti, elini verdi, selamlaştı ve "hoşgeldin" dedi.

Çok karanlık bir geceydi fakat buna rağmen elini görebildi. Eli çok siyahtı, saçları da öyle. Çokça saçları vardı, bir köpek gibi veya siyah bir buzağı gibiydi elindeki kıllar.

Onunla belli bir dilde konuştu. Fakat Deccâl bu dili bilmemesine rağmen söylenileni anlamıştı. Onun konuşması şu şekilde idi: "En büyük kral olan Elmeliku'l-A'zam seni bekliyor, o bu âlemin ilâhı ve Rabbidir. Sen bu gece onun konuğusun."

Bunun üzerine Deccâl onu çevreleyen bir ekiple, birkaç bin şeytan ile, ordu ardına ordu, çeşitli şekillerde ve boylardaki birbiri ardını takip eden kavimlerle karınca ve arı sürüleri gibi, büyük bir elin parmakları şeklinde, uzun bir kol gibi anlaşılmayan bir dilde ona şarkı söyleyip, dans ettiler.

Onun kendilerini ziyaret etmesinin mutluluğunu yaşıyorlardı. Büyük bir salona girdi, bu salon şeytânî işaretlerle doluydu. El, parmak, başka parmaklar ve şekillerde, bildiğimiz ve bilmediğimiz hayvan cisimleri gibi ve kendisinin önceden gördüğü ve hiç görmediği, çoğunluğunun maymun olduğu tipler...

Orada gelecekte olacakları yazan tabelalar da gördü, insan ve cinlere özgü anlamları olan.

İblîs Âdem (as)'den bu yana her şeyi bizzat yaşamış ve görmüştü, tüm peygamberleri Âdem (as)'den Rasulullah (sas)'a varıncaya dek görmüştü. Böylelikle gelecekte olacaklar hususunda her türlü bilgi almıştı. Bu da olağandı. Yürümeye çıktıklarında ona: "İçeri girmesi için bu virajda dur." dediler. "Burada büyük üstad var, içeri girerken eğilerek girmelisin." denildi.

Fakat o durup eğilmeyi reddetti. Bunun üzerine kendisine eşlik edenler şöyle dediler: "Bu rabbanî kral Elmeliku'l-İlah için bir nevî selamlama şeklimizdir." Fakat o: "Malik de, ilah da benim." dedi. Ardından diğerleri Deccâl'i orada yalnız bırakıp eğilerek içeri girdiler.

O da virajın içine girdi ve kendini bir odada buldu. Bu oda her açıdan çok büyük ve karanlıktı. Fakat o bu odanın bir köşesinde turuncu ışık gördü ve aniden tüm oda ateş şekline benzer ışıklarla aydınlanmaya başladı. Yüzü ve şekli oldukça çirkin, ürkütücü ve zalim görüntülü, gördüğünde damarlarında gezinen kanını neredeyse donduracak bir mahlukat belirdi.

Bunun üzerine gördüğü bu mahluk aniden kılık değiştirerek Suudi Arabistan'da bulunan Şeyh Necd'e dönüştü.

Zamanında Mekke'de insanların yanına gidipte kötü şeyler söyleyen, Rasulullah (sas)'ı öldürmek isteyenlere, her kavimden bir erkek çocuğu seçip, kılıçlarla her birinin aynı anda Rasulullah (sas)'a saldırma fikrini veren... İşte Mekke'deki, bu insanların yanına geldiğinde de aynı görüntüye bürünmüştü. Deccâl'in ona ünsiyet yani görmeye aşina olduğu bir şey gibi görünmek istemesi idi. Amacı Deccâl'in karşılaştığı insanlara benzeyip, yadırgamasını engellemekti.

Bunun üzerine İblîs-i laîn ona selam verdi fakat eğilmeksizin. Ardından mel'ûn Deccâl de eğilmeden selam verdi ve birbirleri ile tokalaşarak selamlaştılar.

İblîs onunla konuşmaya başladı ve ona şunları dedi: "Ey vaktin (saatin) adamı, seni çok uzun zamandır bekliyorum. Arap Peygamber Muhammed (sas) zuhur ettiği andan itibaren, senin için gerekli olan tüm hazırlıkları yaptım.

O'nun (sas) ümmetini yok edebilmemiz için, sana gerekli olacak tüm hazırlıkları yaptım. Çünkü O'nun (sas) ümmeti bize tek zorluk çıkarabilecek topluluktur. İkimizin tek düşmanı onlardır.

Ya biz onları yeneceğiz ya da onlar bizi yenecek. Eğer onları yenersek, Allah'ı yenmiş olacağız. Bu ümmeti yendiğimiz vakit, Allah'ı da yenmişiz demektir ve eğer Allah'ı yenersek, Allah'ın yerine biz Âliha oluruz. Yanımızda bize ortak olacak bir ilah kalmaz. Bu sürede dilediğimizi başararak, her şeyi yapabiliriz."

İblîs, Deccâl'e bir suâl sordu: "Allah bunca yaratılan ile nerden geliyor ve onları nasıl yarattı?"

"Kāf ve Nūn," ile. Muhtemelen kendinden önceki bir ilahtan öğrenmiş olmalı tüm sır ve bildiklerini. Ona büyük olasılıkla ihanet edip öldürmüştür. Ondan öğrendiği sır ve bilgilerle de yaratmış olmalı mahlukatı. Sen ve ben O'nun ulaştığı her şeye ulaşabiliriz.

Bunu bilip O'nu yenebiliriz, fakat bu ümmeti yok etmek zorundayız. Çünkü Allah onların tüm geçmiş günahlarını ve gelecekteki günahlarını bağışladı. Onlara öyle bir gece bahşetti ki, Leyletu'l-Kadir (Kadir Gecesi) adında, bu gece 1000 aydan daha hayırlı.

Onlara Arefe gününde de bir yer verdi. Oradan ayrıldıklarında yeniden doğmuş gibi oluyorlar. Bağışlanmayı isteyenlere, bağışlanma verdi. Onlara ölene dek tevbe kapılarını açtı, tövbelerini kabul etme sözü verdi.

Onları neden şehvet duygusu ile yok etmiyoruz; bu dünyaya ait fitne ve hayat ile, paralarla, evlat, kadın, altın yönetme hırsı ve servet ile?

Onlara neden bozup yok etmek için ordularımızı, şeytan, cin ve insanlardan olan çocuklarımızı göndermiyoruz?

Kur'ân denilen şeyi neden kesip yakmıyoruz? Yahudileri onlara önder kılmak için neden sadece Müslüman ismi ile kalmalarını sağlamıyor ve idrak etme kapasiteleri kalmayana dek, kalplerinden Kur'ân'ı söküp almıyoruz?

Çünkü senin aslın Yahudilere dayanıyor. İsterim ki, senin öteden içinden geldiğin Yahudi kavmi tüm insanlığın üstadı ve yöneticisi olsun. Onları

Yahudiler yönetmeli ve bizler de Yahudilere bu sözü vermeliyiz. Fakat bu sözden önce de onlar, kendilerinden bir şeyi kurban etmelidirler.

Filistin'i ele geçirip, yönetebilmeleri için bunu yapmaları gerekiyor.

Çünkü onlara verilen vaad üzere onlar Filistin'i işgal edecek ve sen de Ey Deccâl, ardından dünyayı yönetecek bir kral olacaksın.

Bense senin gizli refâkatçin/ ortağın olacağım. Çünkü ben burada bu tahttan her şeyi yönetiyorum, bu taht bana ait."

Deccâl dinledi ve duydu, ilk defa her şeye anlam vermeye başladı ve duydukları her şey onu ziyadesiyle mutlu etti. Artık her şey onun için bir anlam teşkil etmeye başladı.

Tüm dünyayı, evreni yaratan Allah hakkında ilk defa kendisine mantık teşkil eden sözler duymuştu.

Duyduklarına inandı fakat Dâbbe'nin kendisine söylediği sözleri de hatırladı; Allah'ın gazabının onun üzerinde olduğunu, onu rahmetinden kovduğunu, onun bildiği her şeyi gönderilen tüm peygamberlerden duyduğunu ve İblîs olduğunu.

Her şeye rağmen duydukları onu çok memnun etmişti ve daha fazlasını duymak istiyordu. Ona şunları söyledi: " Senin cennetten kovulduğunu daha önce gelen peygamberlerden biliyordum."

Bunun üzerine İblîs ona: "Hayır, peygamberler Elhakk'tan vahiy aldılar ve değiştirdiler. Muhammed'in arkadaşları da ondan sonra Kur'ân'daki birçok yeri değiştirdi, fakat hakikat şudur ki; Azazîl olduğum için Âdem beni çok kıskandı.

Benim adım bir süryani ismidir, bu süryani ismin anlamı ise 'Allah'ın Azizi' anlamındadır.

Cennetin kralı ve Allah'a en yakın olan bendim, fakat Âdem bir kurnazlık

yaptı beni cennetten kovdurmak ve cennetteki tahtıma konmak için. O ve eşi Allah'ın kendilerine yasakladığı ağacın meyvesinden yediler benim gibi kral olmak için. Fakat Azazîl yemedi ve onların yiyip kendinin yemediğini Allah'a söyledi. Beni (Azazîl'i) kıskanıp cennette bensiz yaşamak ve oraya sahip olmak istedikleri için, Allah onlara gazaplandı.

Fakat Âdem Allah'a, Havva'nın benim (Azazîl'in) tesirimde kalarak o ağacın meyvesine iliştiğini söyledi. Fakat onlar, kendilerini uyarmama rağmen bile isteye yediler o meyveden. İşte bu yüzden Allah hepimize gazap içinde şöyle buyurdu: "Hepiniz dünyaya inin."

Fakat hepimiz dünyadaki yerimize yöneldiğimizde Allah bize şöyle buyurdu: "Aranızdan diğeri üzerinde galibiyet elde edecek olan, ileride ilah ya da Allah'ın oğlu olarak cennette sonsuz kalacak."

Deccâl en iyi arkadaşını heyecan ile dinledi ve onun anlattıklarından çok etkilendi. Ona inandığı gibi, hatta merhamet hisleri duymaya başladı. Binyıllar öncesi kaybettiği babasına duyduğu sevgiyi/ muhabbeti duymaya başladı ona karşı.

Onu babası yerine koymaya başlamıştı ve şimdiye kadar peygamberlerden duyduğu her şeyi öğrenmek için ona yani İblîs'e sürekli sorular soruyordu. Onunla fikir alışverişinde bulunuyor ve bu mel'ûn da ona mantıklı deliller sunuyordu. Fakat verdiği tüm bilgilerde hakikatleri çevirip ona yalan dolan anlatıyordu. Tâ ki ortak olarak bir yolda aynı hedefe doğru ilerleme kararı alana dek.

Bu nedenle onlar bir yolda, bir hedefe doğru yürümek hususunda birlik oldular.

Peki bu durumda ne yapmaları gerekiyordu?

Bu ikisi aralarında, alt alta yazılı bir sözleşme yapmak zorunda kaldılar.

Bu sözleşme ne sözleşmesidir?

Bunun hakkında şunları söylüyoruz: İblîs ve Deccâl mel'ûnlarının arasındaki "Sözleşme".

Bu ikisinin arasındaki birliğe dair ilk sözleşme hükümetlerin sırları idi, bu hususta uzunca tartışıp tüm ayrıntıları ile konuşup birlikte imzaladıkları anlaşmaya vardılar.

- Her ikisinin de tek bir mahluk olduklarını, aralarındaki farkın sadece birinin (yani Deccâl'in) görünür, diğerinin ise görünmez olduğunu,

- Bu ortak sözleşmedeki hedeflerinin birlik olarak Müslümanları yok etmek olduğunu, "En büyük Allah'tır" yani "Allahu Ekber" kelamını, yalancı çıkarıp aksini ispat edeceklerini,

- İnsanlara Allah'ın artık yaşlandığını ve hüküm edecek kudretinin olmadığını yayacaklarını,

- Kendilerini en üstün ümmet olarak gören sahte Müslüman ve riyakâr Yahudilerin çıkıp tüm dünyaya hükmetmeleri için zemin hazırlığı yapacaklarını belirlediler.

- İblîs'in sonsuza dek kalıcı kalesi ve aynı zamanda dünyanın merkezi olan Bermuda Şeytan Üçgeni'nde, büyük yıkılmaz en yüksek teknolojiye sahip bir şehir kuracaklarına dair; cinlerin elinde olan tüm fiziksel bilimi ve insanların dahi elinde bulunmayan yüksek teknoloji kullanılarak bu kale yapılmıştır. Kalenin bir kısmının suyun altında, diğer kısmının ise suyun üzerinde olacağını, birbirinden ayrılma özelliği taşıyacağını ve yıkılmaz surlara sahip olacağını kararlaştırdılar.

- Bu şehirdeki tahtın kralı Doğu Denizi'nde bulunan adanın oğlu olduğunu, fakat bunun onun için kısıtlı bir konaklama süreci olduğunu, bu arada dünyaya ilişkin mevzuların organizesini ve düzenini yapacağını ve dünya için kurduğu kurguları (planları) gerçekleştirme vakti geldiğinde, hakikatte de ortaya çıkıp uygulamaya geçireceğini kararlaştırdılar. İblîs ve Deccâl'in aralarında yaptıkları ve kendilerinin haricinde kimsenin duyup

bilmediği her türlü sırrı ve planları konuştukları bu özel anlaşmanın tüm içeriğini, bütün ayrıntıları ile açıklayacağız. Konuştukları ve planladıkları her şeyi...

İkisinin de bir tek bir varlık olduğu gibi, tüm mülkiyette de ortak olduklarına dair imza attılar.

Şeytanların ve cinlerin kralının İblîs olduğunu, Yahudilerin beklediği kralın, zenginlik yemini verilenin Deccâl olduğunu, şeytanın mel'ûn olan, Âdem'den dolayı gazaba uğrayan ve kovulan olduğunu, hükmün ona ve oğullarına ait olduğunu, ona itaat etmeyen herkesin yok edileceğini yazdılar.

Şeytanların ve cinlerin kralı İblîs de, Yahudilerin beklediği kral (Deccâl) da o sözleşmenin altına imzalarını attılar.

Ondan sonra ne oldu...?

O anlaşmaya imza atıldıktan sonra, İblîs Deccâl ile beraber gururla ortaya çıktı.

İblîs çok sesli bağırıyordu ve sesli konuşuyordu. Başarılı ve ümit verecek bir ses ile konuşuyordu, çünkü onların oğulları Âdem (as)'in oğullarına karşı kazanacaklarını ve cinlerin dünyaya hükmedeceklerini vaad ediyordu.

Bu anlaşmadan dolayı, kutlama amacıyla bir hutbe verdi İblîs.

O bu konuşmada diyordu ki: "En büyük ilah olan ben (İlah Ela'zam), sizin ve tüm dünyada en büyük ilahınızım.

Ben ve arkadaşım, ikizim, ortağım ve en iyi arkadaşım es-Sâmirâ'nın oğlunun adıyla.

(Onun en büyük dedesi, Es-Sâmirâ'yı kuran Sâm'dır ve Sâm, Nûh (as)'un oğludur.)

İblîs onun Sâmirâ'yı kuran Sâm'ın torunu olduğunu ve onun da yeni devletin (Sâmirâ'nın), aynı dedesi gibi, kurucusu olacağını ilan etti. Bu bizim ve bütün insanların amcasıdır. O benim kardeşim ve benim onlardaki görünüş ve yansımamdır.

Sâm amca sizin de amcanız ve bize inanan herkesin amcası, çünkü bu benim kardeşim.

O benim insânî kopyam. İnsanlarla benim aramda o bir arabulucu. Benim yerime o insanlara hitap edecek.

O insanlık için bir kurtarıcı olarak geldi ve mazlum olan Yahudi ümmetini o kurtaracak.

O dünyadaki mazlum ümmetin kurtarıcısıdır.

Kutlayın! Bugün kutlayın, çünkü bugün dünya tarihinde ve sizin tarihinizde yeni bir dönem başlayacak.

Tarihin başlangıcıdır bugün. Size, insanlığa hükmedeceğinizi ve insanların size hizmetkâr olacağını ve sizin ilahınıza ve onun ikizine (yani İblîse ve Deccâl'e) hizmet edeceklerine izin verilmiştir. Ben bu adamdanım ve bu adam da bendendir. Şarap için, çünkü aklın dinlenmesi gerekiyor. 40 gün ve 40 gece büyük yemekler ve davetiyeler verin.

Büyük yemekler ile her gün kutlayın ve 40 gün sonra ikizimi uğurlayacaksınız.

Çünkü o insanlara hükmetmek için gidecek ve biz de onu bu işte destekleyeceğiz.

Ona suyun altında ve suyun üstünde bir kale inşâ etmemiz gerekiyor.

Ona yardım edin ve bu dünyadaki en iyi yerde, benim sarayımın yanında inşâ edin.

Bugünden, bu geceden itibaren kutlamaya ve inşâ etmeye başlayın."

Bunun üzerine inşâ etmeye başladılar.

İblîs ve Deccâl kendi başlarına kalmaya devam ettiler, böylelikle daha fazla anlaşmalar ve planlar yapabiliyorlardı. Her gün ve her gece sabaha kadar beraber oturuyorlardı ve beraber plan yapıp, konuşuyorlardı. Tüm cinler ve şeytanlar kutluyorlardı. Ama İblîs hep Deccâl ile sabah namazının vaktine kadar beraberdi ondan sonra herkes kendi yerine uyumak için gidiyordu.

40 gün boyunca böyle yaptılar, 40 gün sonra planları hazırdı ve neyi ne vakit yapacakları hazırlanmıştı. İnsanlara ve dünyaya istedikleri gibi hükmetmek için çok şeytânî planları vardı.

Fikirlerini ve hayallerini tutanağa geçirdiler.

Mutlak dünya hakimiyeti istiyorlardı. 40 gün sonra her şeyi hallettiler. Deccâl'in veda gününde büyük bir kutlama vardı ve Deccâl kendisiyle gurur duyuyordu.

Dünya hakimiyetini ele geçirmek için ilk adımını atmıştı ve gemisine bindi. Ona eşlik eden çok şeytan grupları vardı.

Onun birdenbire uykuya dalan 70 adamı birdenbire uyandılar. 40 gün boyunca uyumuşlardı.

O 40 günden sonra geminin hareketinden dolayı kalktıklarında, yaptıkları ilk şey Deccâl için secde idi ve dediler ki: Mukaddessin İlahımız ve Seyyidimiz!

Sen bizleri hikmetin ile öldürdün ve rahmetin sayesinde yine dirildik."

O onlara o zaman sordu: "Ne kadar ölü olduğunuzu biliyor musunuz?"

Onlar dediler ki: "Hayır."

O zaman onlara cevap verdi: "40 gün ölüydünüz, ondan sonra ben sizi yine dirilttim."

Ama bu sadece kocaman bir yalandı.

Onlara bugünden itibaren yeni bir adet başladığını söyledi:

"Ölülerinizi 40 gün sonra kutlayacaksınız."

Yani biri ölürse, 40 gün sonra ölümü kutlanması lazım.

O zamandan itibaren bu Müslümanların arasında da yayıldı. Bazı Müslümanlar 40 gün sonra onlar için rahmet dileyip ve onlar için Kur'ân hatmi okuyarak, ölülerinin ölümünü kutluyorlar.

Bu uygulamayı Deccâl firavunlardan devralmıştı.

Çünkü ruh 40 gün hesaba çekilecek. Bu firavunların düşünceleriydi. Ama Deccâl bu adamlarına bu ritüelin kendisine ait olduğunu diyordu.

Şimdi herkes uyanık ve her şeyi duydular. Artık İblîs'in ve Deccâl'in planları düşmanlarına karşı yani Müslümanlara karşı uygulanacaktı.

Ama Murâdullah her şeyi farklı yönlendirecektir.

Bu bölümde şeytan ve batıda şeytana yapılan ibadet hakkında söz söylenecektir.

Bu hususta daha önce yazılmış bir kitap da mevcut, bunu bilhassa anmamızın nedeni ise kimse bunu benim yazdığımı iddia etmesin diyedir. Bu kitabın ismi "Şeytana Tapmak."

Şeytan için yapılan ayinler. Kitabın yazarının adı ise Rhodes adında bir şahıs. Bu Rhodes şeytana ibadet etmeye Güney Amerika'da başladığını, bu ibadetlerin eski kültürde birçok şekli olduğunu ve bunlar hakkında

orada yazmaya başladığını söylemiştir.

Bu nedenle Jamaica, Haiti ve bir başka ülkede olan Karibin C'de de gökyüzünün çıkış noktası olan yere Blis ismi verilmiş. Aynı İblîs der gibi sadece "İ" harfi olmaksızın. Belki de aslen İblîs'ti yazılımı, ilerleyen zamanlarda kolaylık olsun diye "İ"sini kaldırdılar bu şehir isminin. Bu ve kitapta geçen yerleri de tarafsız görüp bilimsel yazı olarak hesap edip değerlendirmeliyiz. Evet ve böyle bir kitap var.

Şeytana tapmak öncelikle Amerika, Avrupa, Batı Ülkeleri ve Lübnan, Mısır, Ürdün gibi bazı Arap ülkelerinde de yaygınlaştı. Bu da bize, bu ibadet ayinlerinin arkasında Yahudiler tarafından yetiştirilmiş birtakım gizli grupların olduğunu göstermektedir.

Şimdi piramit şeklindeki kaleye gelelim:

Yani şeytan İblîs'in ve Deccâl'in yaptıkları piramit korunaklı kale inşaları. (Daha önceki yazılarımızda söz ettiğimiz korunaklı kaleleri).

Yapım ve inşâ aşamasında Deccâl'in kaçırdığı herkesi evrimden geçirebilmesi için korunaklı bir kaleye gerek duyması neticesinde bu duvarlar piramit şeklinde inşâ edilmiştir. Deccâl ve İblîs'in kraliyeti ise suyun üzerinde olan kısımdadır. İşte Bermuda Şeytan Üçgeni olan bu noktada bir araya gelip söylediğimiz şehir ve kale inşasını kararlaştırdılar.

Özellikle Deccâl'in bu yeri seçmesindeki neden bilimsel hedefi, yöntem ve teorilerini gerçekleştirmekti. Bu nokta aynı zamanda soğuk ve sıcak suyun buluştuğu ve ilerleyen dönemlerde onlara yardımcı olacak oldukça büyük enerji ürettiği yerdedir.

Bilimsel açıdan da sıcak ve soğuk suyun bir araya gelmesinin çok yüksek oranda enerji üretimine neden olduğu kanıtlanmıştır. Peki bu iki mel'ûn nasıl tâ yüz yıllar öncesi bu kadar kapsamlı bir projeyi başardılar, adeta iki mühendis gibi plan yaptılar ve planlarını icra ettiler? Orada kocaman piramitler (korunaklı kaleler) inşâ etti. Bunları altı köşeli yıldız şeklinde yaptı tıpkı İsraîl'i simgeleyen yıldızda olduğu gibi. İki tane üçgen, üçgenin

birini diğerinin üstüne koyduklarında Yahudilerin sembolü olan Davut Yıldızı oluşmaktadır.

Çünkü bu mel'ûn daha önce firavunlarla yaşadı ve onların birçok sırrını öğrendi, harikulâde işlerini gördü ve öğrendi. Günümüzün bilim adamlarının bile inşasını, simetrisini çözemediği ve kimsenin anlamadığı piramitlerin bütün sırlarını biliyorlar.

Tabii ki Deccâl yalnız değildi, İblîs daima onunlaydı. Bu altıgen yıldızlı ve aynı zamanda korunaklı kale yapısı, Yahudilerin dünyanın varisi olarak temsil etmesinden dolayı yapılmıştı. Hedef, sonunda Yahudilerin dünyayı yönetmesidir.

Güya Dâvud (as)'un yıldızının varisleri olduklarını düşündükleri için Deccâl onlara sözde ilahları olarak bu hükümdarlığı sunacak. Bu uğurda bu zamana kadar edindiği her türlü bilimsel ve teknolojik bilgiyi sonuçlandırarak kullandı ve bu bilgiler bu yapının inşasında kendisine büyük yarar sağladı.

Bu yüksek teknolojik bilimle inşâ edilmiş piramitler karşı karşıya geldiğinde kendi çaplarında dönmekteler ya da suda girdaba neden oluşturmaktadır. Bu fiziksel olaya göre insanların günümüze kadar asla elde edemeyecekleri kadar yüksek enerji üretmekteler. Kendini "ilah" olarak tanıtabilmesi için yüzyıllar öncesi bu su üzeri ve altında bulunan devasa ve kimsenin ulaşamayacağı inşaları yaptılar.

Bu bölgeden uçan uçaklar ve geçen gemiler aniden bir bilinmezde yok oluyorlar.

Deccâl'in, zamanında bir ülkeden diğer ülkeye yaptığı yolculuklar sayesinde büyük bilgi hazinesi ve altın biriktirme imkânı oldu. Bilhassa da miladi 16. yüzyılda planlarına başladı.

Dünya savaşlarına ilişkin planlar kurmaya başladı. Deccâl'in öğrenmek ve öğretmek için girdiği ilk kıta olan Avrupa'ya bakalım.

İlk ülke İngiltere oldu, oranın birinci kralı Birinci Edward elbette ki onun yok ederek intikam almak için ilk hedefi olacaktı.

Çünkü bu kral (Edward) Yahudileri sınırdışı etmişti ve Deccâl bundan dolayı intikam peşine düştü.

Bunun üzerine Deccâl orada gizli istihbarat ve gizli grupların tohumunu da ekti, kral ve hükümet arasında fitne çıkardı. Birçok kişiyi işe aldı ve onlara planlarını gerçekleştirmekte gerekli olan tüm bilgileri öğretti.

Ona en yakın hatta sağ kolu olan İsrailoğlunun adı Manaa Zih'ti. Bu kişi Deccâl kendisinden ne isterse derhal yerine getiriyordu. O dönemler İngiliz halkı ikiye bölünmüştü Katolikler ve Protestanlar olarak. Protestanlar ise yine kendi aralarında iki gruba ayrılmışlardı, bağımlı ve bağımsızlar olarak.

İngiltere'de o dönemler bölünme nedeni ile partiler arasında çok kavgalar oluyordu.

Bu dönemde yardımcısı Manaa Zih, İngiliz koalisyonundan gelen ve kralı devirmesi için bin İsrail (İsrailoğlundan) Ulval Kurmuil adında birini görevlendirdi.

Milattan sonra 1653 yılında Kurmuil Deccâl'in etkisi ve hükmü ile İngiltere'yi koruyacaktı.

Bunun üzerine Deccâl İngiltere'deki yerini Kurmuil'in eline bıraktı ve diğer planlarını gerçekleştirmek için oradan ayrıldı.

Şimdi Fransız İhtilali ve onların özgürlük anlayışına bakalım.

Deccâl İngiltere'de uyguladığı planı Fransa'da da yapmak için, Fransa'ya geldi. O'nun için İngiltere'de sınırlı olan burada farklı olacaktı.

Fransa üzerindeki planı ihtilal yapmaktı, bunun için milattan sonra 1798 yılında Maier Rothschild adında birini özgürlük prensipleri

altında, Özgürlük, Kardeşlik ve Eşitlik başlığı altında planını yürürlüğe geçirebilmek için görevlendirdi.

Kendisinin dünyayı ele geçirip yönetebilmesi için ihtilal tek çare idi.

Saptırılmış fakat oldukça tehlikeli sözde prensipler perdesinin arkasından kimse muhalifleri eleştiremeyecekti. Deccâl ile birlikte dünyaya hâkim olacak diğer ihtilaller de ortaya çıktı. Bunlar aynı zamanda malları da elde etmek için yapıldı.

Asıl hedefleri Kudüs'e doğru yol açmak ve oraya yol almaktı. Bu uğurda çok savaş oldu.

Masonlar arası belli yerlerde gruplaşmalar oldu ve partiler kuruldu.

Masonlar gizli bir hükümettir. Bunlar sayesinde dünyada birçok yönetim elde etmiş ve kurmuştur. Dünya üzerinde kurduğu yönetim ve onların din görevlileri, müfekkirleri vs.'nin yardımları ile gerçekleştirmiştir yapacaklarını.

Bermuda Şeytan Üçgeni'nde bulunan mel'ûnun kalesi gittikçe büyüdü ve genişledi. Sürekli bir parça daha ilave etti üzerine ve yavaş yavaş Bermuda Üçgeni'nden bir çağrı yükselmeye başladı.

Bu mel'ûn 18. yüzyıldan itibaren asıl hedefi olan Kudüs'e varıncaya kadar bölge bölge bütün hükümetleri kurdu.

Deccâl'in bilgisi oldukça çok ve bu bilgiyle birçok hedefine ulaştı.

Deccâl'in maddi ve manevi alandaki bilim devrimleri:

Maddi bilimlerde yapmış olduğu devrimler hususunda birtakım örnekler:

Bermuda Üçgeni'ni inşâ ederken hayatı boyunca yaptığı sayısız yolculuklardan, kazandığı sayısız bilimler sayesinde devrim yapma imkânı bulmuştur. Örneğin; Doğa Kanunu üzerinden edindiği ilimler sayesinde.

Ayriyeten kıyamete kadar ölmeyecek olan ve Âdem (as)'den, Peygamberimiz Muhammed (sas)'e varıncaya kadar tüm peygamberlerin hayatına şahit olan İblîs ile buluşması ve onunla yapmış oldukları oturumlardaki sohbetlerinden de çok şey öğrenme ve böylece ilmini artırma fırsatı bulmuştur.

Zaten kendisini oldu olası çok yüksek ilim sahibi olarak görmekte olan bu kişi, Kur'ân'da da geçtiği üzere, Mûsâ (as) ile konuşurken kibirli bir eda ile Mûsâ (as)'ya şöyle demiştir: "Ve ben onların görmediklerini gördüm."

Elçi Meleği Cibrîl (as)'in izi (mürekkebi) de kendisindeydi zaten.

Korunaklı kalesini kurduğundan beri Deccâl plan yapmaya devam ediyor ve günümüze kadar sürekli bilimde yeni bilgiler toplayıp ilmini artırıyor. Kalesini ise edindiği yeni bilimlerle günbegün genişletiyor.

Bu da örneğin günümüzde bilim dalında yeni bir keşif yapıldığında, onun bu keşfe yüzyıllar öncesinden, yani çoktan bu ilme sahip olduğunu çıkarabiliriz. Onun teorileri daha gelişmiş olduğundan dolayı, insanlara nazaran bilim hususunda yüzyıllar öncesinden gidiyor. Ayrıca insanların elde ettikleri bilimleri kendisi onlara sunuyor, bu da kendisi ve yardımcılarının bilimde zirvede olduklarını gösterir.

İnsanların hayal dahi edemeyecekleri boyuttaki eserleri gördüklerinde ise insanların büyü olduğunu düşünecekleri enerji ilmine de hâkim durumdadır. Sıradan insanlar ve hatta bilim insanları bu ilmi görseler dahi gerçekliğine inanamayacak ve dolayısıyla kabul etmeyecekleri kadar yüksek bir ilme hakimdir.

50 yıl geriye gidecek olursak bir ülkeden diğer bir ülkeye ne telefon ne de görüntülü konuşma mümkündü. İletişim hususunda 50 yıl öncesinde böyle bir şeyden bahsedilecek olsa idi bunun belki göz boyamacadan ibaret olduğu düşünülmez miydi?

Galileo'ya bakarsak, zamanında Güneş'in evrenin merkezinde olduğunu

söylemişti. Zamanın bilim adamları bunu reddetti ve onu öldürdüler. Tâ ilerleyen zamanlarda teorisinin gerçek olduğunu anladılar.

Ona bu bilgi ve ilim teorisini kim vermişti? Bu bilgi de Deccâl'dendi.

Oysa Rasulullah (sas) ve Kur'ân bunları bize bildirdi. Deccâl'in ahir zamanda büyük fitne çıkaracağını, sahip olduğu yüksek ilim sayesinde insanlardan çok daha üstün maddî ve manevî bilgi hazinesinin olacağını, enerji biliminde çok gelişmiş olacağını ve bunu insanları dalâlete sürüklemek için kullanacağını vesaire.

Şimdi belli noktalar hakkında örnek vererek konuşabiliriz:

1) Hız ölçümü: Bir şeyin hızını ölçüm aletleri ile ölçebiliriz ve videosunu da çekip ileri geri sardırarak ya hızlı ya da yavaş yürütebiliriz.

2) O ise birçok motorlu aracı keşfetmiştir, örneğin; tren, tramvay, arabalar, uçaklar ve bunların bazıları ise tamamen sessiz çalışır durumda. Fakat bunların keşfi yapılana dek kimse böyle bir şeyin mümkün olacağını hayal dahi edemezdi.

3) Belli ışınlarla havayı rengarenk bir renk cümbüşüne döndürmek mümkündür. Belli aletler vardır havada duvar olarak kullanılabilen. Bu duvar şeklinde olan/ görünen şey aslında bir duvar değildir sadece yansıtmadır.

4) Belirli kuvvetlerde olan pervaneler, ledler ya da elektromanyetik dalgalar üreten makinalar vardır, istediği şeyi emip kendisine doğru sürükleyerek çeken, Bermuda Şeytan Üçgeni'nde olduğu gibi. Bu da orada yapay üretilmiş teknik girdap vesilesi ile, oradan ya da yakınından geçen her şeyi kendine doğru çekip sömürmekte ya da bir başka deyimle süpürmektedir. Bu devasa canavar kuvvetinde olan pervaneler sayesinde geçen herhangi bir cismi içine çekip yutacaktır.

5) Farklı çeşitlerde enerjiden yararlanmaktadır; Güneş, hava, derece enerjisi ve deniz ve okyanus enerjisi de kullanmakta olduğu enerji

şekillerinden bazılarıdır. Suyun da bir enerjisi mevcuttur.

6) Atomu da belli bir etki ile bir araya getirip, kuvvetli Güneş ışınlarından da yararlanarak, atomu kuvvetli bir şekilde birbirine bağlayıp atom bileşimi adındaki etkiye ulaşmayı da başardı. Bu buluşunu da yeni özelliklerde enerji keşifleri yapmak için üretti. Günümüzde nükleer santral olarak inşâ edilmekte olan yapılar, onun tâ bir asır öncesinde keşfedip kullandığı buluşlar arasındadır.

7) Yağmurun dahi miktarını belirlemeyi/kontrol etmeyi keşfetmiştir. Bu yöntemin adı da üretim yağmurudur.

8) Sahip olduğunu düşündüğüm teknolojik imkanlardan biri de belli güçlerle bir şeyi bir yerden diğer bir yere, bir şehri diğer bir şehre götürebilme özelliğine sahip olmasıdır. Örneğin Belkıs'ın sarayını ve bulunduğu yeri, Süleyman (as)'ın kavminin bulunduğu yere götürmesi gibi.

Saydığımız her 8 nokta da onun keşiflerinin bir parçasıdır. Verdiğimiz bu örnekler onun ordusu ve yardımcılarına öğrettiği şeylerin sadece bir parçasıdır.

İnsanların bulduğu herhangi bir alet ya da makina olduğunda, mutlaka daha güçlü ve kuvvetlisini kendisi üretmek zorundadır, her şeyi kontrol altına alabilmek ve üstünlüğü sağlayabilmek için.

İnsanların arasında fitne çıkarabilmesi için mutlaka her türlü teknik, bilimsel üstünlük kendisinde olması gerekiyor uluhiyetini insanlara ilan edebilmesi için. Bu da onun en büyük hayali ve hedefidir.

İnşa metoduyla ve mimârî yapısı ile başlı başına sağlam bir ülke ve hatta bir devlet boyutunda olan bu yerin adı Deccâl'in Devleti'dir.

Bu piramit şeklindeki, aynı boyutta olan ikinci bir piramit şeklindeki, yani kendinin aynı olan devasa yapı ile birbiri içine girme özelliği taşıdığı gibi, bir yerden diğer bir yere taşınma özelliğine de sahiptir. Tıpkı bir

denizaltı gemisi gibi.

Aynı zamanda her türlü harikulâde ve teknolojik özelliklere de sahiptir. Hayal edecek olursak Hollywood yapımı, bilim-kurgu (science-fiction) filmlerinde olan yüksek teknolojik donanıma sahip bir uzay gemisini düşünmek yanlış olmayacaktır.

İşte Deccâl böyle bir yapının sahibidir.

Böyle bir yapı gerçekten var, daha sonra detaylı olarak izah edeceğim. Bunu suyun yüzeyinde (üzerinde) görmek de mümkündür. Fakat etrafı, koruma grupları olan manyetik bir alanla da çevrilidir.

Bu nedenle oraya ne bir gemi ne de başka bir araçla (sıkıntısız) girmek mümkün değildir.

Yakınına yaklaşan bir şey olduğu takdirde hemen tahrip edilecektir. Orada çeken ve emen birçok kuvvet mevcut bulunmaktadır. Çevresinden geçen herhangi bir şeye, her ne boyutta olursa olsun, ateş etme ya da saldırma özellikleri de var.

Orada mevcut olan manyetik dalga sayesinde, geçen cisim bu güç tarafından içine çekilecektir.

Bunun diğer bir nedeni de geçen bir uçağın ya da geminin orada yani bu devasa şehirde olanlara şahit olma endişesidir.

Sahip olduğu yüksek ilim, teknoloji orada olup biten, kullanmakta oldukları yöntemleri, asla hayal dahi edilemeyecek boyuttaki tükettikleri keyif verici araç - gereçler mevcuttur.

Bunları gören kişi kendisini adeta bir büyünün ortasında bulacaktır. Suyun üzerinde olduğu gibi aynı durum daha devasa şekilde yani 350.000 kilometrekare çapında suyun altında da mevcuttur. Fakat Bermuda Şeytan Üçgeni'ni ölçtüklerinde çapının yaklaşık 770.000 metrekare olduğunu tespit ettiler. Neden? Çünkü ülkesinin çevresinde elektromanyetik güçler

var. Belki de yakın zamana kadar Florida'da Miami sahilleri yakınında da bu elektromanyetik alan vardı. Bu koruma sisteminde pencere ve havalandırma da mevcut; özellikle suda olan kısmında.

İster su yüzeyinde, ister su altında olan kısmında olsun doğal ışık mevcuttur. Oksijen ise aynen uçak sisteminde olduğu gibi çok yüksek bir teknoloji yardımı ile o yapıların içine pompalanmaktadır; tıpkı uçak sistemlerinde olduğu gibi.

Eğer bir uçağın içindeysen, içeri pompalanan oksijen sayesinde nefes alıyorsundur.

O da bu şehirde değişik enerji yöntemleri uygulamaktadır; elektrik, manyetik enerji ya da hararet enerjisi, su enerjisi vs. gibi. Hedeflerine ulaşmak için normal doğal ışığı da kullanmaktadır ve bunların sırlarını ve fonksiyonlarını çözmüş bulunmaktadır.

Eğer olayları ve manyetik güçleri gözle görecek olsak öyle cihazlar üretmiştir ki, atomdaki nötronu, protonu bile görebileceği ve belli enerjiler ile atomu bölebilen, içinde bulunan enerji yardımı ile uçmakta olan bir uçağı durdurabilecek ya da düşmesini sağlayacak bir teknik güçten söz edilebilir.

Bu enerji ile olan cihazlar, makineler ya da ışınlar yardımı ile denizden evrene ışın dalgaları gönderiyor ve bu ışınlar dünyaya şelale gibi geri düşüyor.

Yere düşen bu ışın akımı ise bir düzine enerji, güç ve ışık ışını üretip, ışık bağlantısı kuruyor. Böylece ışık ışını üzerinden resim, bilgi, yazılar vs. gönderme imkânı elde ediyor, tıpkı günümüzde mesaj tekniği ile gönderilen bilgiler gibi.

O çok önceden bütün bu bilgileri edindi ve edindiği bilgileri daha da artırdı. Bütün bunlara hâkim olan Deccâl'dir.

İnşa ettiği piramitli kalesinde öyle bir yer var ki kendisinden başka kimse

bilmiyor o gizli yeri.

O yerde bütün hesaplarını yapıyor ve en zorda kaldığı zamanda orada planını hayata geçiriyor. Bunları yapmak içinse o yerde bulunan belli düğmelere basması yetiyor. Bu, kimsenin hayal dahi edemeyeceği bir şey. Bu düğmelerle tüm şehri istediği kıvama getirip, isterse yok etmeye kadar gidebiliyor. Burası onun bir nevî "operasyon odası."

Eğer ona saldıran biri olursa, yani yüksek teknolojisi hakkında bilgi sızımı olduğunda bir saniyede her şeyi yok edebilecek bir imkana sahip. Aslında keşfedilmesi olasılık dışında olsa dahi bunu bile hesap ederek tedbirini almış durumdadır.

Onun ülkesine ulaşan ya da oraya yaklaşan bir kimse orayı asla terk edip dönemez, gördüklerini (bilgisini) kimseye anlatmasın diye.

O'nun hükmüne göre, ona şahit olan, ondan asla ayrılmayacaktır.

Onların vücut parçalarını/organlarını -böbrek, ciğer vs. gibi- insanlar hakkında yaptığı araştırmalar için kullanacaktır.

İşte bu nedenlerden dolayı oradan geçen ve oraya yaklaşan uçak ve gemiler kayıplara karışıp (yutulur) geri dönemezler. Oradan uçak ya da gemi ile geçen tüm yolcular, pilot ve mürettebat orada yutulur.

Onun devletine yani o yere giren herhangi bir beden şeytan dahi olsa, onu tutsak alıyorlar ki, insanlara giderek onun bilgisi hakkında bir şey anlatıp ifşa etmesinler diye.

İnsanlara bu bilgileri aktarıp fitne çıkarıp öğretmesinler diye.

Bu mel'ûn Deccâl dünyanın her yerine gitti ve bütün dilleri öğrendi.

Tüm dünyanın her yerine gitmiş ve onların dilini mükemmel konuşmayı ve anlamayı ögrenmiştir.

Onların eski dilini, yeni olanı ve de unutulmus olanı da öğrenmistir. Kendi dilbilimi ile yetenekli olan ve bilginlerden oluşan grubuyla, hükümet ve kendi halkı için kendilerine has bir dil icat ederek geliştirmişlerdir. Bu dil eski bir dil olan "sanskrit"e benzemektedir. Kendi aralarında olan şifreli bir dildir.

Hükümet yetkililerinden başka biri onlarla görüşmüş olsa onların dilini anlamayacaktır, çünkü sırf kendi aralarında anlaşılmaktadır.

Kimin geldiği berlirlenmeden kimseye kraliyet kapıları açılmaz.

Peki sessiz ulaşımlarını nasıl uyguluyorlar ve ulaşım yolları nelerdir?

Şimdiki ulaşım yolları ile o zamanki yani yüzyıllar öncesini kıyaslarsak, burada çok büyük ve hızlı bir gelişme ve yöntem olduğunu görürüz. Bu kıyasta fikri açık bırakalım. Bu demek oluyor ki bizim ulaşım yolları ve taşıma araçlarına kıyasen, onlar kendilerini binlerce yıl daha fazla geliştirmişlerdir. Bu konuya belki sonra geri döneceğim.

Bu şehri kurduktan ve tamamladıktan sonra, Bermuda Üçgeni'nde bir karargâh odası kurdu. Dünyayı yönetmek için gerekli stoklar ve merkez kurmuştur. Böylelikle mükemmel bir ağ oluşmuştur.

Bu yerler hep suyun altındadır, yani denizlerde, ırmaklarda vs. ve üçgen halinde olan yerleri seçmiştir her zaman. İlk yeri dünyanın güney tarafındadır. Güney ve kuzey tarafında sivri yer vardır ve güneyin sonunda bir yeri almıştır. Bir yeri Arjantin kıyılarının karşısı Neugolf'dedir.

Bir diğeri "Altın Üçgen" diye anılır ve Asya'nın doğusundadır.

Öbürü de dünyanın kuzey tarafının sonundadır. Tüm bu yerler belirli hedef içindir ve tüm planlarını kendisi yapmıştır.

Ortaya çıktığında mel'ûn, dünyaya hükmetmek için bu yerleri hedef

olarak berlirlemiştir.

Bermuda Üçgeni üzerinden de çokça satellitelerin gönderildiğini görürüz. Ancak oradan gelen bütün fotoğraflar boş gelmiştir. Yalnız bir tane fotoğraf gelmiştir ki, üzerinde açık olarak fazla sayıda tahta gözükmektedir ve kendi işaretleri ile. Bu fotoğrafları hep detayları ile bakıp araştırdılar. Bu fotoğraflar hep bulanık geldi.

Demekki Deccâl, daha hala insanların ve bilimin tanımlayamadığı ve keşfedemediği aygıtlara sahiptir. Mel'ûn, satellitelere karşı güç ışınlıyor ve satellitenin çekebildiği bir şeyin elbette silinmesi de mümkündür. Araştırmalara devam ettiler, tâ ki When Michi Chian isminde bir adam: "Çok büyük bir gücün karşısında duruyoruz. O kadar sınırsız ve etkili bir şey ki, onun hakkında hiçbir bilgimiz yok. ", diyene kadar. Ondan sonra Amerikan Hükümeti satellitelerle bu araştırmaları durdurdu, bu araştırmaların güvenlik için gizli tutulacağını ve de askeri güvenlik altında devam ettirileceğini söyledi.

Âlimler bu Bermuda Üçgenleri'nde değişik manyetik kuvvetlerin olduğunu söylüyor.

Dünyada da değişik manyetik alanların bulunduğunu söylüyorlar aynı Bermuda Üçgenleri'ndeki gibi. Evet, dünyanın değişik yerlerinde merkezleri bulunmaktadır.

Orada yaşayan insanlar Deccâl'in himayesinde nasıl yaşıyorlar?

Şehrin içi farklı semtlere bölünmüştür.

Orada çok saraylar ve villalar var.

Her şey beklenmeyecek kadar çok modern.

Orada yollar, hava limanları, havada, suyun üstünde ve suyun altında

hareket eden uçaklar, laboratuvarlar, gemi limanları, suyun içinde sürebilen ve suyun içine dalabilen arabalar var. Orada tüneller var. Bütün yerler kapalı. Güneş oraya hiç girmez. Aileler o şehrin içinde nasıl yaşıyorlar?

O koruma altında yaşayan aileler, Deccâl'in takipçileridirler. Bazıları orada doğup orada büyüdüler. Onların hayatları orada hayvanlardaki gibidir. Kadınlar herkes içindir. O mel'ûn, Amerikalılar arasında bakire olan genç kızların kanser olacaklarını yaymıştı. Onun için birçok kızlar bekaretini çocukluğunda kaybetmek zorunda kaldılar. O şehirdeki çocuklar sözde Rabbin çocuklarıydı. Annelik veya babalık yoktu. Bir anne çocuğunu doğurduktan sonra, o çocuk ondan alınırdı ki, kimseyi anne veya babası olarak bilmesin. Çocuğu belli bir yerde eğitirler, tâ ki 10 yaşına gelene kadar. Ondan sonra başka bir yere götürürler.

Sonra askeri eğitim verilir.

Ayrıca çocukların yetenekleri olduğu bölümde onlara bilim dersleri verilir, çünkü bunun başkalarına da faydası var. Onlar İslam'a ve Müslümanlara karşı nefret duyacak şekilde eğitilirler. Onlar için en iyi olan Müslümanları yok etmek, kadınlarından zevk almak ve öldürmektir.

Deccâl çocukların annesi ve babası olmasına ihtiyaç duymaz, çünkü bir vatan sevdası veya onlara ait olan anne ve baba sevgisi oluşmasın diye.

Çünkü kendisinin, onların Rabbi ve ilahı olduğuna ve her şeyin onun olduğuna inanmaları için. Ebeveynlerden çocuklarını alıyor. Bunlar onun kanunlarındandır. O bu kanunları uygular ve bazı komünistler de bu kanunları vaktiyle uyguladılar.

Deccâl suyun ve piramitlerin sırlarını biliyor muydu, bilmiyor muydu?

Suâlin cevabı: Evet.

Deccâl birçok nedenden dolayı suyun ve piramitlerin sırlarını biliyordu. Bunun üzerine şunları diyelim:

Deccâl'in bebek halde bir adaya bırakıldığını biliyoruz. Adanın etrafında su bulunmaktaydı. Deccâl adada büyüdü, Arz'ın sadece tek bir parçasını gördü ve etrafı su ile çevriliydi, bir okyanus veya büyük bir deniz gibi.

Önce açıkladığımız gibi, gemiyle ilk defa o adadan çıkmıştı.

Suyla çok bağlantısı vardı ve suyun sırlarına vâkıftı. Suya nasıl bir itinâ ve duygusal davranacağını büyük bir ustalıkla biliyordu.

Arz'ın %70'ten çok su olduğunu ilk bilen oydu ve okyanusun yanında karanın çok az olduğunu da biliyordu.

Bu yüzden Arz'ın çoğunluğunu kullanmak istedi ve suyla ilişki kurabileceği birçok metotlar aradı, özelikle suya nasıl dalınabileceğini araştırdı.

Suyun üstündeki atmosfer altındakinden daha değişiktir. Yani suyun altındaki üstündekinden farklıdır.

Misal; suyun üzerindeki basınç ile suyun altındaki basınç birbirinden çok farklıdır.

Eğer dalgıçlık yaparsanız ona uygun dalgıç kıyafeti giymelisiniz aksi takdirde akciğeriniz ile problem yaşarsınız.

Bu yüzden Deccâl 2000 veya 3000 ayak uzunluğu kadar derin suya dalmıştır. Zira basınç ilmini iyi bildiği için.

Kalesi, şehri, mülkü hepsi suyun altındadır. Bir ekibe, insanlara ve dâhiyâne bilim insanlarına sahiptir.

Birçok seyyar labaratuvarı vardır, bir yerden bir yere hareket edebilen.

Pencereleri camdandır, hava ve su basıncında denge kurabiliyor. Çok gelişmiş bir alanı var, oradan yukarı uçuyor veya suya dalıyor ve gemileri var.

Allah mel'ûna şehirden şehire yaptığı seyahat ile ve uzun ömründen dolayı çokça ilim verdi.

Güneş'in enerji verdiğini biliyordu ve Arz'a enerjinin büyük bir kısmının Güneş'ten geldiğini biliyordu.

Tabii ki de bu enerji Arz'a da geliyor ama çoğu orantıdan dolayı suya gidiyor.

Med ve Cezir. Deccâl bunu kullandı, hem de sıcak ve soğuk suyun buluştuğu noktada.

Bu teorileri insanlar bu zamana dek hala bulamadı, araştırıyorlar.

Su yukarıdan aşağıya doğru akınca enerji üretir. Ama az su az üretir, çok su çok enerji üretir.

Peki, mel'ûn Deccâl ekstradan neyi keşfetti?

Eğer az miktarda bir su yüksekten düşerse, aynen alçaktan düşen çok miktar su kadar enerji üreteceğini keşfetti.

Mesafenin büyük bir rol oynadığını anladı.

100 yıldan uzun bir süredir Deccâl elektrik enerjisi üretmektedir, yani denizleri ve gölleri kontrol ederek hareketinden elektrik üretmektedir.

Sudan elektrik üreten ilk jeneratör 1968'de Norveç tarafından yapıldı ve 850 kilowatt üretti. Bu enerjiyi ilk keşfedenler "med ve cezir" yani, denizlerin ya da göllerin dalgalarından ürettiler.

İnsanlar bunu son 20.yy. yaptı. Elektrik üreten med ve cezirdi. Bu, suyun genişliği ile alakalıdır.

Suyun bulunduğu yer ne kadar uzaklıkta?

Başka bir deyişle, 9 metrekarelik sudan, 3 metre uzakta olan med (yayılma) kadar 27 kat daha fazla üretir. Bu mel'ûn bunu 200 yıldan beri keşfetti.

Neden bu mel'ûnun piramit şekilli işaretleri ve şehir yapısı var?

Mel'ûnun bir vakitler Mısır'da yaşadığını biliyoruz. Mûsâ (as) gelmeden önce orada çok şey öğrenmişti.

Oradaki rahiplerden, firavunlardan piramitlerin inşâ edilmesinin bilim ve sırlarla dolu olduğunu öğrenmişti.

Deccâl, bizler bunu 21. yüzyılda bilmeden önce biliyordu.

Fransız bilim insanı K. B. ne dedi?

"Küçük fakat birebir piramitlerin taklitleri, misal bir taraf 4 ilâ 2 büyüklüğündeyse, küçük şekli 2 ilâ 1 büyüklüğünde. Tıpatıp aynı, küçüğü ama aynı metotlar ile yapılmış.

Eğer aynı metotlar ile yapılırsa bir manyetik merkezi oluşmaktadır.

Manyetik merkezi kuzey ve güney arasında olacak, çok enerji ve dalga üreten bir yer olacak.

Biz nasıl biliyoruz?

Bir et parçasını, herhangi bir yiyeceği veya kirli bir suyu aynı metot ile inşâ edilmiş bir piramite koyarsan temizlenmektedir.

Bitkiler daha hızlı büyür ve daha verimli olur, güller de aynı şekilde. Oraya pişmemiş bir et parçası koysan bozulmaz ve yiyeceklerin süresi geçmez."

Demek ki yemekleri, bitkileri ve her şeyi koruyor. Bakteriler ve hastalıklar bulaşamıyor.

Piramite benzeyen bir şey yapmaya çalıştılar neredeyse 2, 1/2 metre büyüklüğünde.

Piramitin tam İnşa ettikleri küçük sembolik piramidin içerisine bir ölü kedi yerleştirdiler. Fakat kediye hiçbir şey olmadı ve bozulmadı. Ortasına, sivri ucun altına ölü bir kedi koydular.

Gerçek piramitlerin üstünde, sivri ucun önünde kralın odası vardır.

Kurudu, kokmuyordu ve bozulmamıştı. Aynı bir mumya gibi olmuştu.

Burada Deccâl şunu anladı; eğer yaşayan bir şey ölürse ve o şekilde piramide konulursa, orada hiç kokmayacaktır, bozulmayacaktır ve birkaç bin yıl aynen bir mumya gibi kalacaktır.

Deccâl bunun neden böyle olduğunu da biliyordu. Bilimsel bir şey olmalıydı. Sonunda birçok alanın enerji verdiğini buldu.

Enerjinin ismi "elektromanyetik enerjisi." Gama radyasyon, evrensel radyasyon ve bunların birçok türü orada üretiliyor ve toplanıyor.

Bu zamana kadar birçok bilim adamı piramitler konusuna hayret etmektedir.

Bu yüzden mel'ûn bu fikri aldı ve kendi şehrini suyun üzerinde **Bermuda Üçgeni** olarak kurdu. Orada aklınıza gelemeyecek kadar çok enerji + hayat var ve hayatın sırları bulunmakta, çünkü orada su var ve içerisinde hiçbir şeyin bozulmadığı piramit var.

Demek ki enerji + hayatın sırrı.

Bunun üzerine dünya Bermuda Şeytan Üçgeni'ni öğrenmiş oldu.

1945 yılında birtakım "Cyclops" adındaki uçak ve gemi kayıplara karıştı. Henüz sözlüklerde Bermuda Üçgeni diye bir deyim yoktu. İlk defa 1945 yılında böyle bir şeyin varlığından haberdar olundu. Bu da çok meşhur

bir hikâye vesilesi ile oldu.

US Navy'e ait 5 tane savaş uçağı "Fort Lauerdale" üssünden eğitim uçuşu yaparken, kalkışlarından bir müddet sonra uçaklarındaki cihazlarının çalışmamaya başladığını tespit ettiler. Özellikle de pusulaları bozulmuştu. Aniden uçaklarla olan bağlantı/iletişim koptu.

Bunun üzerine "Typ Martin" adında onları aramak için bir uçak gönderildi. Fakat aradan 20 dk. geçtikten sonra bu uçakla da iletişim koptu. Bu esrarengiz kayboluşa dair herhangi bir iz bulmak için çok çaba sarf etmiş olsalar da, 6 kayıp uçaktan da hiçbir iz bulamadılar. Tam toplam 27 kişiden oluşan uçak mürettebatı öylece kaybolmuştu. Bunun üzerine o noktaya "Bermuda'nın Korkusu" ismini verdiler. Değişik analizler yapıp, teoriler üretip özellikle de orada bulunan bilinmeyen manyetik alanları araştırdılar. Onların gösterge, araştırma, ölçüm cihazları ve kullandıkları tüm yöntemler orada olup biten hakkında hiçbir şey gösteremediği için, bu durumun onların bilmediği ve tespit edemedikleri bir şey olduğunu açıkladılar.

Olay bununla da sınırlı kalmadı, ardından bir düzine (esrarengiz) felaketlerle de karşılaştı Amerikan US Navy'si. Birçok şey tahribata uğradı.

"Cyclops" adında ve 20.000 ton ağırlığındaki büyük taşıyıcı uçak, 309 mürettebatı ile hiçbir sebep, ön belirti, yardım çağrısı olmaksızın kayboldu. Yok edildiğine ya da battığına dair de hiçbir iz olmadığı için, Bermuda Üçgeni Amerikanlar için tam bir ölüm tuzağı, dolayısı ile onların korkulu kâbusu olmuştu.

Oraya her gün yeni bir isim veriyorlardı. Verdikleri diğer bir isim ise **Şeytan Üçgeni, Ölüm Üçgeni ve Atlantika'nın Kabri** oldu. Daha orada sebepsiz nice uçak ve gemi kayıplara karıştı. Ardından ne mi oldu?

1) „Marine Sulphur Queen" adında, 130 metre uzunluğundaki büyük bir Amerikan nakliyat gemisi de 1963 yılında, hiçbir iz bırakmaksızın kayıplara karıştı.

2) "SE 132" adında aynı yıl içinde bir kargo uçağı da kayboldu.

3) "YC-122" adında bir Amerikan uçağı da.

4) 1967 yılında "Militon Baterdis" adındaki Fransız kargo uçağı içinde bulunan her şeyle birlikte hiçbir iz bırakmaksızın kayboldu.

5) "Anita" ismindeki büyük bir Alman nakliyat gemisinin, toplam ağırlığı 22.000 ton olan, 32 kişiden oluşan tüm mürettebatı öldü.

6) Bir Amerikan askeri uçağı da, Amerika'nın "Isuris Adası'ndan" 900 mil kuzeyinde. Şimdiye kadar çok küçük ve büyük gemiler, uçaklar kayboldu. Orada olan her şeyi içine çekti.

Askeri ve sivillerin içinde olduğu gemiler ve uluslararası çalışan uçaklar oranın yakınlarına gitmekten kaçınıyorlar.

Bermuda Üçgeni'nin yakınına bile gitmiyorlar.

Bermuda Üçgeni hakkındaki teoriler ve hakikatini araştırırsak şunu diyebiliriz:

Üniversiteler ve araştırma merkezleri, laboratuvarlar ve bilimsel araştırmalar, bir çözüm bulabilmek ve hakikati öğrenebilmek için hep araştırdılar ve tahlil ettiler.

Bu konu çok bilimsel araştırmalarda ve kitaplarda geçmektedir.

Bazıları orada bir şeyin olduğunu iddia ediyor. Birileri de bunu reddediyor.

Bunun hakkında sadece birkaç örnek verelim.

"Pierre Litiz" ismindeki bir üniversite profesörü "Bermuda Üçgeni" isimli bir kitap yazdı ve daha çok kitaplar yazdı bu konu hakkında.

"Johansen Butler" ismindeki bir adam **"Asansörden Daha Hızlı"** isminde bir kitap yazdı.

Başka bir kitap **"Sonsuzluğa Yolculuk ve İnsanlığın Hayali"**.

Başka bir kitap ismi **"Zaman Sıçraması"**.

Amerika'da birçok üniversite bu alanda çalışmalar ve bilimsel araştırmalar açıkladılar, mesela Colorado'da çok araştırma yaparak bulgularını açıkladı.

Uçan ufolar hakkında da çok bilgi var.

Bu şu an bizim konumuz ve bunun hakkında konuşacağız.

Bunun hakkında çok kitap, bilimsel çalışma ve araştırmalar mevcut.

Buldukları ve açıkladıkları teoriler aşağıdakilerdir:

1) Orada yer çekimi yoktur. Yani eşyalar havada uçabiliyorlar. Ama buna dair hiçbir delil getirmediler.

2) İkinci teori "Ivan Sunderson" ismindeki bir Amerikan bilim adamı tarafından açıklanmıştır. O her şeyin orada kaybolmasının deniz girdabından kaynaklandığını iddia ediyor.

Çünkü orası sıcak ve soğuk suyun buluştuğu yerdir.

Sıcak ve soğuk suyun karşıt olması orada bir mıknatıs oluşturuyor.

Sonradan bu teorinin farklı nedenlerden dolayı yanlış olduğu ortaya çıktı.

Orada gemiler buldular. Ama hiçbir insanı bulamadılar. Yani buradaki hakikat başka bir şey.

Buldukları gemilerden bazıları tamamdı. Hiçbir çivi bile eksik değildi ama insanlar yoktu.

Bunu sonra yine konuşacağız.

3) Zencilere haksızlık etmiş olanlar, şimdi orada onların ruhları tarafından işkence görüyorlar.

Onlar çok zencileri köleleştirdiler, işkence ettiler ve sonunda onları ya canlı veya ölü şekilde denize attılar.

Şimdi de onların ruhları gelip onlardan intikam alıyor. Bu teori İngiltere'de yaşayan "Keneth Malcon" ismindeki İngiliz tarafından söylenmiştir. O teoriye "Tanazur Almas" ismini verdi.

"Oumant" ismindeki bir rahip Bermuda Üçgeni'nin yakınına gitti, orada rukye okudu şeytanlara, ruhlara ve belli şeylere karşı onların oradan kaçması için. Ama bunun hiçbir faydası olmadı.

4) Bazıları orada başka bir âlem ve zaman olduğunu dediler. Orada bazı canlılar yaşıyor.

Yani zamanın duvarı başka âleme açık.

Ama buna dair de bir delil gösteremediler.

Bütün bu teoriler Amerika'da, Hollywood'da film konuları olmuştur.

5) Bu teori bir Avrupalı bilim adamı tarafından yayınlandı.

Onun düşüncesine göre Atlantik Kıtası suyun altına battı.

Bermuda Üçgeni'nde olan olaylar, oradaki yaşayan insanların kullandıkları enerjiden kaynaklanıyor. Kendileri suyun altında boğuldular ama enerjileri kaldı ve bu olaylara sebep oldu.

6) Orada ufolar veya belli uçan makinelerin olduğunu söyleyenler

oldu. O makineler suyun altına da dalabiliyorlar.

Ama makineleri kimse tespit edemedi bugüne kadar.

Bütün olayların sebepleri bunlarmış.

Bu makineler yeni ve gelişmiş teknoloji sayesinde insanların üzerine saldırıyorlarmış. Sonra da onları üretecekleri insanlar için model olarak kullanıyorlarmış vesaire.

En çok kişi bu son teoriye katıldı. Batı medyası bu konu hakkında çok haber yayınladı.

En sonunda bu konuyu ve araştırmaları istihbarat sayesinde kapattılar.

Bu, Amerikan askeri istihbaratından emir olarak böyle geldi.

Bu konu dünyaya hâkim olan uluslararası yönetim tarafından kapatılmıştır.

Bilim adamları bu hükümetin, bu işlerin arkasındaki sorumlular olduğunu söylüyorlar.

Ufolar ve açıklanamayan olaylar:

Bütün dünyanın haberdar olduğu, fakat bilerek kapattığı birçok olay ve durum olmuştu.

Bu olaylar neydi ve neden üstü kapatılıyordu? Başlangıcı yeni değil, tâ geçmişe 20. yüzyılın başlarına dayanmaktaydı. Fakat aktüel meydana gelen birçok yeni olaylar insanları oldukça meşgul etmeye başladı. Örneğin 2.Dünya Savaşı bu konularda derinlemesine araştırma yapmayı engelledi.

O dönemler yani Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'ndan önce de ufolar hakkında birçok iddia vardı. Fakat özellikle de İkinci Dünya Savaşı döneminde ufolar çok konuşulmaya ve bilim insanları, askeri merciler ve

savunma bakanlığı tarafından yoğun bir şekilde araştırılmaya başlandı.

Bu konu Amerika'nın gündemini oldukça meşgul eder olmuştu. Özellikle İskandinav ülkelerinde, bilhassa da İsveç'te 1946 yıllarının başında ufoların gözlemlediğine dair bilgiler, şikayetler artmıştı. Askeri ülkeler, özellikle de Avrupa, Kuzey Avrupa ve İsveç'in savunma bakanlığı tarafından yaklaşık 2000'e yakın bu konuda tutanağı bulunmaktadır. Buna rağmen hiçkimse bu gözlemlenen ufoların alçaldığına, bir yere indiğine ya da imha edildiğine şahit olmamıştır.

Fakat bin kişi bu ufoları görmüştü. Başlarda insanlar gördükleri şeyin Sovyet Birliği'nin geliştirdiği bir silah olabileceğini düşünmelerine rağmen, ilerleyen zamanlarda bunun insan teknolojisinin çok üstünde olduğu kanısına vardılar.

İkinci yılda ise Amerika'da bir düzine bu yabancı ufolar görüldü. Teknolojik ve iletişim açısından oldukça ileri seviyede oldukları için de bunu medya kanalı ile insanlarla paylaştılar. İnsanlar ise korku dolu ve tedirgindi. 1947'de ilk olarak oraya uçağı ile uçan bir pilot da görmüş ve gördüklerine dair ilk resmi rapor ve şikâyet dilekçesi hazırlayan o pilot olmuştu. O dönemde de birçok ufo gözlemlediğine dair emniyet amirliği, polis, askeriye, askeri savunma bakanlığı tarafından uçaklara karşı rapor tutuldu.

Ardından bu hususta yaptıkları bilimsel araştırmaları gizli tutmaya başladılar. Bunun üzerine Amerikan Hükümeti hava, su ordusunu araştırma yapması için görevlendirdi. Şehirde bulunan "Griechie" adındaki bir generale gizli istihbarat tarafından araştırma emri verildi. Onlar da bu araştırmayı "Ufo Projesi" olarak 02.01.1948 tarihinden itibaren proje olarak üstlendi. Bu tarihten itibaren bilgiler toplanıp, yeni gelişmeler rapor edilmeye başlandı.

Ufoların ilk gözlemlendiği andan itibaren onların Amerika için zararlı olup olmadığına dair ilk araştırma 1949 yılında yapıldı.

Bu projenin adını gizli bir kod olarak kullandılar. 1950 yılında ise ufolarla

ilgili birçok olay oldu. Amerika halkı da çok olay gözlemledi ve bunların ne olduğuna dair merak ettikleri soruları ülke yönetimine sormaya başladı. Halk gibi kongre dahi bu konuyu ülke rejiminde mevzu etmeye başladı. Fakat onlar bunların sadece bir hayal ürünü olduğunu resmi olarak açıkladılar. Bu açıklama da Amerika sokaklarını oldukça karıştırdı.

İnsanlar hükümete neden bu olayı açıklamadıklarına dair yazılar yazmaya başladı. Bu da Truman'ın başkanlık döneminde olmuştu, yanıt alamadıkları için onu rejimden indirmeye kalktılar.

Bu nedenle o da medyaya resmi bir açıklama yaparak 4 Nisan 1950 tarihinde tertip ettiği bir konferans ile şu demeçlerde bulundu: "Ufoların ne Amerika'dan ne de dünyanın herhangi bir ülkesinden olmadığı tespit edilmiştir, aynı zamanda Amerika ülkesi için hiçbir şekilde tehdit unsuru olmadığı da saptanmış olmakla birlikte onlar "Efendimiz" Raha'nın üzerimizdeki uyumayan, biz Amerikan halkını koruyan "gözüdür" demecinde bulundu.

Başkan Truman'ın o dönemler açıkladığı uyumayan, Amerika'yı koruyan **"Rabbin Gözü"**nden kasıt neydi ve kimdi?

Bu resmi bir açıklamaydı, Truman'ın bir Yahudi ve mason olduğu da belki anlamlıdır.

Bu nedenle 1951 yılında 146 numaralı bir emir verildi. 1953 yılında kurulan yeni hükümet de bu emri yeniledi. Resmi olarak "Rabbin Gözleri" Amerika'yı koruyor (gözlemliyor)" diye açıklandı. Peki 1953 yılında hagi emirler alınmıştı?

1951'de verilen karar numarası olan 146, 1953 yılında Amerikan askeriyesi, deniz ve hava kuvvetleri olan "Cayap" tarafından o bölgede çalışması için görevlendirilmişti.

Bu kararda ise; bu alanda yani ufolar üzerine çalışma yapan herbir birimin mutlak sessizlik ve gizlilik mecburiyeti olduğu gibi toplanan her bilginin kodlanması gerektiği, dışarıya kesinlikle bilgi aktarımının yasak olduğu

emri verilmişti.

Topladıkları ve edindikleri tüm bu bilgileri gizli tutmaları gerekiyordu. Bunun emrini ise savunma bakanlığı ve gizli istihbarat vermişti. 1951 yılında "Mavi Kitap" adı altında yürütüldü.

Mutlak surette her şeyi gizli tutup konunun üzerini kapattılar. Tüm çalışmalarını gizlice sürdürdüler. Bu konu üzerinde çalışan tüm görevli ve bilim insanları dışarıya bilgi sızdırdıkları takdirde 10.000 dolar ceza ödemek zorunda bırakıldığı gibi, 10 yıl da hapis cezası alacaklardı.1952 yılında ise tekrardan yeni bir emir verildi.

O dönem "Dan Kimbal" ismindeki bir bakan, askeriyeye her türlü emri vermekle yetkilendirilmişti.

Karar verilmişti. Araştırma yapan bilim insanları Havaii'in bir adasına doğru uçtular. Diğer bir uçakta bulunan General Arthur, çevresinde iki tane ufonun dairesel şekilde kendilerini takip ederek uçtuğunu gördü. Diğer uçakta da aynı olay yaşanıyordu. İki uçak arasındaki mesafe yaklaşık 80 km idi. Fakat iki pilotun da ifadesine göre, tahmin dahi edilemeyecek hızda ilerlemekteydiler.

Havaii'ye geldiklerinde hemen bir rapor hazırladılar. Washington'dan ise neler olup bittiği sorulmuştu. Fakat onlara gördükleri her şeyi unutmaları gerektiği, unutmazlarsa öldürülecekleri söylendiğinde büyük bir şaşkınlığa uğradılar.

Bu nedenle gizli istihbarat üst düzey sorumlusu olan "Kevin Bulester" mutlaka askeriye ile buluşmak istedi ve onlara "Bu işi mükemmel bir şekilde zekice araştırıp, zeki olmak zorundayız." dedi. Fakat hükümet ve gizli istihbarat görevlileri buna oldukça öfkelenip engellemek istediler. Yine de gizli araştırmalarını sürdürdüler. Peki ne mi gördüler? 1947'de uçan bir pilotun, oldukça hızlı, hatta kimsenin tahmin dahi edemeyeceği bir hızda etrafını iki ufonun çevreleyip takip ettiğini bildirmesi. Bu nerede olmuştu? Amerika'nın savunma bakanlığının bulunduğu Pentagon'un üzerinde, değişik şekillerde ve kimsenin hayal dahi edemeyeceği boyuttaki

bir süratle.

1952'lerin sonunda resmi bir açıklamada dünya çapında ve çoğunluğu Kuzey Avrupa'da, Atlantik üzerinde olmak üzere toplam 11.500 ufo gözlemlendiği açıklandı. Çeyrek milyonun üzerinde insan bu ufoları görmüştü.

1963 yılında "Gumbert" adında 5 tane uçak Havaii'nin üzerinden uçarken bilmedikleri, anlaşılmayan bir dilde sesler duyduklarını, ardından Perth şehri üzerinden uçarken uzaktan bir ufo gördüklerini ve yerli bir radarın da bunu tespit ettiğini söylemişlerdir.

1964 yılında Jimnifir ismindeki bir uçak neredeyse gümüş renkte olan bir ufo ile çarpışmak üzere olduklarını ve bu ufonun da resmini çektiklerini bildirmiştir.

965 yılında uçan bir uçağın pilotları ve pilotlardan Jimm, büyük ufonun resmini çekme fırsatı bulmuştu. Bu ufonun, uçarken arkasından duman da çıkardığını rapor etmişlerdi.

1965 yılında Jimm ismindeki pilot ve onun arkadaşı Shith yaklaşık dünyadan 160 km uzaklıkta yuvarlak bir cisim gördüklerini neredeyse onunla çarpışmak üzere olduklarından dolayı da resmini çekemediklerini bildirmişlerdir. Çarpışmayı önlemek için çok hızlı davranmak zorunda olduklarını, fakat gördükleri bu cismin aniden ortadan kaybolduğunu da rapor etmişler.

1966 yılında Jimm bu tarz ufoların uçtuğuna şahit olmuştu. Onlar gökyüzünde büyük bir şeyin uçmakta olduğunu gördüler. 1969 yılında Ay'ın etrafında uçarken Apollo'da 2 tane, kendisini takip etmekte olan büyük ufo gördüğünden söz etmiştir. Yani iki tane dünyaya ait olmayan cismin kendilerini takip ettiğinden söz ettiler. Apollo 12 dünyaya geri döndüğünde, yine aynısını gördüklerini söylediler.

Birçok kişi de gördüğünü söyledi. Bu gözlemlerin en meşhur olanı ise 1973 yılında Gorgian'ın hükümdarı ve onun 20 konuğunun, Amerika

Devlet Başkanı Jimmy Carter ile öğle yemeğini yerken havada oldukça büyük, hareket eden ve sürekli renk değiştiren bir cisim gözlemlemiş olmaları idi. O dönemler Carter henüz başkan olmamıştı ve gördüğü bu olayı sürekli seçim kampanyalarında söz konusu ediyordu, fakat bunun kendisine bir getirisi olmadı.

Muhammed Ali Clay adındaki boksör, 1972 yılında resmi bir açıklama yaparak New York hava sahasında, Güneş'in battığı esnada bir şeyin havada uçmakta olduğunu gözlemlediğini açıklamıştır. Bu olay hem Avrupa'da, hem de Avusturya, Yeni Zelanda ve Arap ülkelerinde gözlemlenmiştir.

Ufo ve "Bermuda Üçgeni" arasındaki bağlantı ve bunun hikayesi:

Bermuda Üçgeni eski günlerde bir dehşete sahip değildi. Çünkü Kristof Kolomb, 1492'de Bermuda Üçgeni'ne güvenli bir şekilde, herhangi bir problem yaşamadan gittiğini söyledi.

Yazılarında ve notlarında böyle açıkladı. Sadece belirli ışınları ve ışıkları gördüğünü söyledi. İblîs orada yaşadığı için, cin ve İblîs'le bağlantısı olabileceğini söyledi. Demek ki Bermuda Üçgeni Kolomb'un zamanında görülmüş ve kendisi de görmüş. Oranın sahibi olanlar, savaş anında orayı bulduklarında dehşet içeren bir şey yoktu. Demek ki bu yeni bir şey.

Bermuda Üçgeni çok yenidir ve Kolomb'dan önce de ayrıcalığı yoktu. Neredeyse 200 seneye veya daha fazla zamana kadar yoktu. Orada cinlerin olduğu, yaşadığı olabilir. Bunda bir acayiplik yok, fakat hayret içeren şudur ki belirli bir vakitten beri uçaklar ve gemiler orada kayboluyor. Bunu düz mantıkla kavramak imkansız, çünkü mantıksız. Neden bu Arz'ın başka yerlerinde olmuyor? Çünkü Arz'ın her yerinde cin ve şeytan var, suda, Arz'da ve her yerde. Neden rukye okuyan rahibin mücadelesi bir işe yaramadı? Bu çok soru içeriyor. Ufo, Bermuda Üçgeni ve Florida ile devam edelim.

Amerikalı uzmanlar ve bilim adamları uzay gemisinin en iyi Florida'da

uçurulduğunu tespit etmişlerdir. Bilimsel araştırmalarıyla uçuşlarını oradan gerçekleştirdiler. Bermuda Üçgeni'nin ufolara en uygun yer olduğunu bulmuşlar. Bermuda Üçgeni'nin ufolarını uçurmak için en iyi yer olduğunu keşfetmişler ve en iyi uçabilenin ufo olduğunu bulmuşlar. Fakat teknolojileri Amerikalıların teknolojilerinin çok fevkindedir.

Gerçek şu ki, Bermuda Üçgeni ufoların kalkış ve geri dönüşü için muhafazalı bir yer.

Orada düzenleyen ve çalışan bir toplum bulunmakta. Bir yönetici ve başkan ve birçok çalışan var. Ayrıca da belirli dahiler var. Hepsi de şerli anlayışlara sahiptirler. Çünkü onların yöneticisi Deccâl'dir, yani kötülüğün kralı.

Bu ufonun bizim güçlerimizin üzerinde olduğunu buldular. Bu bizim için bilimsel bir hayal.

Deccâl, bizim en yüksek teknolojimizin onun için sadece ilkel olan bir şey olduğunu bilir ve bu da daha sonra insanlara hükmetme, kavrayışlarını anlama ve dünya halklarının fikirlerini etkileme için faydalı olacaktır.

Deccâl bu ufoyu icat etti, üstelik bilimsel teoriler ile.

Neden?

Deccâl'in bir ulaşım aracına ihtiyacı vardı, ancak yüksek teknolojik bir yapı olmalıydı ki insanlarını dünyadaki her yere gönderebilsin ve Arz'a kendisi de gidebilsin, kontrol edebilsin diye.

Bir sene bir ay gibi, bir ay bir hafta, bir hafta bir gün ve bir gün bir saat gibi aynen Rasulullah (sas)'ın buyurduğu gibi. Bunun sonucu bu ufolar. Malzemesi çok karmaşık ve komplike. Alışılmış değil. Araştırmacılar, ufonun sıcağa ve soğuga dayanıklı olduğunu söylüyor. Demek ki metalden yapılmış veya karışık bir metal olabilir. Nadir bulunan ve pahalı olan alüminyum, plastik veya benzer metalden olabilir. Çoğu şeye dayanıklıdır. Ateş açsanız bile dayanıklıdır ve bir zarar gelmez. Bu ufo, insanlara

radyasyon gönderir ve kanı analiz eder ya da sinirleri felce uğratır. Kanda daha fazla magnezyum varsa sinirlerin işe yaramayacağını ve anestezi gibi felç edileceğini kanıtlamışlardır, aynı bir narkoz etkisi gibi. Bu yüzden magnezyum ile yapılmalı dediler. Çünkü magnezyumun böyle özellikleri var ve çok nadir bulunur. Ama belirli durumlarda üretilebilir.

Saldırırken çok güçlü ve düzdür, bizim henüz daha bulmadığımız ve bilmediğimiz özellikler var. Fakat Deccâl tüm özelliklerini buldu ve kullanıyor. Demek ki bu ufonun belirli metal parçalar ile üretildiğini ve bu metal parçaların belli derecelerde manyetize demirle olduğunu söylediler.

Fakat belirli metotlar ve bilim ile yapıldı. Çok gelişmiş.

Deccâl ve toplumu bunu ürettiler ve şimdiye kadar kimse bulamadı.

Bilimsel sırların var olduğunu biliyordu ve o bunları anladı. Tabii ki de tüm peygamberleri (as) ve kutsal kitapları tanıyor ve biliyor.

Allahu Teala Kur'ân-ı Kerîm'de Hadid Suresinin, 25. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

"KENDİSİNDE MÜTHİŞ BİR GÜÇ VE İNSANLAR İÇİN
BİRÇOK FAYDALAR BULUNAN DEMİRİ YARATTIK Kİ
İNSANLAR ONDAN YARARLANSINLAR."

(HADİD, 25)

Malesef bu şaşılacak bir şey, İslam'a düşman olanlar Kur'ân'ın yol göstericiliğini alarak Müslümanlara ve İslam'a karşı kullanıyorlar. Kötülüklerini yayınlamak ve Müslümanları yok etmek için farklı renklerde ve yönlerde demir kullanıyorlar.

Deccâl'in kendisini ilah ilan etmesi için bu ileri teknolojiler büyük bir fırsat.

Eğer Müslümanlar bu demiri kullansalardı, ihlas ve emanet ile o zaman Allah'ın dinini tüm dünyaya tanıtabilirler ve egemen yapabilirlerdi.

Şimdiki gibi baskı altında olmazlardı.

Böylece İslam'ın adaletini ve merhametini dünyaya tanıtabilirlerdi.

Deccâl ve toplumu bunu kullandılar. Bu yüzden kuvars ve altın gibi malzemeler kullandılar. Aynı şekilde ufoları için de. Bu ufolar sesten 6 kat daha hızlı uçarlar, bu yüzden hiçkimse bu tür uçakları diğer malzemelerle üretemez. Amerikalılar da o teknolojinin çok gerisindeler. Peki onlara bir parça kendi teknolojisinden veren Deccâl'in durumu nasıldır? Bu ufoların gaz, mıknatıs ve iyon ile olan bağlantısını buldular. Bu yüzden mel'ûn ortaya çıktığında bu gelişmişliğini uluhiyetine ispat olarak göstermeye çalışacaktır.

Çünkü bu ufo onun kendi dinamik ve teknolojisi ile yapıldı uçurmak için kendi metotlarıydı, başka bir yerde kullanılmadı. Bu ozon gazı, mıknatıs ve iyonlar ile alakalı. O mekikler iki sistemle uçuyorlar, atmosfer dışında iyon basıncıyla atmosfer içinde ise manyetik basınçla uçmaktadırlar. Bu geminin uçmasını sağlayan mıknatıs basıncı insanların yer çekimi dediği şeyden bağımsızdır, atmosferdeki atomlar ve ufodaki iyonlar ile alakalıdır. Ufo iyonlarıyla atmosferdeki atomlarla ve bir sistemle bağlantıya geçiyor ve dışarıdaki atmosfer başka bir sistem.

Atmosferin içerisinde mıknatıs basıcı kullanılıyor ve dışarıda iyonlar. Bu çok bilimsel olduğu için, bunun hakkında konuşmak istemiyorum, çünkü beni kimse anlamayacaktır. Ben anlıyorum fakat size öğretemiyorum. Lazer ve radyasyon ile çok alakalı. Bu tür iyonlar, mıknatıslar ve radyasyonlarla Deccâl, şehrini yani Bermuda Üçgeni'ni ona karşı atılacak füzelerden koruyor.

Kim ona saldırmak isterse, bunu kullanacaktır. Bu manyetik alan çok güçlü. Deccâl ortaya çıktığında, tüm bu bilimleri kullanacaktır. Kesinlikle bu ufolarla ilgili elektromanyetizma teorisiyle çalışıyorlar. Ufoyu uçurmak için gereken dinamo aynen bir nükleer santral gibi.

Eğer ufo görenlerin farklı yerde ve farklı zamanlarda gördüklerini göz

önünde bulundurursak hepsi bir gerçeği tespit etmiştir. Şöyle dediler: "Ufoyu uçuranlar, insanlardır."

Bilim üzerine ne öğrendilerse fark etmez, onları uçuranlar insanlar. Ortak kabul bu yönde.

Bu insanlar Deccâl'in izinden giden insanlar, onun yanında yetişenler, ondan ve onun koruması altında öğrenenler. Onların bildiği bir dil var anlaşmak için. Bunu önceden söylemiştik. Onlar bir dil ürettiler ve öğrendiler, onlardan başka kimse anlamasın diye.

Bunun için çokça şahit ve delil vardır, fakat bunu açıklamanın daha vakti gelmedi.

Bunu söyleyen kitaplar da vardır. Herkes bunu arayıp araştırabilir. Misal bunu anlatan şu "Atmosfer Dünyasında Yabancılar" adlı kitap vardır, yazarı Susie Smith. O tüm ufo görenlerin ve şahit olanların, ufonun içindekilerinin insan olduğunu söylüyor; bir de insanlar gibi davrandıklarını, fakat kıyafetlerinin, davranışlarının farklı olduğunu ve hiç konuşmadıklarını söylüyor.

Konuşsalar bile insanlara yabancı olan bir dilde konuşuyorlar.

Aralarında robotlar var, Deccâl bunları kendisi üretti. Gururu için onlara "Ben sizi yarattım" demek için. O kendisi hayatı biliyordu, bu yüzden başkaları da öyle desin ve onu ilah olarak görsünler diye o ilginç robotlarını üretti.

Deccâl'in kumanda santrali:

Daha önce Deccâl'in dünya üzerinde belirli komando santralleri olduğunu söylemiştik. Aynı şekilde evrende de Deccâl'in komando santralleri mevcut. Bu nedenle Deccâl için dünya ve çevresi hakkında bilgi edinmek ve gözlem yapmak çok da zor ve olağanüstü değil.

Özellikle de dünya ve çevresinde uçarak hareket eden uçak, uçan daire ve

uçuş aletleri nerede ve nasıl oldukları hakkında bilgi edinmek kolaylıkla mümkün. Deccâl'in söz konusu olan komando santralleri (karargâh) büyük uzay gemileri şeklindedir. İçine ise küçük uçakları ve ufoları alabilecek boyuttadır. Hepsi de her türlü iletişim ışını olarak aynı ışık ışınını kullanmaktadır. Bu ışık ışınları ile objeleri tarayıp gerekli bilgileri özellikle de iletişim bilgilerini elde etme fırsatı bulabilmektelerdir.

Sadece Deccâl ve en yakın çevresine ait olan büyük bir uzay gemisi var. Diğerlerinin, yani ekibinin ise ufoları var.

Dünyadaki en hızlı uzay gemisi ise Deccâl'inkidir.

Rasulullah (sas) bunu tâ 1440 yıl öncesinde bildirmiştir.

Ebû Hayseme Züheyr bin Harb'in naklettiği üzere, Nevvas bin Sem'an şöyle dedi: Rasulallah (sas) buyurdu ki:

"DECCÂL BİR GÜN" DEMESİNİN ARDINDAN MÜBAREK SESİNİ DAHA DA KISTI. BUNUN ÜZERİNE RASULULLAH (SAS)'IN YANINA YANAŞTIK. BİZE NEDEN BÖYLE YAPTIĞIMIZI SORDU. BİZLER DE ŞÖYLE DEDİK: "YA RASULALLAH (SAS), SEN BİZE DECCÂL BİR GÜN DEDİKTEN SONRA SESİNİ KISTIN" DEDİK.

BUNUN ÜZERİNE RASULALLAH (SAS) ŞÖYLE BUYURDU: "BEN SİZLERİN YANINDAYKEN ÇIKMASINDAN ENDİŞE ETMİYORUM, ÇÜNKÜ ONA KARŞI ARGÜMANLARIM VAR. BENİM ENDİŞEM ONUN BEN GİTTİKTEN SONRA ÇIKMASIDIR.

ÇÜNKÜ HERKES KENDİ ANLAYIŞI VE ARGÜMANLARI İLE KENDİNDEN SORUMLU OLACAK VE ALLAH BENİM İÇİN HER MÜSLÜMANA HALİFEDİR. O BİR GÖZÜ OLAN ÇOCUK NERDEYSE ABDU'L-UZZA İBNİ KATAN'A BENZEYECEKTİR.
O'NUNLA KARŞILAŞANLARINIZ KEHF SURESİ'NİN BAŞINI OKUMALIDIR. ŞAM İLE IRAK ARASINDAKİ BİR YERDEN ÇIKACAK VE ARZ'DA İLERLEYECEK VE FESAT YAYACAKTIR.

RASULULLAH (SAS)'A SORDUK: "YA RASULULLAH (SAS), NE KADAR SÜRE ARZ'DA KALACAK?" RASULULLAH (SAS), "KIRK GÜN, AMA BİR GÜNÜ BİR YIL, BİR GÜNÜ BİR AY, BİR GÜNÜ BİR HAFTA GİBİ SÜRECEK. ONUN GÜNLERİ DE AYNI SİZİNKİ GİBİ SÜRECEKTİR."

BUNUN ÜZERİNE SORDUK: "YA RASULULLAH (SAS) GÜNÜN BİR YIL SÜRECEĞİ ZAMAN, İBADETLERİMİZİ BİR GÜN GİBİ Mİ YOKSA BİR YIL GİBİ Mİ YAPACAĞIZ?"

RASULULLAH (SAS) YANITLADI: "KENDİNİZ DEĞERLENDİRİN VE ONA GÖRE KILIN."

YA RASULALLAH (SAS), NE KADAR HIZLI HAREKET EDECEK" DİYE SORDUK.

RASULULLAH (SAS), "O, RÜZGAR GİBİ HIZLI OLACAK. BİR İNSAN TOPLUMUNA GİDECEK VE ONLARA ONUN İZİNDEN GELME EMRİNİ VERECEK VE ONDAN SONRA ONUN İZİNDEN GİDECEKLER.

GÖKYÜZÜNE YAĞMUR EMRİ VERECEK VE SONRA YAĞMUR YAĞACAK. TOPRAKTAN MEYVE VER EMRİNİ VERECEK VE SONRA MEYVE ÇIKACAK. ONUN İZİNDEN GİTMEYEN İNSANLARIN HEPSİ MÜLKÜNÜ KAYBEDECEKLER VE DAĞILACAKLAR.

FAKİRLERİN OLDUĞU ONLARIN DAĞILDIĞI BİR YERE GİDECEK VE HAZİNELERE EMREDECEK SONRA HAZİNELER ÇIKACAK ORTAYA. BİR OĞLANI ORTADAN İKİYE AYIRACAK VE TEKRAR DİRİLTECEK VE KİBİRLİ BİR ŞEKİLDE GÜLECEK.

SONRA İSA İBNİ MERYEM (AS) DOĞU TARAFINDA BULUNAN DAMASKUS'A, ŞAM'DA BULUNAN BEYAZ MİNARE'YE İNECEKTİR."

İKİ ELİ MELEKLERİN KANATLARININ ÜZERİNDE OLACAK, KAFASINI ÖNE EĞDİĞİ VE YUKARI KALDIRDIĞI VAKİT BONCUK BONCUK SU DAMLALARI DÜŞECEK. GÖZLERİNİN GÖREBİLDİĞİ YERE KADAR NEFESİ YETİŞECEK. DECCÂL'E ULAŞIP ONU ÖLDÜRECEK.

SONRA İNSANLARIN YÜZLERİNİ OKŞAYACAK VE TEKER TEKER ONLARA CENNETTEKİ YERLERİNİ ANLATACAK. ONLAR SALİH İNSANLAR OLACAK, ALLAH'IN KENDİLERİNİ GÜNAHLARDAN KORUDUĞU KİŞİLER.

ALLAH İSA (AS)'YA VAHYEDECEK, O'NA BELİRLİ TOPLUMLARIN GELECEĞİNİ VE ONLARA SAVAŞ AÇMAMASINI BUYURACAK, ÇÜNKÜ KİMSE ONLARI YENEMEZ DENİLECEK. ALLAHU TEALA İSA (AS)'YA ŞÖYLE BUYURACAK: "AL KULLARIMI VE SİNA'NİN KAPISINA GİT." YE'CÛC VE ME'CÛC'ÜN ÇIKACAĞI KAPIYA.

EĞER TABERİYE GÖLÜ'NE GİDERLERSE İLK GİDEN SU BULACAKTIR VE SON GELEN SU BULAMAYIP BURADA SU VARDI DİYECEKTİR. ALLAH ONDAN SONRA TAYRAN ABABÎL (EBÂBÎL KUŞLARINI) GÖNDERECEKTİR, BUNUN ÜZERİNE YE'CÛC VE ME'CÛC ÖLECEKLER VE TÜM ARZ LEŞLERİYLE KOKACAK.

İSA (AS) TOPLUMUYLA SİNA'DAN ÇIKINCA ALLAH ONLARA BOĞAZLARI DEVE GİBİ

UZUN KUŞLAR GÖNDERECEK. O KUŞLAR ONLARI ALLAH'IN İSTEDİĞİ YERE GÖTÜRECEKLER VE BIRAKACAKLAR.

ARZ'A YAĞMUR YAĞACAK VE ALLAH YE'CÛC VE ME'CÛC'ÜN KOKUSUNU VE İZLERİNİ YAĞMURLA YOK EDECEK.

ALLAH DÜNYAYA HİTAP EDİP: "YETİŞİN, BÜYÜDÜKÇE BÜYÜYÜN VE BEREKETLİ MEYVELER VERİN" BUYURACAK.

İMÂN EDENLER NAR AĞAÇLARININ ALTINDA MEYVELERİNİ YİYECEK, ALLAH ONLARA VE YETİŞTİRDİKLERİ HAYVANLARINA VS. RAHMETİ İLE BEREKET VERECEK.

ESEN HAFİF BİR RÜZGAR MELTEMİ İLE ALLAHU TEALA MÜ'MİN'LERİN RUHLARINI ALACAK. SADECE İMANSIZLAR HAYATTA KALACAK.

ARDINDAN ONLAR İÇİN KIYAMET ZAMANI GELECEK. HAYIR VE BEREKET DÖNEMİ SADECE İSA (AS), O'NUN SAHÂBÎLERİ, MEHDİ (AS) VE O'NA BİAT EDENLER İÇİN GEÇERLİ OLACAKTIR."

Bu uzun hadisten aklımızda Rasulullah (sas)'ın şu sözleri kalıyor: "Deccâl'in rüzgâr gibi hızlı olacağı." Bu hadisin ortasındaki bir kısmı atladığımı fark ettim, çünkü bu hadis oldukça uzundur ve Mehdi (as), dünya hayatı ve kıyamet ile alakalıdır. Bu hadisi İmâm Es-Suyûtî'nin Ed-Durru'l-Mensûr'unda bulmak mümkündür.

Ulemâ bu hadiste geçen rüzgâr hakkında şunları söyledi: "Rüzgârı yönlendiren yağmur gibi." Bazı ulemâ ise şöyle dedi: "Buradaki yağmur, yağmur gibi, yağmuru taşıyan rüzgâr gibi." Bu ifadelerin anlamı ise Rasulullah (sas)'ın tâ 1440 yıl öncesinde buyurduğu üzere Deccâl'in hızının rüzgâr gibi olacağıdır.

Allah ona özel güçler verdi, fakat o mel'ûn bütün uzay gemisi de dahil olmak üzere bütün imkanlarını sadece kötülük ve şer için kullandı.

Deccâl'in hızlı olan gemisi nasıl bir şeydir?

Hâkim'in Müstedrek'inde rivayet ettiğine göre Rasulullah (sas) şöyle buyurmaktadır:

"DECCÂL'İN EŞEĞİNİN İKİ KULAĞI ARASINDAKİ MESAFE İSE KIRK ARŞINI BULMAKTADIR."

Bu rivayetin iki anlamı olabilir.

Bir rivayette böyle geçer: "Deccâl bir dâbbenin üstüne binecek ve onun iki kulağı arasındaki mesafe ise kırk arşını bulmaktadır."

Bunu metreye çevirirsek aşağı yukarı 33 metre yapar.

Bu bir uçağın genişliği ve şahitlerin gördükleri ufolar kadar geniş. Bilimsel

araştırmalarda bir ufonun genişliği aşağı yukarı 33 metre olduğu geçer.

Birinci yorum: Deccâl fakirlerin ve normal insanların arasında eşekle gezecek veya eşek şekilinde bir hayvan yapacak ki, insanlara tevazu sahibi olduğunu göstersin. Bunu fitne yapmak için yapacak. "Bakın bu adam ne kadar güce sahip olsa da çok tevazu sahibi desinler diye. Küçük şeylerin sayesinde, mesela tevazudan dolayı büyük fitneler yapacak.

İkinci yorum: Gerçek uçağı (ufosu) ile uçacak. Şimdiye kadar en hızlı sürat ile hareket eden taşıma aracıdır.

Normal insanlardan kimse bunu üretemez.

Yani insanlar arasında ya bir eşek veya o uçak ile hareket edecektir.

Bu hadis ile, ya birinci ya da ikinci yorum kastedilmiş olabilir.

1000 sene önce kimse 33 metre genişliği olan bir uçağın uçacağını düşünemezdi. Kim bunu düşünebilirdi ki?

Yine bir insanın 2 ve 3 saat zarfında başka bir ülkeye uçacağını kim düşünebilirdi?

Gelecekte uçaktan da daha hızlı taşıma araçları olabilir, bizim için tuhaf olsa bile.

Daha önce paylaştığımız Rasulullah (sas)'ın hadisine binâen çok hızlı bir uzay gemisine sahip olacağını söylemiştik.

Şimdi de imâm ve müfessirlerin bu hususta ne demiş oldukları ile devam edelim.

İbni Ebi Şeybe, Deccâl'in tüm dünyaya gireceğini söyledi. Elbette ki ALLAH gibi kapsayamayacak, fakat dünyada oldukça hızlı ilerleydbilecek. Hammâd bin Seleme'den Muhammed'in oğlu Yunus, Uşak'tan Enes (ra)'dan, Abdullah bin Ebu Talha Rasulullah (sas)'ın şöyle buyurduğunu

söyledi:

> "Deccâl Mekke ve Medine hariç tüm dünyayı gezecek." ve devam etti: "Medine'ye geldiğinde ise sınırının her deliğinde sırasınca dizilmiş, şehri koruyan melekler ile karşılaşacak ve içeri giremeyecek. Ardından Medine şehrinde Sapha isimli yere vuracak, ardından Medine'de üç deprem meydana gelecek. Ardından Medine'deki tüm kadın ve erkek münafıklar onun yanına gidecek."

Bir başka rivayete göre;

> Hâkim Ebu'l-Fadl el-Leytî şöyle dedi ben Kûfe'de iken: "Deccâl çıktı denildi, bunun üzerine sahâbî Huzeyfe bin Husaid (ra)'in yanına gittik ve ona şunları sorduk": "Deccâl çıktı mı?" Bunun üzerine Huzeyfe (ra) şöyle dedi: "Oturun." Ardından oturup sordum: "Şimdi o insanların arasında mı, yoksa bu bir yalan mı?"
>
> Huzeyfe (ra) dedi ki: "Eğer Deccâl sizin döneminizde ortaya çıkarsa, çocuklar onu ufak taşlarla taşlayacaktır. Fakat o, az insanın olduğu bir yerde ortaya çıkacak. Bunun anlamı da, zayıf insanların, fesadın çok olduğu, emanetin insanlar arasında bir önem teşkil etmediği, dinin ihmal edildiği, sılayı rahîmin koptuğu bir yerde (dönemde) zuhur edecek. Böylelikle onun için dünyanın her yerine gidip çıkmak kolay olacak. Tıpkı bir koyunun derisini çevirmek gibi."

hadisin bitimi.

Evet, bu hadisten de anladığımız kadarıyla dünyada bir yerden bir yere gitmek onun için kolaylıkla mümkün olacağı gibi, çevresinde bulunan tüm hükümdarlar da onun emri ve tesiri altında olacak.

Bir topu nasıl kontrol ediyorsan o da kontrolü öyle kolay bir şekilde elinde tutacak.

Attığı adım oldukça uzun mesafeli olmakla birlikte, gemisi ile bir ülkeden bir diğerine zıplamak, doğudan batıya, güneyden kuzeye hârikulâde bir hızla gitmek onun için kolaylıkla mümkün olacaktır.

İmâm Nevevî Müslim'in şerhinde şöyle buyurmaktadır:

> "Bu öyle büyük bir fitne olacaktır ki, hayal dahi edilemeyecek boyuttaki hızı ile akılları şaşkınlığa uğratarak hayretler içinde bırakacaktır, bu nedenle birçok kimse ona inanıp izinden gidecektir. Bu yüzden gelen bütün peygamberler (as) kavimlerini ondan uyarmıştır."

Bahsettiğimiz tüm hadis ve ulemâ yorumları onun hakkında bu doğrultuda söz etmiş ve doğrulamış bulunmaktadır. Bu nedenle delil olarak bu kadar hadisin yeterli olacağı kanısındayım.

Onun gemisi sesten katbekat daha hızlı olduğu gibi ufosunun hızı hakkında 1952 yılında görgü tanıklarının da ifadeleri mevcuttur. Onlardan birisi de William B. Nash isminde biri. Bu kişinin işçisi, anlatımında bir grup çok hızlı uçan ufo gördüğünü söyledi.

Hızını ölçtüklerini 75 km/s'i 15 saniyede. Bu iki pilotun hızı saatte 18.000 km/h imiş, onlarla birlikte olan herkes de aynı ifadelerde bulunmuş. O dönemin istihbaratı da bu hızın saatte 1500 km/h olduğu yönündeymiş. Fakat diğerleri saatte 18.000km/h olduğunu ve bu hızı uçaklarındaki cihazlarla ölçüp tespit ettiklerini söylediler. Çünkü bu ufolar onların yanında ve etrafında uçmaktaydılar.

Bir Alman raporunda da Bonn'da ölçüm yapmakta olan radar cihazlarının saatte 24.000 km hızla uçan ufo tespit edildiği bildirilmişti.

Bir Amerikan raporunda belli bilgileri kendileri de andılar, fakat bu bilgiler gizli tutulduğu için çok sonra ortaya çıktı.

Bütün bu bahsettiğimiz şeylerden anlıyoruz ki, tüm dünyada saniyede 5

km, yani 75 km'yi 15 saniyede, 18.000 km'yi ise bir saat içinde katedip (uçacağını) geride bırakacağını, ya da Allahu Alem daha hızlı yol alacağını anlıyoruz.

Bu mel'ûn Deccâl Kur'ân'ın hakikat olduğunu ve Allah'tan geldiğini biliyor. Fakat bilgi almak için okuyup içinden sadece kendisine yarayan kısımları alıyor.

Bu da onun Kur'ân'a uymasa da içinden işine yarayan kısımları alacağını göstermektedir. Tıpkı onun izinden giden inançsızlar ve sihirbazlar vs. gibi.

Hindistan'daki bazı sihirbazlar ve papazlar Kur'ân'ın hakikati karşısında şaşkınlıklarını gizleyemiyorlar. O'na itaat etmeseler dahi içinden işlerine geleni alıyorlar. Deccâl de aynısını yapıyor.

Deccâl de Süleyman (as)'ın dönemindeki gibi kendisi için zenginlik ve saltanat hayali kurdu. Aynısını bilim ve sihir yolu ile elde etme gayretine girdi.

Deccâl ve Süleyman (as)'a verilenler ve bunun bilimsel ve dini analizi:

Deccâl, Süleyman (as)'ın mülkünü istedi. Bu ona duyduğu ilk nefret ve kıskançlık oldu. Çünkü Allah bu zamana kadar kimseye vermediği böylesine büyük bir mülkü Süleyman (as)'a verdi, bu yüzden kendisi için de aynısını istiyordu.

Kimde o kitaptaki ilim -Neml Suresinin 38-41. ayetlerinde geçmekte olan-? Hani Belkıs'ın sarayı ve başarısı hakkında geçen hikâye ve Yemen'den Süleyman (as)'ın yanından Şam'a getirilişi.

Hikâye kitaptan ilim almış birini anlatıyor. Bizler bu kişinin Süleyman (as) olduğunu biliyoruz, cin veya ifrit olan şeytanın ya da Süleyman (as)'dan hariç herhangi başka bir kimsenin olmadığını söylüyoruz.

Başka bir yerde de kanıtladığımız ve izah ettiğimiz üzere Süleyman (as)'ın kendilerine gönderildiği birileri tarafından acze uğratılması mümkün değildir. Lakin Besmele'nin sırrıyla sarayı getiren Süleyman (as) idi.

Peki bu bilimsel olarak nasıl analiz edildi? Şimdi bizler de bunu yeni ilim doğrultusunda atom fiziği, yeni teknoloji ve gelişmeler ile kıyas ederek analiz etmeye çalışalım.

Deccâl Süleyman (as)'a ne verildiyse kendisinde de onların olmasını istiyordu, fakat Deccâl'e verilen Süleyman (as)'a verilenin nerdeyse sadece %1'idir.

Süleyman (as)'ın tüm ilmi, O'nda olan tüm kitap ve Besmele'nin ilmi ve Allah'ın adı İsmu'l-A'zam'ın sırrı. Bu kişi ilim sahibi idi ve bundan Deccâl sadece %1 yararlandı. Yine de bunu bir harika olarak değerlendirmeliyiz şimdiki insanlar için.

Eğer Belkıs'ın sarayına bakacak olursak Yemen'den Şam'a getirilişi bir harika niteliğindedir.

Bu bilimsel olarak nasıl olur?

Bilimsel olarak bunun da bir açıklaması var. Belkıs'ın sarayını Yemen'den Şam'a kadar taşıma, şimşek veya ışık hızındadır. İslam, fizik ve bilim insanları Kurtubî ve Kuşeyrî gibi âlimler ne dediler? Cinlerin bir saniye içinde şehirden şehire gittiğini biliyoruz. Fakat saray ve sarayın içindeki insanlar ve eşyalar bir şehirden öteki şehire nasıl götürüldü?

Malik (ra) sarayın Yemen'de olduğunu söylüyor, Süleyman (as) ise Şam'da diyor. Nasıl oradan oraya nakledildi?

Deccâl ve İblîs nasıl olduğunu biliyorlar, çünkü onlar Âdem (as)'in bugüne kadar yaşadığı tüm bilimsel olayları gördüler.

Mel'ûn Deccâl ve İblîs birlikte çalışıyorlardı. Demek ki fizikle, bir sürü

kitaplarla, evrensel teorilerle çalıştılar ve neden böyle ve neden böyle değil diye araştırdılar. Bu deneylerle çalışıp anladılar, yani bu sarayın nasıl getirildiğini. Işık hızıyla mı? Şimdiye kadar ışık hızının en hızlı yöntem olduğunu biliyoruz. Çünkü bu hız saniyede 300.000 km yapıyor.

Işık hızından daha hızlı olan bir hız henüz kimse tarafından bilinmemektedir.

Arz ve Ay'ın arasındaki mesafe saniyede 1.5 ışık hızındadır.

Arz ve Güneş arasındaki mesafe 8 dakika ışık hızında.

Plüton'un Arz tarafından Güneş'e mesafesi 11 ışık saatinden daha azdır. Fakat Plüton ve Güneş'in arasındaki mesafe 5880 milyondur km'dir, bu 40 astronomik ünite anlamına gelir ve bu 5,3 saat ışık hızı yapar.

Bunu kısaltmak ve akla yatkın kılmak için şu örneği verebiliriz. Senin her kalp atışında ışık 300.000 km hız yapıyor.

Demek ki Belkıs'ın sarayının Yemen'den Şam'a nakledilişini Kurtubi'nin dediği gibi böyle anlayabiliriz.

"Sarayın bulunduğu yerden alınıp hiçbir şeyin olmadığı başka bir yere götürülmesi, birden bu saray maddesinin orada yansıması/ belirmesi, sarayın o ana kadar bulunduğu yerin maddesel anlamda boşalması, ademin (hiçliğin) olduğu yerde maddenin oluşması ve maddenin bu zamana kadar olduğu yerde ise adem oluşması yani hiçbir şeyin kalmaması."

İmâm Kurtubî böyle dedi ve durdu. Fakat bu teoriyi nasıl devam ettirebiliriz, bilimsel olarak nasıl analize debilir iz ve mantıksal anlatabiliriz?

İlk etapta bu sarayı kimin getirdiği bir önem teşkil etmektedir getiren ister cin, ister insan olsun.

Bizler Süleyman (as)'ın sarayı bir mucize olarak naklettiğini düşünüyoruz. Fakat şimdiki bilime göre Belkıs'ın sarayını nasıl enerjiye çevirmişti? Bu

enerji ille de nükleer santrallerden aldığımız ya da benzeri hararet enerjisi olmak zorunda değil. Muhtemelen bu enerji elektrik enerjisinin ya da ışık enerjisinin bir benzeri olmalı. O takdirde bu enerjiyi, elektromanyetik dalga olarak bir yerden başka bir yere nakletmek mümkün olacaktır. Bu da 2. etap olarak mümkündür. Bu sarayı önce Sebe'de enerjiye çevirip, Yemen'den Şam'a elektromanyetik dalga ile, ışık hızında yani saniyede 300.000 km hızla Süleyman (as)'ın yanına, 1 saniyenin sadece bölüsünde götürmüştür. Çünkü Sebe ile Süleyman (as) arasında yaklaşık 3000 km mesafe vardı.

Üçüncü ve sonuncu etaba gelecek olursak; bu enerji, sarayın tüm zerreleri bir saniye içinde çekilen bir resimde olduğu gibi son olarak tekrardan maddeye dönüştü. Aslen olduğu hale döndü. Tıpkı çekilen bir resmin renk alması, kopyalanması, madde ve şekle dönüşmesi gibi... Gerçi bu yöntemde önce bir nesnenin zerrelerinin belli bir yöntem ile enerjiye çevrilmesi, nesnenin bu yolla bir yerden bir başka yere ışık hızında transfer edilmesi ve de olması gereken yerde de tekrardan önceki madde haline gerektiği gibi dönüştürülmesi gerekir.

Ben çok düşündüm ve çoğu şeyi anladım. Teorik olarak bu hem mümkün, hem çok kolay.

Bu telefonla Ay'ın resmini çekip dünyaya getirebilirim. Bu elimde olan ufak bir işlem. Ya da senin canlı olarak görüntünü veya resmini internet vasıtasıyla tüm dünya ile paylaşabilirim.

Bu işlem günümüzde normal. İmâm Kurtubî, tefsirinde şöyle buyurmaktadır: "İnsan bir cevheri aynı zamanda iki ayrı mekâna/yere (maddesel olarak) götüremez. Fakat kişi bir cevheri bir hiç (adem) olarak alıp, bir yerden, doğudan batıya cevher olarak götürebilir ve götürebilmeyi hayal edebilir.

Yemen'in Sebe'sinde iken Şam'da olmasını sağlar.

Allah (hiç olan) ademi hiçbir şeyin mevcut olmadığı yerde **Kûn fe yekûn** demesi ile oldurur ve istediği başka bir yerde meydana getirir. Bu bilimsel

açıdan da belirli bilimsel kanunlara tâbi olarak mümkündür. Fakat aynı zaman zarfında iki yerde aynı anda olmak mümkün değildir.

Fakat bilim ile bir taşı enerjiye çevirip ardından, yine (başka) bir enerji yöntemi ile bir yerden başka bir yere götürmek mümkün olacağı gibi o taşınan nesneyi tekrardan kendi maddesine de dönüştürmek mümkün olacaktır. Bu normal ve anlaşılması mümkün olan bir yöntemdir. İşte bu şekilde hem bilimsel hem de İslâmî açıdan olayın analizini yapıp değerlendirmiş bulunmaktayız, yani enerjinin ve maddenin bir şey için iki ayrı resimden oluştuğunu. Anlıyoruz ki maddeyi enerjiye, enerjiyi de maddeye dönüştürmek mümkündür.

İnsanoğlu da bunu yaptı. Nükleer santrallerle elektrik üreterek maddeyi enerjiye çevirdi ve bu hususta her gün daha da kendini geliştirmekte.

Şimdi ise enerjiyi maddeye çevirmeye çalışıyorlar.

Bu durum yani maddenin enerjiye ve enerjinin de maddeye dönüştürülmesi ise Deccâl ve İblîs'in elinde tuttuğu yılların verdiği tecrübe ve ilim sayesinde onlar için gayet olağan bir durum.

Her iki dönüşüm de onlar için bilimsel açıdan eşit oranda mümkün.

Bu dönüşümü engellemek de mümkün değildir, neden mi? Asıl sorun da işte burada, bunun da açıklaması yine bilimde.

Atmosferde belli teknolojik imkanlar ve bilim sayesinde, çok yüksek teknolojik imkanlar vesilesi ile daha farklı olanaklar açılmaktadır. Fakat biz insanlık henüz bu hususta ana okulunda yeni harflerle tanışan, okumayı henüz çözmeye başlayan bir çocuğun durumundayız. Buradan da anladığımız, insanoğlu maddeyi sıkıntısız enerjiye çevirme imkanına sahip olduğunda her şey gayet kolaylaşacaktır.

Nükleer enerjide olduğu gibi zor olmayacaktır. Ardından büyük bir devrimin kapısı açılacaktır. Nasıl insan maddeyi enerjiye çeviriyorsa, aksini de kolaylıkla yapabilecektir.

Böylelikle büyük değişikliklere imza atacaktır. İnşaallah bu mesele yakın dönemlerde ahir zamanda meydana çıkacaktır.

İşte bu enerjiyi makarnaması (makarnaya benzeyen yatay) dalgalar şeklinde yatay olarak ışık hızı ile göndermek mümkündür.

Göndermek istediğimiz nesneyi istediğimiz herhangi bir yere gönderebileceğiz ve tekrardan maddeye dönüştüreceğiz. Bu şekilde herhangi bir aleti veya bir evi bir yerden başka bir yere ışık hızında göndermek mümkün olacaktır.

Ay'a ya da herhangi bir gezegene saniyeler veya dakikalar içinde göndermek mümkün olacaktır.

Şu anda bunu fizikçiler deniyor fakat enerjiye çevirdikleri maddeyi tekrardan maddeye yani aslına çevirme hususunda zorlanıyorlar.

Asıl mesele, çevirdiklerini tekrardan normal şekline geri dönüştürmekte. Bunu başardıkları takdirde bilimin her açısından çok büyük bir devrim gerçekleştirilmiş olacaktır.

O zaman kişi Amerika'da bulunan evini, bir saniyede Türkiye'ye götürebilecektir. Bunun gerçekleşmesi için birtakım hesap, araştırma, teknik imkanlara vs. ihtiyaç var.

Şu ana kadar keşfedilmiş elektromanyetik dalga oranı, mevcut olanın henüz sadece yüzde %60'ıdır. Neden mi? Çünkü geri kalan kısmı havada zaiyata uğramıştır. Başkalarının sesimizi, sözümüzü, yaptıklarımızı bu noktada ziyan etmek için tutulmaktadır. Örneğin şu an kendi dilimi konuşuyorum ve şu an madde ya da enerji bir yere gelecektir, fakat gelebilmesi için boş bir yere ve hava olan bir yere gelmesi gerekir. Bu (boş olan yer) boşluk ise elektromanyetik enerji oluşturacaktır, ses kaybına vs. yol açabilmesi için. Bu ilim istihare sonucu, Kur'ân, hadis ve âlimler ile araştırılmıştır.

İnsanların 20. yüzyılın başlarında hayal edemedikleri şeyi, insanlar 21. yüzyılda yaptı bile.

İnsanlar ağır bir madde olan uranyumu dahi enerjiye çevirmeyi ve nükleer santrallerle zerrelere bölmeyi başarmıştır. Oksijen ve helyum gibi hafif maddelerin zerrelerini birbirine yapıştırıp, böylece Güneş ve yıldız enerjisinin çıkardığı aynı enerjiyi oluşturuyorlar.

Bundan dolayı nükleer bombalar, hidrojen bomba yapıyorlar. Biraz daha geliştirilip ve birine yapıştırıldığı takdirde çeyrek dakika içinde bir şeyi bir yerden bir başka yere nakletmek çok hızlı bir şekilde mümkün olacaktır. Bu da kitabın ilmine sahip olanın bu bilgiye sahip olmasıdır. Bende bunu gayet normal olarak görüyorum.

Kitaptan bir ilme sahip olan Süleyman (as)'ın mucize olarak uzaklardan bir göz açıp kapayıncaya kadar olan zamandan daha kısa bir sürede getirdiği sarayı şimdiki ilim bilimsel yollarla ve teknolojik imkanlarla yapmaktan aciz değil.

Fırsat buldukça sizlere tayyi zaman ve tayyi mekân nasıl yapılır onu söyleyeceğim. Örneğin ben Mısır'dayım ve sen beni arıyorsun. Ben de sana senin içinde neler olduğunu söylüyorum veya sen aramadan basiret ile görüyorum. Ben Mısır'dayım ve misal Ercan'ı görüyorum beyaz önlük giymiş ve çok meşgul.

Misal belirli kişilerle konuşuyor ve huzursuz görünüyor. Örnek olarak ben onu öyle görüyorum, bilim bunu videolarla yapabiliyorsa Nurullah da yapabilir. Allah insanların gözlerine nur/ışık verir veya ruhânî olarak görülür.

Ruh zaman ve mekânın üzerinde iş görür.

Mesela nurdan dolayı Ercan ile benim aramda bir çizgi oluşur ve böylece gözlerimle görebilirim. Gözlerimi kapatsam dahi yine de ne yaptığını görüyorum. Çünkü benim maddem enerjiye dönüşüyor, bu enerji ışığa dönüşüyor. Işık da görmek istediğimin aslına gidiyor, böylece zaman ve

mekân aşılıyor. Bu normaldir, bilim bunu sonradan yapacak İnşaallah. Bilim maddenin makarnaması dalgalarına dönüşmesi aşamasında.

Bu üretiliyor ve deneniyor, ama bilim insanları bunları ilkel olarak yapıyorlar. Maddeyi sıcaklık enerjisine dönüştürmek için mekanik enerjiye ihtiyaç vardır, sonra elektirik enerjisine dönüştürülür ve sonra bu dalgalar ile gönderilebilir.

Bu yüzden enerjinin ve maddenin bir bölümü yok edilir. O halde ilk sıcaklık enerjisi üretilir, o mekanik enerjiye dönüştürülür sonra da elektirik enerjisine. Fakat bilimsel olarak %20 yaptılar, şimdiki teknoloji ile iki katına çıkarılabilir ve %40 olur. O zaman uranyum enerjiye dönüştürülebilir ve enerji orada çıkanın sadece bir parçası olur. Bu uranyumun ve maddenin bir parçasıdır.

Bu onun bir parçası ve bunların çoğu nükleer güç dönüşümü şeklinde. Bu enerjisini binlerce yıl ve milyonlarca yıl yayar, demek ki bu enerji uzun süre kalır.

Bu yüzden nükleer çöpün yani ışınlanmanın protestosu yapılmaktadır. Çünkü onun tesiri binlerce belki milyonlarca yıl gitmez.

Demek ki bu atomik yapılar sonunda kurşuna dönüşeceklerdir uranyum kökenine, fakat nasıl? Bunu şimdi yapmaya çalışıyorlar, enerjileri toplayıp kökenine geri götürüyolar elektro-enerji üretiyorlar. Çünkü elektro-enerjisinden gönderilen tekrar elektro-enerjiye dönüştürülebilir. Demek ki bu bir etki seviyesidir. Eğer biz elektro-enerjiye dönüştürebilirsek %50 kökenine geri götürmüş oluruz. Kökenine yani uranyuma götürdüğümüz sadece %50 kaldı ve sonra elektro-mıknatıs gönderilir. Fakat makaronik (makarna gibi kıvrım dalgalar) bir şekilde ve tekrar algılanıp kökenine gönderilir.

Fakat gönderilmeden önce kökeninde %10 kalır, böylece uranyumun gerçek kökeni tekrar getirilebilir. Bizler bu %10'u bitirirsek o zaman bir paça uranyum kalır ve olduğu gibi maddeye gönderilir. İnsan şimdiye dek bunu yapabilecek güçte, fakat İblîs ile çalışana ne dersiniz? Eğer %50 geri

götürürsek enerji maddeye dönüşür, çok az çalışmaya ihtiyaç duyulur.

Fakat problem nedir?

Bu yüzden kitabın ilmi İlmullah'tandır.

Süleyman (as) Belkıs'ın sarayını ve etrafındaki her şeyi getirdi. Yani, bir şekilde onları enerjiye dönüştürdü ve bu enerjiyi makarna dalgası aracılığıyla başka bir yere getirdi. Bu yer belli bir dalganın içinden geçti, bir kez daha enerjiye dönüştü ve sonra enerji tekrar maddeye.

Yolda belirli kısımlar kaybolmuş olabilir. Misal ben bir fotoğraf çekersem %100 gelmeyebilir. Renklerde ve şekilde değişikliklerle gelebilir. Bu enerjide yolda bir şeyler kaybolmuş olabilir. Özüne tamamlanmış bir şekilde gelemeyebilir. Fakat kitaptan ilmi olan %100 getirmiştir, çünkü bu Allah'ın ilmidir ve mucizedir, eksik kabul etmez. Bu %100'dür yoksa mucize olmazdı.

İşte bu yüzden Süleyman (as) Belkıs'ın tahtında değişiklik yapın diye buyurdu, böylece orayı tanıyamazdı. Değiştirildiği halde tanıdı, demek ki bu bir mucize. Allah'tan ilmini almıştır.
Bu böyledir.

Peki şimdi neden İblîs ve Deccâl birlikte çalışıyor?

İblîs, Âdem (as)'den kıyamete kadar her şeyi yaşayacaktır. Tüm bilimsel şeyleri yaşadı, gördü ve sırlarını biliyor. Teorileri, peygamberleri (as) ve kitaplarını ve bilimsel teorileri biliyor, aynı zamanda açık ve gizlenmiş deneyleri de.

Deccâl ise Cibril (as)'in tozunun iziyle Yahudilere buzağı yaptı ve onları ona ibadet ettirdi.

Bu ikisi hakkında ne oldu? Âdem'den kıyamete kadar her şeyi biliyorlar, kutsal kitapların içinde yazanları, bilimsel her şeyi, hangi teoriler olduğunu, insanlarda ne olduğunu, cinlerin bilip bizim bilediğimiz şeyleri.

İkisinin de büyük teknolojisi olması normaldir. Demek ki sadece Nurullah olanı yenemeyecekler. Zira Kudretullah'tan başkasına dayanan, her gücü alt edecek donanıma sahipler. Şu ahir zamanda salih kullar hariç, imânı olmayanlar onun izinden gidecektir.

Fakat ihlas ile "Subhanallah ve'l-hamdulillah ve la ilahe illallah vallahu ekber" diyenler o mel'ûnları durduracak ve yok edecektir.

Kitaptan ilmi olan Süleyman (as) ne yaptıysa, mel'ûn Deccâl de onu yapmak istedi.

Bilimin ve dinin vadettiği bütün imkanlardan faydalanmak istiyor, inandığı için değil.
Tüm dünyayı ele geçirmek için bunu istiyor. O bilimde çok gelişmiştir, bu zamandaki bilim insanlarının çok ötesinde bir bilgiye sahip.

Uçakları, gemileri, uzay mekikleri ve ufolarını yüksek hızda uçabilecek şekilde geliştirmiştir, belki saniyede 6 km hızla gidebiliyorlar. Daha hızlı araç veya onun sırlarını geliştirmek isteyenlerin sonu gizemli bir ölümdür.

Polisler, istihbaratçılar ve uluslararası istihbarat bunu gizli tutuyor ve o kişinin intihar ettiğini açıklıyorlar veya suçsuz birinin üstüne sahte deliller hazırlayıp atıyorlar.

Batı tarafında bulunan bilim insanlarında gördüğümüz gibi, Deccâl'in sistemiyle alakalı bir ipucu açıklayanı öldürüyorlar. Amerika'da ve Avrupa'da durum böyleyken İslam ülkelerinde de durum farklı değildir.

Bunun arkasında kim var? Politikacılar ve Amerika'daki hükümdarların da komut verenleri var. Başkan J. Kennedy'yi hatırlayalım. O da katledilmişti.

Bu olayı Beşaar Sarhan isminde bir masumun üzerine yıktılar ve her şeyi örtbas ettiler. Mantıksız kanıtlar öne sürdüler ve devlet sırrı ve güvenliği olarak olayı gizlediler.

Detaylara girmeyeceğiz. Ancak birkaç örnek verip geçeceğiz. Jimmy Carter bir gün evinde, orada bulunan 20 kişiyle öğle yemeği yerken ufoların uçtuğunu gördü. O zamanlar Georgia valisiydi. Jimmy Carter'in oğlu Jeff Carter babasının bunun normal uçak olmadığını biliyor olduğunu söylemişti ve babasının atom fizikçi olduğunu hatırlattı.

O Navy'de generaldi. Carter bunu gördükten sonra şöyle dedi: "Yönetmeye başladığımda bu gizlemli konular hakkında raporlar hazırlatarak yayınlatacağım."

Bilimsel yönetim altında ve başkan olarak iki yıl sonra insanlar yayın bekliyor ve sözünü tutmasını istiyorlardı. Ancak onu yapmadı veya yapamadı ve başkanlığını o konularda bir söz dahi etmeden sonlandırdı.

Peki Amerikan Başkanı'ndan daha üstün makamda olan biri var mı bu kararları veren? Cevap: Tabii ki de evet!

Onlar için en büyük yönetici bunu yapmasını emretti ve ona seçim şansı verdi; ya susarak hayatına devam edecekti ya da kamuoyuna anlatıp hayatını riske atacaktı. İlk tercihi seçti, konuşmamaya yemin etti ve bugüne kadar da konuşmadı.

Yoksa John Kennedy veya Dr. J. Soup da anlatırdı. Fakat o gizli el onları susturdu.

Daha fazla detaylara girmeyelim, burada noktalayalım.

Bildiklerimin hepsini anlatmayacağım, bu kadarı yeter.

Bunları öğrenmelisiniz ki düşmanlarınızı yani Deccâl'i ve İblîs'i apaçık ortaya çıktıklarında tanıyasınız ve onların yolundan gitmeyesiniz.

Bir sahih hadiste İblîs'in şehri ya da Bermuda Üçgeni'ndeki tahtından bahseder. İmâm Müslim'de geçen Câbir (ra)'in rivayet ettiği hadiste Rasulullah (sas) buyurdu ki:

"ŞÜPHESİZ İBLÎS SU ÜZERİNDE TAHTINI KURDU. SONRA DA EN YAKINLARINI VE ÇOK FİTNE ÇIKARABİLENLERİ, ARZ'A GÖNDERDİ."

İmâm Ahmed (ra)'e bu rivayette İblîs'in deniz üstünde olduğunu söylüyor, yani suyun üzerinde ve halkını insanların arasına fitne ve kavga çıkarsınlar diye gönderiyor.

İçlerindeki en güçlüsü İblîs tarafından sınıflandırılır ve bu sahih bir hadistir.

İbni Kesir şöyle diyor **"El-Bidaye ve'n-Nihaye", "Başlangıç ve Son",** adlı eserde "Suyun üzerinde bir onun tahtı vardır; o halkını insanlara gönderir, fitne ve kötülük yaydırır."

Bu yüzden Rasulullah (sas), "Ne görüyorsun?" diye şeytanlaştırılan bir balıkçı oğluna sorar ve o da cevap verir: "Suyun üzerinde bir taht görüyorum."

Sonra Rasulullah (sas) ona: "O zaman sen kaybettin. Sen kendinden ileriye bakamazsın."

Demek ki gördüğün şeytanın gözündendi.

İmâm Ahmed'in delili de İblîs'in tahtının suda olduğu yönünde. Abdullah bin Câbir (ra), Rasulullah (sas)'ın şöyle dediğini buyurdu:

"İBLÎS'İN TAHTI DENİZİN ÜZERİNDE. GRUPLARINI FİTNE ÇIKARTMALARI İÇİN HER GÜN İNSANLARIN ARASINA GÖNDERİYOR VE EN ÇOK FİTNE ÇIKARAN ONA EN YAKIN OLANDIR."

İmâm Ahmed de Ebu Zübeyr (ra)'in Câbir (as)'i, Rasulullah (sas) şöyle buyururken duyduğunu söyledi:

"İBLÎS'İN TAHTI SUYUN ÜZERİNDE VE HALKINI

İNSANLARIN ARASINA FİTNE ÇIKARSINLAR DİYE GÖNDERİYOR."

Demek ki tahtı Bermuda Üçgeni'nde Deccâl ile suyun altında ve üstünde inşâ ettiği yerde.

Bundan şunu anlıyoruz, İblîs aynısını Deccâl için de yaptı, suyun üzerinde bir taht kurdu. Çünkü Allahu Teala'nın arşı su üzerindeydi:

"BUNDAN ÖNCE ARŞ'I, SU ÜSTÜNDE İDİ."
(HÛD, 7)

Bu yüzden İblîs ve Deccâl kendileri için suyun üzerinde taht kurmak istediler ve kurdular. Ahir zamanda Deccâl, "İşte bakın! Benim de arşım su üstündedir!" diyerek insanlara ilah olduğunu ilan edecektir.

Deccâl'in bazı yaptığı olayların sonucu ile devam edelim.

Kırmızı-kızılderililer Müslümandılar ve tarih değiştirilmiştir.

Kitaplar ve filmer onları inek çobanı olarak adlandırdılar. Onların cilt rengi kırmızı rengine yakın olan bir siyah rengiydi. "Onlar insanlar yermiş" dediler ve "Kıyafetleri deri ve kuş tüyleri takıyorlar." denildi. "Onlarda ne imân ne de merhamet varmış." dediler. Filmlerde hep böyle gösterildiler. Ama kırmızı-kızılderililer %97 Müslümandı ve barış içinde yaşıyorlardı, tâ ki Hristiyan olan Avrupalı güçler orayı işgal edene kadar. Oradaki bütün insanları mahvedip öldürdüler. Orada birkaç milyon insanı katlettiler. Bu tarihteki en acımasız soykırımdı.

Onlar oradaki insanları soydular ve onların bütün para ve evler gibi mülkiyetini çaldılar.

Batıdaki bazı yazarlar ve araştırmacılar kitaplarında Müslümanlar ve kızılderililer arasında bir bağlantı olduğunu yazdılar.

Mesela Harvard Üniversitesi'ndeki Profesör Leon Fernell "Afrika'nın

ve Amerika'nın Keşfi" ismindeki kitabında bunu yazmaktadır. Kristof Kolomb, Deccâl için çalışıyordu ve tabii ki İslam'ın Amerika'nın üstündeki etkisini anladı ve yok etmeye azmetti.

Şimdiki Amerikalıların ataları oraya gitmeden önce orası bir Müslüman ülkesiydi.

Kristof Kolomb oraya gitmeden önce bunu biliyordu. Kristof Kolomb yazılarında kendisi, kırmızı-kızılderililerin kıyafetlerinin beyaz pamuktan olduğunu ve bunun Endülüs'teki kadınların giydiği kıyafetlere benzediğini yazdı.

Ayrıca Küba'da bir cami bulduğunu da yazdı. Columbus'un gemicisi bir Müslüman denizciydi.

Bu, Müslümanların bu ülkeyi tanıdıklarına dair bir kanıttır. Onlar batının daha haberi yokken orada dinlerini yaydı ve yaşadılar. Kristof Kolomb ve kızılderililerin arasındaki ilk anlaşma Muhammed ismindeki bir Müslüman tarafından Arapça imzalanmıştır.

Bu belge Amerika'da tarih müzesinde bulunmaktadır. Tarih ile ilgilenen araştırma tesisleri Meksika'daki en eski kilisenin bir zamanlar bir cami olduğunu buldular. Mihrabından ve minaresinden belli oluyor.

İmâm El-Şuaybî'nin dediği gibi; Ebu Bekir El-Hallal ticaret hakkındaki kitabında İmâm El-Şuaybî'nin şunları dediğini yazdı: "Endülüs'ün arkasında bir Müslüman kavim var ve onların yaşadıkları ülkede elmas ve altın var."

Orası şimdi Kuzey ve Güney Amerika olarak biliniyor.
El-İdrisî Lişbona'dayken Endülüs'ün Gençliği adlı kitabında, Atlantik'in arkasında olan yerlere seyahat yaptığını ve oraya İslam'ı götürdüklerini anlattı.

Oradaki çoğu Müslümandı. Bu konu ile ilgili daha fazla öğrenmek isteyenler **"Tarihteki Mazlumlar"** ismindeki kitabı okusunlar. Bu kitabın

yazarı Şakir Mustafa'dır.

Başka bir kitap "İslam'daki En Üstün 100 Kişi" Cihâd et-Tirbânî tarafından yazılmıştır.

Şimdiye kadar Amerika'da çok Arap adı ve İslâmi adı olan şehirler vardır. 310'dan fazla İslâmî isimli şehir vardır. Mesela Aleksandria, İstanbul ve benim kendi şehrim gibi.

Arap ülkelerden Arap isimler; El-Kadiriye, Mekke, Medine, Allah'ın şehirleri vesaire. Oralar şimdiye kadar bu isimleri taşıyor.

Endülüs'ün yenilgisinden sonra onlar Müslümanlardan 5000 gemi aldılar ve onları Avrupalılarla ve silahlarla doldurdular.

Onlar Amerika'ya vardıklarında oradaki insanları katlettiler ve oraya Amerikano isimli birinin ismini taktılar.

Müslümanlardan ve İslam'dan hiçbir iz bırakmadılar.

Bu Deccâl'in planıydı.

Amerika'nın keşfedildiği gün, Endülüs'ün düştüğü gündür. Bu böyledir.

Deccâl'den kaynaklanan sonuçların bir kısa özetiydi bu.

Deccâl ve İblîs'in ikinci işbirlikçisine gelelim; o Hristiyanlıkta ve Yahudilikte çok bozgunculuk yaptı.

Kiliseyi ve birçok başka şeyleri nasıl değiştirdiler?

1) Gregor, en büyük Gregorius. 540 yılında Rum'da ilk papazdı.
Bu durumda Deccâl'in Gregor'dan faydalanarak yaptığı en tehlikeli metotları söyleyeceğim. Tüm dini nasıl da değiştirmişler?

Gregor'un metotları bu çizgide en tehlike içerenleriydi. Tüm dünyayı dağıtmak/koparmak için planlar yaptılar ve bu planlar dünya savaşına kadar hep devam etti. Bunu tüm dünyayı ve belirli şehirleri ele geçirmek için ve bozmak için planladılar.

İngiliz yazarından bir yazı var ve tercüme edilmiş kitabın ismi "Orta Doğu'yu Bölme Planları."

Bu planlar şu an yapılıyor ve bunları 47-61. sayfalarında bulabilirsiniz. Bu adama plan olarak bir görev geldi ve papaz oldu, ismi Gregorius oldu. Güya Rabbi onu yetenekli Hristiyan bir kul olarak seçtiğini söylüyordu.

Katolik bir kulüp kurmalıydı, Hristiyanlık dünyasına papaz olup onu temsil edecekti. Vatikan'ı kurmak için kendisini böyle adlandırdı ve girişimlerde bulundu. Kilisede neler olup bittiğini biliyordu, rahiplerin ve din adamlarının neler yaptığını da. Casus gibi her şeyi biliyordu bu yüzden tüm bilgileri aktarabiliyordu.

Hükmetmek için Rabbinin refâkatçisi olduğuna inandırdı. Her zaman gülümserdi ve sakin gözükürdü, böylece tüm dünyadaki rahip ve rahibeleri ve kardinalleri kendine çekebildi.

Öyle gözüküyordu ki sanki Hıristiyanlığı tüm dünyaya açıyor ve öğretiyordu, ancak içeride çok farklıydı.

Kulübün içerisinde kurduğu gizli bir grubu vardı. Bu grubu bilgilendirdi ve gizli bir kapı vardı, bu kapıyı sadece kendisi biliyordu. Kara büyü ve birçok başka şeylerle şeytan ve Deccâl vs., çoğu insanı kandırdı ve kullandı. Şeytanın ona gelmesi için binada her zaman ayrı bir tören yaptı. Kilisenin içinde değildi, çünkü şeytanlar kilisede kutsal yazılar veya konuşmalar duyarlarsa, gelmezlerdi. Bu yüzden, bu binada kendi başına bir tünelle ayrılmış başka bir geçit yaptı. Kimsenin girmesine izin verilmedi.

Avrupa'nın farklı yerlerinden belirli özellikleri olan yedi kişi seçti ve onların belli özellikleri vardı:

- Ebeveynleri olmamalıdır, asılları bilinmeyen çocuklar.
- Zina çocukları (gayrimeşru çocuklar),
- Eşcinseller
- Yalancı
- Sahtekâr ve zina çocukları olmalıydı vesaire.

7 kişiyi 50 kişi arasından seçti. İçlerinden en genci 10 yaşında, en büyüğü ise 16 veya 17 yaşlarındaydı. Geri kalanları rahip veya operatör olarak adlandırdı. Eylülün karanlık bir gecesinde, gizli bölümünde bir tören düzenledi ve konuşma yaptı. Orada belirli çizgiler, işaretler çizdi ve mum yaktı. Birçok işareti duvarlara ve kubbenin içerisine yaptı. Bir noktada, Kardinal Gregor iki asistanla geldi ve bu töreni İblîs için yaptılar.

Ona "Luzifer" dediler.

Gregor o yeri ve atmosferi onun için hazırladı, İblîs de kendi asistanı ile gelip görsün diye.

Böylece, seçtiği 7 kişi, kendi kötü nefsinin güçlendiğine şahitlik ediyorlardı. İblîs geldiğinde, hiçbir zaman bir peygamber ya da Hz. İsa için kutsal işaretler ve yaptıkları her şey, bir kutsal kitap bulunmaz. Çünkü bunlar pozitif enerjidir ve bu yüzden kutsal ve hayırlı olan her şeyden uzak, şer ve karanlıkta ve küçük bir pencereyle negatif enerji gelsin diye elektromanyetik yerde şeytânî işaretler yapmışlardır. Daha sonra temiz ve dindar ailelerden kaçırdıkları çocukları katlederler ve akan kanları ise şeytanlar içerdi.

Böylece İblîs cesaretlenir ve cesareti onun dışarı çıkıp kendini göstermesini sağlardı.

Kendini insanlara göstermesi onun için bir risktir, çünkü yaratılış kurallarına aykırıdır. İnsan kılığında uzun süre duramaz. Hz. Muhammed (sas)'in gelişinden sonra, İblîs ve aynı zamanda şeytanlar, halka kendilerini gösteremezler. Sadece kısa bir süreliğine ancak görünebilirler, yoksa yanarlar.

Rasulullah (sas)'tan önce şeytanlar hep dolanırlardı, O (sas) geldikten sonra yapamadılar.

Gregor bunu biliyordu ve bu yüzden stratejik anlamda o yeri İblîs'e göre yaptı, böylece kendisi ve çocukları ona yaklaşabileceklerdi.

Rasulullah (sas)'tan sonra kısıtlanacaklarını biliyordu. Bu nedenle şeytanları sahaya çekebilmek için onları cesaretlendirmek gerekti. Şeytanlar necis (pis) olan ve haram işlenen ortamlara, mesela alkol içmek gibi, zina gibi vs. ortamlara başka bir görünüşle gelebilir ve kendilerini gösterebilirler.

Özelikle harama bulaşanlara gelirler, onlar için şeytan daha hızlı gelir. Bu yüzden Gregor zina çocuklarını seçti ve yetiştirdi. Gregor bu töreni hedefine ulaşmak için yaptı. Bunun üzerine şeytan gerçek kılığı ile ona geldi. Vücudu büyüktü. Geldi fakat çok uzun kalmadı. Ancak yaratıldığı gibi; yani boynuzlarıyla ve korkunç görünüşüyle geldi.
Gregor ve çalışanları ona övgüler yağdırdılar ve sevdiler. Önünde kurban ettikleri çocukların kanını içtiler ve o da beraberinde içti. İstediklerini talep ettiler. İki dakika sonra pencereden yok oldu şeytan.

Mumlar onun gidişiyle söndü. Gregor ve yedi çalışanı şunu gördüler, Gregor'un vücudunun bir kısmı yanmıştı, böylece hızlıca kendi için hazırladığı yerine gitti ve yanıklarını tedavi etti. Ancak geriye kalan şeytanlar o yeni kişiye dokundu ve şeytanların âlemlerine gelebilme liyakatini kazandı.

Şeytanın, planlarını onlar (7 kişi) aracılığı ile gerçekleştirmek için içlerine girdiğinden ve bu kimselerin şeytanın yardımı ile daha da güçlenme ümidi ile ona tâbi olan yedi kişiden söz etmiştik.

Biliyoruz ki Peygamberimiz (sas)'in zuhurundan sonra şeytanlara artık insan şeklinde görünmek yasaklandı.

Fakat onlar belli bir güç ile insanların içine girebiliyor, girdikleri insan aracılığı ile başka bir insanla cinsel ilişkiye girdikleri gibi, çocuk dahi

yapabiliyorlar. Bu yolla meydana gelen gebeliklerdeki çocuklar ise ya 100% şeytânî, ya insan ve cin karışımı ya da özürlü oluyorlar.

Daha sonra ise bu çocuklar insanların arasında normal bir insan gibi yaşayabiliyorlar.

Bu tarz insanların bariz özellikleri ise şunlar olacaktır:

1) Daima kötüye meyilli oldukları gibi, sürekli kötü işler ile meşgul olacaklar.

2) Şeytânî bir ırktan geldikleri, bu ırkın bir parçası oldukları ve damarlarında akan kanın şeytânî olmasından dolayı, tüm şeytanları ve olumsuz âlemleri görme yeteneğine sahiptirler.

3) Herhangi bir kara büyü uyguladıklarında mutlaka başarı elde edeceklerdir ve yaptıkları bu kara büyü oldukça güçlü, yani etkili olacaktır.

4) Öylesine tesirli güçlere sahip olacaklar ki, etkileme hususunda birinci sınıf olarak tabir edilebilecek nitelikte olacak bu yetenekleri. Yaptıkları yani kullandıkları yöntem ve yetenekleri Allah'ın kanununa aykırı olduğundan dolayı oldukça tehlikeli olacak.

5) Güneş'i sevmedikleri gibi, Güneş'in altında da duramayacaklar. Gözleri kırmızı olacaktır, gündüzleri uyuyup gece uyanık kalmayı tercih edecekler. Bu nedenle geceyi gündüzlerinden daha çok tercih edip sevecekler. Kirli ortamlarla da kendilerini daha iyi hissedip, öyle ortamlarda kalmayı tercih edecekler.

6) Canlı kalabilmek için sürekli olarak kan içer ve içmek zorundadırlar. Yaptıkları tüm davranışları daima insan doğasına aykırı olacaktır.

7) Eşcinsel olup, çocukları cinsel olarak istismar etmeyi sevecek ve ensest ilişkiyi tercih edecekler. Örneğin kendi anneleri ile ilişkiye girmek gibi... Bütün davranışları kötülük dolu olmakla birlikte, imâna karşı

olacaktır.

8) Haramla beslenip, daima disko, bar gibi sürekli kirli şeylerin döndüğü, içki ve uyuşturucuların tüketildiği, sürekli müzik çalan şeytânî mekanlarda bulunacaklar ki, oralarda bulunan sayısızca diğer şeytanlardan da güç alabilsinler ve egemenliklerini böylece kurabilsinler.

Böylelikle kendisinin de içine sadece bir değil, birçok şeytanın girebilmesi için.

Şöylesi de olabilir, bir kimse büyü içtiğinde onlarda olan güce sahip olmaya başlayabilir, çünkü içtiği büyü neticesinde içine birçok şeytan yuva yapma imkânı bulacaktır. Kişi bilmeyerek, istemeyerek onlar gibi davranıp kötü eylemlerde bulunacaktır.

İnsanları tesiri altına almak, onlara emir ve telkinde bulunmak gibi eylemler yaptıracaktır kişinin içine giren şeytanlar. Çünkü şeytanlara alenî bir şekilde ortaya çıkmaları yasaklanmıştır, fakat bir insanın bedenine girmesine ise müsaade edilmiştir.

Peygamberler (as) ve özellikle de bizim Peygamberimiz (sas), bir şeytanın insan şekline girebilmesini, insanlar arasında fitneye sebep olmaması için engellemişlerdir. Fakat engellenmeden önce bir şeytan, kadın ya da erkek şeklinde gelir ve insanlar arasında birçok olaya karışır, vukuatlarda bulunurlardı.

Bu nedenle Papa Gregorius'un hedefi, kendini hem şeytandan koruma hem de aynı zamanda onun gücünden de istifade edip yararlanma adına ne kendisi, ne de yardımcıları zarar görmeden bunu yapabilmekti.

Gregor ve yardımcılarının hedeflerine ulaşmak için toplum içinde kullandıkları yöntemler şunlar oldu:

1) Öncelikle tüm dini yazıların içeriğini değiştirip, asıllarını sakladı. Zaten sayılı hak metinlerin bulunacağı dönemde onların meydana çıkıp bulunmasını engelledi. Bunu yapmasının amacı ise, insanların

Allah'a kulluk etmesini önlemek, insanların arasındaki inancın ve nurun zayıflaması idi ki, böylelikle insanlar dalâlete düşecek kendileri de bu durumdan planlarını rahatça uygulayarak istifade edebileceklerdi.

Bunun amacı; insanların, değiştirilmiş olan dini yazılardan gerektiği gibi istifade edemedikleri için Allah'a ve dine inançlarını kaybedip, dolayısıyla tapınmak için farklı yöntemler için arayışa girmelerini sağlamaktı. Böylelikle hem kendi hem şeytanın üzerinde uygulayacakları planlarından korunmak için hiçbir koruyucu kalkanları kalmayacaktı insanların.

İnsanlara istediklerini kolayca uygulayabileceklerdi.

2) Kendilerini tanıyan ve haklarında malumat sahibi olan herkes ve her şeye karşı savaştılar. Birinin kendilerini bildiğini anladıklarında, hemen ilk olarak insanlar arasında o kimseye karşı fitne çıkarıp iftira atarak o kimseyi toplum içinde kötülüyor ve yaptıkları kara büyüler sayesinde insanları kolaylıkla manipüle ediyorlardı ki, kimseler hakikati bilene itimat etmesin diye.

3) Dini takvimlerle dahi oynayıp değiştirdiler, insanların önemli bir ibadeti olan oruçta tutulması gereken günde yiyip, yenilmesi gereken günde tutmaları için.
Böylelikle insanlar yaptıkları ibadetin manevi doyumuna ulaşamıyorlar ve insanların arasında karanlık yayılıyor, nura yer bırakmıyorlar.

Üzerinde hile ile oynanan manipüle edilmiş bir dini takvimin kimseye yararı olmayacağı gibi küfrü de ikiye katlayacaktır, Kur'ân'da Nisa Suresinde de geçtiği gibi. Bilerek değiştirilen takvim neticesinde haram aylarda yasaklanan yapılıyor, müsade edilen aylarda ise yasaklara uyuluyor.

4) İnsanların soy ağaçlarını dahi değiştirdiler, örneğin Rasulullah (sas)'ın torunlarının başka bir aileden soydan geldiğini iddia ettiler. Bu hususta da çocuk kaçırarak kısmen başarılı oldular. Bilerek Rasulullah (sas)'ın soyundan gelen çocukları kaçırıp, şeytânî ailelere teslim ettiler ki çocukların karakterlerinin şeytânî yönde gelişip, temiz ve saf olan ahlâklarını kaybetmeleri için.

Kişi böylesine masum bir ahlâka sahip olan bir çocuğun, şeytânî bir eğitimden sonra neye dönüşebileceğini hayal dahi etmek istemez. Bu çocuklar öncelikle oldukça asabileşiyor. Bu metodik uygulama özellikle Avrupa'da Müslüman ailelerin çocukları üzerinde geliştirilmiş yaygın bir metot olarak sistematik olarak tatbik edilmektedir.

Müslüman ailelerin çocukları ellerinden alınıp ya yurt ya eşcinsel çiftlerin ya da farklı kötü ailelerin eline bakıma verilmektedir.

Papaz Gregorius'un geliştirdiği bu yöntem özellikle Orta Çağ döneminde Avrupa'da sistematik olarak uygulanmıştır.

5) Andığımız bütün bu yöntemlerle Papaz Gregorius ve yardımcıları toplumda ve özellikle de politikacılar ve din adamları arasında büyük bir şeytânî etki ve güce sahip olacaklar.

Böylelikle gerek politikacılar, gerek din âlimleri olsun bilmeyerek de olsa Gregorius'un planlarını hayata geçirmekte etken rol oynayacaklar.

Gregorius, insanları dalâlete düşürme yolu ile Allah ve peygamberlere (as) açtığı savaşta tüm planlarını devreye sokacak ve dine ait her şeye karşı savaşacaktır.

İnsanlar dalâlette olduğu sürece de yaptığı planlarında başarılı olacaktır ve var gücü ile insanların hakikate nail olmasını engelleyecektir. Diğer bütün insanları dalâlete sürüklemekle de Gregorius kendini şeytandan koruyacaktır.

6) Edebe aykırı davranışları toplum içinde yayıp körükleyecekler. Ahlâka aykırı davranış, toplumda bir istilâ gibi yayılacaktır. İnsanlar artık bu davranışları benimseyip yadırgamadığı gibi, kanunla da legalleşmesini sağlayacaktır. Örneğin günümüzde eşcinsellerin evlenmesini resmi hak olarak tanımak gibi. Bu uygulamayı kabul etmeyen ülkelerin ise anti-demokratik, barbar, yobaz olarak resmi bildirilerle deklare edilmesi, kınanması gibi.

Bunlar ne kadar yayılırsa, toplumda o kadar etki sahibi olacaklardır. Bu nedenle toplumun şifası olmayacaktır. Durumu değiştirmek isteyen kimseler de, üzerinde sahtekarlık yapılan ve değiştirilen kaynaklardan dolayı, bilgisizlik nedeni ile muvaffak olamayacaktır. Papaz Gregor, Deccâl'in sanki sözleşmeli kardeşi gibiydi. Çünkü toplumu yöntemleriyle, Deccâl'in evrimine hazırlıyordu. O'nun aynı zamandaki görevi de toplum içinde büyük bir ordu yetiştirmek.

Gregor'un yöntemlerini sürekli geliştirdiği için, Deccâl için toplum içinde askerler yetiştirecektir. Zuhur ettikten sonra ona tâbi olup, Deccâl'in yaptıklarını insanlara mükemmel olarak yansıtacaklar. Bu nedenle Gregor'un amacı, Deccâl zuhur etmeden önce tüm iyi (saf) insanları öldürmek ve mümkün oldukça çok insanı dalâlete sürüklemek ve hidayetten saptırmak ki, daha sonra hiçkimse onlara muhalefet etmesin. Allah'a hakkı ile itaat edenler ve ahir zaman koruması olan zikri çekenler bu metotlardan etkilenmeyecek. Deccâl İnşaallah İsa (as) tarafından öldürülecek yaptıkları, uyguladıkları tüm yöntemler ve tüm hazırlıkları havada imha olacak. Allah'ın ve Peygamberimizin (sas) de söz verdiği gibi.

Bu nedenle kendinizi ibadet ve zikirlerle koruyun ve bahsettiğimiz yöntemler hususunda uyanık olun.

Sevgili kardeşlerim,
Mel'ûn Deccâl'in konusuna bir son vermek için, sizlere anlamanız için bir şey söylemek istiyorum. Söyleyeceğim şey İbni Hammâd'ın **"Melâhim ve Ahir Zaman Fitnesi"** eserinde geçmektedir ve kısmen de tarafımızdan keşif yani basiret gözü ile tespit edilmiştir.

Rasulullah (sas) buyurdu ki:

"BÜYÜK YIKIM" VAKTİ GELDİĞİNDE, EVLERİNİZE GİRİN VE TEVBE EDEREK HEMEN ALLAH İÇİN SECDEYE KAPANIP, ŞUNLARI SÖYLEYİN: *"SUBBUH KUDDUS RABBU'L-MELÂİKETİ VE'R-RUH."

Ahir zamanda Arz'a çarpacak olan o ateş topunun sesiyle birçok kişi sağır olacak ve işitemeyecek. Dünyanın da üçte biri yok olacak. Bu nasıl, nerede ve ne zaman gerçekleşecek? Daha önce de görmüştük ve hâlâ bir ateşten oluşan astreoid görmekteyiz.

Derinliği 23 km ve eni 18 km'den oluşan ve tekrar içine derinliği 18 km'yi bulan, ucunda ise ateş binlerce derece yüksekliğinde. Bu ateş topu Deccâl'in tarafında olan bir sahile vuracaktır. Bizler bu ateş topunu Allaholoji bombası olarak niteliyoruz. Çünkü bu kötünün teknolojisini yok edecektir. Bu asteorid aynı zamanda dünyayı biraz yerinden oynatacak ve konumunu değiştirecektir. Bu nedenle mevcut olan tüm satellitelerin bağlantısı kopacaktır. Rasulullah (sas) bu hususta şöyle buyurmuştur:

"CEZİRETÜ'L-ARAP BİR ZAMANLAR OLDUĞU GİBİ YEŞİL BAHÇEYE DÖNÜŞMEDEN KIYAMET KOPMAYACAKTIR."

Demek ki, sıcak ülkeler yeşerecek ve serinleyecek, serin ülkeler ise ısınıp kuraklaşacak.

Asteroidin dünyaya çarpması sonucu dünya konum olarak kayacak ve bu büyük çarpmanın neticesinde Atlantik Okyanusu tarafında bulunan Amerika vs. gibi ülkeler tamamen su altında kalıp yok olacaktır.

Bermuda Üçgeni'nde bulunan Deccâl'in şehri anında yıkılacaktır. Bunun üzerine Deccâl, mel'ûn İblîs ile birlikte çok süratli bir şekilde yaklaşık 1,5 dakika gibi kısa zaman içinde Bermuda Üçgeni'nden Isfahan'a ufosu ile uçacaktır. Fakat bu gerçekleşmeden önce dünya savaşı olacaktır. Bu mel'ûn gelip de ufosu ile tüm dünyada gezmeye başladığında, İsa (as) Şam'a, Beyaz Minare'nin olduğu Mescid-i Emevî minaresi yanına gelecektir. O sabah namazı vaktinde Rasulullah (sas)'ın da buyurduğu gibi o mescide gelecek. Muhammed (sas) ümmetinin imâmı onun soyundan gelen ise, baktığında İsa (as)'nın camide olduğunu anlayacak. İmâm İsa (as)'ya şöyle buyuracak: "Gel Ya Rasulallah, sabah namazına imâm ol. "İsa (as) ise şöyle buyuracak: "Hayır, Muhammed (sas)'in ümmetinin imâmının ardında namaz kılmak benim için bir şereftir." Bunun üzerine İmâm haya

ettiği için sabah namazının çıkmasına az bir vakit kalana kadar bekleyecek ve sonra namaz çıkar endişesinden dolayı namazı kıldıracaktır.

Namaz bittiğinde selam verirken "Esselumu Aleykum ve Rahmetullah" dediklerinde, İsa (as) caminin kapısında Deccâl'i görecek ve ona şunları diyecektir: "Allah bana seni şu kılıçla öldürmemi yazdı."

Ardından kaçan Deccâl'in arkasından onu yakalayıp öldürene dek koşacak.

Fakat bu zamana kadar diğer bölümlerde de yazdığımız gibi Deccâl birçok şey yapacak.

Deccâl'in ölümünün ardından İmâm, İsa (as) ile Medine'den yaklaşık 50 km uzaklıkta bulunan Er-Ravha adındaki kuyuya gidecekler.

Rasulullah (sas), Bedir muharebesinde bu kuyuyla karşı karşıya gelmişti. Muharebeye giderken Rasulullah (sas) Müslümanları kuyuya gönderip oradan su getirmelerini istemişti, gelen su ile mübarek ağzını çalkalamış ve tekrardan kuyuya dökmelerini istemişti. (Ben de defaatle o kuyuya gidip oradan su içtim).

Rasulullah (sas) buyurdu ki:

"MERYEM'İN OĞLU, KARDEŞİM İSA (AS)'YI, HACC VE UMRE İÇİN İHRÂM İÇİNDE BURADA GÖRÜYORUM."

Demek ki onlar yani onlara biat edenlerle birlikte İmâm ve İsa (as) eşliğinde Rasulullah (sas)'ı ziyaret etmek için oraya uğrayacak ve Mekke'ye hacc ve umre ziyareti için gidecekler.

Allah hepimizi şerlilerin şerlerinden korusun ve rahmetiyle hidayet etsin.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

İman

Bu eserde bir tarafta bulunan Rahmanî tarafın en güçlü temsilcisinin biyografisi ve özellikleri anlatıldığı gibi diğer tarafta ise şeytanî tarafın en güçlü temsilcisi anlatılmaktadır. Rivayetlere göre madem ki deccal Müslümanların imanlarını hedef alacak o halde bizde iman konusunda bir hizmet vermek arzusundayız. Gelecek bölüm bir ateisti **yakîn iman** sahabi durumuna getirebilecek ilmi delil gücüne sahip bir akıl ve mantık yolculuğudur. Bu yolculuk yedi basamaktan ibarettir.Bu yolculukta bize refakat edenler akıl, mantık ve vicdanlarını kendilerine danışman yaparak bu yolculuğu bizimle birlikte istedikleri yere kadar sürdürebilirler. Ne zaman ki anlatılanlar artık kendilerine anlamsız gelirse o durakta hemen bizi terk ederek yolculuğu sonlandırabilir ve bizden ayrıla bilirler. Bizimle beraber bu yolun sonuna kadar gidenler ise kamil ve sarsılmaz bir imana kavuşmanın mutluluğuna ereceklerdir.

BİRİNCİ BASAMAK

İman etmenin ne önemi ve faydası olabilir?

Bu soruyu cevaplayabilmek için öncelikle gerçek ihtiyaçlarımı belirlemem gerekmektedir. Marjinal ve sıradışı bakış açılarını bir kenara bırakarak evrensel ve genel değerler üzerinden tesbitlerimi yapmaya ve çalıştım. Öyle ki hiç kimsenin kendisini teorik anlamda soyutlayamayacağı değerler üzerinden. Her tip insan ve her tür kültürün onaylayabileceği değerler. Gece vardıyaları bu tür derinleşmeler ve ayrıntılı tefekkürler için idealdi.

Alışkanlıklarla arama mesafe koyarak zihnimde insanın ihtiyacı için lazım olan bir öncelik sırası listesi tasarladım.

Listenin başında **HAYAT** yazılıydı. İnsanla alakalı olan herşeyin sermayesi hayattır. Haya havadan, sudan, ekmekten daha da önem arzetmektedir. Hayatın sona ermesiyle birlikte herşey sona ermektedir. Bu nedenle bana göre insan herşeyden evvel hayat eksenli düşünmesi ve işlemesi lazımdır.

Bu geçici hayatı ebedileştirmekten daha mühim ve daha öncelikli ne olabilir ki? Aksi takdirde herşey zaten anlamını yitirir.

Doktoru hastasına sadece birkaç aylık ömrü kaldığını söylese o şahsın hayattan lezzet ve keyf alması düşünülemez. İstedikleri hedeflere ulaşmış olanlar belki de geri kalan ömrümüzü de en güzel şekilde geçirelim diye düşünebilirler ancak benim buradaki örneğim genel duruma göredir.

Yakında öleceğini düşünen insanın bütün lezzetleri acılara, huzuru mutsuzluğa dönüşür. O durumda olan için en ehemmiyetli şey hastalığına şifa olacak bir ilaçtır.

Hayatındaki bütün olumlular olumsuzluğa dönüşecektir. Her neye ki daha fazla bağlıysa o şeyden ayrılık daha fazla ızdırap verecektir. O ana kadar aklı, anlayan ve lezzet alan bir değerken artık doktorun haberiyle birlikte akıl ızdırap ve çile makinesine dönmüştür. Keşke hiçbir şey anlamasa ve herşeyden ayrılacağını da anlamasa daha iyi olurdu. Artık anlamak değil anlamamak daha iyi olmaktadır. İnsanın ne kadar çok sevdikleri ve değerleri varsa kaybedeceği de o orantıdadır.

Aslında bana göre herkes bu örnekteki o hastanın durumundadır. Fark sadece ona söylenmiş bize ise söylenmemiştir ama hiç kimsenin yarına çıkacağına garantisi yoktur. Benim için durum bu kadar vahim olduğundan ebedi hayatın aranması lüks olmaktan çıkmış bir zaruret halini almıştır.

Akıl laboratuarında insanlık adına evrensel değerleri esas alarak dosyaları imzalayarak vicdanıma yolladım. Vicdanım gerekçelerimi kabul etti. Vicdanımın onayından geçtikten sonra sizlerle paylaşıyorum.

Burada tesbit edilen gerçek: "Hayat akılla birleştiğinde ebedî
lik ihtiyacı belirmektedir.

Şimdi n'olacak. Fikir seyahatim nasıl devam etmeli? Burada yolculuğu bitirerek geri mi dönmeli yoksa ne pahasına olursa olsun devam mı etmeli? En azından benim için artık geri dönüş yok çünki gemileri yakmıştım.

Sonunda ya hakikat vadisini bulacağım ya da öyle bir vadinin sadece bir hayal olduğunu anlayacağım.

Almanlar der ki: "A diyen B de demelidir. Yaşasın mantık silsilesi.

Ne pahasına olursa olsun hakikat bulunmaya değer. İnsanları farklı açılardan izlemeye başladım, dertlerini, neşelerini anlamaya çalıştım ve o dertlere devalar ve tedbirler düşündüm.

İnsanlar çevrelerine alışmak eğilimindedirler. Mesela anne babalarını, eş, çocuk ve akrabalarını; ev bahçe ve hatta kainatlarını severler. İnsanlar yemeyi içmeyi ve eğlenmeyi de severler. Nihayet ölümle birlikte bunların tümünü kaybetme düşüncesi ister istemez insanda bir doğal ihtiyaç meydana getirir. Dünya çapında her dakika ölen insan sayısı bu ihtiyacı gözler önüne sermektedir. Tutarlı bir insan olarak sahte teselliler yerine elimizde olanları kaybetmemek ya da geri alabilmek için gerçekci çare ve çözümler aranmalı bulunmalıdır. Nimetleri elde tutmak ölüm dolayısıyla mümkün olmadığına göre sadece geri kazanmak şıkkı kalıyor geriye.

Ev, araba ya da herhangi birşey almak istediklerinde zarar etmemek için kuruşlarını hesaplarken ve ileride gelmesi kaçınılmaz olan ihtiyarlık için emekli kasasına gençliklerinden itibaren para yatıran insanlar gördüm. Zira sigorta cenneti denilebilecek bir ülkede yaşıyordum. Hayret ettim, hayret ediyorum aynı insanların ihtiyarlıktan bir adım ötedeki ölüm sonrası hayat için yatırım yapmadıklarına. Evet hayret, ibret ve dehşetle izlediğim bir durum. Bu durum insanoğlunun en büyük tezatlarından biridir diye düşünüyorum. İnsan, ölüm sonrası hayatı için en azından ömründe bir defa bir araştırma içine girmelidir. Bu gaflet insanların hayatı sadece beşikle mezar arasında değerlendirdikleri için olsa gerektir.

Bu teorileri somutlaştırmak için farklı insanlara farklı sorular yönelttim. O suallerden bir tanesini örnek olarak burada zikredelim: "1Milyon liralık bir arabayı bir günlüğüne mi yoksa 50 bin liralık arabayı hediye olarak mı almak istersiniz? Hangisini tercih edersiniz" deseler siz ne dersiniz diye sorduğumda cevap olarak: "50 bin liralık arabayı isteriz" dediler" Çünki geçiçilik yüksek değeri aşağı düşürdüğü ve devamlılık ise

değeri yükselttiği için ikinci şıkkı tercih ettiler. Bu mantıkla baktığımızda dünyanın geçiciliği ve ahiretin devamlığı noktasında nereye ne kadar enerji harcamamız gerektiği kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Hatta inancı olmayanların dahi bu kazanma ve kaybetme olasılığı ve orantısı bakımından bu konuda en azından biraz kofa yorması ve araştırması mantıklı olacaktır düşüncesindeyim.

Söylemek istediğimin özü ve özeti o ki: insan kendi menfaati için ebedi hayat araştırmasını yürütmelidir. Eğer insan bunu yapmıyorsa hem kendisi hem sevdikleri için iddia ettiği sevgi ve kaygı ifadeleri boş laftan öte gitmeyecektir. **Zira bir şeyi ciddi sevmek onu kaybetme korkusunu da beraberinde getirir.**

Eğer bu mantıkla seyahatimize devam edecek olursak karşımıza şu satırların olabileceği bir levha çıkmaktadır: *"Ey insan! Seni sen yapan değerler şayet hayatla mümkünse ve o hayatta seni bir gün terk edecekse. O hayatı vermemek eğer zorla elde gidiyorsa tekrar elde etmek yolları aranmıyor ya da araştırılmıyorsa hayatının değerini samimi olarak anlamadığını isbatladın demektir."*

Nitekim tutarlı bir fikir haritası kurmanın ne kadar elzem olduğu anlaşılmaktadır. Benim için insanın ihtiyaçlarını temini kadar doğal ve öncelikli bir şey yoktur, dolayısıyla ebediyet ihtiyacı şimşek gibi gözlerimize çakar dururken bizim kaygısız ve duyarsız kalmamız ancak bizim tutarsızlığımızı göstermektedir. Öyle insanların durumu organları görüp vücudu görmeyen ve harfleri ve kelimeleri okuyup da cümleyi anlamayan gibidir.

Bu konuda konuştuğum insanların bazıları bu gerçeği kabul ederken diğerleri konu değiştirmeyi tercih ettiler. Önceleri naiftim, herkesi benim gibi hakikat sevdalısı bilirdim, zamanla bazılarının sadece gerçek olarak inanmak ve görmek istediklerini, gördüklerini temaşa ettim. Önceleri bu durumu kabullenmek zor da gelse bana zamanla herkesin farklı düşüncelerine kabul göstermesek de saygı göstermek gerektiğini anladım. Kerkes kendisini kandırma özgürlüğüne bile sahiptir dedim. Zaten Kur'ân'da da bu konuda da şöyle denmekteydi:

"DİNDE ZORLAMA YOKTUR."
(BAKARA, 256)

Bu basamağın özeti:

Ebedî hayat araştırması bir lüks değil insanoğlunun en mühim meselesidir.

İKİNCİ BASAMAK

Yaratıcının zorunlu varlığı ve yaratılanların O'na ihtiyacı

İhtiyaçlarımı tesbit etmiş bulundum. Sonsuz ve saadetlibir hayat en büyük hedef, ancak bunları bana verebilecek bir İlah'ın varlığı ne kadar gerçekcidir? Şimdi üzerinde bulunduüumuz ikinci basamakta benimle birlikte araştırırsanız birlikte aradığımız cevapları teşhis ve tesbit edebiliriz.

Bu bölümde yaratıkların Yaratıcı'ya ne kadar muhtaç olduklarını ve Yaradan'ın varlığının sağlıklı akıllar nazarında iki kere iki dört eder kesinliğinden daha kesin olduğunu birlikte değerlendireceğiz inşaallah.

İman'a giden yolda mantıklı ve objektif ilerlemek lazım ki hedefe sağlam varılabilinsin.

Öncelikle bilim alemine seyahat edelim ve oradan en mühim ihtiyaçlarımıza nasıl ulaşabileceğimizi soralım. Oradan işittiğimiz ise "DİNLERE yönelin." O halde dinlere soruyoruz: *"Biz kimiz, nereden geliyoruz, nereye gidiyoruz ve niçin bu dünyaya geldik? Ölümle birlikte hiçliğe giderek yok mu olacağız yoksa ölümden sonra bir hayat var mı?Eğer ölümden sonra yeniden dirilme var ise belki de bu dünya hayatında yapmamız gereken görevler vardır!"*

Dini kitapların hepsi de aynı kaynağa yani Allah'ın varlığına ve birliğine götürürler. Dini kitaplardan biri olan Kur'ân-ı Kerîm hatta gözü

açık olarak alabildiğine araştırıcı bir metotla kendisinin okunmasını ve dolayısıyla Allah'ın mucize ve işaretlerini hem kendimizde hem dışımızdaki varlıklarda araştırmamızı istemektedir.

Kur'ân bizden kör bir teslimyet ve iknasız bir iman istemiyor bilakis aklımızın tamamen kabul ettiği bir imana davet etmekte ve bu nedenle iki yüzden fazla ayetiyle akla ve mantığa hitap etmektedir. Bu nedenle İman'a götüren yol'da adım adım ve dosya dosya belirli bir mantık sistematiği içinde ilerlemek mühimdir. Elde edilen bilgiler sonra birbirine eklenerek resmin tümü görülmeye ve yorumlanmaya çalışılır. Bu yolla elde edilen bir iman miras olarak devir alınan bir iman gibi olmaz, sağlam olur.

Bahsettiğimiz 200'den fazla ayetten birisi şöyle:

"ONLARA NE ZAMAN: 'ALLAH'IN İNDİRDİĞİNE UYUN' DENİLSE: 'BİZ ATALARIMIZI ÜZERİNDE BULDUĞUMUZ YOLA UYUYORUZ' DERLER. YA, ATALARI BİR ŞEYDEN ANLAMIYOR VEYA DOĞRU YOLU BULAMAMIŞ İDİLERSE!"

(BAKARA, 170)

İman'ı miras yoluyla elde edenler ne kendilerini ne başkalarını ikna edebilirler. Zira İMAN'A GÖTÜREN YOL'u gitmediler, fikir çilesi çekmediler ve dolayısıyla delil ve argümanları yok veya eksiktir.

Bir ayet-i celile ile yolumuza devam edelim:

"MUHAKKAK Kİ, GÖKLERİN VE YERİN YARATILIŞINDA, GECE İLE GÜNDÜZÜN BİRBİRİ ARDINDAN GELMESİNDE, İNSANLARA YARAR SAĞLAYAN ŞEYLERLE DENİZLERDE YÜZEN GEMİLERDE, ALLAH'IN GÖKTEN SU İNDİRİP ONUNLA ÖLÜMÜNDEN SONRA YERYÜZÜNÜ DİRİLTMESİNDE VE BÖYLECE ÜZERİNDE BÜTÜN CANLI TÜRLERİNİ YAYMASINDA, RÜZGARLARI ESTİRMESİNDE, GÖK İLE YER ARASINDA DOLAŞTIRILAN BULUTLARI OLUŞTURMASINDA AKIL EDEN BİR TOPLULUK İÇİN AYETLER VARDIR."

(BAKARA, 164)

Başka bir ayet-i kerimede ise şöyle buyurulmaktadır:

"YERİÇİNDE KESİN BİR İMANLA İNANACAKLAR İÇİN İBRETLER VARDIR. KENDİ NEFİSLERİNİZDE DE. GÖRMÜYOR MUSUNUZ?"

(ZÂRİYÂT, 20-21)

"ONLARA, UFUKLARDA VE KENDİ NEFİSLERİNDE AYETLERİMİZİ GÖSTERECEĞİZ Kİ BÖYLECE ONUN HAK OLDUĞU KENDİLERİNE AÇIKÇA BELLİ OLSUN. RABBİNİN HER ŞEYE ŞAHİT OLMASI YETMEZ Mİ?"

(FUSSİLET, 53)

Bütün mahlukat ile insan arasındaki fark akıldır. İslam Dini'ne göre sadece seçim imaknına sahip akıl sahipleri sorumludur. Akıl sahibi olmayanlar emir ve yasakları yerine getirmekle yükümlü değildirler.

Kur'ân öğretisine göre insanlar İslam emir ve yasaklarının uygulamasına geçmeden önce Yaratıcının varlığını mantıklı delillerle kabul etmesi gerekmektedir. İslam'a göre herşeyin yaratıcısı Allah'tır. Dolayısıyla yaratılış mucizesinini de görmek ve tanımak lazım. İslam Dini'ne göre Allah isim ve sıfatlarıyla bilinmesi gerekir. Bütün bunlar akideyle olmalı yani akıl ve kalp birbirleriyle uyum içerisinde bağlanmalıdır, başka bir değimle İç Huzur sağlanmalıdır.

Allah'ın sıfatları dikkate alındığında O'nun kusursuzluğu anlaşıldığı gibi yaratıkların da kusurları bariz olarak gün ışığına çıkmaktadır. Mahlukatın ihtiyaçları ve bu ihtiyaçların karşılanmasında hariçten (dışarıdan) yardım alma durumları Yaradanın varlığına açık işaretlerden biridir. Zira işaret hal diliyle der ki: *"Bu mahlukatı yaratan da yürüten de yaşatan da bir kerim Halıktır."*

İnsan kendisini kainatla kıyasladığında çölde bir kum tanesi kadar olmadığının farkına varır. İnsan kainatın bir parçasıdır. Parça bütünü kuşatamaz. Oykanusu bir göle boşaltmak imkan dışıdır.

"Ey insan! Sen kendini henüz kendi gelişim safhalarını ta sperm halinden

doğumuna ve doğumundan ölümüne kadar tefekkür etsen bu sürecin bir tesadüf olamayacağını kesin kes anlayacaksın. Zira her bir adımda ve durumda binlerce hassas işlevin varlığına ve en hassas ölçülerle ve kontrolle işletildiğine ve devam ettirildiğine şahit olacaksın.

(Bir anekdot: *Kainatın her noktasında birbiriyle kıyaslanabilecek benzerlikler vardır. Çalıştığım firmada yıllardır gözlemlediğim ürenlerden müşteri spesifikasyonuna uygun olan ve olmayan parçalar birlikte banda gelmektedir. Spesifikasyona kriterlerine uyanlar iyi ürünler satış için paketlenirken bozuk ürünler çöpe atılmaktadır. Bu durumu temaşa ederek hemen biz insanlarla bağlantısı kurarak kendime şu soruyu soruyorum: "Biz insanlarda da sistem aynı işlemiyor mu!" Yerküreyi uzaydan izlediğimizde dünya da bir fabrika gibi değerlendirilebilir. İçerisinde sürekli üretilen bir fabrika. Sonra dönerek tekrar soruyorum: "Bu firmadaki ürünler tesadüfen meydana gelmediğine göre ve bilakis bir çok hassas çalışmalar sonucunda oluştuğuna göre içerisinde kıyaslanamayacak kadar çok daha hassasiyet barındıran kainat eczaları hiç tesadüf eseri olabilir mi? Yoksa bütün kainat içindekilerle birlikte bir YÜCE YARADANIN ESERLERİ MİDİR?*

Madem konu "Tesadüf" o halde en azından bizim için bir evrensel kuralı tesbit ederek yerine oturtalım:

Nerede ölçü, hesap (simetri, matematik, geometri), dizayn, sanat ve sistem mevcut ise orada tesadüfün işi olamaz. Çünkü herşey bir nizam, plan ve tasarım gerektirir. Tabiat ise yüce bir güçün nizamı olarak açıklanabilir. Güç ise bir sıfattır ve bir zata ait olmalıdır. O Zat ise herşeye güc yetiren SUBHAN ALLAH'TIR.

Tesadüf prensibi konusuyla bilimsel anlamda meşgul olanlar oldukça zor bir yola girmişlerdir. Zira herşeyin mükemmel bir yapısıyla ve işleviyle karşılaştıklarından bütün şahit olduklarını tesadüfe vermenin imkansızlığına da şahit olmaktadırlar. Buna rağmen herşeyi tesadüfe mal etmek oldukça zor olsa gerek.

Bazıları ise işin zorluğunu ve saçmalığını kabul ederek olayı biraz yumuşatmak adına tabiata havale ediyorlar. Yani "yaratıcı tabiat" demeye

getiriyorlar. Bu aynen "şehirleri haritalar meydana getirdi" demek gibi birşey. Bu da takdir edersiniz ki kabul edilebilir bir görüş değil.

Buna karşın mümin bilim insanları tabiatı Allah tarafından yaratılmış kanunlarla çevrili bir sistem kabul etmektedirler. Olaylar bütüncül anlamda bu zaviyeden değerlendirildiğinde bütün veriler ve sonuçlar mana teşkil etmekte ve hatta bilimsel olarak izah olunma yetisine de sahiptirler. Eğer anlamadıkları bir durum olursa o halde: *"Biz bugün itibariyle karşımızdaki muammayı çözemesek de Allah mutlaka biliyor ve uygun görürse bize de o bilgiyi bir türlü açar"* diye düşünmektedirler.

Bazı çelişkili insanlar da var ki bir taraftan tesadüfe inanırken diğer taraftan at nalı, taş, takı gibi şeylerin şans getirdiğine inanırlar. Allahu Teala'ya inananlar ise olayları Rablerinin yarattığı birer tabiat kanunu olarak görürler. Dolayısıyla eşyadan bağımsız bir tesir beklemezler. Zira o cansızlar ne düşünebilir ne de birşey verebilirler. Hem bilimle uğraşmak aynı zamanda da tesadüfe inanmak çok yaman bir çelişki ve anlaşılmaz bir fenomendir.

Bilim Allah'ın var olduğunu ret mi teyit mi eder?

Bir olayı yüzeysel değerlendirerek inkar etmek basit, ancak isbatlamak o kadar kolay değil. Bir şahıs bir şeyi çok kısa bir zaman diliminde görebilir ve gördüğünü başkalarına da anlatabilir. Şahıs yalan söylüyor olabilir ama bir o kadar da doğruyu söylemiş olma ihtimali var. Yani durum elli-elli.

Bu iddiaya karşı gelenler önce tersini isbat etmek durumundadırlar. Hatta bütün kainatın bütün zaman ve mekanlarını gezerek ve kaydederek iddianın doğru olmadığını isbat edebilir. Aksi takdirde bu mümkün olmayan bir durumdur ve dolayısıyla ciddiye alınması mümkün görülmeyen yüzeysel bir iddia olur. Bilimsel ise asla değildir.

Yaşadıkları toplum içerisinde insanların en akıllı, zeki ve mantıklı olan yüzbinlerce peygamberin (as) Allah'ın varlığından bahsetmeleri ve haber vermeleri göz ardı edilebilecek bir durum değildir.

Günümüzde güncel teknoloji gelişimlerinden habersiz yaşayan insanların bilgisizliği nasıl bu gelişmelerin varlığını yok saydıramazsa, kabulünü ve inancını aklından bağımsız sadece gözünün eline veren insanların körlüğü de en yüce hakikat olan bizzat HAKK TEALA'NIN varlığını örtemez.

Yüzeysel olarak Allah'ın varlığını inkar etmek kolay olabilir, ancak bilimsel olarak mantık yoluyla Allah'ı inkar çok zor hatta mümkün değil diyebiliriz. Maddi varlıklar konusunda tam tersini diyebiliriz. Mesela önümüzde duran bir masayı değerlendirdiğimizde gözlerimiz bir masa görür ancak masayı olabildiğince büyüttüğümüzde masa gözden kaybolur ve onun yerine bir atom okyanusuyla karşı karşıya kalırız. Gözümüzle gördüğümüz masa konusunda yüzeyselden ayrıntıya derinleştikçe görünen şekil yok olur. Allah'ın varlığını araştırdığımızda ise tam tersi bir gerçekle yüzleşiriz. Yüzeyselden ayrıntıya girdikçe Allah'ın varlığı aklımız ve kalbimiz için kesinleşir. Yakînimiz artar. Sonuçta, varlığın her parçasında O Subhan Allah'ın sanatı inkarı mümkün olmayacak şekilde görülür.

Bilim varlıkların özlerinde barındırdıkları mükemmel işlevlerden bahsetmektedir. Sistemle tesadüf yan yana gelemeyeceğine göre zorunlu olarak herşeyi bilen, yaratan, yaşatan ve yürüten yüce bir gücü kabul etmek durumunda kalırız.

Yüzeysel bakış: *Allah'ı inkar etmeyi bir derece mümkün kılabilir ve göze görülen maddeyi de şekil ve renkleriyle var gösterir.*

İlmî bakış: *Allah'ın varlığını zorunlu derecede ısbat eder ve insani duyuların algılarındaki görecelilikten (izafet) bahseder ve açıklığa kavuşturur.*

Allah'ın varlığı rasyonel mi değil mi?

Bazı insanlar dinlerin ve Allah'ın varlığının rasyonel olmadığını iddia ederler. Sözde, ısbat edilemezlermiş de ondanmış. Rasyonel olanlar sadece gözle görünenlerle sınırlanınca gözle görülmeyenler doğal olarak rasyonel olmazlarmış. Mesela ruh, akıl, fikir, sevgi, nefret, hüzün, sevinç vs. görülmedikleri için dolayısıyla varlıkları da şüpheli duruma düşmektedir.

Zira bunlar laboratuarlarda ısbat edilemiyor ve bizzat kendileri değil sadece tesirleri ya da sonuçları görülebiliyor.

Akıl da görünmeyenler arasında olduğuna göre kendisi de rasyonel değil ama neyin rasyonel neyin irasyonel olduğuna karar veriyor. Bu bir çelişki değil midir?

Eşyanın özelliklerini akıl tesbit eder. Demek ki akıl hem maddeye hükmetmektedir hem de mantıklı ve mantıksıza karar merciidir. Görme engelli insanların gözü gören insanları eğittiği malum olaylardandır ama tersi vaki değildir. Aklın şehadeti gözün şehadetinden az değildir. Hukuk, görgü şahitlerini soruşturmanın bir parçası olarak tanır ancak karar mercii olarak kabul etmez. Kararı ise - olayı gözle görmediği halde aklıyla parçaları birleştirerek bir araya getiren - hakime verir. Bu durumda rasyonel olan hangisidir, göz mü akıl mı? Bu halde aklın şahitliği de gözün şahitliği gibi esas alınmalı değil midir hatta güvenilirlik bakımından daha da güçlü değil midir?

Evet, akıl da gözle görülmez ama tanımlama ve karar verme mekanizmasıdır. Akıl gerçi direk görülmüyor ama eserleri görünüyor. Eğer bir akıllı çıkıp da aklı inkar etmeye kalkışsa aklı yine aklıyla inkar edebilir. Aklı inkar eden zaten bütün eşyayı inkar etmiştir. Akıl görülmediği halde onun tanımlamaları bütün algıların merkezidir. Allah'ımızın varlığının delili de böyledir. Gerçi Rabbimizi baş gözümüzle göremeyiz ama gözün görme aleminde her yerde ve her şeyde Allah'ın eserini, sanatını, mührünü ve imzasını görürüz. Allah'ın mutlak varlığını aklımızı sağlıklı kullanarak, zekamızı çalıştırarak mantıklı ve tutarlı, kesintisiz ve bütüncül tefekkür ederek, konu ve olayları baştan sona bağlantılı ve alakalı değerlendirerek analiz ederek Allah'ın varlığını aklımızla görebiliriz.

İsterseniz bilim insanlarını konuşturalım. Fizikçilere, biyologlara, kimyagerlere, hekimlere, astronomlara vs. sorduğumuzda. Meşgul olduğunuz ilim sahalarındaki gözlemlerinizi bize anlatın dediğimizde bize şunu diyorlar: *"Herşey mükemmel bir varlığa ve harika bir işleve sahip." Hepsinin ifadesini alt alta topladığımızda karşımıza devasa bir mucize çıkıyor ve hal diliyle bize şunları söylüyor: "Biz gayet mükemmel yaratılmış*

ve hassas ölçülerle ir işletilen yaratıklarız. Harikulade sistem ve düzenleri haiziz. Bizi yaratan bütün bunlara kadir olan bir Yaratıcıdır. Bizim en küçüğümüz dahi tesadüften gelmedi. Canlıları yaratan kim ise gezegenleri yaratan da O olabilir. Vitamin, ısı ve ışık bahşeden güneşi kim yaratmışsa o nimetlere muhtaç olan canlıları da yaratan ancak ve ancak O Subhanehu ve Teala olabilir. Zira anahtar ve kilit birlikte bir ustaya işaret ederler."

Hem kendimiz hem etrafımızdaki dokunabildiğimiz alem bize bir Yaratıcının varlığından haber vermektedir. Hatta öyle bir yaratış var ki herkes ihtiyacı ve ihtiyacının karşılanmasıyla birlikte yaratılmaktadır, O Yaratıcı hiç şüphesiz Kerim Allah'tır.

Konu o kadar bariz ve net ki hatta en basit örneklerle dahi anlatılabiliyor: *"Yüz tane kart alınız ve 1'den 100'e kadar rakamları kartların üzerine yazınız. Kartları bir kapalı kutunun içerisine koyarak kutuyu sallayınız ve teker teker kartları çıkartınız. 1'den 100'e kadar kartları sırasıyla çekme ihtimali yüzde kaçtır! Ya da bir masa üzerine puzzle parçalarını dökünüz ve puzzle'i tamamlamaya başlayınız. Parçaları doğru sıraya göre çekebilme ihtimali yüzde kaçtır! Bunları yapabilen ancak kainatın ve içindeki mahlukatın tesadüfen meydana geldiklerini iddia edebilir, bu konuda dil oynatabilir ve ağız kıpırdatabilir, aksi halde bir Yaratıcıya inanmayana dahi haddini bilip susmak düşer.*

Göz sanatı, akıl ise Sanatkarı görür.

İslam bakışına göre İMAN önce aklın şubelerinden akarak kalbe inmelidir. Hz. Ali (ra): *"Ben görmediğim Allah'a kulluk yapmam."*..dedi. Hz. Ali (ra) görmekle gözün görmesini değil aklın görmesini kastetmişti.

Yine bir örnek: Anne, baba iki çocuklarıyla birlikte bir elektronik mağazasına giderler. Son teknolojik donanıma sahip televizyonlara bakarlar. Henüz ilk okula giden Hasan ile Zeynep kardeşler karşılarında duran televizyona bakarak onun oluşumu konusunda fikir yürütürler: "Televizyon bu mağaza raflarına nereden gelmektedir. Bunlar ağaçlarda mı yetişir? Topraktan mı çıkar? Tesadüfen mi olur yoksa birisi mi yapar? Çocuklar karşılıklı bu sorulara cevap aramaktalar. O sırada yanlarına bir

uzman gelir ve aileye televizyonun teknik detayları hakkında bilgi verir. Tabii ki anlatılanlardan çocuklarda bir şeyler öğrenirler.

Uzman satıcı yanlarından ayrılır ama çocuklar televizyonun oluşum yolu hakkında fikir yürütmeye devam ederler. Çünki öğrendikçe merakları daha da artmıştır.

Ahmed kızkardeşi Esra'ya der ki: "Bu nasıl mümkün olur ki? Bu aletlerin içince herşey tam miktarıyla var ve tam da lazım olan parçalar? O parçaların var olmaları ve birbirini desteklemeleriyle televisyon işliyor.

Evet Ahmed, benim de merak ettiğim tam da bu nokta. Bu televizyonu kim üretmiş olabilir? Bence tabiat üretmiştir.

Ahmed: O kanıya nasıl vardın?

Esra: Geçenlerde sınıfla hayvanat bahçesine gitmiştik. Hayvanların nasıl var olduklarını sorduğumuzda oradaki görevliler hayvanların tabiat tarafından yaratıldıklarını anlattı. Ben de bu televizyonları o hayvanlarla kıyas ederek o kanıya vardım.

Saçma! Buna inanamam! Anne ve babamıza soralım.

Baba: "Bir şeyin oluşumu hakkında bilgi sahibi olmak istediğimizde onu ayrıntılı olarak araştırmamız gerekir. Araştıracağımız şey eğer basit bir yapıya sahipse mikroskop altına almaya gerek yok ancak kompleks bir yapıya sahipse mutlaka teferruatlı araştırmak lazımdır. Mesela televizyon konusunda yüzeysel bakamayız ve televizyon gibi oldukça hassas teknolojik bir yapıya sahip bir nesneyi tesüdüfe atfedemeyiz. Televizyonun öncelikle mahir bir mühendis tarafından tasarlanması ardından da uzman bir kadro tarafından üretilmesi gerekmektedir.

Babalarının mantıklı izahından sonra çocuklar işin iç yüzünü daha iyi anlamaya başladılar. Gözleriyle karşılarındaki televizyonu görürken akıllarıyla üreticisini görmeye başladılar.

Bir TV aygıtna baktığımızda ne görürüz? Gözlerimiz televizyonu aklımız ise üreticisini görür. Biz yetişkinler Televizyon üreticisinin TV ile birlikte bir de Kulanım Kılavuzu verdiğini biliriz.

Tabiat hakkında da birşey demek isteriz: "Tabiat Yaradanın kanunudur, bırakın orada kalsın, kanuna hakimlik vermeyin. Bu sadace dini bakımdan değil bilimsel açıdan da sakıncalı bir görüş.

Eğer bir nesnenin harikalığını kabul edersek zorunlu olarak tasarım ve üreticisini de kabul etmek durumundayız, eğer üreticisini kabul etmek istemezsek o ince ve sistemli işleve sahip sanatı da inkar ederek yok saymak zorundayız. Yoksa üçüncü bir seçenek mi var?

Herşey bir Yaratıcıyı işaret eder

Bir bedevî çölde göklerin ve yerlerin yaratılışı hakkında tefekkür ederken kendi usul ve üslubunca şunları söyledi: ***"Ayak izleri yayaların gezdiğini işaret eder, devenin dışkısı ise devenin oradan geçtiği haber verir."*** Ve şöyle devam etti: ***"Direksiz sema ve yayılmış (yaşam için hazırlanmış) arz. Bunlar herşeye kadir olan bir Yaratıcının varlığını göstermez mi?***

Her delili, ibreti ve hikmeti bir kenara bırakarak sadece bedevî kadar düşünsek Halık'ın varlığını akıl yoluyla görebiliriz.

Kur'ân ikiyüzden fazla ayetiyle bizden akıl vasıtasıyla kendi öz irademizle dini ve imanı seçmemizi ve imanımızı olgunlaştırmamızı istemektedir. Önceden de ifade ettiğimiz gibi içerisinde yüksek teknolojik özellikleri haiz bir aygıt gördüğümüzde zorunlu olarak, istesek de istemesek de onun tasarımcısının, mucidinin, üreticisinin varlığını kabul etmekteyiz. O enstrumanın üreticisi ürettiği aygıtın zayıf tarafını da güçlü tarafını da en iyi şeklilde bilmektedir ve o bilgi doğrultusunda enstrumanla birlikte bir de Kulanma Kılavuzu vermektedir. Kur'ân-ı Kerim Allah tarafından kullarına verilen bir nevi Kullanım Kılavuzu'dur. Hayatımızı verilen o Kılavuza göre uyarladığımızda dünya ve ahiret saadetine ermemize hiçbir engel kalmamaktadır.

Çok da fazla örnek vermeye gerek yok. Fezayı, galaksi ve yıldızları, ya da bir proteynin veya molekülün oluşumu hakkında düşünmek dahi bütün bunların tesadüfen olamayacağı gerçeğini gözler önüne sermeye yeterlidir. Mikro alemden makro aleme kadar herbir nesnenin yapı ve işlevini konu uzmanları daha teferruatlı bilmektedir. Bunlar belirli sistemler doğrultusunda işletilmektedirler. Biz yaratıkların değişmez kanunu ve ortak paydamız şudur ki her bir işleyenden bahsedildiğinde illa ki bir işleteni de var saymak zorundayız.

Allah birtek İlah'tır

İlah ancak bir tek olabilir, eğer birden fazla olsaydı istekler ve tercihler de birden fazlı olurdu. İlah birden fazla olsaydı mahlukatta kaos olurdu. Bir devlete bir başbakan, bir köye ancak bir muhtar ve bir gemiye ancak bir kaptan olur. Eğer birden fazla olursa düzen bozulur, hiçbir iş yürümez. Kur'ân'da Allah yanında başka bir ilah olamayacağı şöyle ifade edilmektedir:

> "ALLAH KENDİNDEN BAŞKA İLAH OLMADIĞINA ŞAHİTLİK ETTİ; MELEKLER VE İLİM SAHİPLERİ DE ADALET ÜZERE HAREKET EDEREK ALLAH'TAN BAŞKA İLAH OLMADIĞINA ŞAHİTLİK ETTİLER. YÜCE VE HİKMET SAHİBİ OLAN ALLAH'TAN BAŞKA İLAH YOKTUR."
>
> (ÂL-İ İMRÂN, 3/18)

Kainattaki ahenk apaçık ortadayken birden fazla ilah nasıl düşünülebilir? Herkes ve herşeyin kendisine muhtaç olduğu Allah herşeyi yaratmış ve herşeyi her yönüyle bilen İlah'tır. O kusursuz Subhan'dır ve kemal sahibi Sultan'dır.

Uzun bir yolculuktan sonra bir özet çıkartacak olursak tefekkür sonucu akıl ve mantık yoluyla Yaradana sevk edildiğimizi söyleyebiliriz.

Henüz kainatı kavrayamamışken kainatın Rabbi'ni nasıl kavraya biliriz! Henüz kendimizi kavrayamamışken kainatı nasıl kavraya bilirirz! İnsan bir bütün olarak kendisini bilimsel anlamda keşfedememişken iddiası ne

olabilir ki? İnsan Rabbini ancak O'nun bildirdiği kadar bilebilir. Bu da O'nun gönderdiği vahiyle olabilir.

İkinci basamağın sonucu

Bu basamakta herşeyin belirli sistemle işlediğini gördük. Bu gerçek bize herşeyin bir ilim ve güç tarafından meydana geldiğini gösterdi. İlim ve güç ise birer sıfat olduklarından bir Zat'a muhtaçtırlar. O Zat ise kendisini Allah olarak tanımlıyor ve tanıtıyor. Mantık icabı O Allah yaratılanların en kompleksi ve zekisi olan insanla iletişime geçmeli değilmiydi? Peki bu vaki mi? Allah insanlara sürekli peygamberlerini ve kutsal kitaplarını yollamıştır? Üçüncü basamakta bu konuyu biraz daha irdeleyeceğiz.

ÜÇÜNCÜ BASAMAK

Yaradanın 'Kullanma Kılavuzu' ve onları getiren elçiler (as).

Bu bölümde, Yaradan tarafından yollanmış Kullanım Kılavuzları (Kitaplar ve Sahifeler) ve o'nları getiren nebi ve rasuller ile alakalı konuyu ele alacağız. Zira herkese dünya ve ahiret saadeti için lazım gelen bir kanun, düzen ve nizam kitabı gerekmektedir.

Bir çocuk belirli yaşa geldiğinde kafasında bazı sorular şekillenir. Mesela: *"Ben kimim, nereden geldim ve nereye gideceğim? Benimle diğer varlıklar arasındaki alaka ve hukuk nedir? Niçin öleceğim? Öldükten sonra nereye gideceğim?"* Bu tür sualleri yaratıklar değil ancak Yaradan cevaplayabilir.

Bir mühendis bir aygıt icat etse, onu geliştirse ve nihayet üretse o teknik aparatı proğramlıdığını kimseden öğrenmemize gerek yoktur. Onu zaten herkes varsayar. Bütün fonksiyonlarını, tamirini ve bakımını en ufak ayrıntısına kadar tanımlar. Aparatın üreticisi mutlaka aygıtın yanında bir kullanma kılavuzu verecektir. La teşbih ve la temsil Allahu teala da yarattığı mahlukatı bütünüyle bildiği için sürekli peygamberleriyle (as) Kullanma Kılavuzları göndermiştir. Yoksa mahlukatın irade sahibi olan insan cinsi ne yapardı? Mahlukatı ve kendilerini yanlış kullanır; bilgisizce

yönlendiririlerdi. Bu kadar Kullanım Kılavuzlarına rağmen insanoğlu ekseriyetle o kılavuzlara uymamış ve uymamaktadırlar.

Yaradanın Kullanım Kılavuzu nasıl birşeydir?

Bütün yaratılmışlar içinde sadece biz insanlar ve cinler irade sahibidir. Bu nedenle bize Yaradanımız tarafından bir nizam ve intizam sistemi lazımdır. Başka yaratıklarda durum farklı. Zira onlar karar verme, seçim yapma yetisine sahip değildirler. Bu yüzden Rableri tarafından sevk olunurlar. Örneğin arılar bilindikleri günden bugüne kadar altıgen prizma şeklinde kovan yaparlar. Bunun nedeni onların tekamülle gelişen yaratıklar olmayışları. Ta baştan yaratıldıkları gayeye uygun donanıma kavuşturulmuşlardı. İnsanların tekamül yoluyla terakki etmeleri serbest seçim hakkına sahip olduklarının kanıtıdır.

Allah herşeyi insana hizmet etmesi için insanı ise kendisine kulluk yapması için yaratmıştır. Allah mahlukatından istifade etmez ancak mahlukat Allah'tan istifade eder; faydalanır.

Konuya böyle bakıldığında suyun, havanın, toprağın, meyvelerin vesaire insana apaçık hizmedt ettikleri görülür. Öyle ki insanların bütün ihtiyaçları bu şekilde karşılanır ve insan kendisini Rabbinin ibadetine istihdam eder ya da edebilir.

İnsanların sayısınca bu dünyada fikirler, huylar ve akıllar var. Hepside kendi hedeflerine ulaşmayı arzular. Bunlardan her biri kendi yolunda hedefine doğru ilerlerken yolları birbirleriyle kesişir ve dolayısiyle çatışırlar. Herkes kendi doğrusunu ve kendi arzusunu dayatmaya çalışır ve fakat insan hem ego merkezli düşündüğünden hem düşüncesinin nakıslıüından dolayı çözüm üretemez. Fesad ve zulüm kaçınılmaz olur. Milyarlarca insanın bu durumda kaosa sürüklenmemeleri için Yaradan tarafından gönderilen bir kanun, bir kural, bir nizam, bir intizam, bir düzen, bir sistem, bir plan, bir dizayn'a ihtiyaçları var. Ancak bu şekilde milyarlarca kafalar ve kalpler bir arada huzur ve uzlaşı içinde yaşamlarını sürdüre bilirler.

Akla gelen sorular tabiatiyle yanıt beklerler. Mesela:

Ben kimim?
Nereden geldim?
Ölümden sonra nereye gideceğim?

Bütün bu N'li soruların cevablarını vererek kalpleri ve akılları tatmin etmek elzemdir. İkinci basamakta anlattığımız gibi akıl ve kalbi birbirine tatmin ile bağlayarak ukde ya da akide oluşturmak gerekir. Bu bağlantıdan iman zuhur eder. Bütün canlılarla insan arasındaki fark tam da bu nokta, yani akılla kalbin arasındaki mutabakat.

Kullanım Kılavuzuna geri dönecek olur isek: Bütün insanlar Yaradanın gönderdiği nizama tabi olsalar bunca fesad ve zulüm kesinlikle olmaz. En azından bu kadar olmaz. İnsanlar barış ve güven içinde yaşarlardı. Daha da önemlisi insanların ölüm sonrası hayatları için hazırlık yapmalarıdır. Herkes hem kendilerine hem başkalarına faydalı olmaya gayret sarfederlerdi.

Aidiyete olan eğilimimiz

İnsanların ekseriyeti reşit yaşa geldiğinde bir din aidiyeti ihtiyacını hisseder. İnsan bu arayışında eğer doğru dini bulamazsa kendisini herhangi bir inanç sistemi içerisinde bulur. İnsanoğlu fıtratından gelen sorulara doğru ve mukni cevaplar bulamazlarsa icad edilmiş herhangi bir sahte ilaha kul olur. Tarih bunun şahididir. Bu suretle putperestlik, güneşe, aya, ateşe ve putlara tapınmalar başlamıştır. Ömer ibnu-l Hattab (ra) henüz İslam ile şereflenmezden evvel hurmalardan putlar yaparak tapındıklarını ve fakat acıktıklarında ise o figürlerden parçalar kopartarak yediklerini anlatmıştır: "Bu nasıl birşey? Kendi ellerimle bir ilah yapıyor ve acıktığımda ise onu yiyorum." Diyerek hayretini ifade etmiştir.

Allah'ın Kullanma Kılavuzuna nasıl ulaşabiliriz?

Burada peygamberlik müessesesi devreye girer. Yaradanın insanlara

bizzat gelerek bilgilendirmesi O'nun şanına yakışmaz. Tabi ki dilerse bunu yapar ama O alemlerden ganîdir.

Büyük iş verenler dahi işçilerine maaşlarını kendisi dağıtmaz; bu iş için aldığı memurlar dağıtır. Bu nedenle alemlerin Rabbi Allah her zaman çeşitli toplumlara elçilerini göndererek hidayet yolunu göstermiştir. Son elçi olarak da Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi göndermiştir.

Son Peygamber

Hz. Muhammed (sas) niçin son peygamber ve Allah cenab-ı Ahmed (sas)'den sonra niçin peygamber göndermemiştir.

Bu konuyu bir izah etme girişimi: Önceleri iletişim imkanları şimdiki gibi çok değildi, yani bu günkü gibi teknolojik imkanlar yoktu. İnsanlar ne telefon, ne internet, ne de e-Mail imkanlarına sahiptiler. Bu nedenle Allah küçük küçük kavimlere dahi peygamberlerini (as) yolluyordu. Hatta bazen bir kavme birkaç tane peygamber gönderiyordu. Mühim olan İlahî mesajın insanlara ulaştırılmasıydı. Allah her zamanın ve mekanın durumlarını en iyi bilendir. Hiç şüphesiz Muhammed (sas)'den sonra ki teknolojik gelişimleri de biliyordu. Bu nedenle Muhammed (sas)'den sonra herhangi bir elçinin gönderilmesine gerek kalmamıştı ve bu nedenle de gönderilmedi.

Önceki peygamberler (as) ve dinleri İslam için bir hazırlıktı. İslam, kamil ve mükemmel bir nizam olarak insanlara Rableri tarafından gönderildi. Tarih bize Rasulullah (sas)'ın sevgili ashabının (ra) Allah hepsinden razı olsun, ta İran'a, Anadolu'ya, İstanbul'a, Kıbrıs'a ve daha nice nice diyarlara göç ederek İslam'ı tebliğ ettiklerini bildirmektedir. Gün geçtikçe artan gemi seyahatleri, kervan yolculukları ve deniz aşırı ve kıtalar arası ticaret, milletler arası iletişimi kolaylaştırdı. 18. yüz yılda raylı sistemim icadı daha sonra geliştirilen otomobil, uçak, radio, televizyon ve nihayet internetin keşfi iletişimi kolaylaştırmıştır. Bu iletişim imkanları sebebiyle İlahî mesajın ulaşması sağlanınca Muhammed (sas)'den sonra peygamber gönderilme ihtiyacı da zaten kalmamıştır.

İnsanlara örnek olabilmeleri için peygamberler (as) insanlar arasından seçilmişlerdir. Eğer Allahu teala peygamberlerini (as) meleklerden seçerek gönderseydi, farklı yetenek ve meziyetlerden dolayı onların getirdikleri tebliğe uyulamayacağını bahane edeceklerdi.

Nebilerin (as) görevlerinden birisi de Allah'ın emir ve yasaklarını en önce kendileri pratikte uygulayarak yapılabilirliğini göstermektir. Bununla beraber insanın kendi cinsinden olan yaratıklara ünsiyet kesbetmeleri daha kolay ve mümkündür.

Peygamberler (as) kendiliklerinden birşey getirmedikleri dolayısiyle mesajları Allah'tan olduğu için onlara itirazsız itaat lazım gelmektedir.

Bir peygamber nasıl tanınır?

Herkes peygamber olduğunu iddia edebilir. Bu iş o kadar da kolay olmasa gerektir. Her peygamber nübüvvetinin (peygamberliğinin) isbatı için belirli mucizelerle donatılmıştır. O mucizeler her insan tarafından anlaşılır mahiyettedir.

Mucizeler gönderildikleri toplumların revaçta tuttuğu gelişmeler biçiminde ve onlara galabe eder mahiyette verilegelmişlerdir. İlmî, tıbbî ve teknojik gelişimler bunların başlıcalarıdır. Aslında bu İlahî metot insanların vahye uymalarını kolaylaştırıcı mahiyettedir. *"Madem ki krallar, bilim insanları, devletler bu ilim veya bilim dalında bütün imkanlarıyla buraya kadar gelmiş ve birtek kişi olan peygamber tek başına o doruktaki seviyeye galebe çalıyor o halde bu durum o insanın işi olamaz, olsa olsa o insan ancak herşeye gücü yeten Allah'ın bir elçisi olabilir"* diyerek tebliğ davetine icabet etmesi kolaylaşıyor. Birkaç örnekle sözümüzü somutlaştıralım.

Musa Peygamber (as)

Musa (as)'nın gönderildiği kavm yani Firavun/ Mısırlılar kimya, sihir ve tıb alanlarında gayet gelişmişlerdi. Egypten zaten eski Mısır dilinde kimya anlamına gelmektedir. Üç branşın ortak paydası "değiştirmek

reaksiyonu"dur. Nitekim Musa (as)'nın mucizeleri ile bu konuların irtibatlarını aydınlatmaya çalışalım:

Sihirle ilgili mucize

Firavun'un sihirbazlarıyla Musa (as) duelloya başlar başlamaz sihirbazlar Musa (as)'nın sergilediklerinin sihirle alakası olmadığını hemen anladılar. Zira mesleklerinin sınırlarını iyi bilmekteydiler. Dolayısıyla:

"SİHİRBAZLAR HEMEN SECDE EDEREK YERE KAPANDILAR. «ALEMLERİN RABBİNE, MUSA VE HARUN'UN RABBİNE İNANDİK» DEDİLER."

(ŞUARA, 46-48)

Bir konu hakkında fikir ya da hüküm vermeden önce bir konu uzmanının fikrini almak gerekir. Bir hastalık teşhisinde alan uzmanı bir hekimin fikrine baş vurulur bir fizikçinn ya da germanistin değil. O halde sihirbazların sözlerine uysaydı firavun kurtulacaktı ama uymadı.

Firavun, sihirbazları çarprazlama yani sağ kol sol bacak veya sol kol sağ bacak kestireceğini söylemesine rağmen sihirbazlar, kolları ve bacakları yaradanı bulunca firavuna itaat etmeyerek imanlarında sebat ettiler.

Tıp ile ilgili mucize

Musa aleyhisselamın ta bebekliğinden beri sağ elinde yanık izleri vardı. O yanıklar hiçbir ilaçla geçmemişti. Firavun'un karşısına çıktığında Musa (as) Allah tarafından bir mucize olarak iyileşmiş elini gösterdi.

Bir diğer tıbbi mucize ise Musa (as)'nın dilinin düzelmesiydi. Musa (as) firavun ve halkı arasında yetiştiği için onun dilindeki peltekliği biliyorlardı. Peygamber olarak aralarına geldiğinde bütün harfleri, kelimeleri ve cümleleri düzgün ifade etmesi onlara gösterilmiş bir mucizeydi.

Kimya ile ilgili mucize

Musa (as) mucize olarak suyu kana dönüştürmüştü. Eski Mısırlılar kanı tekrar suya çeviremediler.

Musa (as) mucize olarak kavmiyle birlikte denizi yararak karşıya geçmiş, firavun ve ordusu ise denizde boğulmuştur.

Bütün bunlar Musa (as)'nın karşıtlarına mucize yardımıyla üstün geldiğini göstermkte bu durum da onun (as) peygam olduğunun en bariz kanıtıdır.

İsa Peygamber (as)

İsa (as) da da durum farklı değildi. Onun zamanında da insanlar özellikle de israil oğulları tıpda oldukça gelişmişlerdi. İsa (as)'nın doğumu dahi mucizeydi.

O babasız olarak sadece anneden oldu. Peygamber olarak körleri görür hale getirmişti. Bu ise tıb için imkansızdı.

Cilt hastalıklarından muzdarip olan insanlar tıbdan çare bulamazlarken İsa peygamber (as) onları o hastalıktan da kurtarmıştı.

Muhammad Peygamber (sas)

Her peygamber belirli özelliklerle belirli kavimlere gönderilmiştir. Bu özellik sadece Peygamber efendimiz Muhammed (sas)'de farklılık arzetmektedir. O (sas) öyle bir mucizeyle gelmiştir ki bütün zaman ve mekanlar ve onların halkları için geçerli ve aktif bir mucize.

İlk önceleri o mucize Efendimiz'in (sas) zamanında yaşayan Araplara bir mucizeydi. Zira Araplar hitabette çok ileri derecedeydiler. Hatta her yıl Mekke'de şiir ve söz yarışmaları yaparlar, kazanan ilk yedi derece alır, altın mürekkeple yazılır ve Kabe duvarlarına asılırdı.

Söz ve hitabette o derece gelişmelerinin bir nedeni de joğrafi özelliklerden dolayıdır. Çünki o bölgede ne tarımla ne başka birşeyle ilgilenilebilir,

yapılacak en uygun iş söz ustalığı.

Kur'ân Arapça nazil oldu. Kur'ân'ın mucizelerinden birisi de ezici hitabet sanatı. Bu nedenle hitabet de en gelişmiş lisan olan Arapça dilinde gelmiştir. Hitabet konusunda insan tarafından yapılabilecek kadarını zaten Araplar yapmıştır. Kur'ân hitabeti karşısında ezik düşen Arap muhalifler zaten Kur'ân'ın hitabet konusundaki mucizesini istemyerek de olsa tescillemişlerdir.

Bu nedenle Kur'ân ilk etapda Araplara hitab edecek sonra ta kıyamete kadar bütün dünya halklarına mucize olduğunu her bakımdan söyleyecekti ve söyledi ve söyleyecektir.

Kur'ân mucizesi

Kur'ân mucizelerini öncelikle iki sınıfa ayırmak mümkündür.

a) Kelam mucizesi
b) İçerik mucizesi

Lisan ile alakalı mucizesi Arapça bilenleri kapsamaktayken içeriksel mucize bilim dallarını kapsadığından bütün insanları kapsamaktadır. Mesela: yönetim bilimi, astronomi, ekonomi, ticaret, fizik, psikoloji, biyoloji bilimini, insanın ta sperm halinden doğup büyüme ve ardından yaşlanma ve nihayet ölümünü ve ölüm sonrası hayatını da olmak üzere toplusal hayattaki ahlak kurallarını; insana, hayvana ve hatta doğaya karşı olması gereken davranış kurallarını belirlemiştir.

Eğitim penceresinden baktığımızda Kur'ân'ın insanın şahsını ve toplumsal hayatını ilgilendiren gerekli bilgiler sunduğunu görmekteyiz. Kutsal kitaplar içerisinde bu özelliğe sadece Kur'ân sahiptir.

Önceki kutsal kitaplar sadece belirli kavimlere hitap ettikleri için kuralları az ve sınırlıydı, dolayısıyla evrensel değillerdi. Mucize ve hikmet dolu olmalarına rağmen Kur'ân gibi hayatın her alanına yön vermiyorlar ve ayrıntıya girmiyorlardı. Zaten gönderilme gerekçeleri de öyle olmalarını

gerektirmiyorlardı, zira belirli kavim ve bölgelere gönderilmişlerdi.

Son Peygamber (sas) öyle bir Kitapla gelmeliydi ki kıyamete kadar her konu hakkında sözü, her soru hakkında cevabı olmalıydı. Hayatın bütün yönlerini kapsayacak ilim içeren ve her bakımdan daimi mucize vasfına sahip bir nizam ve bir intizam Kitabı olmalıydı. Elimizle tutabildiğimiz, gözümüzle görebildiğimiz o mucize Kitap, mahlukatın Rabbi tarafından gönderilmiş muazzam bir Kulanım Kılavuzu ve emsalisiz bir mucizedir.

Dördüncü Basamak

Kur'ân'a Allah Kelamı ve Muhammed (sas)'e Allah peygamberi olarak inanmak

Bu bölümde Kur'ân'ı Kerim'in Allah'ın Kitabı ve Muhammed sallallahu teala aleyhi ve sellem'in de Peygamberlik zincirinin son halkası olduğu konusunu işleyeceğiz.

Öncelikle Kur'ân-ı Kerim'in orijinalinin Arapça olduğunun altını çizmek gerek. Namazlarda farz olan kıraat bölümünde Kur'ân'ı Arapça okumak şart. Namaz dışında da mümkün mertebe Arapça okumak efdaldir ancak insanlar kendi lisanlarında da okumaları gerekmektedir. Nihayetinde Kur'ân hangi dilde okunursa okunsun mutlaka sevaptır, çünki ibadettir.

Kur'ân'ın meydana gelmesinde üç ihtimal vardır:

1) Kur'ân Allah tarafından vahyedilmiştir.
2) Kur'ân'ı Kerim Muhammed (sas) tarafından yazılmıştır.
3) Kur'ân'ı Araplar yazmıştır.

Şimdi de bu üç ihtimali yakından izleyelim. Kesin gerçek şu ki Kur'ân'ı Arap olmayanlar yazmadı. Gerçi tarih ve edebiyat bilimleri bize Arapların hitabet sanatında en üst seviyelerde olduklarını ifade etmekte olsalar da Kur'ân'ın karşısında aciz kaldıklarını da en yüksek sesle haykırmaktalar. Kur'ân'ın en küçük suresine benzer bir sure getirmekten dahi aciz kalmışlardır. Bu konuda Müslim ve gayr-i Müslim uzmanlar

hemfikirler. Kur'ân-ı Kerim çok yönden mucize içermeketedir. O mucizeler birbirlerini ahenk içerisinde desteklemektedirler. Kur'ân hem hitabet sanatıyla hem içerik bakımından karşı durulmaz güç sahibi olan Allah'ın mucizesi olduğunu her bakımdan göstermektedir.

Birkaç örnek verecek olursak: Kur'ân-ı Kerim insanın oluşum sürecini ta meni halinden başlayarak ölüm ve ahiretteki haline kadar anlatmaktadır. Rüzgarların bitki aşılama işinde sevk ve istihdam edildiği, tarım, ekonomi, astronomi, ahlak kısacası hayat, ölüm ve ölüm ötesi bütün muhim konuların ve soruların yanıtlarını bulmak mümkündür.

Kur'ân'da soyut soruların dahi somut cevaplarını bulmak mümkündür.

Mesela, Kur'ân bin dörtyüz küsür yıl önce o zamanın insanının bilmesi mümkün olmayan konulardan bahsetmiştir. O konular bugünkü (gelişmiş) bilimsel tesbitlerle örtüşen konular. Bu mevzuyu samimiyet şartıyla araştıranlar Kur'ân'ın gerçekliğinden mutlaka emin ve ikna olacaklardır. Böylelikle Kur'ân'da geçen somut olaylar mucize vasfıyla soyut olanlara bir teminat oluşturmaktadırlar. Değişik bir ifadeyle: Görünen mucizler görünmeyen varlıkların var olduklarını isbatlayacaklardır. Mesela, melekler görülmez, ahiret; cennet ve cehennem burada görülmezler. Önceki kitaplar ve peygamberlerin varlıkları, kaza ve kader bugün itibarıyla görülmezler. Ancak Kur'ân'ın elle tutulur ve gözle görülür mucizeleri görülmeyenlerine teminat teşkil ederler.

Bir ressamın sadece bir tane resmini görmemiz o ressamın sanatının sadece o resimle sınırlı olduğunu düşündürtmez. Onun çok sayıda başka başka resimleri olduğunu bize söylediklerinde "hayır biz görmedik o halde yoktur" demek hiç de mantıklı değildir. Bilakis bunu yapan daha nicelerini de yapmaya kadirdir diye düşünürüz. Gördüğümüz sanat eseri görmediklerimizin teminatıdır. Kur'ân-ı Kerim'in her harfi, kelimesi, ayeti, suresi ve Kitabın bütünü mutlak surette mucizedir.

Kur'ân'ın ilmî mucizelerinden birkaç örnek:

- İnsanın gelişimi: **Sure, 22/5, sure, 23/12-16, sure 39/6**

- Genişleyen evren: **Sure 51/47**
- Zamanın göreceliliği: **Sure 22/47, sure 32/5, sure 70/4 ve sure 112-114**
- Su – Hayatın kaynağı: **Sure 21/30, sure 24/45)**
- Okyanuslardaki gizli sınırlar: **Sura 28/53-54, sure 55/19-21**
- Parmak uçlarının tanımlamadaki rolü: **Sure 75/4**

Kur'ân-Kerim mükemmel bir nizam ve harika bir intizam sunar. Bu sahada inceleme yapan herkese bu gerçek kendisini gösterir. Tekrar Arap'lara dönecek olursak Kur'ân'ı Arapların yazmış olması imkan ve ihtimal dışıdır.

Şimdi de Kur'ân'ın Muhammed (sas) tarafından yazılmadığını ısbatlamaya çalışacağım.

Yaklaşık 23yıl hem Kur'ân ayetleri hem Muhammed (sas)'e ait sözler (hadisler) aynı dilden telaffuz edilmişti. Muhammed (sas) Efendimiz vefatından önce bütün Kur'ân'ı sure - sure, ayet - ayet, her kelime ve harfini kontrol ve tetkik etmişti. Kur'ân o gün nasılsa bugün dahi hiç değişmemiş ve aynı kalmıştır. Allah Kur'ân'ı her türlü değişimden korumuştur. Kur'ân'ı Kerim hem değişik malzemeler üzerine yazılmış hem bazı sahabiler (ra) tarafından ezberlenmişti.

Peygamberimizin (sas) sözleri Kur'ân'dan ayrı olarak zaptedildi. İslam'ın iki ana kaynağı vardır: Kur'ân ve Sünnet. Sünnet deyince Peygamberimizin (sas) dedikleri, yaptıkları ve ikrar ettikleri yani karşı çıkmadığı ve men etmediği şeyler anlaşılmaktadır. O iki değer yani Kur'an ve Sünnet mukayese edildiğinde birbirlerinden farkları apaçık görülmektedir.

Kur'an'ın ilk yıllarında indirilen ayetlerle son yıllarındaki ayetleri yani 20 yıl birbirinden zaman mesafeli ayetler okunduğunda aynı söz karakteri ve stiline sahip oldukları görülmektedir. Hadisler için de aynısını söylemek mümkündür. Hadisler söz bakımından insan kelamı olmakla beraber yine de içerik bakımından mucize özelliği taşırlar.

Peygamberimiz Muhammed (sas) buyurdu ki:

"YEMEĞİN BEREKETİ, YEMEKTEN ÖNCE VE SONRA ELLERİN YIKANMASINDADIR."

(TİRMİZİ, AT'İME 39, EBU DAVUD AT'İME, 11)

Ellerde ve tırnak aralarında hastalık kaynakları olan bakteriler cirit akmaktadırlar. Bu gerçek ise 1436 yıl önce bilinmemekteydi. Demek ki bu bildiri ancak mucize kabilinden bir bildiridir.

Başka bir hadis-i şerifte ise Efendimiz şöyle buıyurmuştur:

"ŞU KARA TANEDE (ÇÖREK OTU) ÖLÜMDEN BAŞKA HER DERDE DEVA VARDIR."

(BUHARİ, TIB 7, MUSLİM, SELAM 88)

2006 yılında bir Alman gazetesinde Muhammed (sas)'in çörekotu hakkındaki bir hadis-i şerifi konu edilmişti.

Muhammed (sas) bir defasında Kudus'ün fethedileceğini ve ardından bir salgın hastalığın çıkacağını haber vermişti. Muhammed (asv)'ın vefatından sonra hz. Ömer ibn-i Hattâb (ra) Kudüs'ü fethinin akabinde Kudü'e yakın bir köyde salgın hastalık çıkmıştır. Heba'dan 70.000 kişi ölmüştür. Bu olay sevgili Peygamberimizin (sallallahu aleyhi vesellem) önceden haber verdiği birçok olaylardan iki tanesi.

Rasulullah (aleyhisselatu vesselam) ashabından birileriyle otururken bazen aniden konuşmaya başlardı. Ashabı O'nun (sas) söylediği sözlerin Kur'an'a mı mahsus yoksa kendi sözleri mi olduğunu hemencecik söz karakterinden anlarlardı.

Muhammed (sas) çevresindeki insanlara eğer rol yapıyor olsaydı, 23 yıl içinde illa Kur'an'a ait sözlerle hadislere ait sözleri birbirine karıştırırdı. Böyle bir durum vaki değildir.

Efendimiz (sas) 23 sene belirli zamanlarda vahyedilen Kur'an ayetlerini insanlara tebliğ ediyor ve yine aynı zaman dilimlerinde kendisine ait olan

sözlerini (hadis) ifade ediyordu. Bu iki kaynaktan ileride bir tane 600 küsür sayfalık bir Kitap ve ikincisi olarak da hadis külliyatı meydana gelmiştir. Bunun ısbatı nedir? İslam bilginlerinin yanısıra bu konuyu şarkıyatçı dediğimiz gayr-ı Müslim araştırmacılar da enine boyuna araştırmışlardır. Kur'an'ı Kerim ve binlerce hadis-i şerifleri karşılaştırmalı mukayese ettiklerinde şu kanıya varmışlar: *"Kim eğer Kur'an'ı söylemişse hadisileri söyleyen o değildir. İkisi de farklı kaynaklardan gelmiştir. Aralarında bariz karakter farkı var."* Kesin olan şu iki ikisi de Muhammed (sas)'in dilinden ifade edilmişlerdir. Bu nedenle Mülümanlar Muhammed (sas)'in Kur'an'ı kendisinin yazmadığına, bilakis Allah kelamını aktardığına; kendisinin ise sadece bir aracı olduğuna inanırlar.

Demek ki Kur'an ne Araplar tarafından ne de Muhammed (sas) tarafından üretilmiştir. Zaten Muhammed (sas) de Arap olduğuna göre Araplar hakkındaki hüküm O'nun (sas) için de geçerlidir.

O halde Kur'an'ın kaynağı başka olmalı! Evet Kur'an-ı Kerim Allahu Teala tarafından Muhammed (sas)'e vahyedilmiştir. Mülümanlar için O yüce ve mucize Kitap her türlü şüpheden uzak; değişmekten ve değiştirilmekten emin, orijinal ve bizzat Allah tarafından korunma altındadır.

Şimdi de dördüncü basamağın ikinci konusunu analiz edeceğiz. Rasulullah Muhammed (sas)'in Peygamberliği konusunu. Muhammed'in bir peygamber olma olasılığı ne kadardır?

Kur'an'ın bir insan sözü olmayışı gerçeği ve dolayısıyla Yaradan tarafından gönderilmiş olması aynı zamanda Muhammed (sas)'in bir peygamber olduğunun kanıtıdır. Sadece peygamberler (as) Allah'ın kutsal kitaplarını halka getirmekle görevlidirler. Muhammed (sas) peygamberliğinden önce dahi dost ve düşmanları tarafından **"Muhammedu-l-emîn"** sıfatıyla anılmaktaydı. O'nun (sas) ahlak ve karakterinden hiç kimsenin süphesi yoktu, ancak bazılarının O'nun peygamberliği ile takıntıları vardı. Yani Muhammed (sas)'e karşı çıkanlar Allah'ın emirlerine uymak istemeyenlerdi.

Michael H. Hart isimli yazar: "The 100: A Ranking of the Most Influential

Persons in History." "Tarihte en etkin 100 şahıs." O kitapta yazar M. H. Hart, Muhammed (sas)'in en etkin şahıs olarak tesbit ettiğini ifade etmektedir. Bu iyi ve güzel bir tesbit, ancak bu ifadeler Muhammed (sas)'in hakkını vermiş olmaz. O mezkur tesbitin 1 numaralı şahsı konumuna gelmesi elbette Allah Elçisi yani Rasulullah (sas) olduğundandır. O halde O'nun (sas) hakkı ancak O'na **"Rasulullah"** demekle verilmiş olurdu. Aksi takdirde O'na (sas) en iyi insan demekle de hakkı verilmiş olmaz.

Burada iki önemli konuya daha temas etmek istiyorum:

1) Bazı densiz iddialara göre Muhammed (sas) kervan seyahatlerinde tanıştığı Yahudi ve Hıristiyanlardan bazı yazıları almış, kendisi de bazı bölümleri uydurarak Kur'an'ı meydana getirmiştir. Bana göre bu iddialar çok komik ve bir o kadar da zalimce atılmış iftiralardır. Zira Rasulullah (sas)'ın bizzat yaşadığı zamanda Yahudi ve Hıristiyanların böyle bir iddiası olmadığı gibi O'nu ve davasını yıkmak ve gözden düşürmek için her türlü yola başvuran müşriklerin, dahi aklına böyle bir saçmalık gelmedi.

Muhammed (sas)'in karşıtları gece – gündüz Rasulullah (sas)'ın davasını yıpratmak için her imkan ve ihtimali kullanmaya hazırdılar. Sonunda hayatları pahasına kılıçlara sarılmaları da zaten fikir tartıimalarında iflas ettiklerini apaçık ortaya koymaktadır. Unutmamak lazım ki söz ustaları sözlü mücadeleden kaçarak silahlı mücadeleyi seçmişlerdir. Kur'an'ın belagatı karşısında belki de daha fazla rezil olmamak için kaba kuvvete baş vurdular.

Eğer bu mantıksız iddiaların birazcık ele avuca gelir yanı olsaydı İslam karşıtları Efendimize karşı propaganda olarak kullanırlardı. Zira hasta dediler, mecnun dediler, büyücü (sihirbaz) dediler ama başka dinlerden "yazı çalan" demediler. Belki de ümmi olduğu için öyle bir iddiada bulunmadılar. Ama ne İslam'dan ne insandan anlayan bu zamanın bazı sivri zekalıları böyle gülünç bir saçmalığı dillerine doluyorlar.

Bazı metinlerin benzerliği birbirinden kopya olmak zorunda değil ki, bilakis aynı kaynaktan olduklarının bir işaretidir. Tek tanrı inancına sahip (monoteist) olarak bilinen Ehnaton der ki: *"Ey, rızık verenin yalnız*

Kendisi olduğu Zat! Denizlerin derinliklerindeki taşlar içinde barınan kurtcuklara yeşil otlarını ve tatlı sularını bahşedensin." Bunun benzeri cümleler Davut peygamberin (as) Zebur'unda da vardır. Ehnaton Davut (as)'dan çok önce yaşamıştır. O halde Davut (as) Zebur'daki cümlelerini firavun Ehnaton'dan mı aldı diyeceksiniz? Bir peygamber asla başka birinin sözünü kopyalayarak Allah'tan aldığı vahiy olarak bildirmez. Ancak metin benzerlikleri olabilir.

Ayrıca Kur'an, kendisinin Allah'tan geldiğine şüphe duyanalara içerisindeki sureler gibi hatta en kısa sure gibi bir sure getirmelerini söyler. En küçük sure olan Kevser Suresi ise birkaç kelimeden ibarettir. Buna rağmen şimdiye kadar Kur'an ayetlerine ve sözlerine benzer sözler söylenememiştir. Hitabet uzmanları bunu bilir.

2) Peygamber Muhammed (sas)'e "Fikir Özgürlüğü" adı altında hakaret ediliyor. Tabii ki bu durum bütün Müslümanları olduğu gibi bizi de derinden üzmektedir. Ancak buna pek de şaşırmadık. Peygamberlerin (as) hayat hikayeleri incelendiğinde hepsinin de çeşitli hakaretlere uğradıkları görülüyor. Muhammed (sas)'e hem hayatında hem ölümünden sonra hakaret ve iftira ediliyor. Diğer peygamberlere (as) hayatlarında yapılan iftiralar Efendimiz (sas)'e vefatından sonra da yapılıyorsa bunun elbette bir anlamı vardır. Bence bunun izahı şöyle: Rasulullah Muhammed sallallahu teala aleyhi ve sellem'e halen hakaret ve iftira yapılması kafir, cahil ve zalimlerce anlamlı bulunuyorsa bu O'nun (sas) getirdiği Kur'an ve Sünnet'le insanların arasında diri olduğunun kanıtıdır. Bunu, dost ve düşman demek ki böyle görmektedir.

Evet, ümmeti için zaten o hayatta olduğu kadar diridir. Bazı Kur'an ayetleri bunu ifade etmektedir. Kur'an'da Allahu teala Muhammed (sas) için: "şahit, müjdeci ve uyarıcı" der.

Inkarcıların niyetleri kötü de olsa; istemeyerek de olsa Hakka ve hakikate hizmet etmelerine mani olmadığını gördük. Nasıl ki saniyeler dakikalara ve dakikalar da saate bilmeyerek hizmet ediyorlarsa bunun gibi de inkarcılar bilmeyerek ve istemeyerek de olsa Muhammed (sas)'e hizmet ediyorlar. O'na (sas) kötüleyelim derken insanların Muhammed (sas)'e

karşı ilgi ve alakalarını uyandırıyorlar. Kim bulur kaç gayri Müslim bu yolla Muhammed (sas)'e ilgi duydu ve hayatını araştırarak sonuç da Müslüman oldu.

Yapılan zulümler nihayetinde İslam'a hizmet de etse, herkes niyetinin karşılığını alacaktır. Yani zalimleri, iftiracıları ve münafıkları Allah elbette cezalandıracaktır.

"ALLAH VE RESÛLÜNÜ İNCİTENLERE ALLAH, DÜNYADA VE AHİRETTE LÂNET ETMİŞ VE ONLAR İÇİN HORLAYICI BİR AZAP HAZIRLAMIŞTIR."

(AHZÂB, 57)

Başka bir ayette de Allah şöyle buyurmaktadır:

"ALLAH SENİ İNSANLARDAN KORUYACAKTIR."

(MAİDE, 67)

Bu ayetler vahyedildikten sonra Muhammed (sas) insan korumasını kabul etmemiştir. Allahu teala O'nu dün koruduğu gibi bugün de yarın da koruyacaktır. Bilinmesi gereken önemli nokta ise bir ***"Elçiye yapılan düşmanlık onu gönderene yapılmıştır."*** Sevgili Peygamberimiz Muhammed (sas)'e bütün zamanlarda eziyet edenler zaman kimyası tarafından buharlaştırılmışlardır, buna karşın Habibullah Muhammed (sas) birbuçuk milyar insanın kalbinde yaşamaktadır.

Bazıları eğer 'kutsal' sözcüğünü lügatlerinden sildilerse bu durum yine de başkalarının kutsallarına hakaret etme özgürlüğünü vermez. Ama bunu biryönden de anlamak mümkün, zira insanları kışkırtmanın ve birbirine düşürmenin en kestirme yoludur.

Bütün gayri Müslimleri aynı kefeye koyamayız tabi ki:

- Bazıları bir din araştırmasına girmeden miras olarak aldıkları dini yaşarlar ve o halde de ölürler. Başkalarına ne saldırırlar ne de hakaret ederler. Bilakis başkalarına karşı müsamahalıdırlar. Düsturları "yaşa

ve yaşattır.

- Bazıları ise ne dini ilimleri tahsil ederler ne de bir dine inanırlar. "İnanmama hakkını" kullanırlar. Bu onların özel halleridir kimseyi ilgilendirmez.

- Yine bazıları ya inançsız veya herhangi bir dinin mensuplarıdır. Böyle birisi İslam Dini'ni eleştirmeye kalkıştığında sadece cehalet deriz. Birisi İslam'ı araştırdıktan sonra objektif argümanlarla eleştiriyorsa eleştirebilir. Ancak bu eleştiriyi yapabilmek için kişi Kur'an ve Sünnet'i gereğine uygun araştıracak, Arapça'yı bilecek ve Arab tarihini bilecek. Kur'an'da nasih ve mensuh (iptal eden ve iptal edilen) ayetleri vardır. Bu kuralları tanımadan Kur'an hakkında en ufak bir ilmi müzakere ya da münazara yapılamaz. İslam çok zengin içeriğe sahip bir din olduğu için onun incilerini çıkarmak için oldukca hassas hislere ve yetenekli ve berrak akıllara ihtiyaç vardır.

- Yine bazıları vardır ki içten İslam dinine hayrn oldukları halde bunu hased ve öfkelerinden dolayı dile getirmezler. Kalpleri hased ateşiyle cayır cayır yanar ve bu durum bazen de provokatif bir biçimde İslam değerlerine saldırganlık olarak tazahür eder. Bence bu tipler cidden hastadır ve onlara ve kendimize yapabileceğimiz en güzel muamele muhatap olmamaktır. Arapça bir Atasözü der ki: **"Ateşi bırak yaksın, yakacak hiçbir şeyi kalmayana kadar, yakacak birşey bulamayınca zaten kendi kendisini yakıp kül edecektir."**

Peki, bu durumda biz Müslümanlara ne iş düşer? Öncelikle bilmemiz gereken o ki, kesinlikle bu tür tiplerle tartışmaya girmemeliyiz. Zira iftiralarını ciddiye alarak tartışırsak kendilerini hedeflerine ulaşmış görerek sevinecek ve dolayısıyla iftiralarını çoğaltacaklardır. İftira ve hakaretlerin hedefi zaten provokasyon. Ayrıca bizim zaten bu işlerle kaybedecek vaktimiz de yok. Ümmet olarak kalitemizi yükseltmemiz ancak Peygamberimiz, Efendimiz, Muhammed (sas) Nebiyyullah, Rasulullah, Habibullah'a tabi olmamız, maddi ve manevi O'na (sas) benzememizle mümkündür.

Bu durumda Müslümanlar hatta müfterilerden özür dahi beklememeliler. Birileri terbiyesizlik ve densizlik yapma ihtiyacı duymuşsa özür dilemeyi de kendileri akletsinler. Bu Rableriyle aralarındaki bir meseledir. Allah Ğafur ve Rahim olduğu gibi şiddetli azap edendir de. Burada din kardeşlerime bir gönül tavsiyemi vermek isterim: Değerli kardeşlerim! Lütfen provokasyonlara gelerek zayıflık göstermeyelim. Bizim daha yapacak çok işlerimiz var bu dünya da. Dünya'ya güzel ahlakı, adalet, vefayı, sadakati, diğergamlığı vs. kim tekrar getirecek?!

Buraya kadar ifade ettiğimiz basamakları tekrar hatırlayalım:

İleri basamaklara geçmeden önce buraya kadar işlediğimiz dört basamağa bir göz atalım:

- Birinci Basamak: İhtiyaçlarımızın tesbiti.
- Birinci Basamak: Bizim muhtaç varlıklar olduğumuz ve dolayısıyla bir Yaradan'ın varlığına kesinkes bağımlı bulunduğumuz gerçeği.
- Üçüncü Basamak: İrade sahibi varlıklar için gerekli olan Kullanım Kılavuzu ve onları insanlara getiren elçiler.
- Dördüncü Basamak: Kur'an'ın Allah kelamı olduğu ve Muhammed (sas)'in de Allah'ın Kitabını tebliğ eden Allah Rasulü (sas) olduğu gerçeğinin isbatı.

Müslümanlar o kutsal ve mübarek Kitabın her ifadesine ve Allah'ın Rasulü Muhammed (sas)'in her sözüne tereddütsüz inanmaktadırlar. Kur'an'da zikredilen bütün peygamberleri (as) de istisnasız kabul etmektedirler. Müslümanlar, mecaz bir tabirle ifade edecek olursak Din zincirinin son halkası olarak önceki halkaların hepsini kabul etmek mecburiyetindedir.

Önceden de bahsettiğimiz gibi peygamberler (as) belirli mucizelerle peygamberliklerini ve davalarını isbat etmişlerdir. Bugünün insanları olarak bizler Ne Musa (as)'nın ne de İsa (as)'nın mucizelerini görmedik. Ama mucizelerden bir tanesini gözlerimizle görebildiğimiz gibi ellerimizle de tutabiliriz. O mucize ise cenabı Ahmed ve Rasulullah Muhammed (sas)'in kıyamete kadar baki kalacak mucizesi Kur'an'ı Hakîm'dir. Eğer mucizeyse hem bütünü mucizedir hem her parçası. O mucize Kitap bize

Musa (as) ve İsa (as)'nın mucizelerinden bahsetmekte ve dolayısıyla onları adeta tescillemektedir. Bu yol ile önceki peygamberlerin (as) mucizeleri somut delillerle isbatlanmış olmaktadır. Güncel bir mucize mazideki mucizeleri teyit etmektedir.

Bu zaviyeden baktığımızda Kur'an'ın bütün insanlığa bir İlahi armağan olduğunu görmekteyiz. Zira önceki kutsal kitapların orijinal metinleriyle tahrif edilmiş olanlarını adeta bilirkişi sıfatıyla tesbit etmektedir. Bu nedenle tarihi olayların doğru ve yanlışlarını Kur'an'a ve O'nun tebliğcisi Muhammed aleyhisselatu vesselam'a yargılatmak gerekmektedir.

Müslümanlar Allah'ın varlık ve birliğine inanmaktadırlar, Allah'ın meleklerine, peygamberlerine ve Allah tarafından getirdikleri Kitaplara da inanmaktadırlar. Müslümanlar Muhammed (sas)'in Son Peygamber ve Kur'an'ın ise Son Kitap olduğuna iman etmektedirler. Bu durum önceki dinleri (orijinallerini) ve peygamlerleri (as) küçümsemez bilakis teyit eder.

Tarafsız bir bakış açısından bakınca

Burada aynı köke dayanan üç dini tarafsız olarak istatistik bakımdan değerlendirmeye çalışacağım:

Eğer Yahudiler iddialarında haklı iseler, yani Allah'ın razı olduğu yolda isler Müslümanlar da onlarla bir cennete girerler. Çünki Müslümanlar da Musa (as)'yı ve O'na gelen vahyi kabul etmektedirler. Müslümanlar İsa (as)'ya ve O'na gelen vahye de inanırlar. Ona ancak peygamber olarak tazim ve hürmet gösterirler haşa Allah'ın oğlu olarak değil. Müslümanlar Adem (as)'den Muhammed (sas)'e kadar bütün peygamberleri kabul eder, sever ve saygı duyarlar; hiçbirini diğerine tercih etmezler. Diyelim ki Hristiyanlar ve Yahudiler haklılar, bu durumda Müslümanlar da onlarla bir cennete girerlerdi. Çünkü Müslümanlar da Musa (as) ve Isa (as)'yı kabul etmektedirler. Olaya tersinden bakacak olursak Yahudiler Hristiyanlığı ve İslam'ı din olarak kabul etmemektedirler. Hristiyanlar da İslam'ı din olarak kabul etmemektedirler. Gerçi Müslümanlar Yahudilerin ve Hristiyanların şu an ellerinde bulunan kitapları tahrif edilmiş görürler

ama orijinallerini kabul ederler. Musa ve Isa (as) peygamberlerin Allah'ın gönderdiği peygamberlerden olduğuna iman etmek zorundadırlar. O halde bu işin matematiği şöyledir.

I.)	Yahudilerin kazanma ihtimalleri	1:3
II.)	Hristiyanların kazanma ihtimalleri	2:3
III.)	Müslümanların kazanma ihtimalleri	3:3

Bu durumu bir başka örnekle resmetmek istiyorum. Trafik kuralları bilindiği üzere Kara Yolları tarafından belirlenmektedir. Hız taahüdü bölgenin de durumu dikkate alınarak belirlenmektedir. Mesela oturma bölgeleri, okul ve kreş yakınından geçen yollarda bu olgular da hesaplanarak hız taahüdü belirlenir. Mesela 70km, 50km, veya 30km'ye düşer. Örneğin bir kreş açılışından dolayı 50km'den 30km'ye düşerse hız taahüdü 50km hız ile polise yakalananlar "Burada bir zamanlar 50km hızla gidilebiliyordu" demekle kendilerini cezadan kurtaramazlar. Zira en son yasa, kanun ve kurallar geçerlidir. Dinlerde de böyledir. Son gelen hükümler öncekilerini neshederler.

Eleştiri mekanizması faydalı bir mekanizmadır ancak gerçekleri ortaya çıkartmak amacıyla ve doğru argümanlarla olursa, aksi takdirde zarar verir. Bazen hem Müslümanlardan hem gayri Müslimlerden İslam'ın bazı konularını kabul etmediklerini ifade ederler.

Müslümanlara tavsiyem

Öncelikle şunu ifade edeyim ki kitabın sadece bu kısmında değil her cümlesinde Müslümanlara ve Müslüman olmayanlara hitap etmekteyiz. Ancak burada daha da yoğun tavsiyelerimiz olacaktır.

Müslim demek: "Kendisini Allah'a teslim eden demektir." İnsan kendisini Allah'a teslim edince artık O'na karşı isyan etmemelidir. Kur'an'dan veya İslam'dan herhangi bir konuyu eleştirmek İslam'ın bütününü eleştirmek sayılır. Kur'an mucizedir, mucizenin bir parçasını eleştirmiş bütününü eleştirmektir. Çünkü parçası da bütünü de, suresi de ayeti de harfi de mucizedir. Kur'an'ı eleştirmek O'nu tebliğ edeni ve göndereni eleştirmek

demektir, zira hepsi birbirine bağlıdır.

Kur'an'da okuduğumuz herşeyi ilk anda anlamaya biliriz ama ilkesel olarak anladığımız ve anlamadığımız herşeyi kabul ederiz ve sonradan hazmederiz. İlah olmak hatasız ve kusursuz olmak ve dolayısıyla kemal sahibi olmak demektir. Bir insan Allah'ı veya O'nun kelamını ya da Peygamberini (sas) eleştirerek Mü'min ve Müslüman olamaz.

İnsan, Allah'ın varlığı, Peygamberin (sas) gerçekliği, Kur'an'ın hakkaniyeti konularında araştırma sonucu iman ederse doğal sonuç olarak İslam'ın emir ve yasaklarını anlatan Kur'an ve Sünnete mutlak teslim olmalı ve "işittik ve itaat ettik" demelidir, aksi takdir de tezat olur. "Ben vejeteryanım ama kuzu pirzolaya bayılırım demek olur.

Bir dinden, ideolojiden, kitap metninden, veya yasadan cımbızla bir parça alarak bütününü yargılamaya kalkışmak adil bir karar çıkartmaz. Mesela, boşanmak da evlenmekle alakalıdır. İnsan bedeninin kesmek hastaneye ait bir iştir. Hapishaneler de hukukla alakalı birşeydir. Bunlara bütünlüğünden kopuk ve tek başına bakıldığında olumsuzluk ifade ederler, ama konu bütünlüğü içerisinde bakıldığında gereklilikleri ve faydaları görülür. Burada gayri Müslimlere de birşey demek isterim.

Gayri Müslümlere tavsiyem

Bir konuyu eleştirebilmek için yeterli bilgi sahibi olmamız gerekir. Yeterli bilgi elde etmeden eleştirmek abes olur. Yüzeysel bir eleştiri ötesine gidemez. İman'a giden yolda ilerlerken adım adım gitmek gerekir. Eğer bir basamakta anlayamadığı bir mesele olursa o konuyu irdeleyerek ve inceleyerek çözebilir, eğer çözemezse, tezat ve çelişkiler bulursa o vakit eleştirebilir. Mesela birisi Kur'an'da herhangi bir çelişki tesbit eder veya uyumsuzluk bulursa ya da insanlığa zararlı bilgiler içerdiğini tesbit ederse o kitap bir din olma vasfını yitirmiştir. Zira din mevkiinde ve merciinde olan bir kitabın bir suresi, bir ayeti ve bir kelimesi dahi yanlış olamaz, eğer öyle bir durum varsa din kitabı olamaz. Bir din ancak bütünüyle tamam olursa hidayet edici bir hakikattir ve hakikate refagat eden bir refiktir.

Bu yolculukta adım adım gerçeklere yürürken Allah'ın varlığının gerçekliğini, Peygamberin (sas) nübüvvetinin gerçekliğini ve Kur'an'nın gerçekliğini aklen ve mantıken kabul ettikten sonra doğal sonuç olarak Allah'ın ve Rasulünün (sas) emrettikleri yani Kitabullah ve Sünnet-i Rasulullah (sas) her noktasına kadar kabul edilmelidir.

Bir örnekle yukarıdaki bahsi izah etmek istiyorum: Bir ev hakkında adil hüküm verebilmek için önce o eve kapısından girilir; odalar teker teker izlenir ve bütün bu değerlendirmeler de gün ışığında gerçekleşirse ev hakkında verilen hükmün bir anlamı olur, aksi halde laf-ı güzaf olur. Biz hiç kimseden Müslüman olmasını beklemiyoruz, ancak İslam hakkında söz söylerken adil davranılmasını bekliyoruz.

Bazen Gayri Müslimlerin Müslümanlara bazı sorular sorduklarına şahit oluruz. Niçin bir ay boyunca imsaktan güneş batana kadar oruç turarsınız? Domuz eti yememenizin nedeni nedir? Niçin alkol içmezsiniz? vesaire. Bu sorular gerçekten anlamak için olursa ne âlâ biz de bildiklerimizi en iyi biçimde anlatmalıyız. Ama bazıları bizlerle alay etmek amacıyla bu soruları soruyor. Bu durum bizi tabiatiyle üzüyor.

Yaşadığımız bu Gayri Müslimlerin çoğunluğu oluşturtuğu ülkelerde her defasında kendimizi savunmak durumu çok acı bir durum.

Elli yıldır sürekli sorulan sorulardan biri "oruç tutunca su da mı içmiyorsunuz" gibi sorular artık bitmeli. Emirler ve yasaklar sorgulanmaz olduğu gibi uygulanır. Eğer akıl bir emre ya da yasağa takılır da anlamazsa dinin bütününe şüpheyle bakılamaz. Dinin sadece bir tane hükmünün dahi eleştirilebilmesi buraya kadar gelinen mantık zincirini geri giderek eleştirilebilir. Bir emrin yanlışlığını isbat edebilmek için O kitabın İlahi ve kutsal vahiy olmadığını isbat etmek gerekir. Bunun için ise O Kitabı getiren Peygamberin (sas) peygamber olmadığını isbatlamak lazım gelir ve gönderen bir Yaratıcı'nın yokluğunu isbatlamak gibi imkansız bir işe girişmek gerekir. Bunun için ise her haliyle bir YARADANIMIZ VAR diye haykıran kainatın haykırışını susturmak ve varlığını yok etmek lazım gelir. Bu işin cüretkarı da kainatın bir parçası olduğu için kendisini de inkar etmesi lazım gelir. Mantıklı ve tutarlı olmak istersen bu böyle, ama

yok, ben dedim ve oldu diye düşünürsen gözünü kapatarak güneşe de yok diyebilirsin.

Zira, gördüğümüz bütün varlığın mucizevî özelliklerini inkar ederek basit ve sıradan ve sistemsiz ve gelişi güzel varlıklar olduklarını kabul etmelisiniz. Bütün bilim insanlarına da hayranlıkla ifade ettikleri meşgul oldukları sahaların çok sıradan birer yapı taşları olduklarını söyletmelisin.

Herşeyin basit, sistemsiz ve düzensiz yapılarının olduğunu isbatlamalısın ve sonunda kendini ve kendi vücudunu da inkar etmelisin. DNA'nı, böbrejkerinin en geliştirilmiş dializ makinalarından çok daha yüksek teknolojiyle işlediğini, çiğerlerinin, kalbinin, beyninin ve tüm organlarının olmadığını kabul etmeli ve ettirmelisin. Bunun akıl ve mantıkla şimdi ne alakası kaldı ki!

Madem biyoloji, fizik, astronomi bilimleri meşgul oldukları sahaları harikulade ve yüksek bir sanat eseri olarak değerlendiriyorlar o halde her sanat bir sanatkara muhtaçtır ve tesadüfün eseri olamaz. Mesela güneş dünya gezegenimizden 109 kat daha büyüktür ve dünyaya olan mesafesi 150 milyon km'dir. İnsanlar Vitamin D'ye muhtaçtırlar ve bu ise kalsiyumla güneş ışınlarının birlikte sundukları bir karışımdır ve çildin üst tabakasında oluşmaktadır.

Vidanın somuna uyduğu gibi her yapımızda bir uyum mevcuttur. Mikro ve makro alemlerin de hepsi birbirleriyle bağlıdırlar. Bu harika varlıkların birbirlerine olan uyumu ve bağımlılığı hepsinin de Üreticisinin, Sanatkarının, Ustasının, Halık'ının ve Malik'inin sadece bir tek Zat olduğunu O Zat'ında Allahu Teala olduüu apaçık ortadadır. Apaçık ortada olduğu halde imtihan konusu olduğu için bu apaçıklığı görebilmek için hakikat parçalarını toplayıp bir araya getirerek resmin bütününü okuyabilmek sağlanmalıdır.

Şimdi parçaların bir araya gelmeleriyle apaçık görülen resim herşeyin bir tek Zat tarafından yaratıldığı ve yönetildiği olarak görülürken, bunları hangi gerekçelerle ret edebilen Kur'an'ın emirlerini ve yasaklarını da ret etmeye yetkili olabilir. Madem bu imsansız o halde bu en büyük gerçeğin

inkarı da imkansızdır.

Benim namazı kılmam ve diğer dini emirlere uymam körü körüne bir uygulama değil, bilakis böyle sağlam bir mantık silsilesine yaslanan bir yüce hakikattir.

Bizim niyet ve davranışlarımız bizi belirli sonuçlara götüren sebeplerdir. İyi ve kötü ameller hassas tartan terazi gerektirirler. Hassas tartan tartı ise bir bilanço gerektirir. Bilanço ise hesap vermeyi gerektirir. Hesap ise doğru hükmeden bir hakim gerektirir. Hüküm ceza ve mükafat gerektirir. Mükafat ve ceza ise icraları için uygun mekanları gerektirir. O mekanlar işte cennet ve cehennemdirler. Görüldüğü gibi ben bir kör taklitçi değilim belirli mantık silsilesine göre tutarlı bir düşünce sahibi bir insanım; bir Mü'min'im.

Arşimet "suya daldırılan bir nesnenin hacminin, yapısal biçimi ne olursa olsun, taşırdığı suyun hacmi ile belirlenebileceğini" buldu ve Eureka Eureka yani "buldum, buldum" diye bağırdı.

Bende de işte tam öyle oldu. Bu yolun sonuna vardığımda "Hakikati buldum" diye haykırdım.

Niçin kadınlardan peygamber gönderilmemiştir?

Bazı insanlar İslam'ı bütünlük içerisinde değerlendirmedikleri, aksine parça parça baktıklarında çok çabuk yanlış anlamalara gidilebiliyor. Bu bağlamda bazen "niçin kadın peygamber gönderilmedi" sorusu soruluyor ya da düşünülüyor.

Bunun da elbette izahı var. Bu durumu olumsuz görmek isteyenler kadınlara değer verilmediği için kadın peygamber gönderilmemiştir deniliyor. Ancak konuya olumlu baktığımızda kadınlar için bir avantaj olarak da yorumlanabileceğini görmekteyiz. Kadınlar erkeklerden hiç şüphesiz farklı yaratılmışlardır. Daha iyi ya da daha kötü demek istemiyorum ancak farklı diyorum. Her yaratığın kendine özgü özellikleri ve görevleri vardır. Erkekleri ve kadınları yaratan yüce Yaratıcı yaratığı

mahlukatını en iyi tanıyan ve bilendir. Ve o bilgi doğrultusunda da kadına ve erkeğe farklı görevler biçmiştir. Müslüman bu durum karşısında bu Allah'ın emrindendir der ve işi Allah'ın gönderdiği Kullanım Kılavuzuna havale eder ve "İŞİTTİK VE İTAAT ETTİK" (BAKARA, 2/285) der.

Araştırma safhası İmana götüren yolda olur hedefe vardıktan sonra sual işi bitmiştir. Emirler, yasaklar, görevler, haklar sonuç sonrası yerine getirilmesi gereken krallardır. Bu nedenle sonuç istasyonunda kririk kabul edilmez. Güneşin görevi ayınkinden farklıdır ve Yaradanın emrine muti olarak doğudan doğar ve batıdan batar. Fizik kanunlarına göre erkeler hamile kalmaz; çocuk emziremez ve adet görmezler. Allahu Teala her cinsi kendilerine biçilen rollere uyumlu olarak yaratmış ve teçhizatlandırmıştır. Nasıl ki herşey için farklı farklı Allah'ın koyduğu fizik kanunlarını kabul ediyoruz onun gibi Allah'ın koyduğu hak, hukuk ve görev kanunlarını da tanımalı ve kabul etmeliyiz. Aksi takdirde çelişkili davranmış oluruz.

Allahu Teala Kur'an'da Meryem (as)'i iki defa seçtiğini ifade etmektedir. Eğer kadın peygamber gönderilecek olsa idi Hz. Meryem (as)'den daha uygunu kim olabilirdi ki! Ama hayır. Allah kadınlardan peygamber yollamayı murad etmemiştir. Bunun cins tercihiyle uzaktan yakından alakası yoktur. Bilakis görev uyum ve uygunluğuyla alakalı bir meseledir. Önceden de bildirdiğim gibi her peygamber kavmi tarafından alaya alınmış, eleştirilmiş ve eziyete uğratılmıştır.

Peygamberler (as) ağır sorumluluklar altında görevlerini ifa ettiler. Onlar (as) bazen yalanlanır, taşlanır, bazen de sihirbazlık ve delilikle suçlanır ve alay edilirlerdi. Hal bu iken Allahu Teala nazlı ve nazenin kadın kullarını bu ağır ve çileli görevden muaf tutmak için kadınlardan peygamber göndermemiş olamaz mı. İnsanlar Rabblerine hüsnü-zan yapmadan, utanmadan ve sıkılmadan eleştirmektedirler. Yüzeysel bakıldığında bazı İslami değerler olumsuz karşılansa da eğer biraz teferruatlı ve iyi niyetli bakılsa İslam'ın her bir meselesinin böylece makul izahı elbette vardır.

Allahu Teala muhit ilmiyle tebliğ görevinin sorun ve zorluklarını tam olarak bildiği için kadınları bu görevden muaf tutmuştur.

İslam! Dehşet ve terör dini midir?

Zamanımızda en çok sorulan sorulardan birisi de: "Niçin İslam dininde **dehşet** ve **terör** vardır. Niçin fakirlik, yolsuzluk ve yoksulluk Müslüm çoğrafyalarda daha fazladır.

Bu yolsuzluk ve yoksulluklar sadece Müslümanlara has değildir. Olsa dahi Müslümanların olumsuz resmi üzerinden İslam'ın eleştirilmesi doğru değildir. Öncelikle Müslümanlarla İslam'ı birbirinden ayrı değerlendirmek gerekir. Müslümanlar İslam'ı doğru yaşadıklarında 1300 yıl dünyaya hakim oldular ne zaman ki dini hassasıyelerini terk ettiler onnla birlikte güc ellerinden gitti. Önceleri hem şahıslarında, hem aile içi, hem ülkelerinde hem dünyada adaleti tesis ederken sonradan bütün bu özellikleri yitirdiler. Tarih, son yüzyıla kadar Müslümanları hiçbir kötülükle yan yana getiremediği için yeremiyor bilhassa ancak övmek zorunda kalıyor. Örneğin Osmanlı Devleti fethettiği hiçbir yerin ahalisini zorla İslamlaştırmıyor. Zira Osmanlının kanunlarına ve Devlet felsefesine kaynak olarak kabul ettiği birinci kaynak Ku'an-ı Kerîm'di, Kur'an'da da bir ayet meali şöyledir: "DİNDE ZORLAMA YOKTUR." (AL-BAKARA)

Her din mensubu kendi dinini özgürce yaşarken aynı zamanda kendi lisanını da muhafaza edebilmekteydiler. Müslümanlar bilimde de öncüydüler. Ne vakit ki Allah'ın emirlerinde gevşeklik gösterdiler ve kibire kapıldılar dolayısıyla güçlerini de beraberinde kaybettiler. Bu nedenle İslam beldelerindeki hatalar İslam'a mal edilmemelidir.

Müslümanlar konuyla alakalı sohbetlerde sürekli İslam'ın bilimle çok alakalı olduğunu söylerken İslam beldeleri niçin dünya çapında bilimden uzak durumdadırlar? Bu sualin cevabı belki de şöyle olabilir: >>Allah insana iki tür ilim bahşetmiştir. Birisi Allah'ın vahiy yoluyla Peygamberi (sas) vasıtasıyla gönderdiği yazılı kanunlar ve diğeri ise tabiat kanunlarıdır.<< Ortak payda ise ikisinin de aynı kaynaktan olmasıdır. Yazılı kanunlara itaatsizlik genellikle ahirete ertelenirken tabiat kanunlarına karşı olan itaatsizlik ise bu dünyada ve hemen gerçekleşmektedir. Tabiat kanunları (fizik, kimya vs.) ciddiye alındığında olumlu sonuçlarından kişi olumlu nasibini alır. Ciddiye almayanlar ise en azından başarısızlıkla

cezalandırılırlar. İki cihan saadetini isteyen iki kanuna da gerekli ilgi ve saygıyı göstermelidir.

Bu kısaca konu anlaşıldıysa doğu ve batı ülkelerinin de durumları anlaşılabilir. Her iki tarafın da birbirinden öğrenecekleri ve istifade edecekleri mevzular vardır.

İslam mensuplarından her konu hakkında samimiyet, adalet ve tarafsız yargı bekler. Bir köpek sulamak Allah tarafından mükafatlanmayı gerektirirken ona karşın bir kediye eziyet etmek Allah'ın gazabını celbedebilir. Zira Peygamber efendimiz (sas) kediye eziyet eden bir kadının cehennemlik olduğunu ve susamış bir köpeğe su veren bir adamın da cennetlik olduğunu ifade etmiştir.

Birilerinin ayağına takılıp düşmesin niyetiyle yoldan sadece bir taş bile kenara çekmenin sevap olduğunu düşünmek konuyu anlatmaya yeter. İnsanlara hiçbir iyilik yapamazsanız dahi tebessüm etmenin sadaka olduğunu öğreten bir Peygamberin ümmetidir Müslümanlar.

"Kim bir zimmiye zulmetse veya gücünün üstünde bir mükellefiyet yüklese, ben onun hasmıyım."

(Ebu Yusuf, Kitabu'l-Harac, Matbaatu's Selefiye, 1397 H. Kahire, s.135)

Bu hadis-i şerif hakkında birkaç dakikacık düşünmeyi hem Müslmanlara hem gayri Müslimlere tavsiye ederim.

BEŞİNCİ BASAMAK

İslam hakkında bazı mütalaalar

Allah Aziz'dir. O hiçbir şeye ve hiç kimseye muhtaç değilken herşey ve herkes ona her daim muhtaçtır. O Subhanehu herşeyi insanın hizmetine yarattı ve insanı ise Kendisine kulluk etmeleri için yarattı. Bu kulluk ise Allah'a değil yine insana fayda sağlaması içindir. Allah ise mutlak Ganî'dir ve herşeyden Mustağnîdir.

Allahu Teala insana özgür irade vererek şereflendirmiştir. İnsan kendi yolunu kendisi seçme hürrüyetine sahibtir. İyi ve kötü insan ayırmadan herbir yarattığı insanın ihtiyaçlarını kendisine vermektedir. İman edene de etmeyene de, ibadet edene de etmeyene de. Allahu Teala hepsinin oksijenini, suyunu ve ekmeğini vermektedir. Yoktan var ettiği insanlara emir ve yasaklarını bildirdi ve Kendisine itaat edenlere ise ebedî saadeti vaadetti.

Hiçbir insan başka biri için karşılıksız birşey yapmaz ama Allahu Teala'da durum başka. O şartsız sevmektedir. O sadece dostlarını değil her fırsatta kendisine karşı isyan eden düşmanlarını da rızıklandırmaktadır.

Rasulullah (sas) bir defasında Allah'ın insanı Kabe'den fazla hürmet verdiğini ifade etmiştir. İnsan da ne olur o gösterilen hürmetin hakkını verse.

İnsan olmak sadece yemek, içmek, büyümek ve ölmek değildir hayatın anlamı. Bu hayvanlar için geçerlidir. İnsanı hayvandan ayıran özelliği ise akıl sahibi olmasıdır. O akıl da Allah'ın ona teklif ettiği Kullanım Kılavuzuna tabi olmakla görevini ifa etmiş olur. İnsan bu özelliğini heba etmemeli, bilakis kendisine bahşedilen bu büyük fırsatı değerlendirmelidir. Bir insan Allah'a, Peygamberine (sas) ve Kitabullah'a iman etse ama ibadetlerinde ihmalkâr davransa affedilebilir ancak kullara zulüm etse durumu tehlike arzeder.

Allah'a inanmayan kimse inanmadığı için cezalandırılmıyor, ancak ruhunu, kalbini, ve ihtiyaçlarını bastırdığı ve karanlıklarda bıraktığı ve dolayısıyla zulüm yaptığı için cezalandırılmaktadır. Kafir'in örten demektir, yani gerçekleri örten ve reddeden.

İnsan herhangi bir yaratığa zulüm yaparsa karşısında Allahu Teala'yı bulur. Allah mazlumun hakkını zalimden alır. Zira O Subhanehu ve Teala mahşerde adil bir Hakim olarak hükmedecektir. Suçlular Allah'ın adaletyle yargılanacaklardır. O ceza hem kendi azalarına yaptığı suçların cezası hem diğer mahlukata yaptığı zulmün cezası olarak vuku bulacaktır.

Mutlak adalet bunu gerektirmektedir.

Putperestliği izah etmeye çalışmak

İnsan bütün yaratıklara iyi davranmakla bedenini kurtarmalı ve ruhunu ise Allahu Teala'ya vermekle de ruhunu kurtarmalıdır. Eğer böyle yapmazsa bedeni ifsad taşıyıcı olacak ve ruhu da uydurulmuş ilahlara veya kendi nefsine tapacaktır. Önceden de şimdilerde de putlara tapan insan sayısı az değildir. Önceki satırlarda da ifade ettiğmiz gibi bazıları hatta elleriyle hurma ve hamurdan yaptıkları putlara tapmaktaydılar.

Put yaparlar ve acıktıklarında ise onları yerlerdi. Başkaları alet ve edevatla odunlardan putlar yontarak adet ve edevatlarla helak edilebilecek putlar yaparlardı. Onlar nasıl ilahlardı ki aletlerle, el ve ayaklarla mahvedilebilirlerdi!

İşte bu kadar açık bir sapıklık olmasına rağmen yine de bazıları putlara tapmaktan geri durmuyordu ve halen durmayanların sayısı az değil. Aciz nefis de o putlardan bir puttur. Zira Allah yanında tapınılan her ne ise o puttur.

Bu olayların arka planını izah etmeye çalışalım. Putlar niçin tapılır? Önceki bölümlerde de anlattığımız gibi inanmak insanın özüne dercedilmiş bir doğal ihtiyaçtır. Bu ihtiyaç içeriden harekete geçtiğinde insan tembellik gösterir ya da ahlaken zayıf olursa emir veren ve yasaklayan bir İlah yerine kendi uydurduğu bir sahte tanrıya tapmayı tercih eder. Ona istediği vakit ve istediği yerde ibadet eder. Tam da bunun için işte sağır ve ahraz tanrıları tercih eder.

Oysa ki İlah'ın özellikleri bellidir...

- Tek.
- Doğurmadı ve doğurulmadı.
- Herşeyi Yaratan Ölümsüz Diri.
- Yaşatan ve Öldüren.
- Mutlak Bilen, mutlak Gören, mutlak İşiten.

- Hiçbir şeye muhtaç olmayan ama herşeyin Kendisine muhtaç olduğu Zat.
- Emreden ve Yasaklayan.
- Elçi ve Kitapları vasıtasıyla kullarına hitap eden.

Bu özellikler sadece gerçek İlah'ta olur O hakiki İlah da Allah'tır Subhanehu ve Teala.

Bir sarsıntı da yıkılıp düşen putlara nasıl inanılır ki? Bu durum hiç Allah'ın değerli kıldığı insana yakışır mı?

İslam gözüyle hayvanlara, bitkilere ve tüm mahlukata baktığınızda herşeyin görevini tamamiyle ifa ettiklerini görürsünüz.

Allahu Teala Kur'an'da şöyle buyurmaktadır:

"YEDİ GÖK, YER VE BUNLARIN İÇİNDE BULUNANLAR ALLAH'I TESPİH EDERLER. HER ŞEY O'NU HAMD İLE TESPİH EDER. ANCAK, SİZ ONLARIN TESPİHLERİNİ ANLAMAZSINIZ. O, HALÎM'DİR (HEMEN CEZALANDIRMAZ, MÜHLET VERİR), ÇOK BAĞIŞLAYANDIR."

(İSRÂ, 44)

Kainatta her canlı ya da cansız şey varlık amacını tamamlamaktadır, insan hariç. İnsan ya kendisi için tahsis edilen en yüce derecelere ulaşır ya da ihmal veya terk ederek aşağıların en aşağısına düşüverir. Kur'an-Kerim'de ifade edildiği gibi:

"İŞTE BUNLAR HAYVANLAR GİBİ, HATTA DAHA DA AŞAĞIDADIRLAR. İŞTE BUNLAR GAFİLLERİN TA KENDİLERİDİR."

(ARAF, 179)

(Yanı sıra bir yan bilgi: Bu Kur'an ayetinin hikmetine bakınız ki bazı insanlar hayvanları ataları olarak görmektedirler.)

İnsana sağlam bir dayanak noktası gerekmektedir.

İnsanların her asırda değer yargılarının değişmesi ve aynı asırda olanlar dahi her ülkede hatta ailede birbirlerinden oldukça farklı düşünebilmeleri birbirinden farklı hakikat algılarını ve cetvellerini haber vermektedir. Demek ki insanların doğruları tek değil bilakis görecelidir. Herkesin kendi gerçeği vardır. O halde gerçek hakikat nedir ve nerededir sorusu akla gelmektedir.

Filozof ve intelektüellerin fikir ve tezleri genelde birbiriyle uyum içinde olmaz bilakis tezat olur. Bilimlerin tezleri kısmen çürümüş durumda. Örnek: Alman dergisi "Der Spiegel" 15 mayıs 2006'sayısında beyin araştırması konusunda şu yazıya yer vermiştir: 1928 yılında ispanyol beyin araştırmacısı ve Nobel ödülü sahibi Santiago Ramóny Cajal ileri yaştaki bir beyinin sinir yollarının değişken olmadığını ve bir daha dirilmemek ve yenilenmemek üzere tükeneceğini iddia etmişti. **(Der Spiegel, 15. Mayıs 2006, No 20 sayfa 164).**

O iddia bugünün bilimsel gözlemleri ışığında reddedilmektedir. Bilimin de yanıldığını gösteren böylece çok örnekler var.

Reinhold Vogt isimli bir Hafıza eğitimcisi kendi internet sayfasında şunları yazmakta: İhtiyarların beyin hücreleri de sürekli yenilenmektedir. Beyni geliştirmek için bedensel, sosyal ve manen harekete geçirilmelidi. **(http://gedaechtnistraining.biz/Gedaechtnistraining/Neurogenese.htm, im Dezember 2007).**

Devamında "der Spiegel" dergisi şu yazıya yer verir: "Beyinde bir gençlik pınarı." Yeni hücreler sayesinde yeni fikirgücü mü? Yakın zamana kadar Macklis ve Goldberg efsanel olarak övülmekteydiler. Boston'lu tıbcı ve Manhatten'li Nöropsikolog bir asır boyunca doğru kabul edilen ve yerinden oynatılamaz bilinen bir dogmayı yıkmak üzereler. Şimdiye kadar kabul gören fikir şöyle ki: henüz süt emme yaşında sinir hücreleri bölünmeyi bırakırlar. Beyin çalışma gücünü belirli bir dönem için koruyabilse dahi ihtiyarlıkta geri gitmeye başlar. Ancak şimdiki nörolog ve biyokimyagerler tam tersini ifade etmeye başladılar. Bunlara göre saat

be saat kafa tasında genç sinir hücreleri oluşmaktadırlar.

Araştırmacılar hayretle ve ürpererek sinir hücrelerinin çok ileri yaşlara kadar sürekli yenilendiklerini ve dolayısıyla düşünce organının daima tazelenebileceğini ifade etmektedirler. **(DER SPIEGEL, 15. MAYIS 2006, NO. 20, S. 164)**

Bu durumda insan sormadan edemiyor: O halde dayanak noktası nerede ve bilime güven nerede kaldı?

İslam elbette ki denenmiş, tesbit edilmiş ve tecrübe edilmiş bütün bilimleri destekler ve teyit eder. Ancak varoluş yolu, yaratılmışların gerçek görevleri, ahlak, eğitim, hak, hukuk ve insanların davranış biçimleri laboratuvarlarda tesbit edilecek konular değildir. İnsanlar onbinlerce yıl yaşayarak en son ideal davranış biçimlerini öğrenerek ideal bir hayat yaşayabilir. Ancak ne var ki o da bir çözüm olmaktan uzak bir durumdur. Zira fikirler yeni bulgularla birlikte çeğişecektir. Gelecek asır insanlarının bu asrın doğru olarak tesbit ettikleri değerleri çürütmeyeceklerinşn garantis nedir. O halde değişken bilimlerle değişmez ilimleri ayırmak ve her birisini kendi kanunları içerisinde korumak ve kollamak gerekmektedir.

Yoksa insanlar sürekli hipotezlerle mi oyalansınlar? Allahu Teala akıl ve kalplerimiz için temel bilgi niteliği taşıyan ilimleri destek direkleri olarak kıymetli elçileriyle bizlere göndermiştir. Çünki O Subhanehu ve Teala insanı ve ihtiyaçlarını en iyi bilendir. Rasulullah Muhammed Efendimiz (sas) kendi çağında kadın haklarını ifade ettiği için vaktin insanları tarafından eleştirilmişti. Kadınlara çok fazla haklar verdiğini ifade ediyorlardı. O zamanlar Mekke'li müşrikler "Muhammed ne yapmaya çalışıyor kadınlara bu kadar hak vermekle, bugün kadınlara hak veren Muhammed yarın da kalkar hayvanların haklarını savunur" diyorlardı. Şimdilerde ise İslam'da kadın haklarının kısıtlı olduğunu söylüyorlar. Yarının insanları acaba ne diyecekler? O halde tek sağlam dayanak noktası bizzat Yaradan'dan gelen bilgilerdir ve insanlar o bilgilere herşeyden daha fazla muhtaçdırlar.

Peygamberimiz Efendimiz (sas) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

"Denizlerde yolculuk ancak hac için veya Allah'ın rızasını kazanmak için yapılır. Zira denizin altında ateş ve ateşin altında ise yine ateş vardır."

(EBU DAVUD, 2130)

O vakitler elbette Müslümanlar magma olayını anlayamazlardı. Bu bilgiyi ancak imanlarıyla kabul ettiler. Bu günün bilimi bu günün teknolojisiyle magma olayını tesbit etmiştir. Muhammed (sas) hiçbir zaman deniz kenarına gitmediği halde bize magmadan haber vermiştir. Buna ne demeli? Bilimsel veriler her zaman değişebilirler ama vahiyle bilgiler asla değişmez. Bu nedenle en mantıklısı bilimi vahiy ışığında denetlemeli ve vahye tescilletmelidir. Sürekli değişime uğrayan ve göreceli olan bilgileri nasıl ölçü olarak alabiliriz. Değişken bilgileri değişmez kabul etmek ne kadar tutarlı olabilir ki? Yapmamız gereken bilimle elde edilen verilerle dini verileri yerli yerinde kulllanmaktan geçecektir. Çünki birisi sabit diğeri değişken. Teknolojik bilgiler ve olgular sürekli yenilenme gereksimine tabi iken dini ilimler sabit ve her çağai şahsa ve olaya ışık tutar mahiyettedir. Sonuçta vahiy kanunu da tabiat kanunu da Allah'ın kanunlarıdır.

Yaşadığımız çağ yüksek teknoloji çağı olsa da insanlar önceki çağlardan daha da mutlu değiller, zira ahlaki yön teknolojik yönle birlikte yükseltilmemiştir. Ahlaki boyut adeta gıdasız bırakılmış ve dolayısıyla balans ayarı sağlanamamıştır.

İnsanlar bazı ideolojilerin peşinden koşarlar ve bir de bakarsınız ki sonra gelen jenerasyonlar tarafınfan canla başla peşinden gidilen ideolojilerle adeta alay edilir. Ama peygamberlerin (as) öğrettikleri bilgiler asıl itibariyle aynı kaynaktan geldiklerini hemen belli ederler. Mesela Allah'ın birliği, dünya hayatının bir imtihan meydanı olduğu, ölümden sonra diriltilme ve mahşer meydanı ve büyük mahkeme, hesap-kitap, cennet - cehennem vesaire her çağda gelen peygamberin (as) ortak bildirileridir. Sadece zaman şartlarına bağlı bilgiler değişmektedir. O halde bütün peygamberlerin (as) aynı kaynaktan beslendikleri aşikardır. O ilim ise kuşatıcı ilim Sahibi Allah'a aittir. O ilim insanlık ailesi için hem güvenilir

bir bilgi kaynağı hem sağlam bir dayanak noktasıdır.

Olaylar, eşya ve insanlar hakkında verilen hükümlerin adil olabilmeleri için her çephesinden; içinden ve dışından görüp hüküm vermek gerekir. Bu kapsamlı bilgi ve takdir ise bütün mahlukatın hep birlikte mahrum kaldıkları bir durumdur. Dolayısıyla bu durum ancak herşeyin her yönünü bilen, duyan, gören bir iradenin verdiği karar ile adil olabilir, o özelliklere sahip olan tek irade ise Allah'ın iradesidir, O Subhanehu herşeye Kadîr'dir.

Mutlak hakikat ancak Yaratıcıdan öğrenilebilir, zira O herşeye her bakımdan bilmekte, görmekte ve işitmektedir. Bir şeyin en son halini ve en kapsamlı bilgisini öğrenmek için herşeyin her yönünü bilene müracaat etmekten başka yol yoktur.

Mesela insan bir olayın yarısını biliyorsa o olay hakkında verdiği hüküm de sadece yarım hüküm olur ve dolayısıyla haksız bir hüküm olur. Şimdi hem kendi hakkımızda hem alemin geri kalanı hakkında verdiğimiz kararların ne kadar isabetli olduğunu da anlamış olduk. Nefis güdümlü bir karar. Ama herşeyin her yönünü bilen ve gören Halık'ın (Yaratıcı'nın) gönderdiği "Kullanma Kılavuzu"na müracaat edersek Allah'ın gözüne ve görüşüne göre hüküm verirsek 100 % adil kararlar vermiş oluruz.

Böyle bir imkanın varlığından dolayı bütün insanlık sevinmeliydi aslında. Allah'ın kanunlarıyla hükmeden kimse olaylara Allah'ın gözüyle bakarak hükmetmiş oluyor. Ama maalesef insanlık bunun tam tersini sergilemekte. Allah'ın kanunlarına bu dünyada hak tanınmamaktadır. Belki de insanlar bu gerçeği böylece bilmedikleri için olabilir. Ama bunun bir mazeret olacağını da düşünmüyorum.

Bildiğiniz gibi yakın körlüğü ve uzak körlüğü vardır. İnsanın kendi gözleri tarafından aldatıldığı az olan vakalardan değildir. Bu fenomeni optik yanılma denilen iluzyonlardan tanıyoruz. Mesela gözler bazen hareket etmeyen şekilleri hareket eder görmektedir. Kulaklarla da böyledir akılla da.

Evet, akıl ve kalp tarafından da insan yanıltılabiliyor. Bazen ilk gördüğümüz anda birilerini itici buluruz, ancak belirli bir zaman sonra o şahıs hakkında görüşüp konuştuktan sonra fikrimiz değişiverir. O halde yanılgılardan kurtulmanın tek yolu Allah'ın Kullanma Kılavuzu olarak gönderdiği Kitaplara uymaktır.

Şekillenmiş fikirler ve yönetilen eylemler

Anladım ki ideolojiler fikirleri şekillendiriyor ve fikirler ise fiillerimizi sevk ediyor. Bu kanıya nasıl vardığımı anlatayım:

İnsanların eylemlerinin fikirlerinin yansımaları olduğu bilinen birşey. İdeolojiler anlayışları şekillendirmekte ve anlayışlar ise insanlar arasındaki muameleyi belirlediği gibi, insan - eşya, insan - bitki, insan - hayvan ve insan - kainat ilişkileri de dahil bütün ilişkileri belirlemektedir. Eylemler (ameller) sonuç ve fikir ve anlayışlar ise sebeplerdir.

İnsanların birbirleriyle olan ilişkileri gözlemdendiğinde zaten hangi fikirlerin sonuçları olduklarına yol bulunabiliyor.

Burada tarihten somut bir örnek vermek isterim:

20. yy'da çeşitli kıtalarda milyonlarca insan katledildi. O dönemde öldürülen insan sayısı yüzlerce hatta binlerce yılda öldürülen insan sayısından daha fazlaydı. O durum elbette birşeylerin sonucuydu. Neydi bu katliamların nedeni? Tabii ki o asır insanlarının fikirleri! Onlar hangi fikirlerdi? En etkinlerinden biri darvinizm idi. Bu kitapta darvinizmin teferruatına girecek değilim ancak en belirgin ve öne çıkan ana fikrini söyleyebilirim: Evrim teorisi – doğal seleksiyon ve mutasyon.

Bu teoriye göre bir cinsin varlığını koruyabilmesi ancak başka cinslere galebesiyle mümkündür. Diğer ifadeyle: en büyük, güçlü ve saldırgan balıklar küçük balıkları yiyerek bu varoluş savaşında kendilerini ileriye taşıyorlar. Bu, benim gözümde hasta olan teori hayvanlar için geçerli olan tabiat kanunlarını insanlar için de fıtri kanun kabul etmektedir.

Bu nedenle Darwinizm insanların atasını hayvan kabul etmektedir. İnsanlar bu materyalist teoriyi kendisine ideoloji yaparlarsa ateist, ırkçı ve egoist olmalarına şaşırmamalı. Bu ideolojiyi benimseyenler şahsi olsun milletçe olsun insanı, çevreyi ve kainatı nasıl değerlendirecekleri ve muamele edecekleri tarife muhtaç değil sanırı. İşin en kötü tarafı ise o zümre yapmış olacağı bütün katliamlara da bilim kılıfını kullanacaklardır. 'Tabiat kanunu böyle, biz de ancak bu kanuna uyarak cinsimizi ileriye taşıma gayretindeyiz' derler.

Bu görüş hakikat kabul edildiğinde hiçbir anarşisti, katili ve teröristi yargılayamazsınız. Zira derslerini tabiattan aldıklarını ve dolayısıyla eleştirilemeyeceklerini iddia ederler. Mesela saldırganlıklarını yırtıcı hayvan tiplerinden aldıklarını söylerlerse ne diyeceksiniz. Ancak dini ölçüleri kabul edenler için her türlü suç yargılanabilir. Çünki Yaradan insanlar için ayrı ve hayvanlar için ayrı kanunlar koymuş ve insana akıl verdiği için onu her yaptığından veya yapmadığından sorumlu tutmuştur.

20.yy da en fazla katliamın vuku bulmasının nedeni bana göre başta darvinizm olmak üzere diğer 'izm'li biten görüşlerdir. O virüsler günümüzde dahi yaygındır.

"Hayatta kalabilmek için başkalarını yok etmelisin, etmelisin ki senin cinsin bu hayat mücadelesinde en iyi cins olarak devam etmeli." O virüs insanı öyle hakir sayar. Savaşları gelişmenin bir temeli görerek ona göre tavır alam bir ideolojiden ne beklenir?! Savaş demişken. İmansız ve dinsiz insanlardan zaman zaman dinlerin savaşların nedeni olduğunu duyarsınız. Oysaki gerçekler bambaşkadır. 20. yy'da 100 milyondan fazla insan öldürüldü. Din adına değil bilakis dinsizlik adına; komunizm adına, ırkçılık adına katledildiler. O asırdaki katledilen insan sayısı belki de insanlık tarihi boyunca din savaşlarında öldürülen insan sayısının üstündedir.

Irkçılık konusuna İslam nasıl bakar? Irkçılığın kesinlikle tolere edilmediğini bildiren bir Hadis-i Şerif gösterelim.

"İSLAM BİR DİN VE MÜLÜMANLAR DA BİR ÜMMETTİR.

IRKÇILIĞA ÇAĞIRAN BİZDEN DEĞİLDİR, IRKÇILIK İÇİN SAVAŞAN BİZDEN DEĞİLDİR VE IRKÇILIK İÇİN ÖLEN DE BİZDEN DEĞİLDİR."

(EBU DAVUD, 4456)

"KENDİNZİ IRKÇILIKTAN SOYUTLAYIN, ZİRA O KOKAR, ONU TERK EDİN, ZİRA O CAHİLİYEYE GERİ DÖNÜŞTÜR."

(AHMED, 14105)

EY İNSANLAR! HEPİNİZ ÂDEM'DEN SİNİZ. ÂDEM İSE TOPRAKTANDIR. SOY-SOPLA ÖVÜNME YOKTUR. ARAB'IN ACEM'E, ACEM'İN DE ARAB'A ÜSTÜNLÜĞÜ YOKTUR. ALLAH KATINDA EN KIYMETLİNİZ TAKVA SAHİBİ OLANINIZDIR."

(VEDA HUTBESİNDEN BİR KESİT)

Güvenlik

İnsanların en mühim ihtiyaçlarından birisi de güvenliktir. İnsanların, hayvanların ve bitkilerin hatta hareketsiz eşyanın değerini takdir edemeyen insanları polis ve askerle de yönetemezsiniz. İnsanların akıl ve kalplerine hitap etmeli. Makuliyeti, sevgi ve merhameti, dürüstlüğü ve hikmeti öğretmelidir ki insanlık gerçek erdemini tekrar bulsun. Yüzyıllardır Osmanlı Devleti bunu başarmıştır. Osmanlıdan önce Selçuklular ve daha önce Abbasî ve ta asrı saadete kadar. Bu ahlakın kaynağı da işte tam orasıdır, yani Peygamber (sas) mektebi.

İnsanlar belki sorarlar: "Niçin iyi olalım" diye. Onlara: "Rabbinizin rızası için" deyin.

Böylece insanlar niyet ve eylemlerini bağlayabilecekleri ve ebedîleştirebilecekleri bir sağlam direk bulabilirler. Zira Allah gün ışığında ve gece karanlığında olup biten herşeyi görür, hiçbir şey ondan gizlenemez. Buraya uygun düşen bir türkçe atasözü: *"İyilik yap at denize, balık bilmezse halık bilir."*

İslam penceresinden bakınca mahlukat nasıl görülür ve

değerlendirilir.

Hayat bir İlahî armağandır. Onunla ebedî hayatımızı hazırlayabiliriz. Tabi ki ebedî saadetin de azabın da gerekleri ve şartları vardır.

İslam insanı en değerli mahluk yani yaratılanların en şereflisi olarak tanımlar. Güneş, ay, yıldızlar, galaksi ve kainatta olan bütün mevcudatı Müslümanlar kulluk görevlerini tam olarak yerine getiren Allah kulları olarak görürler ve görmek durumundalar. Zira onlar harika sistem ve işlevleriyle Allah'ın varlık ve birliğini hal dilleriyle ilan eden, insanların gözleri önünde belge belge gösteri sunan görsel mutî yaratıklardır.

Müslümanlar ölümü ne bir yok oluş ne de hiçliğe yolculuk olarak görürler. Bilakis ölümü bu sıkıntılı dünya hayatının sonu ve ebedî hayatın da başlangıcı olarak görürler.

Bir Mülüman gözünde onun eşi gerçek bir hayat arkadaşıdır. Sadece üç-beş günlük dünya hayatının bir mutlu çiftleri değil eğer başarırlarsa ebedi cennet hayatnın mutlu bir çiftleridir. Bir Hadis-i Şerife göre bir erkek karısının ağzına bir lokma ekmek vermesinden dolayı Allahu Teala tarafından mükafatlandırılır, sevap kazanır. Bunun gibi haberler doğal olarak evliliklerdeki sevgi ve saygı bağlarını pekiştirir. Eşler birbirlerine karşı sevgi göstermelidirler. Birinin başına bir talihsizlik geldiğinde, mesela bir kazadan veya hastalıktan dolayı güzelliğini yitirdiğinde sevgi eksilmez devam eder. Zira gerçek bir Müslüman sadece dış güzelliği görmez bilakis dış ve iç güzelliği birikte görüp değerlendirir. Bunun tersi bir materyalistde olmalı. Çünki o sadece maddeye insandığı için var olan gidince geriye görecek başka bir güzellik kalmaz. Ruh güzelliği aramaz. Dolayısıyla varlığı deforme olmuş bir sevgili artık materyalist gözünde yok hükmünde olduğu için artık maddeyi değiştirmek kaçınılmaz olur. Materyalist felsefe bakımından mantıklı bir duruş. Ama bunu genellememiz mümkün değil. Bazı durumlarda ideolojiler eylemlerle uyuşmaz bilakis tezat oluştururlar. Gerçekten de materyalist mantığa uygun olarak çevrelerine maddesel davranan Müslümanlar olduğu gibi Müslüman sıfatları sergileyen mesela eşlerine karşı geçici bir meta gibi bakmayan ve dolayısıyla hem ailelerine hem etraflarına karşı iyi davranan

materyalistler de mevcut.

İslam gözlüğünden aleme bakan bir Müslüman karısının, çocuklarının ve servetinin Allah'tan kendisine verilmiş birer emanet olduğunu bilir ve ona göre muamele eder. Böyle düşünen bir insan hem mutlu olur hem etrafını mutlu eder.

Öncelerin ve şimdilerin zorba-zalimleri (firavunlar ve krallar) yaratılanlar üzerinde istedikleri gibi davranma haklarının olduğunu düşünerek keyflerine göre davranmaktadırlar.

Onların uydukları kurallar bir türlü doymak bilmeyen nefisleridir. Böylelerin tahtları *"güçlüysen haklısın"* temeline oturmuştur.

Samimi bir Müslim ise olaya farklı baktığı için "haklı olan güçlüdür" der. En fakir insan dahi eğer haklıysa krala karşı haklılığını savunabilmelidir. Bir Müslüman bütün varlığı Allah'ın mahlukatı olarak gördüğü için onlarla nasıl muamele etmesi gerektiğini mülkün malikine – varlığın sahibine sorar, öğrenir ve onun gönderdiği 'Kullanma Kılavuzu'na göre davranır. Bu, sadece Müslüman ismi taşıyanlar için geçerli değildir İslam'ı yaşayan ve O'nun penceresinden bakanlar içindir. Burada olması gerekenden bahseyiyoruz, mevcut olan durumdan değil, maalesef bazı Müslümanların durumu içler acısı.

Allah'a inanmayan bir insan farklı korkularla yaşar. Ta bir küçük bakteriden turun da, trafikten korkar, hastalıklardan korkar, insan ve eşyadan korkar. Her insan tedbirli olur ve olmalıdır da burada kastolunan aşırı korkular. Bu korkular herşeyin kendi iradesiyle başı boş davrandığı sanıldığı içindir. Bir Mü'min ise kainatta mevcut olan herşeyin Allah'ın birer kulu olduğuna inanır ve dolayısıyla Allah'ın izni olmadan hiçbir şeyin hiçbir şey yapamayacağına iman eder. Her şeyin O'nun kontrolinde olduğuna yakini vardır. Böylelikle Mü'minler gereksiz korkulardan korunmuş olurlar.

Bir insan bütün potansiyel tehdit ve tehlikelere karşı çaresizdir, ancak bütün tehlikelere karşı Rabbine sığınmaya insanın teknik olarak gücü

yeter.

Bu örenklerden sonra dikkatinizi tekrar bir noktaya çekmek isterim: "İdeolojiler fikirleri etkiler ve fikir ise insanların birbirleriyle olan muamelelerini. Temiz, sağlıklı ve mantıklı fikirler adaletli davranışları sonuç verirler, ve adaletli davranışlar düzgün fiilleri tetiklerler. Fikrimize göre insanlar kötü durumlara da alışarak normal hissedebiliyorlar. Bu durum ise alışkanlık faktörüyle anlaşılabilir. Bu nedenle herkesin kendisine: "*Yaşam standartlarım gerçekten kaliteli mi, yoksa bana mı öyle gelmekte?*" diye sorması gerekir.

Allahu Teala bize muhit ilminden neş'et eden bir "Kullanma Kılavuzu" ihsan ve ikram etmiştir. O yaşam kılavuzunu Kur'an ve Sünnetten oluşan bir İslam Gözü olarak değerlendirebiliriz. O göz herşeyi her tarafıyla görerek, ölçüp – biçerek değerlendirmektedir. Aslında bütün insanlar öyle bir gözün özlemini çekerek heryerde araması gerekmezmiydi. Ancak o gözün hükümleriyle hakikate vakıf olunur ve adalete uygun olarak varlıklar hakkında hüküm verilebilir. Aksi takdirde herkes kendi değer yargılarıyla herşeyi yargılar ve bundan da ancak anlaşmazlık ve kaos meydana gelir.

Mutlak hakikati arayan bir insan Allah'ın gözüne tabi olmaktan başka birşey yapamaz. Allah'ın gözü ise O'nun Kullanma Kılavuzu'dur.

Kalabalıkların fikirlerine tabi olmak her zaman doğru olmaz. İnsan biraz gayret sarfederek kendisi araştırmalıdır. Nice bilim insanları bazı fikirlerinden dolayı kalabalıklardan ayrışarak yalnızlaştılar, ama tarih onları doğruladı.

Her fikir doğru olabildiği kadar yanlış da olabilir. Yüzde yüz doğru ise ancak herşeyi her yönüyle gören, bilen ve hükmeden Allah'ın kitabında mevcuttur. O'ndan gayrısı görecelidir. Allah'ın kitabı ve Peygamberin (sas) sünneti bu bakımdan doğumumuzdan ölümümüze kadar her sualmizi hakikate uygun yanıtlayabilecek mahiyettedirler.

İslam mükemmel bir nizamdır. Önce akılları, fikirleri ve niyetleri temizler

ve doğal sonuç olarak da ilişkileri sükunet ile düzenler.

Sonuç, toplumda ve alemlerde huzur ve itminan olarak tezahür eder. İslam helal dairede bütün ihtiyaçları karşılayabilecek durumdadır.

İnsanların birbirlerinden asabiyet (ırkçılık) sebebiyle soğuduklarını hatta neftret ettiklerini görürsünüz. Bu duygular bir de iyice şiddetlenince ötekileri yok etmek isterler. Tarih bunun belgeleriyle doludur.

Yakın geçmişe baktığımızda Sırp ve Hırvatlarla evli olan Bosnalıları görürüz. Bir gece de böyle çiftler şavaşan dolayı düşman oldular. Bu mü kültür, bu mu medeniyet, bu mu insanlık?

Bizim anlayışımıza göre medeniyet insanlığı yüce değerler eriştirmek yok etmek değil. Teknoloji insanlığa faydalı olmalı kendi kendini yok etmenin aracı olmamalı.

İslam teknolojiyi, ilmi ve bilimi insanlığın faydasına ve hizmetine bir araç olarka görür. İslam çatısı altında emniyet ve güven duyulur. İslam'da teröre yer yoktur.

Tarihi incelediğimizde bunu apaçık görürüz. Buna iki tane örnek vermek istiyorum.

Hattab oğlu hz. Ömer (ra) Kudüs'e gittiğinde onu bir papaz karşıladı. Müslümanların halifesine Mescid-i Aksa'nın anahtarlarını verecekti. Uzaktan kendisine doğru gelmekte olan iki şahıs gördü papaz. İki kişiden birisi devenin üzerinde ikincisi de devenin yularını çekerek yaya gelmekte. Yaya olan Halife Ömer'di. Nihayet karşılaştıklarında papaz Hz. Ömer (ra)'e: *"Bekle! Hırkandaki yamalıkları sayacağım"* dedi. Tam 21 tane yamalık sayınca: *"Sen Emire-l Mü'minînsin, işte anahtarlarlar, alabilirsin"* dedi. Hz. Ömer (ra) papazın kendisini nasıl tanıdığını merak etti ve sordu. Papaz: *"Bizim kitaplarda okumuştum. Anahtarları almaya gelecek olan zat bir deveyle gelecek. Bir efendi bir de hizmetçi gelecek. Ve efendi hizmetçisiyle ortaklaşa deveye binecek. Anahtarı alacak olanın üzerinde 21 tane yama olacak."* Bu bilgileri okumuştum ve tam da size uydu ya Emire-l

Mü'minîn" dedi.

Hz. Ömer (ra)'in geldiği vakit bir namaz vaktine rastlamıştı. Papaz halifeyi bir kiliseyi gezdiriyordu. Halife Ömer (ra)'e namazını kilisede kılma teklifi yapılmasın arağmen o bunu kabul etmeyerek namazını dışarıda kıldı. *"Ben şimdi namazımı bu kilisede kılarsam benden sonraki Müslümanlar bu kiliseyi camiye çevirir ve ismini de Ömer Camii koyarlar."* dedi. Anlaşılan o ki Hristiyanlara kilise olarak kalmasını sağladı.

İşte İslam'ın diğerlerine bakışı, güveni tesisi, müsamahası ve cömertliği... İslam'ı doğru anlayıp düzgün yaşayanlar öylelerdi.

İkinci örnek de yine Hz. Ömer'den (ra) olacak. Olay Medine-i Münnevvre'de yaşanmıştır. Bir Roma elçisi Medine'ye gelerek Yönetim Sarayını aramaya başlamıştır. Uzakta ve yakında saraya benzeyen hiçbir yapı göremeyen elçi şaşkındır. Aradığını bulamayan elçi artık halifenin sarayını gördüğü Müslümanlara sorar. Şehir sakinleri halife Ömer'in sarayının olmadığını söylerler. *"O mutlaka adeti üzere şehrin asayişini kontrol etmiş ve akabinde bir ağaç gölgesinde dinlenmeye çekilmiştir"* dediler. Elçi bu duruma bir anlam veremez. Zira bu anlatılanlar elçinin içerisinde yetiştiği mantık açısından bir devlet başkanı için akıldan dahi geçecek işlerden değildi. Bir devlet başkanı yanında hiçbir koruma olmadan tek başına bir ağaç gölgesinde uyuyor!

Elçi bir müddet halifeyi aradı ve sonra gerçekten de halifeyi yapayalnız bir ağacın altında uyur buldu. Halife Ömer (ra) uyanana kadar başında bekledi ve O'na şunları dedi: ***"Hakemte, fe adelte, fe eminte, fe nimte ya Ömer."*** Yani: "hükmedersin, adilsin, güvendesin ve uykudasın ya Ömer."

İkini hikaye bize ne anlatır. Yönetilenlerle yönetenler arasında adalet ve güven duygusu mevcutsa fazla bir güvenlik tedbirine de gerek kalmıyor. Zira birbirinden razı olan toplum fertleri arasında fazla kriminal olaylar da vuku bulmayacaktır. Yönetenler adil yönetince halk yöneticilerini bizzat korurlar. Zira herkes o adalet ve menfaat kaynağından faydalanmak isteyecektir, hiçkimse bindiği dalı kesmek istemez. Hatta hayvanlar dahi onların adalet ve cömertliğini hissedeceklerinden ve onların

elleriyle yemlendiklerinden onlara saldırmayıp, bilakis koruyacaklardır. Yöneticilerin adil davranışı kendilerine güven olarak geri dönecektir.

İlişkileri düzeltmek istiyorsanız anlayışları geliştiriniz. İnsanın gelişimi anlayışının gıdalanmasıyla mümkündür. Ve anlayışın en verimli gıdası ise onu Yaratandan dolayısıyla O'nun gönderdiği Kullanma Kılavuzu'ndan elde edilebilir. Akıl, kalp, duygu ve duyular en iyi biçimde Yaratıcı tarafından beslenebilirler. Bununla birlikte duyu ve duyguların insanı aldatması önlenebilir.

Yaradan'ın doğrularına uyum sağlandığında herşeyin positife dönüştüğünü görürsünüz. Zaten İslam da bunu düzenler. Yakın tarihe baktığımızda bazı ideoloji ve kültürlerin öne çıktıklarını görürüz.

Bazı ideolojilerin kısa ömürlü olmaları dinleri tolere etmeyişlerine bağlanabilir. O medeniyetlerde din bir doğal insan ihtiyacı olarak görülmedi. Bu durum onlara çöküş olarak yansıdı. İnsana çeşitli maddi imkan ve lezzet sağlayan eğilimler de insanları mutlu edemediler. Dinden uzak ama maddî refah düzeyi en yükseklerde olan ülkelere bakınca intihar oranlarının da en yüksekte olduğunu görürsünüz. Kapitalist düzen insanı madde planında rahatlığa kavuşturmuş olsa da insanların uyku hapı almadan yatmaya gidemeyişlerini önleyememiştir. Belki de sebebidir. Pisikolojik khastalıklar tırmanışta, geçici rahatlık elde etmek için alkol ve uyuşturuculara baş vurulmaktadır. Ama ne mümkün, ertesi gün problemler çoğalmış olarak karşılarında durur. Akabinde depresyonlar ve nihayetinde hiçbir şeyi umursmaz olurlar. Bunun nedeni kapitalizmin sadece bir tarafı beslemesinden kaynaklanmaktadır, yani maddî taraf tedarik edilirken manevî taraf ihmal ediliyor.

Kapitalizm insan tarafından tasarlanmış bir ideolojidir. İnsan ise nakıs varlıktır. Nakıs olan varlık nasıl olur da mükemmel bir nizam ortaya koyar! Mükemmellik ancak Allah'a aittir ve o Subhanehu kemal sahibidir. Sadec Allah mükemmel bir nizam sistemi tasarlama durumundadır.

İnsanı yaratan onun gerçek ihtiyaçlarını da bilendir. O halde insanların ihtiyaçlarını giderebilecek olan sadece Yaradanın mükemmel olarak

gönderdiği nizam sistemidir. Kapitalistlerin hataları Yaradanın Kullanma Kılavuzunu görmezden gelerek kendi tasarladıkları sistemleri yürürlüğe koymalarıdır.

Bu durumda üstelik fikirlerini ve sistemlerini başkalarına da yorla dayatıyorlar. Bunu insan hakları ve özgürlüklerle ne alakası olabilir? Beni kendin gibi düşünmeye ve inanmaya niçin zorlarsın.

Herkes herkese kendi düşüncesine anlatabilir ve dünya görüşünü paylaşabilir. Ama zorlamak nedir. İnşaallah insanlar kendi kurtuluşları için en doğru araç ve vesileleri tercih ederler.

İslam önleyici bir tedbirdir

Mesela AIDS isimli hastalığı ele aldığımızda İslam'ın nasıl bir önleyici tedbir aldığını görürüz. Zira nihaksız ilişkileri yasaklamakla hastalığın büyük oranda önüne geçmiş olur. Hasbel kader çiftlerden birisi HI-Virüs'üne yakalanmış olsa dahi hastalık kapalı bir dairede kalır, bulaşarak yayılmaya yol ve imkan bulamaz. İslam'ın en büyük özelliklerinden birisi de henüz sorunlar gelmeden sorun yollarını keserek geçit vermemektir.

Mesela insanlar iyiliğe olduğu gibi kötülüğe de meyillidirler. Bunlardan hangisi beslenir, çicek açar ve meyve verirse o taraf kişiye galip gelir ve isteğini icra eder. Diğer taraf da dolayısıyla bakımsızlıktan zafiyet geçirerek güçsüz ve tesirsiz kalır ve sonunda bazen de ölür.

İslam ta baştan bütün selamet, barış, ve huzur yollarını açar ve suç yollarını kapatır. Bu durumunda aklıyla değil de olaylara nefsiyle bakanlar "özgürlük" diye yaygarayı basarlar. Önce özgürlük terimini iyi anlamak lazım. Nerede başlar ve nerede biter. Benim özgürlüğüm başkalarının özgürlüğünü kısıtlamak isterse ne olur?

Günümüzün en populer konularından birisi de "İnsan Hakları". insanın doğum öncesine kadar giden insan haklarını hangi ideoloji, hangi Anayasa ve hangi görüşte görmeniz mümkündür. Evet, sadece İslam'dır. İslam doğmamış çocukların anne ve babasını çocuk henüz doğmadan önce

düzenler. Anne-baba adaylarını doğru eş seçimiyle görevlendirir. Ebeveyn çocukların iyi bir aile ortamında yetişmesini sağlamakla görevlidirler. Bu doğmamış çocukların ebeveyn üzerindeki hakkıdır. Doğduktan sonra da çocuklarına güzel bir isim vermekle, eğitimini sağlamakla ve nihayet iyi bir terbiye vermekle vesaire mükelleftirler.

Günümüzde özellikle batı ülkelerinde kaç tane kız istemediği hamilelikten çocuk doğuruyor ve adam çekip gittiği için kadın yalnız büyütmek zorunda kalıyor. Kızlar sahtekar adamların ellerine düşmeden önce bu konuda eğitilse ve uyarılsalar ebedî pişman olacakları işlerden elbette kaçınacaklardı. Özgürlük diyerek onları kendilerine bırakan bir zihniyet bu sorumsuzluğun gerçekten özgürlük olduğuna inanıyor mu acaba? Çeket ve çantıları korunan kadınların ruhları ve hisleri niçin korunmuyor? Genç insanlar başlarına gelecek kötülüklerden korunmazlarsa kendiliklerinden nasıl korunacaklar. Yoksa bu dediğimiz "özgürlük" mefhumuna ters mi düşer?

İslam kriterleri insanı hedef alır hırsı değil. Ondandır ki İslam insandaki güzel hasletleri yeşerterek yaşatmaya ve kötü hasletleri ise kurutarak öldürmeye yöneliktir. İslam bütün insanlık için güven, barış, dürüstlük, samimiyet, sevgi, merhamet, makuliyet, denge ve tolerans sunar. Allahu Teala bir Kur'an Ayetinde şöyle buyurmaktadır:

"ALLAH'IN RAHMETİ SAYESİNDE SEN ONLARA KARŞI YUMUŞAK DAVRANDIN. EĞER KABA, KATI YÜREKLİ OLSAYDIN, ONLAR SENİN ETRAFINDAN DAĞILIP GİDERLERDİ. ARTIK SEN ONLARI AFFET. ONLAR İÇİN ALLAH'TAN BAĞIŞLAMA DİLE. İŞ KONUSUNDA ONLARLA MÜŞAVERE ET (DANIŞ)."

(ÂL-İ İMÂN, 159)

ALTINCI BASAMAK

Beş basamağa bir geri bakış

Eğer

- Bütün fizikçilere maddenin kanunları ve özellikleri hakkında sorsak.
- Bütün biyologlara insan, hayvan ve bitki anatomisinden sorsak.
- Uzay bilimcilerine ay, güneş ve yıldızlardan, galaksi ve ve özelliklerinden sorsak bize ne derler? Elbette *"bunlar harika ve mucize şeylerdir"* derler. Mucize demekle zaten söylenecek çok şeylerin olduğunu vurgularlar. Ama hepsi birden söylenemeyeceğinde "harika" veya "mucize" der geçerler.

Nerede ince hesaplar, hassas ölçüler, simetri, geometri, sanat, ahenk ve sistem var ise orada tesadüf aranamaz. Çünki tesadüf: hesapsızlık, plansızlık, sanatsızlık, düzensizlik ve güzelsizliktir. Eğer bir ürün varsa mutlaka bir üretici de vardır. Bir karıncanın üreticisi güneşinde, suyunda, havanında oznunda... üreticisi olabilir, zira karıncanın bunların hepsine ihtyacı vardır. Bütün varlıklar birbirlerine kilidin anahtara uyduğu gibi uyarlar.

Eğer bütün varlığın Yaradanını inkar etmeğe kalkışsanız bütün varlığın yapı ve özelliklerini de inkar etmek zorundasınız. Bütün bilim insanlarını "varlıkdaki herşey basit yapılara sahiptir ve harikalıkları yoktur, gelişi güzel fonksiyonsuz maddelerdir" dedirtmeniz gerekir.

Eğer işleyen sistemleri kabul ediyorsanız bu sistemin bir tasarımcısını, sanatkarını, dizaynerini, üreticisini, kısacası YARADANINI kabul etmek zorundasınız, dolayısıyla zaten kabul etmiş oluyorsunuz. Almanların bir deyimi vardır: *"A diyen B de demelidir."*

Bütün bu mantık silsilesiyle teyit edilen bilgilerden sonra kalkıp da Kur'an'ın bir kelime ve hatta harfini inkar etmek tutarsızlık olur. Zira bunu mantık çerçevesinde yapmak isterseniz önce buraya kadar mantık güzergahında gelinen yolu gerisin geriye gitmek ve yolculuk boyunca birlikte gördüğümüz delilleri yok etmek zorundasınız, aksi halde kuru bir iddiadan ileri gitmeyecek olan söz arfetmiş olursunuz.

Ey insan! Kendini bu hakikati inkara mecbur hissediyorsan tekrar bu yolun başına dönerek senin ve çevrenin hatta bütün insanlığın harikalığına hayran olduğunuz bu varlık aleminin mucizevi özelliklerini

inkar etmelisiniz. Sonunda bütün bu varlığın özelliklerini inkar etmelisin, edemezsin o halde varlığı inkar etmelsin. Görünenler hayal demelisin. Onu dersen kendini yok saymalısın, çünki Yaradanın en kompleks sanatı sensin. kendini yok saydığında ise sana denilecek sözün bitiği yere varmışsın demektir. Böyle mantıksız, zor ve dayanaksız ve abes yolu kim gider ki!

Demek ki insanın Rabbine dönmesine ve O'nunla barışmasına ciddi nedenler var.

- Kendi hayatımızı ve etrafımızdaki insanların hayatlarını düşünüyor ve seviyorsak ölümün bütün bu sevdiklerimizi götürmesinden tabiatiyle korkarız.
- Ayrılık korkumuz bizi tekrar kavuşma arzusuna sevkeder.
- Kavuşma arzusu: nerede, ne zaman ve nasılı araştırmayı gerektirir.
- Araştırmak evet! Ama nerede? Sorusu DİNİ işaret eder.
- Din, dolayısıyla İslam varlık hakkında ince ve bağlantılı düşünmeyi ve araştırmayı gerektirir.
- Din (İslam). yaratıklar üzerinde düşünmeyi ve araştırmayı teşvik eder.
- Tabiat Bilimler incelendiğinde kainattaki herşey istisnasız belirlirli sistemler ve hassas kanunlar içerirler.
- Sistemlerin varlığı tesadüf oluşum teorisini akim kılar ve reddeder ve iradî yaratmayı isbat eder.
- İradî yaratma ise ilim ve kudret gerektirir.
- İlim ve kudret sıfat olduklarından kendi başlarına var olamayacaklarından bir zat'a ait olmalılar,
- O Zat ise Allah'tır.
- Öyle bir İlah olsa yaratıkların en zekisi olan insanla iletşime geçmesi gerekmezmiydi? İnsanlara kitap göndererek sürekli iletişim sağlamıştır.
- Kitapları getiren elçiler gerekirdi. İşte onlar da peygamberler (as). Bu durum ta son elçiye (sas) kadar süregelmiştir.
- Yaratılmışların efendisi ve peygamberlerin (as) sonuncusu Ahmed, Mahmud, Muhammed Mustafa (sas) kemale erdirilmiş ve tamamlanmış bir Kullanma Kılavuzu getirmiştir. O'nunla yaratılış sebebi olan "Allah'a kulluk" görevini yerine getirme imkanı

sağlanmıştır. Getirdiği Kur'an'ı Kerîm ile birlikte Sünnet-i Seniyye'sine tabi olunduğunda Son Din olan İslam Dini'ne tabi olunmuş olur. İslam ise doğum öncesinden ölüm sonrasına kadar bütün soruları yanıtlar. Hayatın anlamını izah eder ve dünyayı seçim sahibi insanın imtihan mekanı olarak anlatır.

- Bu dünya madem bir imtihan meydanıdır o halde belirli bir süre gerektirir.
- Süre bir sonu gerektirir.
- Sınav sonuçları bir umumi ölüm (kıyamet) gerektirir.
- Kıyamet tekrar bir toplanma ve hesaba çekilme gerektirir.
- Hesap bir karar gerektirir ve karar ise ya mükafat ya azap gerektirir.
- Mükafat ve mücazat özelliklerine uygun mekan isterler. O mekanlar ise **cennet ve cehennemdir.**

Bu, halkaları birbirine geçmiş hakikat zinciridir. Halkalardan bir tanesini bile zincirden çıkartmaya çalışsanız bütün zincir başımıza çarpılır. Veya bu bir matematik işlemi gibidir. İster önden sona doğru ister sondan öne doğru hesap edin hep doğru sonuç çıkar. Bunda asla çelişli olmaz.

Yedinci Basamak

Bundan sonra bize düşen sadece: "İŞİTTİK VE İTAAT ETTİK" (BAKARA, 2/285) demek ve bu güzel dini samimiyetle yaşamaktır. Allah hepimizi hidayet üzere etsin.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Bir ateist ile diyaloğum

Ateist: "Bir sorum olacak. Müslümanlar Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın kulu ve elçisi olduğuna şehadet ederler. Görmediklerim hakkında nasıl şahitlik edebilirim ki?"

M. Dawoud: "Seninle bu konu hakkında bir diyalog yapmak isterim."

Ateist: "Tabiiki, iyi olur."

M. Dawoud: "Öncelikle sana babanın Almanya'ya geliş hikayesini anlatarak konuya başlamak isterim. Baban bir gece oturma odasında bulunan koltukta uykuya dalar ve gözlerini açtığında birden bire kendisini Almanya'da bulur. Bir çimenlikte uzanmış halde etrafına bakınan baban ne bir insan, ne bir ev ne de fabrika görür. Gözlerini tekrar kapatır ve aradan bir süre geçtikten sonra tekrar gözlerini açar ve bakar. Bir de ne görsün! Yanında siz çocukları var, sadece anneniz yok. Bunları biliyormuydun."

Ateist: "Bu anlattığın hikaye saçma ve uydurma."

M. Dawoud: "Yoksa bu hikayenin doğruluğuna inanmıyor musun?"

Ateist: "Kim inanır bu mantıksızlığa? Babam hangi trafik aracıyla Türkiye'den buraya geldi ve hani annem nerede. Biz kendiliğimizden birden mi var olduk?"

M. Dawoud: "Doğru söylüyorsun, aslında hiç kimsenin inanmaması gerekiyor ama maalesef bu tür hikayelere çok insanı inandırıyorlar. Oysaki her varlığın bir üreteni ve meydana geliş yolu vardır. Kainat bütün çapı ve içeriği ile bütüne hükmeden biri tarafından yapılmış ve yönetiliyor olmalıdır. Hem de herşeyi bilen ve güç yetiren BİRİ.

Bir başak örnek: "Bilgisayar, mühendisi tarafından tasarlanarak nihayetinde üretiliyor. O bilgisayarın sayılamayacak kadar çok becerileri olsa da kendisini tasarlayan ve üreten mühendisini ne görebilir ne de tanıyabilir.

Sen de universumda (kainat) diğer varlıklar gibi bir varlıksın. Kainatı kim yaratmışsa seni de elbette o yarattı. Hiçbir şey kendiliğinden var olmamış, herşeyi yaratan tarafından yaratılmıştır ve herşeyi yaratan ALLAH'tır.

Allahu Teala'yı kimse anlayamaz, kavrayamaz, idrak edemez ve gözünde canlandıramaz. Ancak Allah Subhanehu dilerse yazılımımızı değiştirir mesela ahiret yazılımımızı değiştirerek kendisini görebilecek bir software yükleyecek. Eğer o software'i burada proğramlarsa O'nu görmek mümkün olur yoksa ne yaparsak yapalım görme sınırlarımızı geçemeyiz.

O'nu görmemek O'nun olmadığı anlamına gelmez, aksine eğer görme ve görmeme yeteneğine sahip birileri varsa muhakkak bu özellikleri yaratan birinin varlığına delalet eder. Allahu Teala'yı görmüyorsak zaten bu dünyada sadece gözlerimizle görmüyoruz aklımızla elbette görüyoruz, yani var olması muhakkaktır diyoruz."

Bir başka örnek: "Şu an neredesin?"

Ateist: "Evimizin oturma odasındayım."

M. Dawoud: "Odanın içi aydınlık mı yoksa karanlık mı?"

Ateist: "Oda aydınlık, çünkü odada yeterli miktarda ışık var."

M. Dawoud: "Işığı görüyor musun?"

Ateist: "Odadaki ışığı görüyorum."

M. Dawoud: "Sen gerçi odayı ve odanın içerisindekileri ışık vesilesiyle görüyorsun ama yine de ışığı göremiyorsun!"

Işığı bizzat ne görür ne de dokunabilirsin ancak eşyayı görebildiğin için ışığın varlığını kabul edersin yoksa eşyayı göremezdin. Etrafımızdaki varlıklar ışığın varlığına şahitlik eder biz de ışığın varlığına şehadet ederiz. Odadaki sandalyeyi, masayı, vitrini vesaireyi renkleri ve ebatlarıyla görürüz ancak onları görmemizi sağlayan ışığın kendisini göremeyiz. Ancak görememekle birlikte üzerinde düşündüğümüzde ortamda varlığına en çok inandığımız şey ışıktır."

Ateist: "Doğru söze ne diyebilirim ki?"

M. Dawoud: "Kainattaki herşey Allah'ın varlığına şahit ve ısbattırlar. Zira Allah herşeyi yaratmıştır ancak yarattıkları tarafından görünmez. Görünmeyişi ise varlığına şahitlik edilemez anlamına kesinlikle gelmez. O'nu gözlerimizle göremesek dahi varlığına şehadet ederiz."

Bir başka örnek: "Ruhun olduğuna inanıyor musun?"

Ateist: "Tabiiki inanıyorum."

M. Dawoud: "Ruhunun var olduğuna şahitlik eder misin?"

Ateist: "Hiç düşünmeden şahitlik ederim."

M. Dawoud: "Ruhunu görebiliyor ve başkalarına da gösterebiliyor musun?"

Ateist: "Ne kendim görebilir ne de başkalarına gösterebilirim."

M. Dawoud: "Buna rağmen ruhunun varlığına şahitlik eder misin?"

Ateist: "Evet, çünki hayatım ruhumun varlığına delildir. Bu nedenle şehadet ederim ama ne görebilirim ne de göstere bilirim."

M. Dawoud: "Hem ruh hem akıl ta Adem (as)'den beri görülmedikleri halde varlıkları genel anlamda herkes tarafından doğrulanır."

Şimdi sende yaratılmış olan ve kendisine ruh ve akıl denilen varlıklar hakkında şehadet ettiğin halde onları gösteremiyorsun da onları ve tüm evreni yaratan Allah'ı nasıl görmeye kalkışıyorsun ve görmezsen şehadet edemeyeceğine hükmedebiliyorsun. Mantık bunun neresinde. Seni bilmem ama ben bu kadar delil içerisinde daha fazla beklemeden şehadetimi tazeliyorum: "Eşhedu en la ilahe İllallah ve eşhedu enne Muhammed'en abduhu ve rasuluh."

Eğer bu kadar delil yeterse sen de Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed (sallallahu Teala aleyhi ve sellem)'in Allah'ın kulu ve rasulu olduğuna şehadet getir, eğer ikna olmadıysan sormaya devam et."

Ateist: "Hocam Allah senden razı olsun. Tamamen ikna oldum. Ben de şahitlik ederim. "Eşhedu en la ilahe İllallah ve eşhedu enne Muhammed'en abduhu ve rasuluh."

Artık o bir ateist değil ikna olmuş bir mü'mindir. Allah onu ve bizi doğru yolda daima hidayet etsin.

(Bu diyalog 2015'te yaşanmıştır)

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Demir

Hadîd suresi 25. âyetinde Kur'ân'ın demirle alâkalı i'câzı görülmektedir. Demirin arapçası hadîdtir. Demir kimyasal bir atomdur ve insanlar tarafından yoğun kullanılır. Ev, her türlü bina, köprü, uçak, tren, gemi, araba vs. yapımında kullanılır.

Kur'ân-ı Kerîm'de Allahu Teâlâ demirle ilgili şöyle buyurmaktadır:

"BİZ DEMİRİ DE İNDİRDİK Kİ ONDA BÜYÜK BİR KUVVET VE İNSANLAR İÇİN FAYDALAR VARDIR. BU, ALLAH'IN DİNİNE VE PEYGAMBERLERİNE GAYBA İNANARAK YARDIM EDENLERİ BELİRLEMESİ İÇİNDİR."

(HADİD, 25)

Bu âyet-i kerîme'de Allahu Teâlâ "BİZ DEMİRİ İNDİRDİK." buyurmaktadır. Demek ki asıl itibariyle arz'da demir yoktu. Sonradan gönderildi, yani indirildi.

Bilimsel açıdan konuya baktığımızda, demir atomunda 26 elektron, 26 proton ve normalinde 30 nötron bulunmaktadır. En fazla görülen dört çeşit demir vardır. Onlarda farklı yoğunluk mevcuttur. Bazılarında yoğunluk 56 ve 57'dir. Bunların atomu aynıdır. Ama yoğunluk farkı vardır. Kimyada bunlara izotop denilir. Hadîd Suresi Kur'ân-ı Kerîm'de sıralama olarak 57. suredir ve demirin yoğunluk sayısıyla aynıdır.

Bilimde en fazla yoğunluk sayısı 56 denilse de, bu doğru değildir. Mutlaka 57 olmalıdır. Zira bu surenin numarasıyla örtüşmüş olması gerektir. Bu şüphesiz bir mucizedir.

Şöyle devam edelim: Hadîd suresi besmele ile birlikte, 26 âyettir. Demirin elektron ve proton sayıları da 26'dır. Bu Allah'ın bir mucizesidir. Kur'ân 1400 yıl önce vahyedilmiştir. O zaman insanlarının bunu bilmesi tabii ki mümkün değildi. O hâlde Kur'ân nasıl insan kelamı olsun.

Kur'ân'ın, her şeyi bilen ve her şeye güç yetiren bir kudret sahibi tarafından indirilmiş olması zorunludur. Allah'tan gelmiştir ve mantık olarak başka ihtimal yoktur. Zira 1400 sene önce bunu hiç kimsenin bilmesi mümkün değildir.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Kur'ân ve sünnete göre suyun hakikati ve çeşitleri

Fıkıh'ta; taharet bahsinde, abdest ve gusül almak için kullanabilinecek suyun çeşitleri olduğundan bahsedilmektedir. Ve şu çeşitleri saymışlardır:

1. Mâu-l Matar: Yağmur Suyu.
2. Mâu-l Nahr: Nehir Suyu.
3. Mâu-l Mahr: Göl Suyu, elbette ki okyanus buna dahil.
4. Mâu-l Felç: Donmuş Su.
5. Mâu-l Barat: sabahın erken saatlerinde çıkan Sis/Nem Suyu.
6. Mâu-l Ayn: yerden çıkan Göz (Kuyu) Suyu.
7. Mâu-l Zamzam: Zemzem Suyu.

Fıkıh'ta suyun sadece bu yedi çeşidi ele alınmıştır. Fıkıh kitaplarında taharet ya da gusül abdesti hakkındaki, bölümü açtığımızda ilk olarak, her dört mezheb'te de taharet ve gusül abdesti almak için kullanılacak suyun yedi çeşidinin sıralanmış olduğunu görürüz.

Ve onlardan her birinin kendine özgü özellikleri vardır. Bu özellikler ise ya Rasulullah (sas) tarafından Sahih Hadis olarak, ya da Kur'ân âyetlerinde geçmektedir. Fakat geçmekte olan başka çeşitleride mevcuttur, örneğin Mâu-l Racul gibi Erkeğin Suyu yani meni sıvısı. Bu neden anılmadı? Mâu-l Merre: Kadının Suyu, yani kadının menisinden de bahsedilmemiştir. Mâu-l Hacer: Su bahsinde Taşın Suyu, yani taştan çıkan su da zikredilmemiştir. Çoğunlukla tepelerde; çok yükseklerde bulunan bir kayanın ovuğundan çıkan şelale suyu.

Normalde bilim insanları suyu yerin dibinde ararlar örneğin bir vadinin derinliklerinde, fakat tepelerde, ya da bir dağda aramazlar. Buna rağmen çok yükseklerde bulunan kayalıkların içinden durmaksızın buz gibi suların aktığı kayalıklar mevcuttur.

Mâu-l Fakia: Meyve Suyu da vardır. Ya da Mâu-l Nebat: Yani bitki suyu. Bunların her bir türü, özellikleri ve etki alanları ile su konusu bahsinde geçmesi gerekirdi. Bu tür suların etkileri, tüm yaratılanlar arasındaki görevleri, kendilerine has özellikleri anlatılmalıydı. Butün bu unsurlar iyi anlaşılıp, idrak edilmelidir.

Alimler gerçi bu suların çoğundan bahsetmişlerdir. Allahu Teâla örneğin Kur'ân-ı Kerim'de bir çok âyette sudan bahsetmiştir.

"GÖKTEN SU INDIRIP ÖLÜMDEN SONRA YERI ONUNLA DIRILTMESI (ÖLMÜŞ TOPRAĞA ONUNLA HAYAT VERMESI) DE O'NUN (KUDRETINE DELÂLET EDEN) ÂYETLERINDENDIR."

(RUM, 24)

Kur'an'ın başka bir yerine ise şöyle buyurulmaktadır:

"SEN, YERYÜZÜNÜ DE KUPKURU VE ÖLÜ BIR HALDE GÖRÜRSÜN; FAKAT BIZ, ÜZERINE YAĞMUR INDIRDIĞIMIZDE O, KIPIRDANIR, KABARIR VE HER ÇEŞITTEN (VEYA ÇIFTTEN) IÇ AÇICI BITKILER VERIR."

(HACC, 5)

Bahsi geçen bu hareket ise, toprağın altında bulunan bitkilerin büyürken içinde bulundukları toprağı yükselterek çıkmalarının hareketidir. Lakin toprağı hızlandırılmış bir kamera ile gözlemlediğimizde, görürüz ki, bitki büyürken içinden çıktığı toprağı da yukarıya taşır, yükseltir. Toprak bu şekilde yükselir de, yükselir. Bu da hayat ve nebâtin canlılığı ve canlanmasıdır. Bütün bunlar bir durup, düşünmemizi teşvik eder.

Allahu Teâla Kur'ân'ın başka bir yerinde ise şöyle buyurmaktadır:

"O, YERI SIZIN IÇIN DÖŞEK, GÖĞÜ DE BINA YAPAN, GÖKTEN SU INDIRIP ONUNLA SIZE RIZIK OLARAK ÇEŞITLI ÜRÜNLER ÇIKARANDIR. ÖYLEYSE SIZ DE BILE BILE ALLAH'A ORTAKLAR KOŞMAYIN."

(BAKARA, 22)

Demek ki, su tüm canlıların büyümesini ve onunla rızka kavuşmasını sağlar. Bütün canlılar suyu içip yaşar ve büyür, aksi taktirde susuz herşey ölür. Her biri, kuşlar ve tüm hayvanlar, buğday, mısır, gibi tüm bitki ve ekinler, tüm ağaçlar ve onların meyveleri vesaire ölürdü, büyüyüp serpilemezlerdi.

Suyun çeşitlerini araştırmak öğrenmek gerekir. Suyun özellik ve görevlerini; Kudretullah'ın bunların neresinde olduğunu ve toplamını bütüncül bir anlaşıyla kavramak icabeder. Örneğin bir ağacın duvarında yağ olur, bu yağ sudan oluşur. Suda bulunan belirli unsurlar sayesinde su yağdan isole olur, buharlaşır ve havaya karışıp ucar ve geriye sadece yağ kalır. Aynı tuzlu su örneğinde olduğu gibi. Eğer tuzlu bir suyu uzun süre kaynatırsanız, su buharlaşır ve uçar, geriye ise sadece tuz kalır. Ve ardından bu prosedür ile tuz elde edilir. Tuzu ürün olarak elde etmenin bir yöntemi de, onu izole etmekten geçer.

Şimdi gelelim ilk sırada yer alan Mâu-l Matar, yani yağmur suyuna: Yağmur suyunun dogrudan hayat, canlılıkla, rızık, toprağın hareketliliği, bitkilerin canlanıp tüm ihtişamı ile yeşermesi ile bağlantılı olduğunu söylemeliyiz. Şöyle bir bakın bitkilerin parıltısına, toprağın ihtişamına. Onların her biri sevinç içinde yağmur ile mutlu olmaktadırlar.

Bir düşünüp bakacak olursak, Allahu Teâla dünyayı ve evreni yarattığından beri su ne bir damla su fazla, ne de azalmıştır, hep aynı miktarda kalmıştır.

Su öylesine bir sirkülasyon sağlar ki örneğin Rusların bir zamanlar içtiği sular kanalizasyon yoluyla toprağa karışır sonra ırmaklara denizlere derken gök yüzüne çekilir ve bulut oluşturur da tekrar dünyanın herhangi bir yerine yağar ve oranın içme suyu olur. Avrupa'ya gelir de Avrupa'nın halkları o sudan içerler.

Biri öldüğünde, ölen kişinin vücudundan öncelikle su buharlaşıp çıkar. Bu çıkan buharlar ise, toplanır ve dolayısıyla bulutlara karışır. Bulutlar ise rüzgarların vesilesiyle bir yerden, diğer bir yere göç edip dururlar. Su nihayetinde yağmur olarak toprağa düşer, yani bize içme suyu, yıkanma suyu vesaire suyu olarak geri dönerler.

Birde acı/tuzlu suyla tatlı suyun durumlarını anlatan ayetleri zikredelim:

"O, BIRININ SUYU LEZZETLI VE TATLI, DIĞERININKI TUZLU VE ACI OLAN IKI DENIZI SALIVERIP ARALARINA DA GÖRÜNMEZ BIR PERDE VE KARIŞMALARINI ÖNLEYICI BIR ENGEL KOYANDIR."

(FÂTIR, 12)

"İKI DENIZ AYNI OLMAZ. ŞU TATLIDIR, SUSUZLUĞU GIDERIR, IÇIMI KOLAYDIR. ŞU ISE TUZLUDUR, ACIDIR. BUNUNLA BERABER HER BIRINDEN TAZE ET YERSINIZ VE TAKINACAĞINIZ SÜS EŞYASI ÇIKARIRSINIZ. ALLAH'IN LÜTFUNDAN ISTEMENIZ VE ŞÜKRETMENIZ IÇIN GEMILERIN ORADA SUYU YARA YARA GITTIĞINI GÖRÜRSÜN."

(FURKÂN, 53)

Fakat bir de iki çeşit su vardır ki, o sular alimler tarafından yeterli derecede fıkıh kitaplarında maalesef yer almamıştır. Onların kaynağı mucizedir. Onlar diğerlerinden ayrıdır. Neden ayrıcalıklı olduklarına gelecek olursak? Bunun sırrı ise şöyle ki: insanlar çoğalır, onlar gibi tüm canlılar da günden güne çoğalırlar! Şu an arzda yedi milyardan fazla insan mevcut ve insandan çok daha fazla çeşitli canlılar mevcut. Allah her gün yenisini yaratmaktadır. Bu bağlamda suyun da artması, daha fazla olması gerekmez mi? Evet bu sular ZEMZEM SUYU ve TAŞ OVUĞU'NDAN ÇIKAN SUDUR.

Bu ikisinin bilinen bir kaynağı yoktur, apaçık Allah'ın mucizeleridir. Kiyamete kadar bir mucize olarak, durmaksızın akmaya devam edecek olan sulardor.

Allah bizlere adeta şöyle buyurmaktadır: **"Bakın sizler suyu yerin dibinde arayıp, pompalama mekanizması ile güçlükle çıkarırken. Bizler size suyu ta tepelerden, bir taşın ovuğundan öylesine çıkartıp akıtıyoruz."**

Bu mucizenin bir kaynağı yoktur, sadece öylesine Allah'ın bir mucizesi olarak çıkar. Kaynağı doğrudan **KUDRETULLAH'TIR.**

Allahu Teâla şöyle buyurmaktadır:

"ÇÜNKÜ TAŞ VARDIR KI, IÇINDEN IRMAKLAR FIŞKIRIR. TAŞ VARDIR KI YARILIR DA IÇINDEN SULAR ÇIKAR."

(BAKARA, 74)

"HANI, MÛSÂ KAVMI IÇIN SU DILEMIŞTI. BIZ DE, "ASANI KAYAYA VUR" DEMIŞTIK, BÖYLECE KAYADAN ON IKI PINAR FIŞKIRMIŞ, HER BOY KENDI SU ALACAĞI PINARI BILMIŞTI. "ALLAH'IN RIZKINDAN YIYIN, IÇIN. YALNIZ, ARZDA BOZGUNCULUK YAPARAK FESAT ÇIKARMAYIN" DEMIŞTIK."

(BAKARA, 60)

Allahu Teala Ka'be'yi Kur'an'da anlatmış demek ki bir varlığı bir an için olan bir varlıktan bahsetmiyorsa varlığı Kur'an'ın hükmü baki kaldıkça kalacaktır.

"SEN, YERYÜZÜNÜ DE KUPKURU VE ÖLÜ BIR HALDE GÖRÜRSÜN; FAKAT BIZ, ÜZERINE YAĞMUR INDIRDIĞIMIZDE O, KIPIRDANIR, KABARIR VE HER ÇEŞITTEN (VEYA ÇIFTTEN) IÇ AÇICI BITKILER VERIR."

(HACC, 5)

Bu ayet-i kerime'de madem ki Allahu Teala yağmur ve işlevlerinden bahsetmektedir o halde kıyamete kadar yağmur yağmaya devam edecektir, aksi takdirde Kur'an'ın ifadesi haşa ki gerçek dışı olurdu. Kur'an'da bir şeyin varlığından bahseder de geçmişe dönük olduğunu ifade etmez ise o her an için ta kıyamete kadar geçerlidir. O şeyin bitmesi ve yok olması

düşünülemez. Güneş, ay, gece gündüz, rüzgar bulut vesaireler demek ki kıyamete kadar var olacaklardır.

Musa (as) taşa vurunca fışkıran on iki pınar mucizesi sadece onlar içindi, bizler için ise bu gördüğümüz şelalelerdir. Zemzem suyu ise kıyamete kadar mucize suyu olarak anılmaya devam edecektir. Allah'ın 'icâzı ve mucizesi olan su Zemzem suyu ve taştan çıkan sudur. Kur'an kıyamete kadar geçerlidir o halde bu sular dahi kıyamete kadar kalıcı ve akıcıdırlar. Zira Kur'an'da **taştan çıkan sular** ayeti değişmeyeceğine göre sular da taşlardan akmaya devam edecektir, yoksa Kur'an an itibariyla ve istikbale dönük doğruyu söylememiş olur ve bu ise imkan ve ihtimal dışıdır.

Taşlardan aşağıya doğru çağlayarak inen şelale suları da iki çeşittir:

1) Yağmur, buz ve karlardan meydana gelen sular. (Resim Şelale Yahyalı-Derebağ)

2) Doğrudan taşların içinden çağlayarak akan ve aktıkça da azalmayan sular. Bu sular kıyamete kadar tükenmeyecektir. (Resim Şelale Yahyalı-Kapuzbaşı)

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Allah'a yolculukta münacaat ve tecelliyât

Sen kimsin ben kimim?
Ben senim, sen bensin.
Benim adım sen, senin adın ben.
Ben hiçim, var olan sadece **O**.
Ben madem hiçdenim,
Ama şimdi soruyorum:
Ben hiçim o halde soran kim?
Uluhiyyet sadece Allah'a ait
Ve sadece O'na kulluk yapılır.
Nasıl, niçin, ne, nerede ve ne zaman, beş soru.
Bu sorular Senden (Allah'tan) başka herkesi kuşatmıştır.
Bu beş sorunun muhatabı olan ben kimim?
Herbir soru kapısından bana birer kapı aç,
Seni bilmek için kendimi bileyim.
Zira beş soru karşısında kendimi yabancı görüyorum,
Ve kendimi asla anlayamıyorum.
Üzgünsün ey kalbim, seni ancak Yaradan anlar.

Sen benimsin ben seninim.
Ben hiç olarak senin değilsem
Sen **O**'sun.
Ben hiç olarak Seninsem,
Sen yine **O**'sun.
Bütün renkler bir tanedir
Bir tane renk renkleri oluşturur.
Hiçbir şeyi olmayan ikisini (siyah-beyaz) bildi.
Hiç, olgunlaşınca ikisini bir (1) gördü.

Hiç, kendi hiçliğini görünce tek rengi de bulamadı.
Bütün renklerde hiç.
Bir zamanlar hiçin çocukları vardı,
Onları herşeyden çok severdi.
Sonra kayboldular nefretle daimi sevgi yerine.
Demek ki sevgi de, nefret de, çocuklarda hiç.
Ah ah ah-u vah Ey **O** (ALLAH).
Hiçin hüzünlü kalbi Seninle konuşmak ister.
Hiç Senin olduğu için bunu diler.
Hiç **O** ile konuşsa O'na bir yararı yok,
Zira **O** en Zengin ve en değerli,
Hiç hiçe ne verebilir ikisi de hiç ise.
Ey **O**! Hiç bana yabancı.

Hiçin bir babası vardı
O'nu herşeyden çok severdi.
Bir zaman sonra hiçin ellerinde can verdi.
Sonra hiçin elleri babasını toprağın altında indirdi.
Demek ki hiçin babası da hiç
diğer sevdikleri de hiç, sevgileri de hiç idi.
Hiç hiçten bir şey ister ve beklerse,
Hiçler o hiçe bir şey veremezler
Ey **O**! Hiç hiç için bir şey istiyor,
O istediği de hiç. O halde o hiçe hiç ver.
Hüzünlüsün ey hiçin kalbi,
Sahibini ve sâkinini bulana kadar hüzünlüsün.
Ey **O** (HU)! Ne oldu! Hiç olan Seninle bir şey buldu!!!

Eureka eureka (buldum, buldum).
İsteyen, övülen O'nun ışığı.
O nur ile ben ben olarak sen de sen olarak belirdik.
Benden onlar geldi ve kişilikler belirdi.
Birbirimizi tanımamız ve HU'yu (O'nu) tanımamız için.
Ey HU (O) nurundan sana bakamıyorum.
Bakarsam yine hiç olurum.
Ama Sana bir şey demek istiyorum.

Bir ateş benden nefret etmekte,
Ve (takva) elbisemi yakmak istemekte.
Daha neler neler görmekteyim,
Anlayamadığımı bilmekteyim.
Üç tane de düşman görüyorum.

1. Kıskanç,
Beni baki'den fani hayata getiren,
Ey benim kaza ve kaderim,
Bu ateşin (şeytanın) nefreti ne yaman.

2. Benim kendi içimde,
Tanımam ve görmem,
Ama nasılını hissederim.

3. Kafamda olan bir şey.
Etkisi kimya gibi.
Bazılarını tanır ama çoğunu tanımaz.

Ey benim HU'm (O)!
Sen benim Rabbimsin.
Senin varlığına kesin inandım.
Sen buradasın ve bana en önemlisin.
Fark etmez nasılın ve neredeliğin.
Hedefimsin, nasıl ve nerede olursam olayım.

Üç isteğim var senden.

1) Üçünden de kurtulmak.
2) Sadece Seni sevmek istiyorum, Senin istediğin gibi, benim değil.
3) Bir nur ver ki Seni onunla tanıyayım seveyim ve itaat edeyim.

Rabbimden kalbime şöyle tecelli geldi:
Ey kulum! Sana şeref nişanesi olarak vereceğim üç isteğine bak.
Ancak maalesef çoğu, muhafaza edemeyecek onu.

İşte sana bir Nur,
Her işini oldurur.

Ey Rabbim! O halde görüp, tanıyabilir miyiz O'nu (sas).
İsmi ne, hatta nasıl biri?
Ne olur, lütfen, lütfen!
O'na özlemim çok arttı.
Göz yaşlarıma bak,
Tasdikleyen sözlerimi.
İster kalbimin ağıtını dinle
İster seyret özlemle yanan ateşini.

O benim nûr'um.
O'nun içindir dünya ve ahiret.
Tarif edilemez, çünki benim Nûr'um
Ve Rahmetimdir herkese.
Ben O'nu insan olarak göndereceğim
Ki örnek olsun sizlere.
Ben O'na Ahmed derim, zira ilk hamd eden
Ve en çok hamdedendir O.
Sizin aranızda Muhammed olarak anılır
Cennetin anahtarları ondadır.
Ey kulum! Bak arşımın cephesinde ne yazar?

LA İLAHE İLALLAH MUHAMMEDUN RASULULLAH

O sözün ağırlığı her şeyden daha fazla
Beni seven O'nu da sever, takip eder ve değeri artar.

Evet Rabbim! Şimdi herşeyi görüyorum.
Kalbimde bir yangın var ve bir parıltı.
Nedir o parlayan...görüyorum…

Söyleme kulum. Herkes uğraşsın
Ve herkes yaşasın, yaşayarak anlasın.

(Açıklama)

Bu, tecelliyât başladı: Halvetimdeydim. Çok hüzünlü olduğum bir anda O'na münacaat ettim ve o esnada kendimi bulamaz oldum. Sonra beni aldı ve Levh-i Mahfuz'un karşısına götürdü. Ben nasıl ve nerede olduğumu bilmiyordum. Ancak başka bir yerde konuşuyor, ağlıyor, ve yazıyordum. Bildiğim Allah'ın sevgisinden başka her şeyin fani olduğuydu.

Yaradılış hikayesini baştan sona okudum. Orada Allah'tan başkası yoktu, ancak hiç vardı. Ve Allah, muradı olarak nûr'unu oldurdu ve Levh ve Kalem'i O Nur'dan yarattı. Ve Allahu Teala kaleme bütün muradını yazmasını emretti.

Sonra Allahu Teala özellikle benimle ve insanlarla alakalı yazıları bana gösterdi. Yaratılmadan önceki durumu ta sonsuzluğa kadar giden hikayeyi bana gösterdi. Allah'ın izin verdiği kadarını sizlerle paylaştım. Ruhuma kaydedilen bu bilgiler vakti geldikçe ortaya çıktı ve inşaallah çıkmaya devam edecektir. Bu eserdeki ilimlerde o gün ruhuma kaydedilenelerden bir kısım olabilir.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Kur'an niçin vahyedilmiştir ve vahyedilme nedenine nasıl tabi oluruz? - 1

Bu suali Müslümanlardan bir topluluğa ve alimlere sorduğumuzda verdikleri cevaplardan bazı örnekler:

- Allah'ı tanımak için.
- Peygamberleri tanımak için.
- Ahireti anlamak için.
- Dünyaya gönderiliş gayemizi anlamak için.
- Zikir yapmamız için.
- Her bir harfine 10 sevap almak için.
- Tarihi olayları doğru kaynaktan öğrenmek için vesaire.

Bu cevaplar doğru mu? Hayır doğru değil. Bu cevapların herbirinde tabi ki doğruluk payı var ama bu soruya Kur'an'ın kendisinde cevap varsa o verilmelidir başka cevaplar değil. Bu sualin cevabını Allahu Teala bizzat Kendisi vermektedir:

> "BU BİR MÜBAREK KİTAPTIR Kİ ONU SANA, İNSANLAR ÂYETLERİ ÜZERİNDE TEDEBBÜR YAPSINLAR, AKIL İZ'AN SAHİPLERİ ONDAN DERSLER, ÖĞÜTLER ALSINLAR DİYE İNDİRDİK."
>
> (SÂD, 29)

Müslümanların çoğu; Kur'ân'ı ancak sevap ve ecir (mükafat) elde etmek için okuyorlar ve Kur'ân'ın ilminden istifade etmedikleri için (O'nun ilmini kısalttıkları için), O'nun faydalarının büyüklüğünden uzak kalıyorlar. Örneğin Tarih kitabı olarak baksak Kur'an'ı Kerim'den çok daha sistematik ve kronolojik yazılmış tarih kitapları var. Kur'an ise hikayeleri çoğu zaman konu bütünlüğünde anlatmaz ve başka konuya geçer. Baştan sona kadar bşr surede anlatılan ve tamamlanan tek hikaye Yusuf Suresinde anlatılan Ya'kub (as) ailesinin hikayesidir. Diğer konular da buna kıyas edilebilir. O halde Kur'an'ın harikuladeliğini ve mucizeviliğini farklı anlamak gerekir.

Kişi Kur'ân'ı hangi niyetle okursa, o doğrultuda fayda elde eder (yani o yönde gelişim gösterir).

Nebi-yi Ekrem'in (sas) de özel ve genel olarak pekçok hadisinde buyurduğu gibi. Bir kaç örnek:

"AMELLER ANCAK NIYETLERE GÖREDIR. HER INSAN,
NIYETI ÜZEREDIR (NIYETI NE ISE ODUR)."
"İNSANLAR KIYAMET GÜNÜNDE NIYETLERI ÜZERE
HAŞREDILIRLER."
"NIYETI OLMAYANIN, DINI YOKTUR."

Netice-i Kelam: uyku ve yemeye varıncaya kadar, her şeyde niyetin olsun (niyet üzere ol).

Kur'ân bir hayat tarzıdır, niyet ise ulemânın ticaretidir. Zira ilim sahipleri az bir niyetle nasıl çok kazanç sağlayabileceklerini iyi bilirler. Bu prensipten hareketle, kendime, kardeşlerime ve tüm sevdiklerime Kur'ân hakkında niyet olması hususunda aşağıdakileri hatırlatıyorum:

1. Kur'ân'ı ilim ve bu ilimle amel etmek için okuyorum.
2. Kur'ân'ı Allah'tan hidayet için okuyorum.
3. Kur'ân'ı Allahu Teala'ya münacaat amacıyla okuyorum.
4. Kur'ân'ı, görünen ve görünmeyen hastalıklardan, kendisiyle şifaya kavuşmak için okuyorum.
5. Kur'ân'ı, Allah'ın beni karanlıklardan aydınlığa, nura çıkarması için

okuyorum.
6. Kur'ân'ı okuyorum; çünkü o, kalp katılığının ilacıdır ve kalbin itmi'nânı, kalbin hayatı ve imarı ondadır.
7. Kur'ân'ı, Allahu Teala'nın ziyafeti olması maksadıyla okuyorum.
8. Kur'ân'ı, gâfillerden yazılmamam ve zikredenlerden olabilmem için okuyorum.
9. Kur'ân'ı yakînim (yani kesinliğe sahip olmak) ve Allah'a imânımın güçlenmesi amacıyla okuyorum.
10. Kur'ân'ı tertîl ile (yani yavaş yavaş okuyarak) Allahu Teala'nın emrine uymak amacıyla okuyorum.
11. Kur'ân'ı her bir harfi için bana 10 sevap yazılması için ve Allah bir kimse için istediğinde, O'nun sevabını kat be kat katladığı için, sevap amacıyla okuyorum.
12. Kur'ân'ı, kıymet gününde Kur'ân-ı Kerîm'in şefaatini elde edebilmek için okuyorum.
13. Kur'ân'ı, Nebi'nin (sas) ve ehl-i beytinin (aleyhimusselam) vasiyetine uymak ve onlarla teselli bulmak için okuyorum.
14. Kur'ân'ı bana kendisiyle Allah'ı bildirmesi ve kendisiyle ümmeti yükseltmesi amacıyla okuyorum.
15. Kur'ân'ı kendisiyle cennette derecelere yükselebilmem, vakâr tâcını giyebilmem ve anne ve babamın cennette, dünyada iken sahip olamadığı güzellikte kıyafetler giyebilmesi için okuyorum.
16. Kur'ân'ı, O'nun kelâmı ile Allah'a yaklaşabilmek amacıyla okuyorum.
17. Kur'ân'ı, Allah ehlinden, O'na has kullardan olabilmek için okuyorum.
18. Kur'ân'ı, tertemiz bir seyahat olarak, onunla çok iyi aktifleşmek (yani vakit geçirip üzerine düşmek) amacıyla okuyorum.
19. Kur'ân'ı, cehennemden ve Allah'ın azabından kurtulmak amacıyla okuyorum.
20. Kur'ân'ı, Allahu Teala'nın mâiyetinde (beraberliğinde) olmam için okuyorum.
21. Kur'ân'ı, ömrün son yıllarında (O'nun yolundan) geri dönmemek için okuyorum.
22. Kur'ân'ı, benim aleyhime değil, lehime bir delil olması için okuyorum.
23. Kur'ân'ı, Mushâf'a bakmak ibadet olduğu için okuyorum.
24. Kur'ân'ı, üzerime sekînet indirmesi, beni rahmetle kaplaması ve Allah'ın beni kendi katında zikretmesi için okuyorum.

25. Kur'ân'ı, hayırlar ve Allah katında fazilet (üstünlük) elde etmek amacıyla okuyorum.
26. Kur'ân'ı, kokumun güzel olması için okuyorum.
27. Kur'ân'ı, dünyada dalâlete düşmemem ve ahirette şakîlerden olmamam için okuyorum.
28. Kur'ân'ı, Allah'ın beni onunla hüzünlerden arındırması, benden kederleri ve gamı gidermesi için okuyorum.
29. Kur'ân'ı, kabirde bana yoldaş, sıratta benim için bir nur, dünyada doğru yola ileten ve beni cennete götüren olması için okuyorum.
30. Kur'ân'ı, Allah'ın beni kendisiyle yetiştirmesi, Rasulü'nü (sas) ve ehl-i beyti kirâmını kendisiyle donattığı güzel ahlak ile beni terbiye etmesi için okuyorum.
31. Kur'ân'ı, kendimi bâtıl ile değil, hakk ile meşgul etmem için okuyorum.
32. Kur'ân'ı, nefisle, şeytanla ve hevâ (dünyevî arzular) ile cihâd etmek için okuyorum.
33. Kur'ân'ı, kıyamet günü Allah'ın benim ile kafirler arasında gizlenmiş bir perde kılması için okuyorum.

Haydi Kur'ân ehlinden olalım!!

Bu, kazançlı, sigortalı, Allah'ın fadl-ı kereminden verdiği, Allah ile ticarettir.

Kur'an okumanın niyetini öğrendik şimdi sıra icraate geldi. Kur'an niçin vahyedilmşti? Onda TEDEBBÜR yapmak için. O halde şimdi de tedebbür konusuna geçelim. Yine Kur'an'dan almak üzere tedebbür yapmanın bir metoudunu ve sistemini inşa edelim inşaallahu Teala.

Allah'ımızın emirleri olarak aşağıda sıralanan eylemleri gerçekleştirmemiz gerekmektedir.

TEBESSÜR, TEFEKKÜR, TEZZEKKÜR/TEEMMÜL, TEDEBBÜR, TA'AKKÜL, TEZEKKÜR VE TETEZEKKÜR

Bunların herbiri için de yukarıda saydığımız 33 maddelik NİYYET paradigmasını kullanmalıyız.

Tebessür: içten kendisini yani yaradılışını gözlemlemek.

Tenezzür/teemmül: dışarıya nazar ederek derin düşünmek

Tefekkür: tebessür ve tenezzür/teemmül sonuçlarına göre akıl, his ve duyularla düşünmek.

Tedebbür: Kur'ân'ı Kerim'i ve tefekkür ettiği içteki ve dıştaki hakikatleri Kur'ân vasıtasıyla YARADAN ile bağlantılı değerlendirmek, ayetleri ve sureleri birbirleriyle alakalı anlamak, bütüncül şuura etmek ve Kelamullah'ın amacına mutabık idraka sahip olmak...

Ta'akkül: yukarıdaki bütün noktaları öncekleri ve sonrakileriyle birlikte bağlamak ve kavramak.

Bu süreç bütünüyle tamamlandığında **TEZEKKERÛN** ve **TETEZEKKERÛN** gelir.

Zikir (kısa anmak)
Tezekkür (uzun anmak)

Tebessür:

"VE KENDİ NEFİSLERİNİZDE DE ÖYLE. GÖZLEMLEMİYOR MUSUNUZ?"

(ZÂRİYÂT, 21)

Yukarıdaki ayette üzerine 100 yıl konuşulacak ve yazılacak kadar çok derecede ilmin her türlüsü mevcut.

Tenezzür/teemmül:

"ÜSTLERINDEKI GÖĞE BAKMAZLAR MI? ONU NASIL BINA ETTIK, NASIL DONATTIK! ONDA HIÇBIR DÜZENSIZLIK VE EKSIKLIK YOKTUR."

(KÂF, 6)

Tefekkür:

"ONLAR AYAKTA DURURKEN, OTURURKEN, YATARKEN HEP ALLAH'I ANARLAR; GÖKLERIN VE YERIN YARATILIŞINI DÜŞÜNÜRLER: "RABBIMIZ! SEN BUNU BOŞ YERE YARATMADIN, SENI TENZIH VE TAKDIS EDERIZ. BIZI CEHENNEM AZABINDAN KORU!"

(AL-İ İMRÂN, 191)

Tedebbürle:

"KUR'AN'I INCELEYIP DÜŞÜNMÜYORLAR MI? EĞER ALLAH'TAN BAŞKA BIRINDEN GELMIŞ OLSAYDI ONDA BIRÇOK TUTARSIZLIK VE ÇELIŞKI BULURLARDI!"

(NİSA, 82)

"BU BİR MÜBAREK KİTAPTIR Kİ ONU SANA, İNSANLAR ÂYETLERİ ÜZERİNDE TEDEBBÜR YAPSINLAR, AKIL İZ'AN SAHİPLERİ ONDAN DERSLER, ÖĞÜTLER ALSINLAR DİYE İNDİRDİK."

(SÂD, 29)

Ta'akkül:

"ANDOLSUN, O SIZDEN PEK ÇOK NESLI SAPTIRMIŞTI. HIÇ DÜŞÜNMÜYOR MUYDUNUZ?"

(YASÎN, 62)

Zikir: kısa anmak demiştik. Kelimenin direkt karşıya hitap şekli "Tezekkerûn"dur, üçüncü veya gıyabi çoğul şahıslara hitaben "Yezkurûn" olarak ifade edilir.

"ŞU HÂLDE YARADAN, YARATAMAYAN GİBİ OLUR MU? ARTIK SİZ (TEZEKKERÛN) HATIRLAMAZ/DÜŞÜNMEZ MİSİNİZ?"

(NAHL, 17)

Bu ayette 'tezekkerûn' olarak geçmekte zira Yaradanla Yaratmayanın bir olmadığını anlamak için fazla bir hatırmalak ve düşünmek gerekmiyor. 'tetezekkerûn' ise uzun uzadıya düşünmek ve hatırlamak anlamındadır.

Tezekkur: uzun anmak demiştik. Kelimenin direkt karşıya hitap şekli "Tetezekkerûn"dur, üçüncü veya gıyabı çoğul şahıslara hitaben "Yetezekkerûn" olarak ifade edilir.

"GÖKLERİ, YERİ VE BUNLARIN ARASINDAKİLERİ ALTI
GÜNDE YARATAN, SONRA ARŞA İSTİVÂ EDEN ALLAH'TIR.
O'NSUZ SİZE NE BİR DOST NE BİR ŞEFAATÇİ BULUNUR.
HÂLÂ DÜŞÜNÜP DERS ALMAZ MISINIZ?"

(SECDE, 4)

Evet, bu ayette çok detay olduğu için uzun düşünmek ve hatırlamak gerektiği için 'tezekkerûn' değil 'tetezekkerûn' olarak ifade edilmektedir.

TEDEBBÜR ise bütün noktalarla temas halindedir herbirine refagat eder.

Şimdi hem içimizdekilerden hem dışımızdakilerden bir kısım gerçekleri inşaallah '13 Bölüm' yazımızda birlikte değerlendirmeye başlayalım:

BÖLÜM - 1

Euzu Billahi mine'ş-şeytani'r-racîm, Bismillahi'r-Rahmani'r-Rahîm.

Elhamdulillahi Rabbi'l-âlemîn, ve's-salâtu ve's-selâmu alâ imâmi'l-enbiyâi ve'l-murselîn ve alâ âlihi't-tâhirîn.

Değerli kardeşlerim, sevgili ailem, Müslüman kardeşlerim ve tüm dünyada yaşayan insanlara bu ders hediyemiz olsun, Biiznillahi Subhanehu ve Teala.

Allahu Teala **ZÂRİYÂT SURESİ, 20 - 21.** ayetlerinde şöyle buyurmaktadır:

"KESİN OLARAK İNANANLAR İÇİN, YER İÇİNDE VE KENDİ NEFİSLERİNİZDE NİCE İBRETLER VARDIR. HİÇ GÖZLEMLEMİYOR MUSUNUZ?"

(ZÂRİYÂT, 20-21)

Bunun anlamı nedir? Demek ki, öncelikle kendi içimize bakmalıyız ve kendimizi gözlemlemeliyiz. Bu da bu konuda düşünmen, derin düşünmen ve bağlantı kurman için senin, yani kendinin bir fikir olduğun anlamına gelir. Öncelikle sen kendin gözlemlenmesi ve düşünülmesi gereken bir fikir ve bir konusun.

Bir kendine bir de dünyaya bak. İç âleminle dünya arasında bir bağlantı var. Dünyaya bilim dilinde gezegen ismi verilmiştir. Yusuf Suresinin 4. ayetinde:

"BİR ZAMANLAR YUSUF, BABASINA (YA'KÛB'A) DEMİŞTİ Kİ: BABACIĞIM! BEN (RÜYAMDA) ON BİR GEZEGEN'LE GÜNEŞ'İ VE AY'I GÖRDÜM; ONLARI BANA SECDE EDERLERKEN GÖRDÜM.

(YUSUF, 40)

Bu da dünya ile senin aranda bir bağlantı olduğu anlamına gelir. İsminle ve cisminle.

Bedeninin su ve kara hususundaki orantısı da dünyaya nispeten aynıdır.

Işık ve karanlık, gün ve gece konusunda da gezegenle müsâvisin.

Yaradılış aslına bir bak, kim senin aslın? Gelelim Âdem (as)'e.

Âdem (as) Rasulullah (sas)'ın buyurduğu üzere: ***"ALLAH ÂDEM (AS)'İ KENDİ SURETİNDE YARATTI."*** Yani hiçbir döllenme yahut anne karnında bebeklik dönemi olmaksızın. Büyüdü ve vefat etti. Hayır Allahu Teāla onu birdenbire bir yetişkin erkek olarak halk etti. Fakat nereden?

Birinde tozdan buyurmaktadır, birinde balçıktan buyurmaktadır, birinde

ise Salsal'dan (nasıl ki topraktan yapılan bir çömlek gibi) yarattığını buyurmaktadır.

Ardından onu (bu mayayı) kuruması için, kuruyana kadar biraz dinlenmeye bıraktı, ardından çömlek sağlamlaşması için yakılır ya hani onun gibi bıraktı. Allahu Teala öyle buyurdu.

Peki balçığın durumu nedir? Balçığın belli bir kötü kokusu vardır, biraz kokar. Âdem (as)'in yaradılışının gelişmesi bu şekilde olmuştur.

Önce toz, üzerine su, ardından biraz kokan bir mayaya dönüştürülür ve kurutulur. Allah'ın ruh üfürmesiyle ve "Kûn fe Yekûn" sırrıyla. Sonra Âdem (as) insan şeklini almıştır.

İnsanoğlunun ilk yaradılış olayı, gelişimi bu şekilde gerçekleşmiştir. Âdem (as) böyle yaratıldı.

Şimdi Âdem (as)'in yaradılışına baktığımızda, Allahu Teala onu yarattı ve onu yaratmadan önce Subhanehu ve Teala tüm meleklere şöyle buyurdu:

"HANİ RABBİN MELEKLERE DEMİŞTİ Kİ: "BEN MUHAKKAK KUPKURU BİR ÇAMURDAN, ŞEKİLLENMİŞ KARA BALÇIKTAN BİR İNSAN YARATACAĞIM. ONA ŞEKİL VERDİĞİM VE RÛHUMDAN ÜFLEDİĞİM ZAMAN, DERHAL ONUN İÇİN SECDEYE KAPANIN! MELEKLERİN HEPSİ DE HEMEN SECDE ETTİLER. FAKAT İBLÎS HÂRİÇ!"

Şimdi burada duralım: Allah bunu nasıl söyledi? Onlarla yüz yüze durarak, karşılaşarak mı? Allah bunu kendilerine emrettiğinde o an Allah ile yüz yüze mi duruyorlardı? Hayır.

Allah meleklerin bunu duyup anlamalarını istemişti. Onların konuşması ve amelleri kendisinin murâdı idi. Buruc Suresi 16. ayetinde Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"DİLEDİĞİ ŞEYLERİ MUTLAKA YAPANDIR."

Demekki O'nun yapması sadece O'nun dilemesi, murâd etmesidir ve O'nun murâd ettiği her şey ortaya çıkıyor, hiçbir engel olmaksızın ve istediği zamanda, istediği şekilde.

Melekler Allah Subhanehu ve Teala'ya Bakara Suresi, 30. ayetinde geçtiği üzere şöyle buyurdular:

> "HANİ, RABBİN MELEKLERE, "BEN YER İÇİNDE BİR HALİFE YAPACAĞIM" DEMİŞTİ. ONLAR, "ORADA BOZGUNCULUK YAPACAK, KAN DÖKECEK BİRİNİ Mİ YAPACAKSIN? OYSA BİZ SANA HAMD EDEREK DAİMA SENİ TESBİH VE TAKDİS EDİYORUZ." DEMİŞLER. ALLAH DA, "BEN SİZİN BİLMEDİĞİNİZİ BİLİRİM" DEMİŞTİ."
>
> (BAKARA, 30)

Melekler bu suâli kıskançlıktan sormadı. Sadece Âdem (as)'in bu mevkiye nasıl ulaştığını anlamak için sordular. Allah'ın herkesin reddettiği, üstlenmek istemediği bir emaneti yani akıl emanetini, bir kula vermiş olmasının hayreti içinde sordular.

Bu yaratılan mahluk o emaneti taşıyacak. Allah katında değerli olan bu kulun nasıl bu mertebeye gelmiş olduğunun merakı içerisindeydi melekler. Amelleri ile aynı onun gibi olabilmek için bilgi sordular.

Onlar İblîs gibi haset etmiyorlardı. Oysa İblîs'in sözleri gayet açıktı. Her ne kadar kendi anlayışının sonucu olarak itirazını lanse etmeye çalıştı ise de Allah onun içinde olanı biliyordu. Onun sözlerinin arkasında kibir yatıyordu.

Fakat meleklerin tavrı gıpta idi. Kendilerinin de Âdem (as) gibi ve hatta daha iyi olabilmeleri için yol yordam araştırıyorlardı. Bu İblîs ile onlar arasındaki fark, haset ve gıptadan ibaretti.

Kur'ân ayetini okuduğumuzda, böyle görüyor ve anlıyoruz.

Birçok ulemâ, Âdem (as)'den önce dünyada cinler yaşıyorlardı ve onlar dünyada çok fesat çıkardılar, kan döktüler ve cinayet işledikleri için

meleklerin böyle dediğini savunmuşlardır.

Halbuki cinlerin babası İblîs'tir. O yukarıda meleklerin arasındaydı. Dünyada ise ne cin ne de insan yaşıyordu birçok sebepten dolayı.

Birincisi cinler ateşten yaratıldığı için kanları yok ki. İkincisi insanlığın atası, babası Âdem (as)'dir. Bu da Âdem (as)'den önce dünyada insanın olamayacağını göstermektedir.

Melekler dünyada fesat olacağını, kan dökülеceğini ve cinayetlerin olacağını, çok basit bir şekilde Levh-i Mahfûz'dan öğrenmişlerdi ve bilgileri oraya dayanıyordu.

Levh-i Mahfûz'u muhafaza eden meleklerden duydular ya da okudular. Bu sebepten sordular.

Eskiden Tefsîr-i Kebîr'de ve diğer eserlerde geçtiği gibi bu konu ulemâya sorulduğunda, cinlerin daha önce dünyada yaşayıp birbirlerini katlederek fesat çıkardıkları, meleklerin ise bundan dolayı Allahu Teala'ya böyle bir sual sordukları hususundaki teorinin aslı yoktur. Bu görüş doğru değildir.

Çünkü Allah Bakara Suresinin 38. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

"DEDİK Kİ: HEPİNİZ CENNETTEN İNİN! EĞER BENDEN SİZE BİR HİDAYET GELİR DE HER KİM HİDAYETİME TÂBİ OLURSA ONLAR İÇİN HERHANGİ BİR KORKU YOKTUR VE ONLAR ÜZÜNTÜ ÇEKMEZLER."

Biz kesinlikle Âdem (as)'den önce dünyada cinlerin veya insanların yaşadığı fikrini onaylamıyoruz.

BÖLÜM - 2

Âdem (as) ile ilgili olan tebessür, tefekkür, teemmül ve tedebbür ile devam edelim:

Buna 'İlk Yaratış' diyoruz. Allahu Teala'nın Kur'ân'da buyurduğu gibi:

"YA BİZ ARTIK BİRİNCİ YARATIŞ İLE YORULU MU VERDİK? DOĞRUSU, ONLAR YENİ BİR YARATILIŞTAN ŞÜPHE İÇİNDELERDİR."

(KÂF, 15)

Kur'ân ve sünnet ile devam edelim. Hepsini tebessür, tefekkür ve temmül ile bağlayalım.

Bizim bu konuda düşüncemiz, Âdem (as)'in ilk mahluk olmasıdır. Allahu Teala dünyanın her tarafından farklı renkli toprak ve elementler aldı.

Yani farklı toprak renklerinden, havadan ve elementlerden. Kuzey, güney, batı ve doğudan.

Dünyanın her yerinden bir parça aldı ki, bütün elementler o insanda bir tamamlanmış gezegen gibi teşekkül etsin.

Allah Subhanahu ve Teala böyle topladı onları. Dünyanın her yerinden toprak ve su aldı.

Onun için sende tatlı ve tuzlu maddeler mevcuttur.

Sendeki elementler arz'daki elementlerin aynısı. Dünya %70 sudan, %30 Arz'dan (topraktan). İnsanın da %70'i su ve %30'u katı madde.

Allahu Teala arz'daki (topraktaki) olan bütün özellikleri sana da verdi. Allahu Teala dünyanın her yerinden toprak aldı ve Âdem (as)'i onlarla yarattı. Orada biraz toprak arttı. Ondan bir hurma ağacı yarattı. Ondan dolayı bir hadis vardır:

"SİZE HURMA AĞACINA İYİ DAVRANMANIZI TAVSİYE EDERİM. O SİZİN BABANIZIN ARTIĞINDAN YARATILAN HALANIZDIR."

Yani Âdem (as)'in yaratılışından sonra artan toprak ile hurma ağacı

yaratılmıştır. Döllenmede insanlar ve hurma ağaçları arasında çok büyük benzerlikler var. Hurma ağacının sperminin rengi, kokusu, tadı insan spermine benzer. Hurma da hamile olup 9 ay sonra hurmalar oluşur.

Hurma ağacında çok sır vardır ve insanla çok benzerlikleri mevcuttur. Yani dünyanın her yerinden toprak ve su alındı ve onun ile Âdem (as) yaratıldı. Geri kalan ile hurma ağacı yaratıldı.

Onun için Mısır'da birisi Mısırlı anne ve babadan dünyaya geldiyse ve oradaki su, hava, toprak ve meyveler ile yetiştirse, kendisi içinde bütün elementleri ve o zamandan bugüne kadar tüm genleri taşır. Bütün mevcut özellikleri herkes genlerinde taşır.

Siyah rengi, beyaz rengi, mavi gözü, yeşil gözü, siyah gözü, bal renkli gözü vs. Mısır'da devam ederse yaşamına Mısır'daki elementler, toprak, hava ve su bakımından diğer özellikleri geçerek Mısır topraklarının özellikleri onda galebe çalacaktır. O zaman Mısırlı renkler ve genler öne çıkar.

Alman elementler ve genler taşıyan biri, Mısır'da yaşarsa Mısır'ın genler özellikleri daha baskın olur. Çünkü Mısır'da yaşıyor ve orada gelişiyor, eti, kanı, kemikleri, göz ve ten rengi.

Almanya'da bir Alman dünyaya gelirse, o yine de Mısır'ın ve bütün Arz'ın genlerini taşır. Ama Almanya'da yaşadığı için o Alman genler daha güçlü ortaya çıkar. O Alman genler diğer elementler ve genleri örter ve daha etken olurlar. Alman anne baba Mısır'a veya Güney Afrika'ya giderlerse ve orada çocuk dünyaya getirirlerse ve o çocuk orada büyürse, o çocuk karışık genler taşır. O çocukta her yerin genlerinden ve artı velilerin Alman genleri mevcut olur. Güney Afrika'da doğup orada yaşadığı için Güney Afrikalı genler Alman genlerinden daha fazla ortaya çıkar. Bu nedenledir ki Macarlar ve Türkler aynı soya sahipken (Hun-Türkleri) şimdiki Macar'larla Türklerin görsel anlamda benzerlikleri kalmamıştır. Her toplum soy genleriyle birlikte yerel genleri de taşıdıkları için sürekli değişimlere uğramaktadırlar. Bu örnekler çoğaltılabilir ama biz bu kadarıyla yetinelim.

BÖLÜM - 3

İlk yaratılan insan Âdem (as) ile devam edelim:

Allahu Teala Âdem (as)'i Kun fe Yekûn (Ol der ve olur) sırrıyla insan olarak yarattı ve Subhanehu ve Teala şöyle buyurdu:

"SONRA ONU TAMAMLAYIP ŞEKİLLENDİRMİŞ, ONA KENDİ RUHUNDAN ÜFLEMİŞTİR."

(SECDE, 9)

İlk önce Nur sonra ruhumuz yaratıldı. Nurumuz Nurullah'tan, Nurullah Rasulullah (sas)'tan ve o Nur'dan ise ruhumuz yaratıldı.

Sonra Âdem (as)'in ruhu Âlemu'z-Zerr yani ruhlar âleminden geldi. Allah Âdem (as)'in ağzına üflemedi, hâşâ bu olmaz. Yanlış anlaşılmamalı. Demek ki önce yaratılacak bütün insanların ruhları yaratıldı ve sonra vakti gelen dünyada ona tahsis edilen bedene girdi ve bir vakte kadar onda yaşadı.

O zamanlar senin ruhun, benim ruhum hepsi paralel olarak ruhlar âlemindeydi. Herkesin ruh yaşı eşittir, sen ve baban, aynı Âdem (as)'in ruhu gibi aynı yaştasınız ve ruhun yaratılışından sonra ona ölüm yoktur. Ruh ebedîdir, yani ölümsüz. Evet ruhlar âleminde bekleyen ruh senin ana rahmine düşmeni bekledi ve sonra vücuduna gönderilerek orada hapis oldu. Bu hayatı yaşayıp da ecel kapıyı çaldığında ruh hapisten kurtulacaktır.

Ruh İslam fıtratı üzeredir. Ruhun tevhid ile yaratıldı ve doğdu, aynı şekilde tevhid ile ölüp ebediyete gidecektir. Sorun ise sonradan küfrü veya şirki seçen akıldadır, eğer yanlış seçim yaparsa. Ama tüm vücudun gayri ihtiyari tevhid eder. Bu yüzden Rasulullah (sas) şöyle buyurmaktadır:

"HER İNSAN İSLAM FİTRATI ÜZERE DOĞAR, ANNE VE BABASI ONU HIRİSTİYANLAŞTIRIR, YAHUDİLEŞTİRİR VEYA MECUSÎLEŞTİRİR (ATEİST VEYA PUTA TAPANLARDAN YAPAR).

Ruhun sonsuzdur ve ebediyete kadar gidecektir. Sana yazılan vakit dolduğunda ruhun geri dönecek ve ya cennete ya da cehenneme gidecektir. Bu yüzden ruhu araştıramazsın ve araştırsan da çözemezsin. Senin aklın onun yaşı ile sınırlanmıştır. Kaç yaşına gireceksin? Kaç sene yaşayacaksın? Eğer 100 yaşındaysan aklın da yüz yaşındadır. Birkaç yaşındaki akıl, zaman öncesi yaratılan ruhu nasıl kavrasın! Bu aynen tüm okyanusu bir kaba sığdırmak gibidir, bu mümkün mü!

Yaratılmak ve yaşa göre ruh burada okyanus ve akıl ise kaptır. Bu nasıl olur?

Akıl asla 100 sene yaşadığı sürede, öncesini yani yaratılış zamanını kavrayamaz.

Mümkün değil. Bütün ruhlar Nur'dan yaratıldı ve bu ruh Âdem (as)'e geldi.

Melekler de Nur'dan yaratıldı. Onların ne ruhu, ne de aklı vardır. Akıl ve ruh sadece insanların ve cinlerin özellikleridir. Bu konuya sonra geleceğiz.

Melekler gökte ve Arz'da bulunmaktadırlar ve hepsinin birer görevi vardır. Kur'ân'dan ve sünnetten aktarıldığı gibi melekler Nur'dan yaratılmıştır. Onlar ruhsuz ve akılsız yaşamaktadırlar. Melekler kıyamette ölmezler. Onlar evlenmez, yemez-içmez ve uyumazlar. Sadece Allah'ın onlara buyurduklarını yaparlar. Meleklere inanmak imân şartlarından bir şarttır. Melekler Âdem (as)'den önce de vardı. Meleklerin arasında Azazîl de vardı ve o çok iyi ve doğru bir şekilde Allah'a kulluk ediyordu, hatta meleklerden daha fazla.

Allah Âdem'i (as) yarattığında ona hayat verdiğinde tüm elementlerini, vücut organlarını verdiğinde, ruhu kendisine verildiğinde hapşurdu ve 'Elhamdulillah' dedi. Bunun üzerine Allah 'Yerhamukallah' dedi.

Âdem (as) ruhu ile canlandığında, Allah oradaki herkese ona secde etmelerini emretti. O secde Âdem (as)'in içinde taşıdığı Muhammed

(sas)'in zerrelerineydi. Zira Âdem (as) sırtında Muhammed (sas)'in zerresini taşıyordu. Bu Âdem (as)'in kıyamete kadar sırtında tüm insanların zerresini taşıdığı anlamına da gelir. Herkes o ilk "Nur"dan (ışıktan) yaratılmıştır.

Demek ki Allah gökleri, yerleri ve her şeyi o ruh için yaratmıştır.

Bu Allah'ın ruhudur ve ilk olarak Nur-u Muhammed diye adlandırılmıştır. Rasulullah (sas) Allah'ın nurundandır ve O'nun nurundan her şey yaratılmıştır, Muhammed (sas) de beşer olarak o Nur'dan yaratılmıştır. Rasulullah'ın beşeriyeti Âdem (as)'in sırtındaydı. Ama Âdem, melekler, her şey ve herkes dahil o Nur'dan Nur-u Muhammed'den (sas) yaratılmıştır.

Meleklerin varoluşu salavat çekmelerindendir.

O salavat kendilerinin varlığını devam ettirir, zira onların gıdasıdır. Onların bekası Rasulullah (sas)'ın üzerine salavatlarından dolayıdır. Yani o secde hacetti, Allah'ın emrine itaat etmenin bir kabulüydü. O zaman o vakitte akıl emanet olarak verilmiştir ve o akıl daha kimseye verilmemişti. Allah, aklı yerlerde ve göklerdeki herkese emanet olarak taşımayı önermişti fakat insan hariç hiçbir şey onu taşımayı kabul etmedi. Âdem (as) onu taşıdı ve dedi ki: "Ben o emaneti alıyorum Ya Rabbi." O vakit Âdem'e akıl verildi. Aynı zamanda İblîs'e de akıl verildi, çünkü o ateştendir ve ateş de sudandır. Ateş hidrojendir 'H' ve su da 'H2O' içerir.

O su bir şeyi taşıyorsa eğer, o halde ateş de taşır. Yani Âdem (as) aklı taşıdıysa İblîs'e akıl geçti.

Âdem (as) ve İblîs emanet aldılar fakat başkaları değil, çünkü su ateşi söndürür zira ona galiptir. Melekler almadılar, sırf Âdem (as) ve otomatikman İblîs aldı. Bu yüzden İblîs secde edip etmemesinde serbestti. O vakit Allah Subhanehu ve Teala tüm meleklere şu şekilde buyurdu: **"Âdem'e secde edin."** Melekler, herkes ve hatta gök ve yer Allah'ın emrine itaat ettiler.

Allah, Âdem (as)'in yaratılışından önce, göklere ve yere Allah'a isteyerek

veya istemeyerek gelmelerini emretti. Onlar da "isteyerek geldik dediler" Ama onlarda seçebilme özelliği yok. Zira seçim aklın sıfatıdır, akıl da sadece ins ve cine verilmiştir. Allah Subhanehu ve Teala herkese, Âdem'e (as) secde etmelerini emretti. Bu emir orada bulunan herkese geçerliydi, İblîs'e de (o zamanki Azazîl). Biri hariç herkes secde yaptı, secde etmeyen İblîs'ti. Dolayısıyla Azazîl, İblîs olmuştu. O tüm itaat edenlerden, 'Eblesa' olarak çıkmıştır. Yani diğerlerinin yaptığının dışına çıktı. Eblesa olarak çıktı. O vakit İblîs olarak adlandırıldı.

Allah Subhanehu ve Teala ona secde emretmesine rağmen neden secde etmedi? İblîs o emrin gereğini yapmamayı aklı ile seçti. Gururu ile şöyle dedi: "Ben ateşten olmama rağmen, balçıktan yaratılmış olan bir şeye nasıl secde ederim? Ateş, balçığı kurutur."

Kendi içinde öyle düşünmüştü, halbuki yanlıştı aslında yani teknik olarak da yanlış bir tespitti.

Gurur onu bu duruma düşürdü. Allahu Teala İblîs'e: "Huzurdan çık." dedi.

İblîs de dedi ki: "Senin adına yemin ederim ki, onların yolunda ve zürriyetinde duracağım.

Sırf senin seçtiğin kullarının üzerinde gücüm yok ve bana kıyamete kadar mühlet ver.". dedi.

BÖLÜM - 4

Sonra İblîs Âdem (as)'i kıskandı:

Biraz da Âdem (as)'in yaratılmadan önceki zamanına gidelim ki Âdem (as) neyden yaratılmış görelim.

Allahu Teala hadîs-i kudsîde şöyle buyurdu:

"BEN GİZLİ BİR HAZİNEYDİM BİLİNMEKLİĞİMİ SEVDİM VE HALKI YARATTIM."

Allahu Teala tecelli olarak kendinden bir Nur var etti ve o Nur ilk Nur'du. Rasulullah (sas) o Nur'du, çünkü Allah Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurmakta:

"RAHMAN'IN BİR OĞLU OLSAYDI, BEN İLK KULUM."

(ZUHRUF, 81)

Yani; "İlk kul olarak oğul benim olmam gerekirdi ama O Subhanehu evlat edinmekten münezzehtir." anlamına gelir.

Başka bir ayette Allah şöyle buyurmakta:

"SİZE ALLAH'TAN BİR NUR VE APAÇIK KİTAP GELMİŞTİR."

(MAİDE, 15)

Nur Rasulullah (sas) ve kitap da Kur'ân. Tüm ulemâ "Nur, Rasulullah (sas) ve kitap Kur'ân'dır." dedi.

Bu konuyu biz müstakil bir kitapta etraflıca açıkladık. Allah O Nur'a nelisiz ve niteliksiz baktı, Nur terledi ve bir damla düştü, bu damladan Allahu Teala gökleri ve yerleri yarattı.

Tekrar o Nur'a bakıp yere düşen damladan tüm ruhları yarattı.

Bir daha Nur'a bakarak yere düşen damladan melekleri yarattı. Sonra bir kez daha Nur'a bakıp o dökülen ter damlasından Arz'daki ve gökteki diğer şeyleri yarattı.

Tekrar Nur'a baktı O Subhanehu ve Teala ve Nur terlemeden Allah'a secde ve hamd etti.

İlk öven ve ilk şahit Rasulullah (sas)'dı, bu yüzden ismi Ahmed'dir, en çok övendir yani hamd eden.İlk öven, ilk Nur ve ilk kul.

Allahu T eala Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurmakta: "DE Kİ BEN İLK KULUM" ve bu makam Makam-ı Mahmûd'dur. Mahmud makamı Nur'dur yani Rasulullah (sas)'ın kendisinin bulunduğu yer, çünkü ilk Nur olabilmekten başka daha iyi bir şey yoktur.

Makam-ı Mahmud'un anlamı, o yeri hak etmiş ve övgüyü kazanmış demektir.

Kim ilk Nur'dan daha fazla övülebilir ki?

Tabii ki de en çok övgüye mazhar olan ilk Nur'dur. İlk Nur Rasulullah (sas), demek ki Rasulullah (sas)'ın kendisi Makam-ı Mahmud'dur. O'nun menşei ilk Nur, O'nun yeri ilk Nur ve O'nun hakikati ilk Nur. Demek ki O, hakikatin ilk Nuru, insanlığın ilk Nuru ve Cibrîl (as) gelip ona İkra (oku) buyurduğunda, peygamberliğin ilk Nuru.

O bunun ile yaşadı, evlendi ve vefat etti. İnsanlık, peygamberlik ve hakikat.

Fakat ilk Nur olarak tüm dünyaya, tüm zerrelere bağlantılı. Allah bu Nur'u tüm âlemlere rahmet olarak hediye etti.

Demek ki Allah hariç her şey için, tüm mahlukat için gönderildi, istisnasız ilk hakikat olarak.

Fakat ruhu insan olarak ve peygamber olarak yaratıldı. Rasulullah (sas)'ın vücudu ve beşeriyeti de Nur'du. Bu yüzden miraç'tan geldiğinde sahâbîler (ra) ona ne gördüğünü sordu.

Rasulullah (sas) şöyle buyurdu:

"BENİM BASİRETİM VE BASARIM (GÖZÜM) BİR OLDU VE GÖRÜLECEĞİ EN İYİ ŞEKİLDE GÖRDÜM."

Fakat nasıl? Tüm evren ondan yaratıldı, onun evrende miraç yapması

nasıl olur?

Hayır, bütün kâinat toplanarak O'na (sas) geldiler. Bu yüzden yatığına geri döndüğünde yatağının halen sıcak olduğu ifade edildi.

Demek ki O'nun (sas) hakikati tüm evreni kapsıyor. O (sas) her şeyi sadece âlemlerin özü olma özelliği ile değil bir peygamber, insan olarak da gördü. Tekrar Âdem (as) ve secde etme konusuna geliyoruz. Herkes secde etti İblîs hariç. Âdem (as) ve İblîs hariç kimse akıl emanetini taşımıyordu. Sonra Allahu Teala Âdem (as)'i uyuttu ve uyur halindeyken vücudundan kaburga kemiğinin bir parçasını çıkardı. Bu konu Eski Ahit'in ilk bölümü olan "Tekvîn" kısmında yazıyor ve doğru bilgidir.

Allah Âdem (as)'i derin uyku ile uyuttu ve onun kaburgasını aldı. Sonra o kaburgadan, kendinden, kendisi için eşi Havva'yı yarattı. Havva anamızın yaratılması da gelişim süreci dışında oldu, yani birden en son ve olgun halde yaratıldı. Bu yüzden Rasulullah (sas) şöyle buyurmaktadır:

"KADINLARA İYİ DAVRANMANIZI TAVSİYE EDERİM, ZİRA ONLAR EĞRİ EĞE KEMİĞİNDEN YARATILMIŞLARDIR. DÜZELTMEYE KALKARSAN KIRARSIN. O'NUNLA GİTMEYE (İDARE ETMEYE) BAK."

Yani sakin, iyi, merhamet ve sevgiyle davran. Bakınız bir erkek uzun yaşarsa güzelleşir. Bunun için şu anda özür dilerim (kadınlardan) fakat kadınlar yaşlanınca biraz güzelliklerini kaybederler, erkekler o kadar değil. Çünkü balçık beklerse kurur ve güzelleşir. Fakat et beklerse kurur, parçalanır ve kokar. Neden? Çünkü Havva insan etinden ve kemiğinden yaratıldı fakat Âdem (as) topraktan yaratıldı. Toprak hep hikmetli, ölümüne kadar. Saygılı, belirli hikmetli güzellikleri var fakat bunların hepsi erkeğin ihtiyarlıkta bir güce sahip olması anlamında değil, sadece kadına nazaran daha hikmetli durumu var.

Âdem (as) yaratıldı, ruh geldi ve Havva da yaratıldı. Erkek ve kadınlar o ikisi tarafından üremeye başladı. Nasıl ki Âdem (as)'den bir kadın yaratıldı, aynen o şekilde de İblîs'in karısı da İblîs'ten yaratıldı.

İblîs'in zürriyeti, ateşten yaratılan cinler ve Âdem (as)'in zürriyeti biz insanlarız.

Bizlerin farklı dilleri, gözleri, renkleri, inançları var. İblîs'in zürriyeti cinlerde de bu farklılıklar vardır.

İman etmeyen ve doğru yolda olmayan insanlara kafir diyoruz ve cinlerinkine de şeytan diyoruz. Şeytan doğru yoldan sapana denir. Demek ki İblîs'in zürriyeti cinlerdir.

Onlarda da aynı bizim gibi Müslüman olan ve olmayanlar var. Müslüman cinler Müslüman ve Müslüman olmayan cinler şeytandır.

BÖLÜM - 5

Rabbani Yazılım:

Allahu Teala Bakara Suresinin 30. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

"VE O ÂDEM'E TÜM İSİMLERİ ÖĞRETTİ."
(BAKARA,30)

Âlimlere göre Allah ona dağların, insanların, meleklerin ve göklerin isimlerini öğretti. Fakat bu doğru değildir. İlk olarak Allah onu nasıl eğitti? **'Kûn fe Yekûn'** ile, o kadar.

Laptopa veya telefona bilgi yüklüyorsun. Telefonundaki tüm isimler (veriler) bir çipin içinde ve aradığında hemen çıkıyor. Sen yaratıkken bunu yapabiliyorsun da Allah yapamaz mı? Hâşâ. Elbette en âlâsını yapar. Yapanlara yaptıransa O değil mi?

Evet, Allah Âdem'e her şeyin ismini öğretti. Sonra onları meleklere sunup:

"DEDİKLERİNİZ DOĞRUYSA, HAYDİ BU ŞEYLERİN
İSİMLERİNİ BANA SÖYLEYİN BAKALIM" DEDİ.'

(BAKARA, 31)

Demek ki istisnasız olarak her şeyin ismi Âdem (as)'e öğretildi.

Yani her atomun tüm isimleri ve o atomun altında bulunan tüm evren Âdem (as)'de muhafaza edilmiştir, kayıtlıdır. Bütün Kur'ân-ı Kerîm de insab ruhunda kayıtlıdır. Biz tüm evrendeki her zerrenin ismini Âdem babamızdan miras yoluyla aldık.

Levh-i Mahfuz'da her ne varsa bizim ruhumuzda kayıtlıdır. Zira Allahu Teala:

"VE O ÂDEM'E TÜM İSİMLERİ ÖĞRETTİ."

(BAKARA, 30)

derken istisna yapmamaktadır bilakis TÜM İSİMLERİ demektedir. Bizler de miras yoluyla o bilgileri almış bulunmaktayız. Bu nedenle hiçbir mûcid yoktan birşeyi icad edemez, ancak kendisinde kayıtlı olan bir bilginin üzerine dokunur da ortaya çıkmasına vesile olur.

Şuurun herhangi bir şeyi keşfettiği vakit ve senin içinde kayıtlı olana katıldığı zaman, sen o halde misal olarak: Bunun bir elma olduğunu veya şunun bir uçak olduğunu biliyor ve ifade ediyorsun.

Uçak da Âdem (as)'in içinde kayıtlıydı, fakat o dönem ona ihtiyacı yoktu. Ama kuşların uçmasını görüyordu ve onlara uçan anlamında 'Tayr' diyordu. Abbâs bin Alfas o kuşu uçarken gördüğünde, o ilk Arap olarak bir uçak inşâ etmeye veya uçmaya çalışmıştı.
Bunun üzerine bir dağın tepesine çıkıp, tıpkı bir kuş gibi uçmak istedi fakat aşağı düştü ve öldü.

İçinde kayıtlı olan bir şeyleri görmüştü. Âdem (as) uçağa ihtiyaç duymasa da Abbâs bin Alfas duymuş olmalı. Zira o keşfetmeye uğraşıyordu. Bu yüzden bir buluşa "filancanın buluşu" denir. Mucitler konu uzmanları olarak buluşlar yapmıştır. Yani onların kapaklarını kaldırarak ortaya çıkartmıştır. Her şey ve herkes senin içindedir. Allah'ın tüm isimleri,

bildiğimiz ve bilmediğimiz şeyler içinde. Meleklerin tüm isimleri senin içindedir. Evrendeki tüm zerrelerin bilgileri, onun miktarı ve isimleri senin içindedir. Tüm evreni zerrelere bölersen, her birinin özellikleri senin içinde kayıtlıdır.

Âdem (as)'in içinde o 'Allaholoji' çipte, evrendeki tüm isimler kayıtlıdır ve biz bunu miras olarak alıyoruz. Nice Arap olmayan dört beş yaşlarında Kur'ân'ı anlamadığı halde ezbere bilen çocuklar vardır. Bu onların içinde kayıtlıdır, sen sadece Kur'ân butonuna basıyorsun ve seçtiğin konu aktifleşiyor. Allah İblîs'in isyanını onun üzerine kaza olarak değil, onun hakkındaki bilgileri önceden bilerek yazmıştır.

Fakat ona kibirlenip, isyan edeceğini kaza olarak yazmış olsaydı eğer, o halde bu İblîs için zulüm olurdu. Allah zulüm yapmaktan münezzehtir, hâşâ.

Allah Âdem'in hata yapmasına izin verdi, onu bu şekilde eğitmek istedi. Bunu yap, şunu yapma, bunu yapma ve bunu yap gibi. Ondan sonra ona tüm isimleri öğretti, onun içinde **'Kûn fe Yekûn'** ile onu cennette, hakiki cennette yaşatmıştı yani Cennet el-Firdevs'te. Çünkü Allah buyurur ki: "HEPİNİZ DÜNYAYA İNİN." Demek ki yukarıdan aşağıya, dünyaya indiler.

Yapması ve yapmaması gerekeni, haramı ve helali, her şeyi öğretti ve eğitti onu. Onu ve eşini cennete götürdü ve İblîs'e dedi ki: "Sen buraya giremezsin, git."

Cennete giremedi fakat, dışarıda cennetin kapısının önünde kaldı.
Cennet ve cehennem ilk Nur'dan yaratılmışlardı.

İblîs cennette değildi ama Âdem (as) içindeydi bile. Allah ona buyurdu ki:

> "EY ÂDEM! EŞİNLE BİRLİKTE CENNETE YERLEŞ. (BAŞTAN SONA NİMETLER VE İSTİFADE YURDU OLAN) ORADAN DİLEDİĞİNİZ ŞEKİLDE BOL BOL YİYİN, İSTİFADE EDİN. FAKAT ŞU AĞACA YAKLAŞMAYIN, AKSİ HALDE ZALİMLERDEN OLURSUNUZ!" BUYURDUK."

(BAKARA-35)

Hangi ağacın olduğu bizi ilgilendirmiyor. Eski Ahit'te elma veya buğday vesaire diyorlar. Bu doğru değildir ve buna delil yoktur. Bu bizi ilgilendirmiyor da. Her neyse. O bir ağaçtı.
Bakara Suresi 35. ayet:

"VE BİZ DEDİK Kİ: "EY ÂDEM! EŞİNLE BİRLİKTE CENNETE YERLEŞ. (BAŞTAN SONA NİMETLER VE İSTİFADE YURDU OLAN) ORADAN DİLEDİĞİNİZ ŞEKİLDE BOL BOL YİYİN, İSTİFADE EDİN. FAKAT ŞU AĞACA YAKLAŞMAYIN, AKSİ HALDE ZALİMLERDEN OLURSUNUZ!" BUYURDUK."

(BAKARA-35)

İblîs cennetteki Âdem'e nasıl vesvese yapabildi? İblîs, Âdem (as)'i yanlış yönlendirme konusunda yol yöntem ararken, kendisindeki uzaktan kumanda sistemini tespit etti. Bugün nasıl ki TV olsun başka cihazlar olsun, uzaktan etkilenebiliyorlarsa tıpkı onun gibi insanlar da şeytanların verdiği vesvese nedeniyle uzaktan etkilenebiliyorlar.

İblîs bu durumu hemen uyguladı ve Âdem (as)'in etkilendiğini gördü ve Âdem'e cennetin dışından belirli ışınlar göndererek, vesvese saldı: "Ey Âdem, dikkatli ol öleceksin fakat ebedi yaşamı istiyorsan eğer, bu ağaçtan yemelisin." gibi vesveseler yolladı, tâ ki sonunda Âdem Allah'ın emrini unutup, o ağaçtan yiyene kadar devam etti.

Âdem ağaçtan yedikten sonra midesi bulandı, bağırsakları guruldamaya başladı ve sesler çıkardı. Ciddi karın ağrıları çekti. Durum gitgide belli oldu. O ağrılardan ancak bağırsaklarını bir yere boşaltmakla kurtulabilirdi. Ama nereye? Avret bölgeleri de ortaya çıktı. Ağaç yapraklarıyla örttü. Bunun üzerine Allah: "Hayır ya Âdem, bu şekilde olmaz. Hepiniz, eşinle beraber aşağı inin. Günaha girdin, burada böyle işler yapman mümkün değildir ve sen bu imtihanı kazanamadın. Senin seçimini bu şekilde yapacağını biliyordum. Fakat yine de sana belirli kelimeler söylemen için ilham vereceğim ki tövbe edesin ve ben de seni bağışlayayım."

Âdem (as) Arş'ın göğsüne bakıp şöyle dedi: "La ilahe İllallah,

Muhammedu'r-Rasulullah."

O tüm isimleri biliyor, o okuyabiliyor ve ondan sonra diyor ki: "Ya Rabbi, o Muhammed kimdir?"

Allah buyurdu ki: "Senin oğlun. Ben her şeyi onun için yarattım ve seni de ondan yarattım fakat o insan olarak senin zürriyetinden, senin oğlun olarak gelecek."

Sonra Âdem (as) dedi ki: "O halde Ya Rabbi, oğlum vesilesiyle beni affet."

Allahu Teala bunun üzerine: "Seni bağışlıyorum Ya Âdem." buyurdu.

Yani;
- günah,
- bağışlamak,
- eğitim.

Âdem (as) dünyaya eşi Havva ile inecek ve İblîs de kendi eşiyle birlikte inecek, daha doğrusu indirilecekler.

Allahu Teala buyurur ki: "Hepiniz aşağı, dünyaya inin. Belirli bir vakte kadar kalma durumunuz var, senin ve zürriyetinin."

Bundan sonra birlikte aşağıya yani dünyaya inmişlerdir. Onların dünyaya indirilmeleriyle beraber zaman başlamış ve hatta geri saymaya başlamış. Verilen mühlet bitip de sıfırlanınca kıyamet kopacak demektir.

BÖLÜM - 6

İnsan bedenindeki ısı birikimi kanunu:

Emri vereni, Subhanehu'yu tanıdığında, emre itaat etmekte ihlas sahibi olursun ve kendini ona teslim edersin. Fakat emri vereni tanımıyorsan eğer, o halde o emirden bir kaçış yolu bulabilmek için her türlü metot ve yolu denersin. Bu yüzden kendini tanı, çünkü senin içinde, her şeye kadir

olan Subhanehu'nun kudretini gösteren sayılmayacak kadar mucizelerin işareti vardır. Kendi içini gözlemlersen eğer: İçinde organ dolusu bir çuval (ten) gibisin. Bu durumda tüm organlar eşit sıcaklıkta olması gerekir.

Bu teoriye göre (sıcaklığın birikmesi kuralı), su dolu bir tencerenin içine çok sıcak bir metal parçası koysan ve birkaç dakika sonra suyun derecesini gözetlesen, eşit sıcaklık derecesi gözlemlersin.

Bu kurala göre (sıcaklığın birikmesi kuralı) o bütün parçayı eşit şekilde derecelendirir.

Fakat kendini bir çuval (deri) olarak, tüm organları içeren bir vücut olarak gözetlersen eğer:

- Gözlerin 9 C°
- Normal bir vücut 37 C°
- Kalp 20 C°
- Kulaklar 10 C°
- Karaciğer 40- 41 C° vesaire.

Eğer bir organ doğal derecesinde değilse, o zaman bozulur. Karaciğeri biraz gözlemlersek eğer: Karaciğerin bir endüstri şehri gibi olduğunu ve karın bölgesinin en büyük organlarından biri olduğunu görürüz.

Biz karaciğeri kudretli ve olgun buluyoruz ve bilim adamlarının dediği gibi, birkaç bin tane iş görmektedir ve bazıları da 700 göreve sahip olduğunu söylerler. Her saniyede iki buçuk milyon kırmızı hücre ve şaşırtıcı olan şudur ki, her hücrenin tüm görevleri kendi başına yapması.

Eğer karaciğerin yarısını kesersen, o iki hafta içerisinde kendisini yeniden inşâ ediyor.

Bu sırf bir organdır ve onun görevlerini araştırdığımızda, o zaman yazılacak daha çok şeye ihtiyacımız olacak.

BÖLÜM - 7

İnsanlar üzerine devam edelim:

Allahu Teala Kaf Suresi 15. ayette şöyle buyurmaktadır:

"İLK YARATMADA ÂCİZLİK Mİ GÖSTERDİK Kİ (YENİDEN YARATAMAYALIM)? DOĞRUSU ONLAR, YENİDEN YARATILIŞ KONUSUNDA ŞÜPHE İÇİNDEDİRLER."

(KAF,15)

Kâf Suresinin, 15.ayetinde açıklandığı gibi, insanlar için iki yaratılış vardır.

Mü'minun Suresinin 13-16. ayetlerine bakarsak:

"SONRA ONU SAĞLAM BİR BEKLEME YERİNDE BİR DAMLACIK HALİNE GETİRDİK. SONRA O NUFTEYİ BİR ALAKA YARATTIK, DERKEN O ALAKAYI BİR MUDGA YARATTIK, DERKEN O KEMİKLERE BİR ET GİYDİRDİK, SONRA ONA DİĞER BİR HİLKAT NEŞ'ETİ VERDİK, BAK NE ŞANLI O ALLAH, YARATANLARIN EN GÜZELİ. SONRA SİZ, BUNUN ARKASINDAN MUTLAKA ÖLECEKSİNİZ. SONRA DA SİZ, ŞÜPHESİZ, KIYAMET GÜNÜNDE TEKRAR DİRİLTİLECEKSİNİZ."

Demek ki Mü'minun Suresinde bunun ismi "Başka Yaratış", "El-Halku'l-Âhar." O halde yaratılışın üç türü vardır ve her türün ayrı özellikleri ve görevleri vardır.

İlk yaratılan Âdem (as), Allah onu kadın ve erkek olmadan ve gelişimi yani bizlerdeki gibi çocukluğu olmadan yarattı. Bu Mü'minun Suresinde geçiyor. Âdem (as) erkek olarak ve büyük bir adam olarak yaratıldı. Ondan eşi Havva (as) yaratıldı.

O halde Âdem (as) bir hiçten yaratıldı ve Havva bir erkekten. Ben ve sen bir erkek ve kadından olduk. Tek eksik olan kadından eşsiz bir erkeğin doğması, böylece yaratılış evresi tamamlanmış olur.

Eğer Allah İsa (as)'yı sadece bir kadından yani Meryem (as)'den eşsiz yaratmamış olsaydı o zaman müşrikler ve ateistler "Allah bir kadından erkeksiz yaratamaz" derlerdi.

Fakat Allahu Teala böyle kapıları kapatmak için İsa (as)'yı erkeksiz bir kadından yarattı.

Bunlar insan yaratılışının üç türüdür.

Âdem (as) idrak etmeyi, onun özelliğini ve görevini taşıdığında, melekleri karşısında secde ederken gördü. İblîs'in kendisine rakip olduğunu ve de kıskandığını da anladı, bunlar kendisine emanet olarak verilen aklın ilk gözlemleriydi. O (as) Rabbini anlamıştı ve Rabbi onu böylece eğitti, çünkü O Subhanehu ve Teala Âdem (as)'in günah işleyeceğini biliyordu.

Allah bunu ona kaza olarak yazmadı fakat aklıyla Allah'ın emrini unuttu ve böylece emre asi oldu. Bu yüzden Allahu Teala onu helal ve haram ile eğitti. Misal şöyle: "Bunu yap... ve bundan vazgeç..." gibi.

Sonra O Âdem (as) ve Havva (as)'yı cennette bıraktı ve İblîs atıldı. Allah Âdem (as)'e cennetteki her şeyden yiyebileceğini buyurdu, fakat sadece bir ağaçtan uzak durmasını buyurdu. Bu Âdem (as) için bir eğitimdi izin verilen şeyleri yapması ve yasak olan şeylerden uzak durması için.

Âdem (as) İblîs'in fısıltılarına kulak astı ve Allah'ın emrini unutarak o ağaçtan yedi. Sonra bunun yanlış olduğunu idrak etti. Aklın özelliklerinden birisi de hatasını idrak etmektir.

Sonra Âdem (as), Havva (as) ile birlikte ve İblîs ve eşiyle Arz'a gönderildiler.

Böylece izin verilen ve yasak olan şeyleri anlayarak dünyaya geldi. Onunla birlikte Arz'a gelen herkes kıyamete kadar orada kalacaktır.

Allah Âdem (as)'i ilk peygamber ve insan olarak yarattı bu yüzden kendisi, eşi ve çocukları için peygamberdi.

Âdem (as) haram ve helaller, ibadet ve taat bilgileriyle Arz'a gönderilen ilk peygamberdi, O'na Allah tarafından belirli yaşam tarzı öğretildi. Arz'da Beytu'l-Haram'a indi.

Allahu Teala Al-i İmrân Suresinde şöyle buyurmakta:

"GERÇEK ŞU Kİ; İNSANLARIN İBADET ETMESİ İÇİN İLK KURULAN EV, MEKKE'DEKİ O KUTSAL VE BÜTÜN ÂLEMLER İÇİN HİDAYET KAYNAĞI OLAN KÂ'BE'DİR.

(AL-İ İMRÂN, 96)

Demek ki insanlar için konuldu, insanlar yapmadı. Allah bunu "Kûn fe Yekûn" (ol der ve olur) buyurarak yaptı veya meleklerine inşâ ettirdi. Âdem (as) ilk Arz'a geldiği vakit gündüzdü, gece değildi. Çünkü Allahu Teala Yasin Suresinde şöyle buyurmakta:

"NE GÜNEŞ, AY'A YETİŞEBİLİR VE NE GECE, GÜNDÜZÜ GEÇEBİLİR."

(YASÎN, 40)

Demek ki önce gündüz gelir, böylece Arz'ı ve orada yaratılan şeyleri görebilesiniz diye. Çünkü Allahu Teala evrendeki tüm mahlukatın isimlerini Âdem'e kayıt etmişti. Tüm neslini kıyamete kadar sırtında taşıdı (sülbünde taşıdı.) Allah insanlar için ilk evi koyduğunu buyuruyor. Fakat Müslüman olup da yine de hacca nasibi olmayan insanlar var.

Tüm insanlar için yarattığı Kâbe'ye gitmeyenler var, peki bu nasıl olur?

Âdem (as) Beytu'l-Haram'ın etrafında tavaf yaptığında tüm zürriyetini sırtında taşıyordu ve onlar da onunla birlikte tavaf etmiş oldular. Bu, aklın emanet olarak göreviydi ve Âdem (as) tüm zürriyetini içinde taşıyordu ve kendinden yaratılan eşi Havva (as)'yı Havva yaratılmadan önce taşıyordu. İlginç olanı ise her şeyin Nuru'ndan yaratıldığı Muhammed (sas) de sırtında taşıdıkları arasındaydı. O halde bu ilk evlilik, Âdem (as) ve Havva (as)'nın arasındaki evlilikti. Böylece onların çocukları Abdullah ve

Amine'ye kadar gelip evlensinler ve Rasulullah (sas)'ı dünyaya getirsinler diye. Bu yüzden Rahman Suresi Kur'ân'ın gelini olarak geçer.

Ârusu'l-Kur'ân yani Kur'ân'ın gelini. Çünkü Allahu Teala şöyle buyurmakta:

"Errahman. Alleme'l-Kur'ân." Errahman Kur'ân'ı öğretti (veya O'na işaret, alamet kıldı).

Demek ki Allah o zamanlar ilk Nur'a, Rasulullah (sas)'a, İlk Nuru'na bir işaret verdi ve bu işaret Kur'ân'dı.

Kur'ân Nur içinde Nur'dur, bu yüzden Rasulullah (sas)'ın Nuru, Nur üstünde Nur'dur.

Peygamberin insan olarak gelmesi için Âdem (as) ve Havva (as) evlenmelilerdi ve bu insanların ilk evliliği oldu, çünkü Allah şöyle buyurmakta: "Ve o insanları yaratti."

Ve orada helal ve harama açıklık getiriyor ve de şöyle buyurmakta: "Güneş ve ay hesaplanmıştır."

Ya'kûb (as) Yusuf Suresinin 4. ayetinde Güneş'i anne ve Ay'ı baba olarak yorumladı.

O halde buradaki bahsedilen Güneş ve Ay, Âdem (as) ve Havva (as)'dır. Onlar Güneş ve Ay gibi, Abdullah ve Amine'ye kadar evlene evlene gelindi. Sonuçta Güneş ve Ay, Rasulullah (sas)'ın dünyayı teşrifine vesile oldular. Her şey tastamam hesaplı. Bu yüzden Rahman Suresine Kur'ân'ın gelini deniyor. İlk ayetini okuduğumuzda hemen anlıyoruz. Ay ve Güneş'i astronomik olarak hesaplayabilir, yorumlayabilir ve tefsir yapabiliriz, gündüzü ve geceyi.

Güneş ve Ay, güne ve geceye mecaz. Abdullah ve Amine'nin Rasulullah (sas)'ı dünyaya getirene dek bu Güneş ile Ay, gece ile gündüz, karı ile koca ilk yaratılıştan beri gelip durmaktadır.

Aklın ikinci görevine gelince: Aklın ikinci görevi şu anda yaşadığımız dünyadır, helal ve haramı ayırt etmek, Peygamber Efendimiz (sas)'in izinde gitmek ve Allah'ın emirlerine uymak.

Ölmeden ve ruh gitmeden önce insan cennetteki veya cehennemdeki yerini görür, bunu idrak eder ama öldükten sonra akıl hiçbir şey yapamaz. Dünyadaki görev emirlere uymak yasaklardan kaçmaktır.

Eğer insan ölürse ve toprağa gömülürse, hayattayken yaptığı tüm amellerin sonucu ortaya çıkar ve mezarda meleklerin sorduğu sualleri cevaplar. Başka yaratılışta aklın görevleri, bende ve sende nasıl olur?

Kıyametteki tekrar yaratılış ebedidir cennette ve cehennemde. Cennette aklın görevi Nimetullah'ı anlamak veya kavramak olacaktır. O nimetleri anlayacak ve tadını çıkaracak.

Rasulullah (sas) ile görüşmenin, Allah ile selamlaşmanın lezzetini tatmaya yarayacaktır akıl.

Cennet ve cehennemin farkını idrak etmekte ayrı bir lezzet olacaktır.

Cehennem azabını gördüğünde ise akıl azabı tadacaktır.

Bunlar aklın ahiretteki görevlerinden başlıcalarıdır.

Bu yaratılış ve onun türleri üzerineydi, Kur'ân'da geçenlerle ilgiliydi.

BÖLÜM – 8

Âdem (as) ve Muhammed (sas)'in Allah'ın kitabı El-Furkân ve dini (İslam) ile bağlantısı:

Âdem (as) dünyaya geldiğinde Allah'ın, ilk peygamberi Âdem (as) ve son peygamberi Muhammed (sas)'e gelmesi gereken, nizam ve kanun kitabını almaları gayet doğaldır.

Aynı kitabın olması ve her peygamberin (as) kavmine ve devrine, mekanına ve adetlerine uyan bölümlerin kendilerine verilmeleri gerekirdi ve öyle de oldu.

O kanun kitabı üç kitaptan oluşur:

1. Kitap: Âdem (as) ve tüm soyunun, neslinin Allah'a kendisiyle kulluk edebilmeleri için gereken kitap. O kitaptan Allah'ın emirlerini öğrenip okuyacaklardı.

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"BEN, CİNLERİ VE İNSANLARI YALNIZCA BANA İBADET ETSİNLER DİYE YARATTIM."

(ZÂRİYÂT 56)

2. Kitap: İnsanların arasında düzeni, kuralları ve bağlantıyı tutması ve aynı zamanda Allah'ın, eğitimini ve insanlara olan izin verdiği şeyleri ve yasakları öğrenmeleri için gerekli olan kitabı.

Allahu Teala buyuruyor ki:

"HER BİRİNİZ İÇİN BİR ŞERİAT VE AÇIK BİR YOL MEYDANA GETİRDİK."

(EL-MAİDE, 48)

Subhanehu buyuruyor ki:

"DAHA ÖNCE NÛH'A BUYURDUĞUMUZ DİNİ SİZE YASA OLARAK BELİRLEDİK. SANA VAHYETTİĞİMİZ GİBİ İBRAHİM'E, MÛSÂ'YA VE İSA'YA DA ÖĞÜTLEDİK: 'BU DİNİ DOĞRU TUTUN VE ONDA AYRILIĞA DÜŞMEYİN.' FAKAT KENDİLERİNİ ÇAĞIRDIĞIN ŞEY, ORTAK KOŞANLARA AĞIR GELMEKTEDİR. ALLAH DİLEYENİ KENDİNE SEÇER VE KENDİSİNE YÖNELENİ DOĞRUYA ULAŞTIRIR."

(ŞÛRÂ, 13)

"TEFRİKAYA DÜŞMELERİ İSE KENDİLERİNE İLİM GELDİKTEN SONRA SIRF ARALARINDA BAĞY-Ü İHTİRASTAN DOLAYIDIR VE EĞER RABBİNDEN MÜSEMMÂ BİR ECELE KADAR DİYE BİR KELİME GEÇMİŞ OLMASA İDİ, ARALARINDA HÜKÜM MUTLAK İCRA EDİLİR, BİTİRİLİRDİ, ARKALARINDAN KİTÂBA VÂRİS KILINANLAR DA ONDAN İŞKİLLİ BİR ŞEKK İÇİNDEDİRLER."

(SÛRÂ, 14)

"BUNUN İÇİN SEN DURMA ÇAĞIR VE EMROLUNDUĞUN GİBİ DOĞRU GİT! ONLARIN ARZULARINA UYMA VE DE Kİ: «BEN ALLAH'IN İNDİRDİĞİ HER KİTABA İMAN GETİRDİM VE ARANIZDA ADALET YAPMAK İÇİN EMROLUNDUM. ALLAH BİZİM DE RABBİMİZ, SİZİN DE RABBİNİZDİR. BİZİM AMELLERİMİZ BİZE, SİZİN AMELLERİNİZ DE SİZE (AİTTİR). ARAMIZDA TARTIŞMAYA GEREK YOKTUR. ALLAH HEPİMİZİ BİR ARAYA GETİRECEK VE HEP O'NA GİDİLECEKTİR."

(ŞÛRÂ, 15)

"ALLAH'IN DAVETİNE UYULDUKTAN SONRA, HÂLÂ O'NUN DİNİ HAKKINDA MÜCADELE EDENLERİN, GETİRDİKLERİ DELİLLER RABLERİ YANINDA BATILDIR. ONLARIN ÜZERİNDE BİR GAZAB VE KENDİLERİ İÇİN ŞİDDETLİ BİR AZAB VARDIR."

(ŞÛRÂ, 16)

Bu ayetlere doğruca baktığımızda, dini buluruz ve şeriat dinin bir parçasıdır.

3. Kitap: Olan ve olacakları içerir. Bundan Allah'ın evrendeki evrensel kuralları, sözlerinin en yüksek olduğu ve konuşmasının hakk olduğu biliniyor.

Allahu Teala buyurur ki:

"DE Kİ: İSTER İNANIN İSTER İNANMAYIN, BUNDAN ÖNCE KENDİLERİNE BİLGİ VERİLENLERE OKUNDU MU, ONLAR YÜZÜSTÜ KAPANIP SECDE EDERLER."

(İSRÂ, 107)

"DERLER Kİ: "RABBİMİZİ NOKSAN SIFATLARDAN UZAK TUTARIZ. RABBİMİZİN VAADİ MUTLAKA YERİNE GETİRİLİR."

(İSRÂ, 108)

Bu üç kitabın hepsi **'EL-FURKAN'** diye adlandıran bir isimde toplanır. Bu tamamen kapsayıcı nitelikte olan dindir ve adı da İslam'dır.

Seyyidina Âdem (as) başlangıç olarak ve Seyyidina Muhammed (sas) son olarak.

Allahu Teala buyurur ki:

"ÂLEMLERE BİR UYARICI OLSUN DİYE KULUNA FURKÂN'I İNDİREN ALLAH'IN ŞANI YÜCEDİR."

(FURKAN, 1)

Burada o 'uyarıcı' kelimesine baktığımızda, Rasulullah (sas)'ın teşrifiyle, kıyametin yaklaştığını buluruz ve bu yüzden (sas) buyurur ki:

"BEN GÖNDERİLDİM VE SAAT BENİMLE BUNUN GİBİ PARALELDİR (İŞARET VE ORTA PARMAĞINI GÖSTERİR). YANİ KIYAMETİN VAKTİYLE RASULULLAH (SAS)'IN GELDİĞİ VAKTİN ARASINDAKİ MESAFE ORTA PARMAKLA İŞARET PARMAĞI ARASINDAKİ FARK KADARDIR."

Yine O (sas):

"GÜZEL AHLAKI TAMAMLAMAK İÇİN GÖNDERİLDİM." BUYURMAKTADIR VE ŞÖYLE DİYOR: "BEN PEYGAMBERLERİN SONUNCUSUYUM."

Rasulullah (sas) şöyle de buyurmuştur:

"VE BEN EVİN SON TUĞLASIYIM."

Ondan önce Peygamber Muhammed'de (sas) şunları buluruz:

1. Allahu Teala'ya kulluk ettiğimiz bir kitap, yani 'Kur'ân'.
2. Bir kitap ki insanların kendi aralarında davranışları ve hareketleri için, temel kuralları ve kanunları içerir; yani peygamber sünneti. Bu yüzden Rasulullah (sas) şöyle buyurur: ***"DİN MUAMELATTIR."***
3. Bir kitap peygamberin (sas) tüm ifadeleri (hadis), kıyamete kadar gelecek her şeyi, ahir zamanı içerir.

Kıyameti, küçük ve büyük işaretlerini, ondan sonra olacakları ve aynı şekilde onun arasında olacakları da içerir.

O'nun (sas) Hz. Ali (ra) için sır olarak dediği de eklenir. Bir keçi derisine yazılmış 'El-Cifr-i Kebîr' diye adlandırılmıştır.

Bu Ehl-i Beyt'e Hz. Ali (ra)'den sonra miras kalmış, şifre ile yazılmıştır ve birinin elinden diğerine verilegelmiştir. (Ehli Beyt'ten).

Mesela ahir zamanın imâmı Mehdî (as)'nin, İsa (as) ile buluşması vesaire.

Başka bir noktaya gelelim: Âdem (as) ve Muhammed (sas)'in arasındaki tüm peygamberler, Allahu Teala'dan 'el-Furkan'ın parçalarını almışlardır. Onlar mekâna, zamana, adetlerine ve kendi kavimlerine uygun olarak, ki insanlar Allah'tan başka hiçbir şeye kulluk etmesinler, dalâlete kapılmasınlar ve aynı şekilde yollarını Allahu Teala'ya çıkarsınlar diye. Bu yüzden devirden devire ve yerine, mekânına göre değişik kurallar ve kanunlar vardı.

Bu nedenle Yahudi kanunları (Tevrat), Hristiyan kanunları İncil'den ve Kur'ân'dan farklıdır.

Şunu da görüyoruz:

Her peygamber kavmini Deccâl'e karşı uyarmıştır. Rasulullah (sas)'ın buyurduğu gibi ve Allahu Teala el-Enbiya Suresinde şöyle buyurmaktadır:

"AND OLSUN Kİ BİZ MUSÂ İLE HÂRUN'A HAK İLE BÂTILI AYIRAN, ALLAH'TAN KORKUP FENALIKLARDAN SAKINANLAR İÇİN BİR IŞIK, BİR ÖĞÜT OLAN KİTAP VERDİK."

(ENBİYA, 58)

Bu ayette 'diya/ziya' (anlamı: ışık) şunu fark ediyoruz: Bu ışık Nurullah'tandır, Allah'ın ışığı/Nuru. Doğru yolun ışığı, 'diya' kelimesinden 'abdest' kelimesi gelir. Demek ki temizlik ile rahatlığın için, Allah'ın nuruna gidebilmek için o kapı açılır. Kim maddî ve manevî temizlenmezse eğer, ona ışık/nur (doğru yol) gelmez ve kendini temizleyen kimseye ise nur üstüne nur gelir.

Buradan İmâm Şâfiî'nin (ra) konuşmasını da anlıyoruz. İlmi ezberden bilmediğinde, şeyhi Vakiya'ya şikâyet ettiğinde, şeyh ona şöyle demiştir: "Günahı bırak, zira ilim Allah'ın bir nurudur ve Allah'ın nuru asla günahkâr birine verilmez."

Burada şöyle diyoruz: İslam dünyada Allah'ın dinidir, tüm peygamberlerin (as) Allah Subhanehu ve Teala'dan insanlara iletişimidir.

- Nûh (as) kavmine konuşur ve şöyle der:

"...Benim mükafatım Allah'tadır ve bana Müslümanlardan ilk olmam gerektiği emredilmiştir."

İBRAHÎM VE İSMAÎL (AS) BUYURURLAR Kİ: "EY BİZİM RABBİMİZ HEM BİZİ YALNIZ SENİN İÇİN BOYUN EĞEN MÜSLÜMAN KIL VE ZÜRRİYETİMİZDEN YALNIZ SENİN İÇİN BOYUN EĞEN BİR ÜMMETİ MÜSLİME VÜCUDA GETİR."

(BAKARA 128)

Allah Zâriyât Suresinde Lût (as) hakkında şöyle buyurur:

"BUNUN ÜZERİNE ORADA BULUNAN MÜMİNLERİ ÇIKARDIK. GERÇEKTEN DE BİR EV HALKINDAN BAŞKA

MÜSLÜMAN DA BULAMAMIŞTIK ORADA."

(ZÂRİYÂT, 35-36)

Allahu Teala Bakara Suresinde şöyle buyurmaktadır:

"BENLİĞİNİ AŞAĞILIĞA MAHKÛM EDENLER DIŞINDA İBRAHÎM'İN DİNİNDEN KİM YÜZ ÇEVİRİR. ANDOLSUN Kİ, BİZ ONU DÜNYADA SEÇKİNLERDEN KILDIK. O AHİRETTE DE SALİHLER ARASINDADIR."

(BAKARA, 130)

Yusuf Suresinin 101. ayetinde Yusuf (as) şöyle der:

"BENİM CANIMI MÜSLÜMAN OLARAK AL VE BENİ SALİHLER ARASINA KAT!"

(YUSUF, 101)

Mûsâ (as) kavmine konuşur ve Yunus Suresinin 84. ayetinde:

"EY KAVMİM! SİZ, GERÇEKTEN ALLAH'A İMAN ETTİNİZSE VE ONUN BİRLİĞİNE İHLÂS İLE TESLİM OLMUŞ MÜSLİMLERSENİZ, ARTIK ALLAH'A TEVEKKÜL EDİN."

Süleyman (as) 'Belkîs'a yazıyor ve Neml Suresinde şöyle diyor:

"MEKTUP, SÜLEYMAN'DAN GELMİŞTİR. O, 'BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHÎM' DİYE BAŞLAMAKTA VE İÇİNDE 'BANA KARŞI BÜYÜKLÜK TASLAMAYIN VE TESLİMİYET GÖSTEREREK BANA GELİN' DENİLMEKTEDİR."

(NEML, 30)

İsa (as)'nın havarileri şöyle dediler:

"EY RABBİMİZ, İNDİRDİĞİNE İNANDIK VE PEYGAMBERİN ARDINCA GİTTİK; ŞİMDİ BİZİ O ŞAHİTLERLE BİRLİKTE YAZ!"

(ÂL-İ İMRÂN, 53)

Allahu Teala Âl-i İmrân Suresinde şöyle buyurmaktadır:

"İBRAHÎM NE YAHUDİ İDİ NE DE HRİSTİYAN. O BÜTÜN BÂTIL İNANIŞLARDAN UZAK, DOSDOĞRU BİR MÜSLÜMANDI VE ASLA MÜŞRİKLERDEN DEĞİLDİ."

(ÂL-İ İMRÂN 67)

Bu ayet Yahudiliğin ve Hristiyanlığın aslında din olmadıklarını, fakat şeriat olduklarını gösterir ve her şeyi İslam'a verir. Allahu Teala tek din olarak İslam'ı gönderdi ve tüm peygamberler (as) şeriatlarını İslam'dan aldılar. İlk başta Âdem (as) aldı ve en son olarak Muhammed (sas) aldı.

Allah katında din sırf İslam'dır. O Subhanehu ve Teala bu gerçeği şöyle ifade etmektedir:

"KİM, İSLÂM'DAN BAŞKA BİR DİN ARZULAYIP ARARSA, ONDAN ASLA KABUL EDİLMEYECEKTİR. AHİRETTE DE O, ZARARA UĞRAYANLARDANDIR.

(ÂL-İ İMRÂN, 85)

Biz o zaman ki Hristiyanlığı, Yahudiliği veya başka peygamberlerden olan kitapları kritize etmiyoruz. Biz tüm peygamberlere inanmak zorundayız ve aynı şekilde o zamanki kitaplara da. Fakat biz onları din olarak adlandıramayız veya aynı şekilde el-Furkân'ı da ama el-Furkân'ın bir kısmını zamana ve mekâna göre, şeriat olarak, ki Âdem (as) ve Muhammed (sas) arasındaki insanlar, dalâletten doğru yola hidayet edilsinler ve Allah'a doğru kulluk etsinler diye El-Furkân veya dinden alıntılar kavimlerine şeriat olarak verilmiştir.

El-Furkân sırf Muhammed (sas) ile Âdem'e (as) verilmiştir.

Âdem (as) insanların atası olarak ve ilk peygamber olarak, ki bir baba olarak ondan sonra geleceklere ne olacağını bilmesi için kıyametten sonra ahirette neler olacağını bilsin diye.

Muhammed (sas) son peygamber olarak ve O'ndan öncekiler zaten O (sas)'na hazırlıktı. Bu kıyamete kadar geçerlidir.

Rasulullah Muhammed (sas)'in gelmesiyle kıyametin gelmesi birbirine çok yakındır.

DİN ANCAK BİRDİR, O DA İSLAM'DIR.

BÖLÜM – 9

"Sabi" ne demek?:

Ulemâ (âlimler) bu kişilerin çoğulu sabitiîn ve vahye inanmayıp da ateşe ve gezegenlere kulluk edenlerin olduğunu diyorlar. Ama bu doğru değil:

Sabi, saba fiilinden veya yasbu'dan gelir. Bir şeye özlem duymak manasına gelir.

Mesela diyebilirsin ki, "Muhammed saba veya yasbu (özlem duyuyor) bu sınavda başarılı olmak için." -Sınav başarısına özlem duyuyor- anlamında.

Âdem (as) el-Furkân'ı Kenzu'r-Rab (Rabbinin hazinesi) diye isimlendirdi. Müslümanlara da es-sabi'a denildi.

Bu, seyyidina İbrahîm (as)'e gelene kadar böyledi. O Hanîf (as), ondan sonra Müslüman kavramını getirdi.

Allahu Teala Kur'ân'da buyurduğu gibi:

> "VE ALLAH İÇİN HAKKIYLA SAVAŞIN. O SEÇTİ SİZİ VE DİNDE BİR GÜÇLÜK VERMEDİ SİZE; BABANIZ İBRÂHÎM'İN DİNİ. O MÂBUD'DUR DAHA ÖNCE VE BU KUR'ÂN'DA SİZE MÜSLÜMAN ADINI TAKAN, PEYGAMBER, SİZE TANIK OLSUN, SİZ DE İNSANLARA TANIKLIK EDİN DİYE. ARTIK NAMAZ KILIN, ZEKÂT VERİN VE SARILIN ALLAH'A, O'DUR DOSTUNUZ; NE DE GÜZEL DOSTTUR, NE DE GÜZEL YARDIMCI."
>
> (HACC, 78)

Kur'ân müfessirleri, Sabi'aların putperest olduğunu söylediler. Ama bu doğru değil.

Bunun delili, Allahu Teala Kur'ân'da şöyle buyurduğudur:

"ŞÜPHESİZ Kİ İMAN EDENLER, YAHUDİLER, HRİSTİYANLAR VE SÂBİÎ'LERDEN ALLAH'A VE AHİRET GÜNÜNE İNANIP SÂLİH AMEL İŞLEYENLER İÇİN RABLERİ KATINDA MÜKÂFATLAR VARDIR. ONLAR İÇİN HİÇBİR KORKU YOKTUR, ONLAR MAHZUN DA OLMAYACAKLARDIR."

(BAKARA, 62)

Onun için Allahu Teala "Müslümanlar" yerine "imân edenler" diyor.

Bu kendi zamanında gelen peygamberlere imân edenlerin, Müslüman olduklarına dair bir delildir. Ama şimdiki Sabîler Hakk'tan uzaklaştı. Şimdikiler, Benî İsraîl'in ve Yahya (as)'ın Suhufu'nu değiştirdiler.

Şimdi Âdem (as)'e ve Seyyidina Şit'e (as) gelelim.

O, ailesi ve onun arkasından gidenler Mısır'da yaşadı ve babası Âdem (as)'in Suhufuna (Sahifelerine) uydu. Ondan sonra İdrîs (as) geldi (eski Mısır dilinde "Osoris").

Yazıyı yazan ilk kişi oydu. 308 sene babası Âdem (as) ile beraber yaşadı.

Peygamberliği dünyaya yerleşene kadar miras aldı.

Ama Mısırlılar için Tevhid dersi yoktu, çünkü onlar zaten ehl-i tevhiddiler. Onun yerine onlara yüksek sırlar ve Zâtullahu Teala hakkında ledünni ilimler anlattı. Bu ilim ile ahir zamanda Deccâl ve onun takipçileri hezimete uğratılır.

Bu peygamberlerin (as) görevleri; dünyada insanları çoğaltmak ve onlara kültür ve sırlar öğretmekti. O zamandaki Mısırlılar onun askerleriydi. Kitaba (İhbâr el-Ulemâ bi Ahbâr al-Hukama, yani "âlimlerin hakkında

tebliğ ettikleri raporlar") bakarsak, görürüz ki:

İnsanlara öğretmesi için İdrîs (as) Mısır'da yaşadı. Onun zamanındaki insanlar 72 dil konuştular.

Allahu Teala ona onların telaffuzlarını öğretti. Böylece kendi telaffuzu ile insanlara dili öğretti.

O şehirleri çizen ve onların yapımını planlayan ilk kişiydi.

Ondan öğrenmek için, her yerden ona talebeler geldi. Her halkın şehirlerini çizdi ve toplam 188 şehir kurdu.

İlk olan şehri Mekke idi ve ona Ummu'l-Kura, "Şehirlerin anası" ismini verdi.

Kur'ân'da "İrem" şehri de öyle:

"GÖRMEDİN Mİ RABBİN NE YAPTI ÂD KAVMİNE?
SÜTUNLAR SAHİBİ İREM'E? Kİ ÜLKELER İÇİNDE ONUN
BENZERİ YARATILMAMIŞTI."

(FECR, 6-8)

İlk hikmeti söyleyen oydu, yıldız bilimini ortaya koydu. Allahu Teala ona astronomiyi, gezegenleri, hesaplamayı (matematiği) ve seneleri saymayı öğretti.

Ulemâ, arkeologlar ve özelikle Mısır uzmanları materyal deliller ile onun mabed kuran ilk kişi olduğunu gösterdiler. O mabetlerde Allah'ın kutsallığı zikredildi ve O'na ibadet edildi.

Tıbbı kuran oydu ve içinde (semavi ve arızi) sırlar bulunan şiirler yazdı.

Dünyayı dörde böldü ve her bir bölüme, oradaki yaşayan insanlar için, uygun kanunlar koydu. Her bölüme bir kral atadı. Bu krallar sadece yaşadıkları yerde hükmettiler. İdrîs (as) her parçanın şeriat kanunu ile

hükmedilmesini sağladı. İdrîs (as) tüm dünyaya hükmettiğinde, insanları üç dereceye ayırdı:

- Rahipler (kahinler)
- Krallar
- Halklar

O (as) rahipleri (din adamları) krallardan üstün kıldı.

İrem şehrini çok büyük temeller ile kurdu, aynı Kur'ân'da geçtiği gibi:

"SÜTUNLAR SAHİBİ İREM'E? Kİ ÜLKELER İÇİNDE ONUN BENZERİ YARATILMAMIŞTI."

(FECR, 7-8)

Allahu Teala böyle derse!

Yani "Âd" kavmi piramitleri kurmadı! Bunun delili Kur'ân'da:

"SÜTUNLAR SAHİBİ İREM'E? Kİ ÜLKELER İÇİNDE ONUN BENZERİ YARATILMAMIŞTI. 9 VÂDİDE KAYALARI YONTAN SEMUD KAVMİNE? KAZIKLAR SAHİBİ (GÜÇLÜ, KUVVETLİ) FİRAVUN'A?"

(FECR, 7-10)

Allah burada İrem şehrini kimin kurduğunu anmadı. Ama Semûd'u anlattı, onlar evlerini kendileri kurdular. Ayrıca Firavun'u kazıkların sahibi olarak anıyor. Arapça lügatında "kazık sahibi" denilince çadır akla gelir. Bu firavunların halklarının bedeviler (Hiksus) olduklarına dair bir delildir. Onlar eski tarihte ve yazılarda çok geçerler. Onlar çadırlarda yaşıyorlardı.

Allahu Teala'nın buyurduğu gibi:

"VE ZAYIF, HAKÎR GÖRÜLEN O KAVMİNİ, KENDİSİNDE FEYZ VE BEREKET VÜCUDA GETİRMİŞ OLDUĞUMUZ YERİN ŞARK CİHETLERİNE VE GARP TARAFLARINA VARİS

KILDIK. VE RABBİNİN GÜZEL KELİMESİ İSRAİLOĞULLARI ÜZERİNE SABREDER OLDUKLARI SEBEBİYLE TAMAM OLDU. VE FİRAVUN VE KAVMİNİN YAPMAKTA OLDUKLARI ŞEYLERİ VE YÜKSELTMEKTE OLDUKLARI YAPILARI TAMAMEN HELÂK ETTİK."

(A'RÂF, 137)

Yani çadırlar helak edildi. Huksus halkı 350 sene Mısır'ı hükmetmesine rağmen, onlardan hiçbir iz kalmadı.

Bu normaldir, çünkü Allah onların izlerini de sildi.

Firavun eğer Mısırlı olsaydı şimdiki yapılar ne o zaman? Bu izler nasıl kalır?

Allah buyurdu ki:

"VE FİRAVUN VE KAVMİNİN YAPMAKTA OLDUKLARI ŞEYLERİ VE YÜKSELTMEKTE OLDUKLARI YAPILARI (ÇADIRLARI) TAMAMEN HELÂK ETTİK."

Bu onların yaptıkları yapıları bir aşağılamadır. Şimdi onlara atfedilen yapılar mesela piramitler çok yüksek ve sağlam. Onları Mısır'da İdrîs (as) yaptı ancak Mekke'de öyle yüksek binalar yapmadı, çünkü Kâbe'nin heybeti kaybolsun istemedi. Ne zamanki Kâbe'nin yanında böyle yüksek binalar olur, bu durum kıyametin yaklaşmasına dair bir işarettir (Kâbe'nin yanında olan saatli binayı düşünün).

Rasulullah (sas)'ın buyurduğu gibi:

"MEKKE DAĞLARI DELİNMİŞ, BİNALARI DAĞLARA ERİŞMİŞ, SAATİN GÖLGESİNİ İNANANLARIN ÜZERİNE DÜŞMÜŞ GÖRDÜĞÜNDE VAKİT GELMİŞTİR."

Ama piramitler neden inşâ edildi? Bunu gelecek bölümde anlatacağız İnşaallah.

BÖLÜM – 10

Piramitler neden inşâ edildi ve kim inşâ etti?:

Bu konudaki verilen bilgilere bakarsak: "İhbâr el-Ulemâ bi Ahbâr el-Hukemâ" (âlimlerin bilgileri ve hakimlerin haberleri). Mabetleri ilk olarak İdrîs (as) inşâ etti ve içlerinde Allah'ı kutsallaştırdı. Mabet, inşâ edilen en büyük tapınak veya camii. İdrîs (as) ve Mısırlılar o zamanlar bayramlarda hayvanları kurban ediyorlardı.

İdrîs (as) o zamanlar çokça bayram yapıyordu ve her bir bayramın farklı isimleri vardı. Bu bayramları Güneş, gezegen ve yıldızların kuleleri ile bağladı. Eski Yunanlılar o zamanlar ve ileriki zamanlarda bunu gördüler fakat olayları doğru anlamayarak yanlış yorumladıkları için putlara taptılar.

İdrîs (as) tufanın geleceğini ilk bilendi. Bunu peki nasıl biliyordu? Allah'ın ilminden arz'a su ve ateş ile semavî felaketlerin geleceğini biliyordu. Evi Mısır'ın en yükseğindeydi ve bu yüzden piramitleri inşâ etti hem Giza'da hem de başka şehirlerde. Tufan felaketi olacak ve tüm ilimler silinecek diye endişe duyuyordu bu yüzden binalar inşâ etti vs. Onların üzerine resimler ve yazılar ile ilimleri yazdı aynı zamanda tüm fabrika ve ürünleri bunu tufan felaketi olunca silinmesin diye yaptı. Böylelikle kendi Suhufunu korudu ve Âdem (as)'in Suhufunu da Beytu'l-Ma'mur'da Tûr-u Sina'da korudu. Kur'ân'da Tûr Suresinin 1-8.ayetlerinde açıklandığı gibi:

"TÛR'A, YAYILMIŞ İNCE DERİ SAYFALARA DÜZENLE
YAZILMIŞ KİTABA, "BEYT-İ MA'MUR"A, YÜKSELTİLMİŞ
TAVANA (GÖĞE), KABARAN DENİZE ANDOLSUN
Kİ, ŞÜPHESİZ RABBİNİN AZABI MUTLAKA
GERÇEKLEŞECEKTİR. ONA ENGEL OLACAK HİÇBİR ŞEY
YOKTUR."

(TUR,1-8)

Bir parşömen ile kitabı alalım, bu kitap İdrîs (as)'in Tûr'da tuttuğu kitap diye düşünelim. Şimdi neden piramitler, obelisk ve tapınaklar inşâ edilmiş anlaşıldı. Bu kitabın içerisinde neler yazıyordu? Peygamber Efendimiz

Muhammed (sas)'e verilen "yedi mesani", ilmin tüm sırları ve ledünni ilim. Bu yüzden her biri şifreler ve semboller ile yazılmıştır.

Neden antikalar çok pahalıdır? Deccâl, takipçilerini İdrîs (as)'in tüm yazılarını gerekirse milyonlar vererek almak için gönderir, böylece tüm şifreleri çözüp arz'a yeni ilimler getirmek ve şer yolunda kullanmak ister. Fakat ahir zamandaki "sahibi" bunu alana dek Allah tarafından korunuyor ve saklanıyor. Böylece Allah'ın salih kulu yeni ilimler ile arz'a hükmedecek.

Bizler Deccâl'i, Sâmirî'yi, Mûsa (as), Benî İsraîl ve Mûsâ (as)'nın firavunu ile bağlayabiliriz.

Sâmirî Deccâl'dir.

Sâmirî=Deccâl (Bizler bunu Kur'ân ışığında açıkladık). Deccâl, Mûsâ (as)'nın zamanına ait, demek ki Mûsâ (as) ile doğdu fakat Mûsâ (as) firavun tarafından yetiştirildi ve Sâmirî Cibrîl (as) tarafından yetiştirildi.

Sâmirî Cibrîl (as)'in ayakları altından bir parça toprak aldı ve Benî İsraîl toplumu ona tapsınlar diye o altından öküze benzer bir put yaptı. Mûsâ (as) Allah'ın emirlerini getirmek için (as) Tûr Dağı'na çıkmıştı. Taha Suresinde teferruatlı bir şekilde açıklandığı gibi.

Mûsâ (as) dağdan indiğinde Sâmirî yüzünden toplumunu puta taparken gördü ve Sâmirî'ye karşı duâ yaptı. Taha Suresinin, 97. ayetinde, Allah'ın söz verdiği ve yazdığı vakte kadar kimsenin ona dokunmaması ve uzun yaşaması için duâ etti. Bu hangi söz?

Bu söz Kehf Suresinin 98. ayetinde:

"ZÜLKARNEYN, "BU, RABBİMİN BİR RAHMETİDİR. RABBİMİN VAADİ (KIYAMETİN KOPMA VAKTİ) GELİNCE ONU YERLE BİR EDER. RABBİMİN VAADİ GERÇEKTİR" DEDİ."

(KEHF,98)

Bu yüzden Deccâl'den korunalım ve ahir zamanın fitnelerinden korunalım diye her cuma Kehf Suresini sünnet olarak okuyoruz.

Şuna bakarsak; Sâmirî, Allah'ın vaadi Taha Suresinin 97. ayetinde ve Kehf Suresinin 98. ayetinde aynen geçiyor. Eğer salih bir kul savaş, fitne ve çokça zulüm yaşıyorsa ve bu yüzden çok yüksek teveccüh duâsı yaparsa o zaman dört melek (Mikail, Cibrail, İsrafil ve Azrail) her türlü iş için görevlendirilirler.

Mehdi (as)'nin yolundan giderler, onu korurlar ve onun istediklerine uyarlar.

Sonra büyük bir ateş topu (asteorid) arz'a çarpacak ve böylece arz'da büyük sarsıntılar meydana getirecek. Ye'cûc ve Me'cûc'ün hapis kaldıkları ikinci kat arz'ın kapağı açılacak ve böylelikle Arz'a yayılacaklar. Taşın dünya gezegenine çarpmasıyla birlikte Deccâl adada olan mağarasından kurtulacak. O büyük darbe (el-Heddetu'l-Kubra) adayı bölecek ve Deccâl böylece ağaç parçasına tutunup o yerinden çıkacak.

Ye'cûc ve Me'cûc de yerlerinden çıkacak, nerede olduklarını biz 1998'de açıklamıştık ve şimdi üzerlerini örten kapağı yukarıdan çekerek (video ve fotoğraf ile) açıkladılar.

Bunun yanında, bu büyük darbe Rasulullah (sas) tarafından (el-Heddetu'l-Kubra) olarak haber verildi. "En büyük imha" olacak ve Arz'da yaşayanların üçte biri ölecek.

Bu Kehf Suresinin 98. ayetinde açıklanmaktadır. Sonra paralel olarak Mehdi (as) ve Deccâl çıkacaklar, sonra Ye'cûc ve Me'cûc, sonra İsa (as) da çıkacak. Fakat İsa (as) ve Mehdi (as) Şam'da buluşacaklar ve sonra Mehdi (as) sabah namazında İsa (as) için imâm olacak. Sonra İsa (as) Deccâl'i öldürecek ve sonra birlikte Mehdi (as)'nin yolundan ilerleyenlerle gidecekler.

Ondan önce Mehdi'ye beyat verilecek. Mekke'de görülecek ve onun yolundan gidenlerle Mısır'a gidecek, orada sahibiyle (arkadaşıyla)

karşılaşacak. Orada birçok kişi onun izinden gidecek ve Filistin'e gidip Yahudileri yok edecekler. Şam'da Emevi Camii'de İsa'ya (as) sabah namaz kılarken rastlayacaklar. Birlikte Medine'ye giderken 50 km kala Ravha'daki çeşme yanında ihrama girecek, hac veya umre için niyet edecekler.

Rasulullah (sas)'ın buyurduğu gibi:

"MEHDİ (AS) VE İSA (AS) ONDAN (SAS) İZİN ALMAK İÇİN YOLDA RASULULLAH (SAS)'A UĞRAYACAKLAR."

Umreden veya hacdan sonra Ye'cûc ve Me'cûc insanlara ulaşacaklar ve bulundukları yerden doğu tarafına varacaklar. Sonra İsa (as), Mehdi (as) ve onun izinden gidenler Sina'ya oradaki Aksa Camii'ne gidecekler. Orada namaz kılıp Allahu Teala'nın kuşları göndermesini bekleyecekler. Nihayet kuşlar gelerek Ye'cûc ve Me'cûc'ü taşa tutarak hepsini öldürecekler.

Sonra şiddetli rüzgâr eserek onları bulundukları yerden savuracak ve yağmur onların arz'daki izlerini silecek. Sonra İslam'ı tüm arz'a yaymak ve hükmetmek için gidecekler. Fakat ondan önce Mehdi (as) Tûr Dağı'ndaki Suhuf'a ulaşacak.

İsa (as) evlenecek ve çocukları olacak vs. Bunlar Kur'ân ve sünnet ışığında, Arkeoloji ve Mısıroloji sahalarındaki uzmanlığımız ışığında yaptığımız açıklamalardır.

BÖLÜM - 11

İdrîs (as)'den sonra gelen peygamberlerin (as) hikayeleri ile devam edelim:

İdrîs (as)'den sonra tufan oldu, fakat Allahu Teala İdrîs (as)'e vermiş olduğu ilimleri muhafaza etti. Tufanın Nûh (as) döneminde olduğunu biliyoruz.

Nûh (as)'un torunu (Hâm'ın oğlu) Baysar'a, kendisinin ve zürriyetinin Mısır'da yaşamasını emretti, itaat etmelerine karşılık ödül olarak. Zira

Mısır çok hayırlı ve mübarek bir toprak olduğu için.

Baysar'ın aksine babası Hâm itaat etmemişti Nûh (as)'a. Hâm'ın itaatsizliği üzerine Nûh (as) oğlu Hâm'a karşı da duâ etti; zürriyetinin siyah tenli, kısa ve sert saçlı, geniş burunlu olmaları için. Hâm'ın oğlu olan Baysar için de Allah'a şu şekilde duâ etti: "Allah'ım o benim davetime itaat etti, ona ve zürriyetine hayırlar ihsan et, mübarek kıldığın ülkelerin anası olan, kulların için kurtuluş olan, ırmakları en iyi ırmak olan bu ülkeyi Ya Rabbi sen ona musahhar eyle ve onları bu ülke üzerine hâkim eyle."

Abdullah bin Amr bin Alasi (ra) buyurdu ki: "Nûh (as) arz'ı oğullarına verdiğinde, Hâm'ın oğlu Baysar'a da Mısır'ı verdi. Baysar Sina'nın kuzeyindeki El-Ariş'e ulaştığında şöyle dedi: "Allah'ım! Eğer bu ülke peygamberin Nûh vasıtası ile bize söz verdiğin o ülke ise ve bize burayı yurt olarak tayin ettiysen, ondaki hastalıkları bizden uzaklaştır, toprağını bereketlendir, sularını bizim için biriktir, bitkilerini yeşert, burayı bize mübarek kıl ve bize verdiğin vaadi yerine getir. Sen her şeyden üstün ve her şeye Kadir'sin ve Sen vaadinde duransın."

Mısırlılar kendi inançlarında kaldıklarından dolayı, yani İdrîs (as)'in Hanif dininde (İdrîs (as)'in tebliğ ettiği Tevhid dininde). Allah o dönem Âd kavmine Salih'i (as) ve Semûd kavmine de Hûd (as)'u gönderdi. Fakat Mısırlılar Tevhid dini üzere kaldılar. Bu sebepten o dönem başka bir peygambere ihtiyaç duymadılar.

Ardından Seyyidina İbrahim (sas) geldi Mısır'a. Huksûs döneminin başlangıcında (Huksûslar (batı) çöllerinde yaşayan putperestlerdi. Sakin bir yaşamdan uzak ve düzgün konaklamaları olmayan bir milletti. Arada bir durumu iyi olan, sakin ülkeleri gasp ediyorlardı.

İbrahim (as) Mısır'a geldiği dönemde Mısır'ı ele geçirmeye geldiler. Eski Mısır dilinde onlara Hakâv khâsût denilirdi, yani çöllerin hâkimi. İbrahim (as) Mısır'a geldiğinde Huksûslar Mısır'a yerleşmişti bile. İbrahim (as) Mısır'da beş yıl kaldı. İslam dinini öğrenip Seyyidina Âdem (as) ve İdrîs (as) Suhufları üzerine 'OUN' Üniversitesi'nde ihtisas yaptı, Kahire'nin doğusunda bulunan şimdiki adı ile 'Aynu'ş-Şems' diye geçen üniversitede.

Evet günümüze kadar orada bu konu ile alakalı kalıntılar mevcut bulunmaktadır, ben bir arkeolog olarak bunun Mısıroloji bölümünde tahsilini gördüm ve araştırdım. İbrahim (as) orada Tevhid dininde Hanîf oldu.

İbrahim (as) hikayesine, tarihine baktığımızda şunları görüp bulmaktayız:

Irak'ta UR'da doğdu ve büyüdü. Bu topluluğun o dönem Allah'a inancı yoktu.

Bu durum İbrahim (as)'in onlardan uzaklaşmasına neden oldu. Bunun üzerine Allah'ın sonsuz hazinesinde yer ve gök hakkında TEFEKKÜR etmesine sebep oldu.

Allahu Teala'nın da En'âm Suresinin, 75.-78. ayetlerinde buyurduğu gibi, Allahu Teala onu doğru yola iletti. İbrahim (as) da öyle ki bir kutlama esnasında geldi ve halkının putlarını

devirdi. Onların hükümdarı olan Nemrut ile münazarada bulundu. İşte o anda tevhid ile şirk çatıştı o diyalog Kur'ân'da da geçmektedir. Ardından onu zincire vurup ateşe attılar. Fakat Allahu Teala onu korudu ve sadece zincirin yanmasına müsaade etti. Ona hiçbir şey olmadı.

(Bu olay şu an Türkiye'deki Urfa şehrinde gerçekleşti).

Bunun üzerine İbrahim (as) kendisini yetiştiren adamın (Âzar) hidayetine vesile olmak istedi. Âzar'ın birilerinin iddiasının aksine İbrahim (as) ile kan bağı yoktu. Kimileri babası, kimileri amcası olduğunu iddia etmekte, fakat bunların aslı yok.

Rasulullah (sas) buyurdu ki:

> "BENİM ATALARIM ASLA NE NECİS NE DE KÖTÜ BİR DURUMA DÜŞMEMİŞTİR. ALLAH BENİ İYİ VE TEMİZ BİR KAN (SÜLBDEN), TEMİZ, SAF VE PAK RAHİMDEN,

RAHİME ÇEVİRMİŞTİR. (İKİ İHTİMAL ARASINDA HER ZAMAN DAHA İYİSİ VERİLMİŞTİR."

Bu sahih hadistir ve bu hususta Kur'ân ayeti de mevcut. Şurâ Suresi'nin 219. ayetinde şöyle buyrulmaktadır:

"SECDE EDENLER ARASINDA DOLAŞMANI DA (GÖRÜYOR)."

Yani Allah'a kulluk edenlerin sülbünden, Allah'a secde edenlerin rahimlerine aktarılarak gelmiştir. Bunlar birer delildir ve daha nice deliller var bu hususta.

Fakat bu Vahhabîlerin Peygamber (sas)'in ebeveyninin de Cehennemde oldukları hususundaki iddialarına karşı yeterince delil teşkil etmektedir.

Biz de böyle demekteyiz:

Eğer Âzar İbrahim (as)'in öz babası olsaydı, Allahu Teala şöyle buyurmazdı: "Ve İbrahim için Âzar babası dediğinde..." Bunun yerine Allah, ismini anmaksızın şöyle buyururdu: "Babası için..."

Biz Araplar bugüne kadar örneğin böyle demekteyiz: "Lütfen baban Ali'yi getir." Yani "komşun ya da akraban Ali'yi" anlamında. Fakat isim anmaksızın babanı getir dediğimizde gerçek ve öz baba kastedilir. Aynı şekilde Türkler, Araplar ve tüm Müslümanların bu şekilde telaffuz ettiklerini düşünüyorum. Yaşlı ya da kendinden büyük birine hitap edildiğinde saygıdan dolayı ağabeyin yahut amcan Ali denir.

Kur'ân konuştuğunda şöyle der: "Baba Âzar," onun hakkı olduğu için, İbrahim'i (as) yetiştirdiği için Kur'ân adaleti bakımından ondan babası diye bahsetmiştir. Çünkü Âzar, İbrahim (as)'i yetiştiren kişiydi ve neredeyse her peygamber babasız yetişmiştir.

Onlar İbrahim (as)'e itaat etmediler, bu onun hanımı Sâra ve yeğenini (yeğeni Lût (as)'tur) alıp Türkiye ve Irak arasında bulunan yerlerini terk

etmelerine neden oldu.

Lût (as) Ürdün'de kaldı ve İbrahim (as) Sina'ya, Mısır'a gitti.

Bunun üzerine şu soru geliyor:

Peki İbrahim (as) neden Mısır'a birçok problemle karşılaşacağını bile bile gitmişti, bilhassa da hanımı Sâra ile? Çünkü o dönemin Mısır kralı evli olan kadınlara bile sahip çıkmaktaydı.

Bunun cevabı ise: Ona Allahu Teala tarafından 3 sebepten dolayı emrolundu:

1. Hanîf İslam'ı orada öğrenebilmesi için, çünkü Mısır'a gelene kadar sadece Allah'ın hidayeti ile gitti, şeriat ilmi almaksızın ve ona o güne kadar hiç vazife verilmemişti. Kalbi de henüz imân açısından mutmain olmamıştı.
2. Tûr Dağı'nın üzerinde kalbinin ölümden sonra diriltme hakkında mutmain olması için 4 kuşu parçalayıp her birini bir dağın üzerine atıp kendisine canlanıp dönmeleri için çağırdığı hikâye. Bu hikâye açık bir şekilde Bakara Suresinin 260. ayetinde anlatılmıştır:

> "İBRAHİM: 'RABBİM! ÖLÜLERİ NASIL DİRİLTTİĞİNİ BANA GÖSTER' DEDİĞİNDE, 'İNANMIYOR MUSUN?' DEYİNCE DE, 'HAYIR ÖYLE DEĞİL, FAKAT KALBİM İYİCE KANSIN' DEMİŞTİ. 'ÖYLEYSE DÖRT ÇEŞİT KUŞ AL, ONLARI KENDİNE ALIŞTIR, SONRA ONLARI PARÇALAYIP HER DAĞIN ÜZERİNE BİR PARÇA KOY, SONRA ONLARI ÇAĞIR; KOŞARAK SANA GELİRLER. O HALDE ALLAH'IN GÜÇLÜ VE HAKÎM OLDUĞUNU BİL' DEMİŞTİ."
>
> (BAKARA, 260)

Burada fark ettiniz mi?: **"...sadece kalbim iyice itmi'nân olsun..."** demişti.

Bu da onun için Allah'ın ölüleri diriltebildiğine dair bir delildi. Aynı şekilde Allah ile Mûsâ'nın (as) Sina'da Tûr Dağı'ndaki o yerde olduğu

gibi. Allahu Teala Mûsâ (as)'nın âsâsını canlı kıldı ailesi ile Mısır'a döndüklerinde. Aynı şekilde Mûsâ (as)'ya orada o dağın ve ağacın üzerinde Allah tecelli etti. Mûsâ (as)'ya ağacın üzerinde ateş olarak ve şöyle buyurdu:

"AYAKKABILARINI ÇIKAR MUKADDES TUVA VADİSİ'NDESİN..."

Bana evrende bu yer hariç, Allah'ın tecelli ettiği bir yer gösterin. Kimse Tuva Vadisi'ne giremezken, Mûsâ (as) ayakkabısını çıkardıktan sonra girdi! Fakat oraya gittiğimde hayretler içinde kaldım. Bana Türklerden samimi bir kardeşim ve eşi eşlik etmişti. Sağ ayağımla adım attığımda birden felç geçirmiş gibi dondum kaldım ve aklıma ayakkabılarımı çıkarmam gerektiği geldi. Çıkardım ve içeri girebildim. Fakat tüm bedenim titriyor ve kalbim delinmiş gibiydi. Sanki kalbimin yeri boş, kalbim yerinde yok ve o boşluktan yani önden hava girip arkadan çıkıyor gibi oldu, tıpkı kalbimde bir delik varmış gibi.

Tek çarem sıkıca tutunmak oldu, aksi takdirde düşmeme imkânım yoktu. Ben imâm oldum ve birlikte öğle ve ikindi namazlarını cem ederek kıldık.

Beni hayrete düşüren olaylardan birisi de bu dağın herhangi bir taşını eline aldığında, ağacın fotokopisine rastlıyorsun. Allah Mûsâ (as)'ya ağacın renginde tecelli etti ve günümüze kadar dağın her cm'sinde bu ağacın bir fotokopisi mevcut...Bende de onun bir parçası var.

Beni daha da hayrete düşüren ise bu ağaç bazalttan geliyor, dümdüz bir taştan oluşuyor ve eşi benzeri yok.

Bunun üzerine Tûr Dağı'nın hayatın sırlarını barındırdığını söyleyebiliriz. Bu nedenle Mûsâ (as) âsâsını yere bıraktığında Allahu Teala şöyle buyurdu:

"HAREKET EDEN, KOŞAN, HAYAT OLDU."

Hayatın manası, canlı ya da yaşam demektir. Fakat Firavun ve sihirbazların

önünde canlı bir yılandı.

İbrahim (as) Mısır'a geldiğinde, şu an Şam'ın ve Kahire'nin doğusunda bulunan Oun Üniversitesi'nde ihtisas gördü. Ona (as) Hanîf ismi verildi. İdrisî Hanîfîlerden gelen çoğul anlamında Hanîfî'nin anlamı nedir?

Cevap: Hanîfin anlamı nâsik yani dindar ve şimdiki ehl-i tasavvuf manasında doğru yoldan asla ayrılmamış olandır. Demek ki Mısırlıların kökeni Hanifîler'dir (hanefi mezhebiyle alakası yoktur) ve DİN kelimesi Eski Mısır dilinde hiyeroglif bir kelimedir. İki kelimeden oluşur:

دين DĪN = دى + ن Dî N

Dî = işaret zamirleridir.

"Bu" gibi biz Mısırlılar ve Araplar bunu günümüze kadar kullanmaya devam etmekteyiz:

Bizler "bu" derken "Dī" deriz.

N= anlamı nusuktur, (kronolojisi) nâsik, yani âbidden (kul) gelir.

Allahu Teala bu sebepten En'âm Suresinin 162. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

"EY MUHAMMED! DE Kİ: "ŞÜPHESİZ BENİM NAMAZIM DA DİĞER İBADETLERİM DE YAŞAMAM DA ÖLÜMÜM DE ÂLEMLERİN RABBİ ALLAH İÇİNDİR."

Bu nedenle DÎN'in anlamı nusuktur.

3. İbrahim (as) Mısır'a geldiğinde putperest olan Huksûslar tarafından 350 yıl sürecek olan (15- 17.hanedanlık), işgalin başlangıç dönemleriydi. Bu işgalciler Mısır inancını ve ilmini yok etmeye her ne kadar gayret etmiş olsalar da bunu başaramadılar.

Bu yüzden İbrahim (as) oraya ihtisas yapmak için geldi, riskli olmasına rağmen Allah tarafından yönlendirildi. Orada İsmail (as)'i doğuran Hacer (as) ile evlendi. Arapların kökeni ve Peygamberimiz Muhammed (sas)'in büyük dedesi yani peygamberler zinciri baştan sona kadar Mısır'dan gelmektedir. Bu sebepten İbrahim (as) tek başına bir ümmetti ve asla müşriklerden olmadı.

BÖLÜM - 12

Putperestliğin aslı:

El-Kifti'nin kaleme aldığı, (İhbâr El-Ulemâ bi Ahbâr El-Hukemâ) kitabında, "Maddi Değerler" eserinde. Bu kitapta şöyle anlatılmıştır:

İdrîs (as) Yard'ın oğlu o Mihlâîl'in, o Kaynan'ın oğlu, o Anuş'un oğlu, o Şîd'in oğlu, o Âdem (as)'in oğludur.

Mısır'da doğdu ve Allahu Teala kendisine 30 Suhuf (sahife) vahyetmiştir. İlk defa bir elbise dikip giyen kişi olmuştur ve Allah onu yüce bir yere yükseltti. Subhanehu'nun Meryem Suresinin 56-57. ayetlerinde buyurduğu gibi:

"KİTAPTA İDRÎS'İ DE AN; ÇÜNKÜ O, ÇOK SADIK (ÖZÜ, SÖZÜ PEK DOĞRU) BİR PEYGAMBERDİ. BİZ ONU YÜCE BİR YERE YÜKSELTTİK."

(MERYEM, 56-57)

Kendisine Hermis ve Osirîs ismi verilmiştir. Parmağına taktığı yüzüğe: "İmanla edilen sabır, başarıya ulaştırır." diye yazmıştır.

Bayramlarda giydiği kıyafetine: "Emirlere itaat ve şeriati muhafaza, kişinin dininin mükemmelliğinden gelmektedir" yazmıştır.

Namaz kıyafetine: "Mesut mefta odur ki, kendisine bakıp Rabbi katındaki şefaati, salih amellerinde olan." diye yazmıştır.

Birçok hikmet ve özdeyiş yazmıştır. Bunlardan birkaçı:

- "Dünya sevgisi ile ahiret sevgisi, asla birlikte bir kalpte barınmaz."
- "İlim (bilim) isteyen, cehaletin bütün branşlarını bırakmak zorundadır."
- "Dünyanın hayrı fanidir ve kötülüğü ise pişmanlık."
- "Allah'a ibadet ettiğinizde halis bir niyetle yapın. Oruç tutarken ve namaz kılarken vs."
- "Allah adına yemin ettiğinizde yalan söylemeyin, o vakit yalanı büyütürsünüz ve yalancıları övmeyin ki günahlarına ortak olmayasınız."

Namazdaki huşu hakkındaki sohbetimize bak:

Rasulullah (sas) buyurdu ki:

"NAMAZ ESNASINDA KÖTÜ DÜŞÜNCELERDEN
KORUNMAYANIN NAMAZI MAKBUL OLMAZ."

Bu sebepten birçok kişi namazda asla huşu içinde olmayacaktır, (namaz) paketinin sadece bir kısmını uyguladıkları için.

Huşu hakkında: Allahu Teala Mü'minun Suresinin 1-2. ayetlerinde şöyle buyurmaktadır:

"MÜ'MİNLER GERÇEKTEN KURTULUŞA ERMİŞLERDİR.
ONLAR Kİ, NAMAZLARINDA DERİN SAYGI
İÇİNDEDİRLER."

Rasulullah (sas) şöyle buyurdu:

"İKİ GÖZE ATEŞ ASLA DOKUNMAYACAKTIR: ALLAH
KORKUSUNDAN AĞLAYAN GÖZLER VE ALLAH
YOLUNDA NÖBET TUTAN GÖZLER (ÖRNEĞİN: GECELERİ
VATANLARI İÇİN NÖBET TUTAN ASKERLER GİBİ).

Allah'ın korkusu üzerine işaretler şunlardır:

Eğer namaz kıldığınızda, duâ ettiğinizde Kur'ân okuduğunuzda gözleriniz dolarsa, bu Allah'ın kalbinize tecellisidir.

Sahâbîler (ra) ve salih kullar Kur'ân okuduğunda veya cehennemin ismini duyduklarında, öylece komaya düşerlerdi. Hz. Ömer (ra) gibi. Bu, huşudan kaynaklanan bir durumdur.

Tevhidin en temiz ve en uç noktası Allah'ın karşısında durup şöyle demektir: "İyyâke na'budu ve İyyâke nestaîn." Kişinin ibadetini sadece Allah'a yapması. Çünkü sadece Allah buna layıktır ve kişi böylelikle kendi yaratılışının aslına ulaşır.

Allahu Teala şöyle buyurmakta:

"BEN, CİNLERİ VE İNSANLARI YALNIZCA BANA İBADET ETSİNLER DİYE YARATTIM."

(ZÂRİYÂT, 56)

Bu yüzden bir kimse tembelliğe kapılıp namaz kılmıyorsa, Allah'ın kendisi üzerindeki nimetini reddetmektedir. Bu durumdaki kişi sadece nefsinin, insânî heveslerinin hayranıdır, Allah'ın değil.

Eğer ibadet esnasında "İyyâke na'budu" diyorsan, bu ubudiyeti yaşaman ve hissetmen gerekir, bu ibadetindeki huşudur.

Bunu söylerken Allah karşındaymış gibi davranmalı, cenneti sağında, cehennemi solunda ve sırat köprüsünü karşında görmelisin. Böylece namazda huzura ve rahata erişirsin.

Çünkü ibadet çok enerji ve sabır ister. Nefsin ise şeytana karşı savaşa girmektedir, bu yüzden Allah'tan bunu istemek gerekir. Çünkü sadece O vermeye kâdir olandır.

Bu Hermis yani İdrîs (as) Amûn'u dünyanın dörtte birine hükümdar olarak görevlendirdi. (Toplamda dört hükümdarın her birine dünyanın

bir çeyreğini paylaştırdı. Her birini kendi çeyreği ile vazifelendirdi). Ona şu tavsiyeleri verdi:

- Allah'a karşı takvalı ol.
- Hükmün altında olanlara karşı adaleti koru. Hükmün altında olanlar senin kölelerin değil, kendi iradelerinde serbesttirler.
- Sonsuz hüküm sahibi olmadığının bilincinde ol.
- İnançsızlara karşı savaş, cihad etmeyi ihmal etme.
- Bilmelisin ki, hükmün altında olanlar senin sancağın altında oldukları sürece onlara adil bir hükümdar olduğun anlamına gelir. Fakat senden kaçmaya başladıkları zaman ancak kendi kendinin sultanı olursun, yalnız kalırsın.
- Ahiretini kendine salih eyle ki, dünyan da sana salih olsun. Sır saklamayı bil.
- Köylüleri (çiftçileri) koru ve onların kalkınmasına yardımcı ol.
- Ulemâyı koru, onlarla ilgilen ve önünde olmalarını sağla. İlim isteyene ikramda bulun ve o kimsenin önünü aç ki, kendisini ilme adayabilsin.
- Hükümdarlık isteyenin kellesini al. Mazlumları koru.
- Hırsızlık yapanın elini kes."

Eski dilde daha buna benzer bir sürü tavsiye ve hikmetler var, fakat bu kadarı sizlere tercüme olarak yeterlidir sanırım. Hermis'e (İdrîs (as)) eşlik eden ve kendisinden çok şey öğrenen ikinci biri de vardı. Hermis İskilabiyus adındaki bu kimseyi, dünyanın ikinci çeyreğini yönetmesi için görevlendirdi.

İskilabiyus: Hermis (İdrîs (as)) İskilabiyus'u Yunanistan tarafında hükümdarlıkla görevlendirdi. İdrîs (as) öldükten ya da Allah onu göğe yükselttikten sonra Iskilabiyus derin üzüntü yaşadı, çünkü onun ilmi ve bereketi tüm dünyayı örtmekte idi. Bu sebepten büyük bir mabede Hermis'in (İdrîs (as)'in) göğe yükseltiliş resmini yaptırdı (oldukça dürüst ve mübarek bir resim). Ölene kadar da devamlı bu mabede gidip, resmin önünde uzun vakitler geçirirdi.

Malik İskilabiyus'un oğlu Sab'ın, babasının bu resmi hayranlıkla seyrettiğini görmesiyle birlikte putperestlik başlamış oldu ve buradan

meydana çıktı. Çünkü o olayı yanlış yorumladı.

Tufandan sonra bir dönem İskilabiyus'un hükmü altında olan bölgeye gelen Yunanlılar, Hermis'in resmi bulunan mabette gördüler ve İskilabiyus'un yaptırmış olduğu bu resmin mübarek olduğunu düşünerek ona tapınmaya başladılar. İlk hikmetleri söyleyenin kendisi olduğunu düşündüler.

Zamanla ona tapınmaya ve Yaradan olarak onun adına yeminler etmeye başladılar.

Böylelikle Yunanlılar Allah'tan başka bir ilaha tapınan ilk millet oldu. Ona (İskilabiyus) ya da kestirmeden (Ziyyius) ismini verdiler.

Onun göğe yükseltildiğinden dolayı Yunanlılar, onun dünyayı gökten yani tam olarak Olimpiyat Dağları'nın üzerinden yönettiği inancına kapıldılar. Ona eş ve çocuklar vs. atfettiler. Yunan mitolojisi böyle oluştu. Allahu Teala Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurmaktadır:

"BİZ ONLARA SADECE, BİZİ ALLAH'A DAHA ÇOK YAKLAŞTIRSINLAR DİYE İBADET EDİYORUZ" DİYORLAR"

(ZUMER, 3)

Allahu Teala'nın Nûh (as)'un kavmi hakkında, Nûh Suresinin 23-24. ayetinde de buyurduğu gibi şöyle dediler:

"SAKIN İLÂHLARINIZI BIRAKMAYIN. HELE HELE VEDD'İ, SUVÂA'YI, YAĞÛS'U, YAÛKA'YI VE NESRA'YI HİÇ BIRAKMAYIN. ONLAR GERÇEKTEN BİRÇOKLARINI SAPTIRDILAR. (RABBİM!) SEN DE BU ZALİMLERİN SADECE SAPIKLIKLARINI ARTIR."

(NÛH,23-24)

Buhâri buyurdu ki: "Hişam'dan İbrahim, İbni Cüreyc'den, İbni Atâ'dan, İbni Abbâs'tan nakledilmiştir: "Nûh kavminde bulunan putperestler, sonradan Araplara gelmişlerdir:

Vedd, Dûmatu'l-Cendel'de idi (yaklaşık 9006 km genişliğinde ve Mekke'den 1220 km uzakta). İsmini İsmail (as)'in oğlu (Dûmah'dan) almıştır.

Cendelin anlamı "taşlar" demektir. İsmail (as)'in oğlunun inşâ ettiği bir korumalıktı.

Fakat Suvâa, Huzeyl için bir kıbleydi, Huzeyl adında ve Suudi Arabistan'ın batısında.

Yağûs murâd içindi, sonra Yemen'de Sebe'nin beni Ghutaif'ında, El-Curf'da Belkis'ın bulunduğu yerdeydi. Fakat Yaûka, Hamdân içindi (İran'da bulunan eski bir şehir).

Fakat Nesra, Himyar içindi (Yemen'de bulunan bir kavim). Bu isimler Nûh (as) kavminin salihleriydiler.

Onlar vefat ettikten sonra, şeytan onların kavmini tesiri altına aldı. Derslerinde o resimleri ve şekilleri yapmaları ve onlara bu zâtların isimleri ile hitap etmeleri doğrultusunda talimat aldılar.

O dönem onlara tapan olmasa da ölümlerinin ardından uzun bir vakit sonra onlara tapmaya başlanıldı. Meşhur Yunan tarihçisi putlar hakkında kapsamlı bilgi sahibi Heredot o zamanlar Mısır'a geldiğinde, Mısırlıların sadece bir yaratana ibadet ettiklerine akıl erdiremedi. Amûn'un da sadece bu mübarek beldeyi, yeri idare eden bir insan olduğunu idrak edemedi. O, Amûn'un bir Tanrı olduğunu zannediyordu. (Amûn'un) kısaltması olan 'RA'nın Rabbi'l- âlemîn - RA' olduğunu da bir türlü anlamadı. Bu sebepten onun ikinci bir tanrı olduğunu düşündü. (Âdem, İdrîs ve Nûh) isimlerini de anlamadı, aynı şekilde Mısırlıların onlara peygamber olarak saygı gösterdiklerine de bir anlam veremedi. Bu sebepten onları birer put olarak değerlendirdi.

Bu mabetlerin İdrîs (as)'in onlara öğrettiği gibi, sadece Allah Subhanehu için kurban kesilen mabetler olduğunu da bir türlü anlamadı Yunan tarihçi Heredot.

Bu sebepten bu yapıları, kendi ülkesi olan Yunanistan'da putlara kurban edilen tapınaklar olarak değerlendirdi.

Bu sebepten her biri Mısırlılara haksızlık yaparak zulmettiler. Mısırlıların putperest ve firavunca bir millet olduklarını iddia ettiler, hiçbir zaman öyle olmadıkları halde.

Aksine firavunca olanlar Kuzey Afrika'dan, Irak'tan ve (Urfa'dan) 'UR'dan Mısır'a göç ederek gelenlerdi.

Şu an Âzar ve Nemrûd'un bulunduğu, İbrahim (as) döneminde putlara tapanlar.

İbrahim (as)'in putlarını kırdığı ve ardından onu ateşe attıkları yer. Bunun üzerine İbrahim (as) ihtisas yapmak ve Tevhid Dini'ni öğrenmek için Mısır'a gelmişti. Bu yolculukta Sina'nın Tûr Dağı'nda ona hayatın sırrı verilmişti.

Hani parçalayıp da dört dağa savurduğu kuşları kendisine geri çağırdığında ve kuşlar canlanıp kendisine geri döndüklerinde: "İşte Allah böyle öldükten sonra ölüleri geri diriltmektedir."

O dönem işgalci putperestler Mısır'da idi. Fakat Mısırlıların kendileri onlara hiç dahil olmadılar. Bu işgalciler mabetlerin isimlerini olduğu gibi yazıları da değiştirdiler.

Mabetlere eski mübarek isimler yerine kendi isimlerini verdiler. Üç hanedanlık dönemi boyunca Mısır'da hakimiyetlerini sürdürdüler, en sonuncu dönem ise Mûsâ (as)'nın dönemi oldu. Bu sebeptendir ki, Kur'ân'da Yusuf Suresinde Firavun'un adı geçmemektedir. Aksine "aziz" ve "kral" terimleri geçmektedir.

İbrahim (as) Mısır'ın başkentine ilim ve tevhid öğrenmeye geldi. Doğu Tal Basta'dan Hacer (as)'le evlendi (benim kaldığım şehre yaklaşık 20 km uzaklıkta).

Peygamber olarak ilk vahyi orada aldı. Ardından Sâra'yı Mısır'da bıraktı ve Hacer (as)'le Hiran'a (Mekke'ye) gitti. Hacer (as)'i ve bebeği İsmail (as)'i orada bıraktı. Tekrar Mısır'a döndü. Tekrardan Sâra ile Sina'da yaşamaya devam etti ve ondan İshâk (as) dünyaya geldi.

Hacer (as), kendisi ve oğlu İsmail de sadece Mısır dilini konuşuyorlardı. Daha sonra Hacer (as)'in yanına Yemen'den gelen ve aslen Arap olan kendileri ile yaşayan Curhum kabilesinden Arapça'yı öğendiler.

Daha sonra İsmail (as) onlardan biriyle evlendi, babası sabi olduğu dönemde yanına geldi. Birlikte Nûh tufanında hasar gören Kâbe'yi tekrardan inşâ ettiler.

İbrahim (as) oğlu İshâk (as), Sâra'dan oldu, sonradan annesi ile birlikte Ürdün tarafından Sina'ya gittiler.

İshâk (as)'ın, Mûsâ (as)'nın Mısır'daki, Tuva Vadisi'ndeki hikayelerini biliyoruz, onun âsâsının orada nasıl hayat bulduğunu.

Kendisi (as) orada peygamber oldu, dili orada çözüldü, elindeki siyah leke şifa buldu. Her ikisi de Firavun'un ateşinden yaralanmıştı (dili ve eli), ateşi ellerinde tutup da ağzına götürdüğünde.

Bunun üzerine kavmi ile Sina'ya gittiler ve Firavun ardından giderken, askerleri suda boğularak öldü.

Ya'kûb (as) ve ardından Yusuf (as) Mısır'a tekrar geldi, Ya'kûb (as) da tüm ailesini Mısır'a getirdi, bereket ve tevhidin olduğu mübarek ülkeye. Onların hikayesini biliyoruz. (Kur'ân'da geçmektedir).

Ahir zamanda, ahir zaman imâmı, Mısır'ın tüm hazinelerini ve eski dilde olan tüm şifrelerini meydana çıkaracak. İdrîs (as)'ten ve Âdem (as)'den kalan bütün gizli kalmış ilimleri çıkaracak ve kendisine ledünni ilim verilecektir.

Mısırlılar asker olacak, Mısır'a da imâm olarak "Sâhibi Mısır" gelecek, Rasulullah (sas)'ın da buyurduğu gibi.

BÖLÜM - 13

Peygamberlerin gönderiliş sırası:

Doğru bakış açısı elde edebilmemiz için burada birazcık durup mübarek kitaplarda, arkeolojik bilgiler ışığında, eski yazılar eşliğinde geçmiş, şimdi ve gelecekte olacak olan arasında bağlantı sağlamaya çalışalım.

Allah Subhanehu ve Teala Kur'ân-ı Kerîm'de bize doğrudan ya da dolaylı olarak göstermiştir. Aynı şekilde Peygamber (sas) de... Eğer eski yazılarda da bunu bulursak belli detaylar bizim için netleşir ve konuya ilişkin birçok bilgi açılmaya başlar.

Belli bilgiler ışığında anlıyoruz ki, Yahudiler geçmiş tarihte bekledikleri kurtarıcının (Deccâl 'in) gelmesi için dünyanın sonunu getirmeye çalışmışlardır. Bu sebepten dünyayı (zemini) hazırlıyorlar. Onların Mesihleri olan Mesih İsa (as) değil de, yani kendilerinin "Mesihi", bizler için Deccâl olanın gelmesi için. Bu da bizlerin İnşaallah gelecekte olacak olanları anlamamız içindir.

Şimdi geçmişe dönelim. Kur'ân'a, Peygamber (sas)'in sünnetine, diğer dinlere, tarihte yaşananlara ve geçmişte yazılan eski yazılara: Allahu Teala dünyayı yarattı ve Âdem (as)'i yarattı. Âdem (as)'den Kabil ve Habil oldu ve Kabil kardeşi Habil'i öldürdü. Habil'in ölümüyle birlikte zürriyeti bitti. Ardından Kabil Mısır'dan, yaşamını sürdürmek için Yemen'e gitti. Kur'ân tefsircilerinin de naklettiği ve yazdıkları üzere, Yemen'de Allah'tan başkalarına tapınılacak tapınaklar inşaa etti.

Dünya hayatının devam edebilmesi için Allahu Teala Âdem (as)'e Şîs (Şît) (شيث) isminde üçüncü bir erkek evlat verdi. Şîs'in zürriyetinden Seyyidina İdrîs (as) ondan da Nûh (as) ve O'ndan da dört erkek evlat oldu (Hâm حام, Sâm سا, Yâfus يافث, Yâm ya da Kenan كنعان ، يام).

Nûh (as)'un döneminde tufan oldu. Bu tufan tüm dünyayı su altında bıraktı. Tüm canlılar da su altında kaldı.

Nûh (as)'un gemisinde onunla olanlar hariç, her şey su altında kaldı. Çocuklarından Sâm, Hâm ve Yâfus onunla birliktelerdi, fakat Yâm Kur'ân'da anıldığı gibi boğularak öldü. Nûh (as)'un gemisinde hanımı, üç oğlu ve onların eşleri de vardı ve inananlardan 80 kişi daha vardı. Fakat bu seksen kişiden hiçbirinin çocuğu olmadı. Böylelikle insanlık Nûh (as)'un zürriyeti olan oğullarından çoğaldı. Böylelikle Âdem (as)'den sonra, Nûh (as) insanlığın ikinci babası olarak kaldı.

Hâm: Berberî (Kuzey Afrika), Etiyopya ve tüm (Afrika'daki) siyahilerin babasıdır.

Yâfus ise: Balkanların, Türklerin, Asyalıların ve Ye'cûc ve Me'cûc'ün babasıdır.

Sâm da: Arapların, Yahudilerin, Perslerin, Romalıların ve tüm beyaz tenlilerin babasıdır.

Sâm'ın zürriyetinden İbrahim (as) geldi. Peygamberlerin babası olan İbrahim (as) Nûh'un 11. TORUNU neslindendir. İbrahim (as)'in babasının ismi Târûh'tu طاروخ, fakat onu yetiştiren amcası Âzar'dı آزر.

Nûh (as) da Âdem (as)'in 11. torunuydu. İbrahim (as) (Ûr أور) adında bir köyde yaşadı Kuzey Irak'ta ve şu an Türkiye'deki Urfa ismindeki şehirde.

Irak'taki (Şin'âr شنعار) Beldesi. Bu yer yani Kildanya Ülkesi Irak'ın güneyinde, İbrahim (as) hanımı Sâra ile mübarek şehir bir zamanlar Kenanlıların (كنعان) şehri olarak bilinen Filistin'e gittiğinde (Arap aslının bir kısmı) o döneme kadar Filistin olarak değil de Kenanlıların mübarek beldesi ismini kullanmakta idiler. Bildiğimiz üzere İbrahim (as) Ûr şehrinde şirkle karşılaştı ve orada ateşe atılıp, ataları gibi tefekkür ile Allah'a yöneldikten sonra Allahu Teala onu kurtardı. İbrahim (as) bunun

üzerine orada daha duramadı. Bu sebepten Ûr (Urfa'da) evlendiği hanımı Sâra ile oradan ayrıldı. Sâra'dan İsa (as)'ya kadar tüm peygamberlerin babası olan İshâk (as) oldu. Fakat Hacer (as)'den Muhammed (sas)'in büyük dedesi olan İsmail (as) oldu.

Buradan Benî İsraîl (Benî Ya'kûb) yani İsa (as)'nın anne tarafından (dayılarının) Ûr (yani Urfa) Türkiye'den olduğu anlaşılmaktadır. Yani İshâk (as)'ın dayıları Türkler ve Mısırlılar ise daha sonra İbrahim (as) ile evlenen Hacer (as) tarafından olan İsmail (as)'in dayılarıdırlar.

Geçmişte Kenanlıların ülkesi olarak bilinen Filistin, Süleyman (as)'dan sonra mübarek şehir olarak anılmaya başlamıştır.

İbrahim (as) orada kaldı, ardından kıtlık dönemi başladı Filistin'de, yanındaki komşu ülke ise Mısır'dı. Mısır'da ise birçok hayır ve bereket vardı. İman ve gelişim bakımından da, her açıdan Mısır maddi ve manevi oldukça gelişmiş ve zengindi.

Bunun üzerine İbrahim (as) Mısır'a göç etti ve orada yaşadı. Filistin'deki kıtlık dönemi geçtiğinde ise tekrardan dönmek istedi. Kendisinin çoktan peygamber olduğunu bilen kral tarafından Hacer (as) İbrahim (as)'e hediye olarak verildi.

Şu an Sina toprakları olarak bilinen ve Filistin'in de bir parçası olduğu mübarek şehre ilk geldiğinde peygamberlik verildi kendisine.

Allah ile konuştuğunda: "Ya Rabbi ölüleri nasıl diriltiyorsun?" diye sordu.

Bunun üzerine Allah ona şöyle buyurdu: "Dört tane kuşu parçalayıp her birini bir dağın üzerine at ve tekrardan onları kendine çağır, canlanıp hepsinin sana dönmesi için."

Mısır'ın kralı İbrahim (as)'in bir peygamber olduğunu öğrendikten sonra ona "Hediye olarak Hacer (as)'i, koyun ve keçi sürüsü ve birçok altın verdi."

Bu kral İdrîs (as)'in dinindendi ve İbrahim (as) Mısır'da OUN Üniversitesi'nde (Aynu'ş-Şems'te şu an Kahire'nin doğusunda bulunan) yerde tevhid ilmi aldı. Suhuf vahyini alana kadar, Suhuf ise ona seksen yaşında Mısır'dayken verildi.

Seyyidina İbrahim (as) dört defa evlendi, ilkinden altı oğlu oldu.

Bu oğullardan hiçbiri peygamber olmadı. İkincisinden de beş oğlu oldu.

Onlardan da hiçbiri peygamber olmadı, üçüncü hanımından İshâk (as) oldu. Yahudilerin babası ve peygamberi idi. Dördüncü eşi ise Hacer (ra)'di. Ondan da İsmail (as) oldu, o da Arapların babası idi, Seyyidina Muhammed (sas) de ondan oldu.

İshâk (as)'ın iki ikiz çocuğu oldu (al-'Ays العيص) eski yazılarda ve mübarek kitaplarda ('Aysû عيصو) olarak anılmaktadır. Ondan da Romalıların, sarı tenlilerin babası Zülkifl (as) oldu. İshâk (as)'ın, (al-'Ays العيص)'tan sonra Ya'kûb (as) oldu.

Ya'kûb'un anlamı ise: "takip eden"dir. Takip de ondan gelmektedir, bu nedenle birini takip eden ya da yorumlayan anlamında ona Ya'kûb denildi, al-'Ays'tan sonra doğduğu yani doğumda Ays'ı takip ettiği için. Daha sonra da ona İsraîl denildi.

Bu İsraîl isminin iki manası var: İlk manası: "Abdullah (Allah kulu)." İkinci manası: "Rabbi ile başarılı olan."

Daha sonra Ya'kûb (as) ile kardeşi al-'Ays arasında bir problem oldu, o zaman Ya'kûb (as) kardeşi al-'Ays'tan korktu. Bu nedenle annesi ona (Ya'kûb'a) dayılarının yaşadığı Türkiye'nin güneyinde bulunan Hiran'a gitmesini ve oraya yerleşmesini tavsiye etti.

Ya'kûb (as) oraya gitti ve orada dört kadınla evlendi. Onlardan on bir oğlu ve bir kızı oldu. Daha sonra ilerde Filistin olarak adı değişecek olan Kenan ülkesine gitti, orada ise son oğlu Bünyamin (as) doğdu.

Sırası ile çocukların isimleri:

1. Robil (روبيل)
2. Şamon (شمعون)
3. Levi (لاوى), onun zürriyetinden Mûsâ (as) ve Hârun (as) (Levi'den 'Âzar - عازر geldi - ve 'Âzar'dan "عازر" Fâhit ve Fâhit'ten 'Ümrân oldu عمران ve 'Ümrân'dan Mûsâ ve Hârun oldu.)
4. Yahûza (يهوذا)
5. Dân دان
6. Naftâli نفتالى
7. Gâd جاد
8. Aşîr أشير
9. İbsâhar إبساخر
10. Zâylûn زايلون
11. YUSUF (as)
12. Bünyamin.

Yan Bilgi: Buraya kadar ne Yahudi ne de Yahova şahitlerinin izi yok. Buraya kadar hepsi de ehl-i tevhidden.

Fakat sadece Benî İsraîl olarak ya da Ya'kûb'un oğulları olarak anılmaktalar. Her ikisi de aynı manayı teşkil etmektedir. İşte bu Ya'kûb'un oğulları'nın, yani Benî İsraîl'in başlangıcı idi.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Kur'an niçin vahyedilmiştir ve vahyedilme nedenine nasıl tabi oluruz? - 2

Tebessür (içe dönük gözlem) ve tenezzür (dişa dönük gözlem)

"KENDİ NEFİSLERİNİZDE DE ÖYLE. TEBESSÜR YAPMIYOR MUSUNUZ (GÖRMÜYOR MUSUNUZ)?"

(ZÂRİYÂT, 21)

Allah'ın emri olarak şu konularda tebessür yapacağız:

- Halk (Yaratış) çeşitleri
- Hayat
- Ruh
- Akıl
- Nefis

Allahu Teala Kur'ân'da üç yaratış çeşidinden bahseder:

1. Halk-ı Evvel (İlk Yaratış).
2. Halk-ı Âhar (Başka Yaratış).
3. Halk-ı Cedîd (Yeni Yaratış).

İlk yaratış ve yeni yaratışa delil olan âyet-i kerîme:

"BİZ İLK YARATIŞTA YORULDUK MU? HAYIR; ONLAR YENİDEN YARATMA HUSUSUNDA KAFA KARIŞIKLIĞI (ŞÜPHE) İÇİNDEDİRLER."

(KÂF, 15)

Başka yaratışa ise şu ayet delildir:

"SONRA BU AZ SUYU "ALAKA" HÂLİNE GETİRDİK. ALAKAYI DA "MUDGA" YAPTIK. BU "MUDGA"YI DA KEMİKLERE DÖNÜŞTÜRDÜK VE BU KEMİKLERE DE ET GİYDİRDİK. NİHAYET ONU BAMBAŞKA BİR YARATIK OLARAK ORTAYA ÇIKARDIK. YARATANLARIN EN GÜZELİ OLAN ALLAH'IN ŞÂNI NE YÜCEDİR!"

(MU'MİNÛN, 14)

1) Ruh ile alakalı:

Müslümanlar ruh konusunu hiç araştırmazlar ve araştırmamalarına delil olarak Allahu Teala'nın İsra Suresi 85. ayette şöyle buyurduğunu öne sürerler:

"SANA RUH HAKKINDA SORUYORLAR. DE Kİ: "RUH, RABBİMİN BİLECEĞİ BİR ŞEYDİR. SİZE PEK AZ İLİM VERİLMİŞTİR."

(İSRA, 85)

Doğru. Allahu Teala bu âyet-i kerîme'de bu şekilde buyurmuştur. Bu âyet-i kerîme Peygamberimize (sas) vahyedilmiştir. Ancak bu ayetin anlamını doğru anlamak lazım.

Âlimler, bu ayetten yola çıkarak; "Ruh hakkında araştırmamız caiz görülmemiştir. O Allah'ın meselelerinden bir meseledir. Biz o meseleyi araştıramayız." demişlerdir. Dolayısıyla o konuya dokunmamışlardır. Bu ise yanlıştır. Bu ise yanlış anlamadır. Allahu Teala Kur'an-ı Kerîm'i Rasulullah'a (sas) vahyetmiştir, açıklamıştır; bizim anlamamız, idrak etmemiz için. Yoksa bloke etmek veya anlamamak için vahyetmemiştir.

Allahu Teala ruhları âlem-i zerr'de zamanı yaratmadan önce yaratmıştır. Yani Âdem'in (as) yaratılışından önce ruhlar yaratılmıştır. Bütün insanların ruhları aynı anda yaratılmışlardır ve ruh yaşı herkesin aynıdır. A'râf Suresinde Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: "Hani Rabbin (ezelde) Âdemoğullarının sulplerinden zürriyetlerini almış, onları kendilerine karşı şahit tutarak, "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" demişti. Onlar da:

"EVET, ŞAHİT OLDUK (Kİ RABBİMİZSİN)" DEMİŞLERDİ. BÖYLE YAPMAMIZ KIYAMET GÜNÜ, "BİZ BUNDAN HABERSİZDİK" DEMEMENİZ İÇİNDİR."

('ARÂF, 172)

"Elestu birabbikum? Kalu, belâ." "Ben sizin Rabbiniz değil miyim? Dediler ki, Evet."

Evet bizler, Allahu Teala'nın Rabbimiz olduğuna şahit olduk. O andan itibaren de mü'miniz. Rasulullah (sas) âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir ve ruhlar âlemine de rahmet olarak gönderilmiştir, sadece şehadet âlemine değil, ruhlar âleminde ruhlarımıza tevhid öğretmiştir. Tâ Âdem'in (as) yaratılmasından önce olmuştur bunlar.

Hz.Ömer (ra) ve Hz. Ali'den (ra) naklen, Rasulullah (sas) kendisine sorulan bir soruya şöyle yanıt vermiştir:

"NE ZAMANDAN BERİ PEYGAMBERSİN YA RASULALLAH?" BUNUN ÜZERİNE RASULULLAH (SAS) ŞÖYLE CEVAP VERMİŞTİR: "ÂDEM (AS) YARATILMADAN ÖNCE, ÂDEM RUHU İLE BEDENİ ARASINDA İKEN, BEN PEYGAMBERDİM."

Yani Âdem'den (as) önce, Efendimiz (sas) peygamberdi. Yani bütün âlemlere rahmet olarak bir peygamberdi ve bize ise beşir ve nezir yani müjdeleyici ve uyarıcı sıfatları ile peygamber ve son peygamber. Nuru ise bütün yaratılmışlara asıl. Öyle bir hakikatle ki O'nu ancak Allah bilir. Evet, Rasulullah'ın hakikati böyle.

Âlem-i Ervâh, fıkıhta Âlem-i Zerr olarak da geçer. Evet, ruh sahibi

kimlerdir? Cinler ve insanlar. Ruhların yaratıldığından tâ sonsuz sonsuzluğa kadar diridirler. Başlangıçları vardır, ama sonları yoktur. Ölümsüzdürler. Sonsuzluğa kadar kalırlar, ölmezler. Bazı âlimlerin ifadelerine göre; anne ve baba dölleri, döl yatağında insan olmaya doğru şekillenirken, bazı âlimlere göre 120, bazı âlimlere göre 90 hatta 40 gün diyenler var, o bedene ruh girmez. Ancak 40, 90 veya 120 gün sonra, (ulemânın değişik rivayet ve görüşleri) ruh o bedene gelir ve insandan doğar. 100 sene veya daha az sene yaşar ve ölür. Sonra ruh çekip gider kendi âlemine ve mahşerde tekrar gelir. Ya ebedî cennete ya da cehenneme gider orda hayatını sürdürür. Ruh böyle bir şey.

Evet, ruh ölümsüzdür ama ruhu nasıl anlayacağız şimdi? Merkezi soru bu! Ruhun maiyetini asla anlayamayız. Niçin? Çünkü aklımız sınırlıdır. Aklımız 50 yaşında, bilemedin 100 yaşındadır. Ruhumuzun yaşı ise zaman üstündedir. Zaman ve mekan üstünde olanı biz bu sınırlı akıl ile nasıl anlayacağız? Tabî ki mümkün değildir. Ruhun zamanı, mekanı ve mesafesi yoktur. Zaman ve mekan üstüdür. Uyku esnasında yedi kat göğü çıkar da Levh-i Mahfûz'a gider, kısa bir anda, birkaç saniyede ve belki bir saniyede. Bütün Arz'ı dolaşır, uçar durur istediği yerde, Allah'ın müsaade ettiği kadar. Senin aklın Allah'ın mucizesi. Allahu Teala buyurmaktadır ki:

"VE SİZDE (KENDİNİZDE) TEBESSÜR YAPMAZ MISINIZ?"
(ZÂRİYÂT, 21)

Yani ruh bütün aklın ve diğerlerinin öncesinde gelir. Sınırlı olan akıl, sınırsız olan ruhu nasıl görür? Senin içinde olmasına rağmen göremezsin ruhunu. Şöyle bir deney yaptılar; insanı ölmeden önce tarttılar ve öldükten sonra tarttılar. Ruhun gitmesiyle acaba beden hafifledi mi diye. Fakat öldükten sonra, ruhun gitmesiyle beden daha da ağır geldi. Demek ki bizim tartılarımızla, maddi tartılarla ruhu tartamazsın. O halde bu akıl ölçeği ile de ruhu tartamazsın. Bu Allah'ın bir mucizesidir ve ondan sonra Subhânu'l-Hâlık der işi bitirirsin.

İlk ruh Âdem'e (as) verildi. Allahu Teala önce Âdem'i yarattı ve sonra ona hayat ve ruh verdi. Âdem (as) balçıktan yaratıldı, yani suyla toprak

karışımı. Allahu Teala buyurmaktadır ki: "SONRA ONUN NESLİNİ BİR ÖZ SUDAN, DEĞERSİZ BİR SUDAN YARATTI." (SECDE, 8) Yani meni'den.

Âdem (as)'e hayat, ruhuyla birlikte verildi. Ondan sonra akıl verildi. Âdem (as)'in aklı gelişim evrelerine bağlı olarak değil, bilakis olgun ve kamil halde verildi. İblîs, tabi o zaman ki ismiyle Azâzîl olarak melekler arasında sadece hayat sahibi olarak durmaksızın ibadet etmekteydi. Ama ruh ve akıl sahibi değildi. Ne zaman ki Âdem (as)'e ruh ve akıl verildi aynı anda Azâzîl'e de verildi.

Âdem (as)'e ruh verildiğinde, aynı zamanda hayat da verildi. Hareket de etti, fakat karar verme konumunda değildi. Aklı yoktu. Ruh verildiğinde hayat da verildi. Ondan sonra akıl verildi. Akıl verilmeden önce Allahu Teala bu emaneti, göklere, yerlere, dağlara teklif etti ve hepsi de almaya karşı çıktılar ve almadılar emaneti. Emaneti ancak insan kabullendi. Kur'ân-ı Kerîm'de ifade edildiği gibi. İşte o emanet akıl idi. Bu nedenle insan emaneti alınca otomatik olarak cinler de emaneti almış oldular. Niçin? Zira Âdem (as) sudan yaratıldı ve o suyun içinde oksijen ve hidrojen de var. Yani şeytanın ve yaratıldığı madde de onun içinde var. Suyu alakadar eden onun parçasını da alakadar etmektedir, küllü ilgilendiren, külle alakalı olan cüzle de alakalı olduğundan, o su küll (bütün) ise, ateş de cüzdür (parça), o halde Âdem'in aldığı, onun parçalarına da yani ateşe de geldi ve ateşten yaratılan İblîs de emanete sahip oldu. Yani akıl sahibi oldu. İblîs meleklerin arasında cin'di yani saklı idi. Arapça'da cin "saklı" demektir. Allah emaneti teklif ettiğinde hiç birisi kabul etmedi. Ama insan kabullendi ve Âdem (as) kabullenince İblîs de o emaneti almış oldu. İnsan sudan yaratıldı, ama suyun içinde ateş de var.

Azâzîl'de hayat vardı ancak ruh ve akıl henüz yoktu. Âdem (as)'e ruh ve akıl verildiğinde ona da verildi. Nitekim Allahu Teala meleklere, "Âdem'e secde edin." diye emrettiğinde, hepsi secdeye vardılar İblîs hariç. Çünkü "secde edin" emrini alanlar içinde akıl sahibi olarak sadece İblîs vardı. Secde etmekle etmemek arasında muhayer bırakılmıştı. O da secde etmemeye karar verdi. Aklını o yönde kullandı ve seçimini o yönde yaptı. Zira Âdem su + toprak yani balçıktı ve kendisi ise ateş ve ona göre ise ateş balçıktan üstündü. Bunun üzerine Allah ona İblîs dedi. İblîs'in anlamı

ise **Ablasa** kelime kökünden gelir ve **Kayan** demektir yani doğru yoldan kayarak çıkan.

"HATIRLA Kİ MELEKLERE; ÂDEM'E SECDE EDİN, DEMİŞTİK DE SECDE ETMİŞLERDİ, SADECE İBLİS SECDE ETMEDİ. ANCAK İBLİS YÜZ ÇEVİRDİ. KİBİRLENDİ DE KÂFİRLERDEN OLDU."

(BAKARA, 34)

İblîs akılla ilk kıyası gerçekleştirdi. Aklın ilk kararı, ilk kıyası bu şekilde gerçekleşmiş oldu. Âdem de İblîs'in kendi düşmanı olduğunu orada anladı. Ruh ve akıl sahibi olarak henüz sadece ikisi vardı. Onların zürriyetleri de olmalıydı. Bu nedenle Allah Âdem'den eşi Havva'yı yarattı. Havva'ya hayat, ruh ve akıl birden topluca verildi, yani gelişim sürecini yaşamadan, birden son gelişmiş halleriyle. Tevrat'ın Tekvîn (Yaratış) bölümünde (hissetmemesi için) Âdem'in uyutularak bir sol kaburga kemiğinden eşi Havva'nın yaratıldığı anlatılmaktadır. Bu Tevrat'ın bozulmamış doğru bilgilerindendir. Zira Kur'ân ve hadislerle mutabıktır.
Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"VE O'NDAN DA EŞİNİ YARATAN."

(NİSA, 1)

"KADINLARA İYİ DAVRANMANIZI TAVSİYE EDİYORUM; VASİYETİMİ TUTUNUZ. ZİRA KADIN KISMI KABURGA KEMİĞİNDEN YARATILMIŞTIR. KABURGA KEMİĞİNİN EN EĞRİ YERİ ÜST TARAFIDIR. EĞRİ KEMİĞİ DOĞRULTMAYA KALKARSAN KIRARSIN. KENDİ HÂLİNE BIRAKIRSAN, YİNE EĞRİ KALIR. ÖYLEYSE KADINLAR HAKKINDAKİ TAVSİYEMİ TUTUNUZ."

(BUHÂRÎ, MÜSLİM)

Âdem (as)'in eşi Havva yaratılırken eş zamanlı olarak İblîs'in de eşi yaratıldı. İkisine de bir anda hayat, ruh ve akıl verildi. Zira cennetten kovulduktan sonra dünyaya inecek ve orada zürriyet sahibi olacaklardı:

"ALLAH, ŞÖYLE DEDİ: "BİRBİRİNİZE DÜŞMAN OLARAK HEPİNİZ ORADAN İNİN."

(TÂHÂ, 123)

Sadece insanlar ve cinler ruh sahibi ve akıl sahibidirler. Sadece bunlar cennete ve cehenneme giderler, hesap verirler ve onların akıllarına teklif gelmiştir. Emanet verilmiştir şeriata göre. Peygamberler de insanlar ve cinler için gelmişlerdir. Bu iki taife ehl-i hesaptır. Çünkü emaneti taşımışlardır. Akıl sahibidirler. Allah'ın izin verdiklerine ve yasakladıklarına muhataptırlar.

Kafir, müşrik ve ateistlerin: 'Allah sadece bir çeşit yaratma biliyor başka bilmiyor' diyememeleri için Allau Teala yaratmanın her variyasyonunu gerçekleştirmiş ve göstermiştir. Mevcut dört yaratma halini de gerçekleştirmiştir.

1) Âdem'i anasız ve babasız yaratmıştır, tamamlanmış bir Adam olarak. Rasulullah (sas) bir hadîs-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur: ***"ALLAH ÂDEM'İ KENDİ SURETİNDE YARATTI."*** (BUHÂRÎ, MÜSLİM). *Ulemâ (âlimler) hadisi yanlış anlamıştır. Allah Âdem'i kendi yani Allah'a atfederek hâşâ Allah'ın suretinde yaratmış gibi anlamışlar. Oysaki Efendimiz (sas) 'Âdem kendi suretinde yani son hali üzere (arada bebeklik, çocukluk, gençlik filan olmadan) yaratılmıştır." buyurmuştur.*

2) Havva'yı kadınsız sadece erkekten yaratmıştır.
3) İsa (as)'yı bir kadından erkeksiz olarak yaratmıştır.
4) O Subhanehu bizi hem erkek hem bir kadından yaratmıştır.

Şimdi geriye dönüp baktığımızda ruhu, hayatı cinde ve insanda anlamış bulunmaktayız.

Âdem (as)'den sonra gelen insanlara bakalım. Âdem'in zürriyetine bakarsak, önce hayatları gelir. Sonra ruh gelir. Kadının döl yatağına erkeğin menisinden gelir ve orada döllenir. Kadının, erkeğin menileri orada birlikte döllenir ve canlıdırlar. Ondan sonra kemik oluşur, et oluşur derken vücut şeklini almaya başlar. İşte âlimlerin ihtilaflı görüşlerine göre, belli bir gün sonra ruh verilir. Önceden de canlıydı. Hayat vardı ama ruh yoktu. Sonra o bebeğe ruh verilir. Önce hayat, - sıralama böyle - ondan

sonra ruh verilir. Çocuk yaşlarda teklif değil ama akıl verilir, teklifsiz akıl. Akıl bâliğ olduktan sonra o akla teklif de verilir, yani görev verilir. Artık seçim görevi yapacak.

İnsan doğar, yaşar ve ölür. Öldüğünde önce ruh çıkar bedenden. Sonra hayat gider. Hayat belirli bir zaman kalır vücutta. Sonra yavaşça gider. Buna delil insan öldüğünde organları alınır ve başkasına organ nakli yapılır ve o organ yaşamaya devam eder başkasının vücudunda. Yani demek ki organlar ölmüyor. Hemen birden ölmüyor. Hayatın alametleri büyümek, hareket etmek, gelişmek ve konuşmak. Bunlar hayatın alametlerindendir ve hayatın sıfatlarındandır. Çeşitli hayatlar var:

- Melek Hayatı.
- Cemad Hayatı. (yani eşyanın; taş, toprak ve tahtanın hayatı).
- Nebat Hayatı (bitkisel hayat).
- Hayvan Hayatı (hayvansal hayat).
- İnsan Hayatı (insânî hayat).

Her şey Allah'ı hamd ile tesbih eder. Yani bütün zerrat, kâinattaki bütün zerrat hayat sahibidir. Çünkü her şey Allah'ı hamd ile tesbih eder.

Buna delil ise, İsra Suresi 44.ayettir. Ölüler konuşmaz. Nasıl olur ki, ölü olur da tesbih ve hamd ede? O mümkün değil!

O halde her zerre hayat sahibidir ve Allah'ı tesbih eder. İnsanların bedenleri toprakta çürüdüğünde, organlarının atomları toprak olduğunda, o atomlar yine Allah'ı tesbih eder. Dağlar ve ağaçlar Allah'ı tesbih eder vs.

Her şeyin kendine mahsus tesbihi vardır da biz onları anlayamayız. Zira Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

> "YEDİ GÖK, YER VE BUNLARIN İÇİNDE BULUNANLAR ALLAH'I TESBİH EDERLER. HER ŞEY O'NU HAMD İLE TESBİH EDER. ANCAK, SİZ ONLARIN TESBİHLERİNİ ANLAMAZSINIZ. O, HALÎM'DİR, ÇOK BAĞIŞLAYANDIR."
>
> (İSRA, 44)

Kıyamete kadar, bu şekilde devam edecektir her şey. Kıyametten sonra Arz başka bir Arz, gökler başka gökler olacak. Gökler cennete tebdil edecek ve yerler, Arz'ın tabakaları cehenneme dönüşecek.

Şimdi başka bir konuya geçelim.

Hayatın çeşitlerini anlatmıştık ve sıfatlarını da söylemiştik. Hayvanlar, bitkiler, kuşlar, bunların hepsi hayat sahibidir. Ama ruh sahibi değildirler. Ruh, insanların ve cinlerin özelliklerindendir. Aynen akıl da olduğu gibi. Ruh ve akıl, insan ve cinlere mahsus özelliklerdir.

Melekler hayat sahibidirler ama ruh ve akılları yoktur. İnsanların ve cinlerin akıl ve ruhları vardır. Bunlar dışında hiçbir yaratılmışın yoktur.

Nitekim ruh hakkında araştırma yaptık ve anladığımızı da izah ettik. Ruhu kuşatmamız mümkün değildir. Zira aklımız sınırlıdır. Bir bardağa bir okyanus dökülemeyeceği gibi, akıl da okyanus gibi olan ruhu kavrayamayacaktır. Ama bu haliyle ruhu anlamış olduk.

Akıl nedir ve görevleri nelerdir:

Rûh ebedîdir (ölümsüz). Bir başlangıcı var, fakat sonu yok. Öldüğünde ruhun çıkar ve kıyamete kadar seni bekler. Sonra tekrar sana gelir ve ebeden içinde yaşar. Ölümünden sonra tekrar dirilene kadar bedenden ayrılarak sadece kısa bir ara verir. Bu nedenle ruh her şeyi seninle birlikte yaşar.

Akıl (kavrayış) ölüm esnasında verdiği karar/tercih ettiği seçimlerin sonucunu anlayacaktır. Ve akıl ahirette ya lezzet veya azâbı idrak edecektir. Akıl öldükten sonra her şeyi daha çok idrak edecektir, fakat ölümden sonra tercih yapma vazifesi olmayacaktır.

Ölünce teklif (görevlendirme) vazifesi durdurulacaktır. Kişi ya lezzet alacak, ya da cezaya tâbi olup azâb çekecek. Aklın görevi bundan ibaret olacak.

Peki cezalandırma nasıl olacak?

Cehenneme gidildiğinde, tüm beden azâba tâbi olacak, kafanın üzerinde bulunan saçların ucuna varıncaya kadar. Aynısı lezzet bakımından da Cennet için geçerli olacaktır.

Ben aklın ölümden önce bu dünyadaki ve ahiretteki vazifelerini yazdım. Aklın ilk görevi Âdem (as) ile devreye girdi. Onunla Allah'a itaat etmeyen İblîs`in, kendisinin düşmanı olduğunu idrak etti ve düşmanını tanıdı. Lâkin Allah da Âdem (as)'e özellikle ve bilhassa İblîs'in ona düşmanı olduğunu söyledi.

Âdem (as)'deki aklın ikinci görevi ise, cennette bir ağacın meyvesini yememekti. O ağacın dışında her türlü keyif ve lezzetten istifade edebilirlerdi, sadece o ağaçtan yemek kendilerine yasaklanmıştı ve akıl bu emre uymalıydı fakat uymadı. Âdem (as) bu yasağa uymayarak hata işledi. Daha önce de İblîs'in aklının ilk icraatı devreye girmişti de Âdem (as)'e secde etmeyi reddetmişti. Secde etmesini Allah emri olarak anlamasına rağmen kendisinin ateşten yaratıldığını, Âdem (as)'in ise balçıktan yaratıldığını öne sürerek üstünlük tasladı ve secde etmeye direndi. Böylelikle aklın ilk kıyası gerçekleşmiş oldu. Ancak yanlış bir mukayese idi. Aklının ikinci icraası ise Âdem (as) ve Havva (as)'ya o ağacın meyvesinden yemeleri için vesvese vererek onları etkilemeyi planladı. Bunlar ins ve cinin akıllarının ilk iki görev ve faaliyetleri idi.

Ardından İblîs başarılı olduğunu düşündü ve Âdem (as) ise kaybettiğini anladı. Her ikisi de birbirlerinin düşmanı olduklarını anladılar ve dünyaya gitmeleri gerektiğini ve kıyamete kadar orada kalıp Allah'ın kendilerine vereceği şeriat ile yaşamaları gerektiğini bildiler.

Bunlar İblîs'in ve Âdem (as)'in aklının ilk görevleri oldu.

Şimdi aklın bu dünyadaki görevlerine bakalım, bizlerin Allah'ın peygamberler (as) vasıtası ile Âdem (as)'den, Muhammed (sas)'e kadar ve onların vârisleri vesilesi ile O'nun nizamına uymamız gerektiğine...

Aklımız, ölmeden önce tüm yaptıklarımızı görecek ve anlayacaktır, bu dünyadaki seçimlerimizi anlayacak ve cennet ya da cehennemindeki (İnşaallah olmaz) yerimizi de idrâk edecektir.

Şimdi gelelim ölmeden önceki aklın görevine – Sonucu görmek ve kabirde sonucun meydana çıkması, sorulan suâllerin doğru yahut yanlış cevaplanması.

Tekrar diriltildiğimizde ise cin ve insanların akıl görevi, nizam terazisindeki hesabı, Allah`ın adaletini ve rahmetini anlamasıdır. Lezzet almayı ya da azâbı anlamasıdır.

Akıl ölümlü mü ölümsüz müdür?

Bu konu Kur'ân'da geçmesine rağmen, şimdiye kadar kimse tarafından mevzu bahis edilmemiş, ilginç bir şekilde hiç dokunulmadan ve açılmadan kalmış. Kur'ân-ı Kerîm'de 'akıl' 'emânet' olarak da geçmektedir. Allahu Teala aklı göklere, yerlere ve dağlara teklif etti fakat onlar bu emâneti taşımayı kabul etmediler, fakat insan kabul etti ve taşıdı, Allahu Teala'nın da Kur'ân-ı Kerîm'de buyurduğu gibi. Bu emânet ise akıldır. İnsan ve cinler akıl yani emâneti taşıyan; karar verme ve tercihte bulunup haram ve helal arasında seçim yapabilen tek varlıklardır.

Âlimlerin Kâlû Belâ' dan beri var olduğunu söyledikleri Âlem-i Ervâh (Ruhlar Âlemi) var ise Âlem-i Emânet (akıl) de olmalıdır ve vardır. Allahu Teala Kendisinde mevcut olan emâneti taşımaları için teklif etti. Bu emânet ise (Allah`ın murâdı olan) Murâdullah'tı. Allah aklı "Kûn fe Yekûn" (Ol dedi ve oldu) ile murâd etti ve yarattı. Ardından ise emâneti meydana çıkardı ve kullarına teklif etti. İnsanlar aklın bir kısmını, yani emâneti aldı.

İster Âlem-i Emânet ister Âlem-i Akıl olsun – her ikisinin de anlamı aynıdır - o da bir âlem, Âlem-i Ervâh (Ruhlar Âlemi) gibi onlar da Nur-u Muhammed (sas)'den yaratıldı. Her kim emâneti yani aklı aldıysa, onun verdiği kararlardan da hesaba tâbi olacaktır.

Âlem-i Emânet Kur'ân'da geçmesine rağmen ulemânın günümüze kadar bu konu üzerine konuşmamış olması gerçekten hayrete şayan bir durumdur. A'râf Suresinde **"Elestu birabbikum? Kâlû, belâ."** Rabbimiz tüm ruhlara sorduğunda: **"Ben sizin Rabbiniz değil miyim? Dediler ki, evet (şahidiz)."**

Eğer Âlem-i Ervâh diye bir yer var ise, o halde Âlem-i Emânet ya da Akıl'ın da bir yeri vardır, fakat Ruhlar Âlemi onlardan da önce vardı. Âdem (as) yaratıldığında, Allah aklı emânet olarak ortaya çıkardı ve tüm yaratılanlara teklif etti, insan dışında hiçbiri bu emâneti üstlenmek istemedi. Âdem (as) emaneti aldı ve zürriyeti (ondan gelecek olan son insana varıncaya kadar) için bu emâneti yüklendi ve sırtında (sulbünde) taşıdı.

Akıl da tüm insanlara pay edildi, yani dağıtıldı. Aynen ruhların Nur-u Muhammed (sas)'den yaratılması gibi. Abdullah'a akıl verildi, Kemal'e akıl verildi, İbrahim Abi, Ercan ve Adnan'a akıl verildi. Akıl verilenlerin ilki ise Âdem (as)'di. Bu akıl ile cennette Allah'ın emri doğrultusunda helâl ve harâm hususunda idman yaptı: **'Her şeyden ye, fakat şu ağaca dokunma'** emriyle antrenman yaptırıldı.

Allah'ın laneti üzerine olsun İblîs, Âdem (as) ve Havva'yı vesvese ile etkiledi ve onların aklı da bu ağaçtan yemeye karar verdi.

Âdem (as)'in zürriyeti; yani insanlar ve İblîs'in zürriyeti; yani cinlere akılları verildi. Her iki türden de hem mü'mîn hem kafîr olanları var. Örneğin Kemal ismi verilen bir erkek çocuğu doğar. Genlerinde aklı, sinirleri, gözleri vs. taşıdığı gibi taşır. Bebeklerin gözleri olsa da, işlevi daha sonra devreye girer. Akıl da böyledir, insan ile birlikte büyür ve olgunlaşır; haftadan, haftaya, aydan aya ve seneden seneye ve o insan akıl bâliğ olduğunda, akla teklif (görev) verilir. Bununla insan, izin verilen veya yasaklanan şeyler arasında seçim yapar, böylelikle onun tüm varlığı ruhu, bedeni vs. cennet veya cehenneme doğru gider.

Akıl ya "Kâlû-Belâ"da verdiği söz üzere ruhunun sâfiyetini tevhîd üzere muhafaza eder, veya küfre doğru gider ve her şeyi ziyân eder.

Aklı diğer insanî duyularla sinir, hafızanın özellikleri vs. gibi duyularla kıyas edebiliriz. Akıl insan ile birlikte doğar ve birlikte olgunlaşır. İnsan yaşlandığında, akıl da onunla birlikte yaşlanır. Bazı çok yaşlı olan insanlarda, aklın teklif görevi henüz o yaşlı insan ölmeden durur.
Böyle bir insana artık çocuk nazarıya bakılmalıdır, çünkü yaşlılıktan dolayı adeta tekrar çocuklaşmış, bundan dolayı doğru davranma, karar verme gibi kaabiliyetleri kalmamıştır.

Bir insan öldüğünde onun teklif (görevlendirilme) vazifesi de durdurulur, fakat onun görevi ölümden sonra bir başka yönde devam eder. Akıl kabirde meleklerin sorduğu suâllere cevap verir. Cennet ya da cehennemdeki yerini vs. görür. Fakat ölümden sonra akıl ne kazanır, ne de kaybeder, artık akıl için artı veya eksi yoktur, sadece sonuçlar vardır.

Kabir suâlinde akıl dünyevî hayatı nisbetinde sorulan suâlleri: "Rabbin kim, kitabın, peygamberin kim" vesaire suâllerini yanıtlayacaktır. Eğer insan Allah'ın emirleri doğrultusunda yol aldı kitabına ve rasulü Muhammed (sas)'e uydu ise, hayatının sonucu aklına yansıyacak ve akıl otomatik olarak sorulan suâlleri doğru yanıtlayacaktır, aksi takdirde cevap veremeyecektir.

Akıl ahirette yaptığı her şeyi terazide görecek ve hakkı olanı alacağından emin olacaktır. Akıl ya beden, ruh ve kalbi Adâletullah ile cehenneme ya da Adâletullah, Merhametullah ve onun tüm bileşenleri ile cennete götürecektir. Demek ki onda sadece şu özellikler olacaktır: Bilecek ve varlığı ayırt edecek, fakat helal ve haram olmayacağı için seçim yapma ve karar verme yetkisi ve görevi olmayacaktır.

Cennette ise akıl ağaçların, bahçelerin, nehirlerin ve sarayların güzelliği ile bal, meyve ve diğer cennet nîmetlerinin lezzetleri arasındaki farkı anlayacaktır. Bu dünyadaki meyveler ile örneğin bir elmanın vs. oradaki lezzetinin bambaşka olduğunu hissedip kıyas edecektir. Akıl ya bitmeyen azâbı çekecek ya da cennetteki sonsuz ödülün keyfini tadacaktır.

Bu Âlem-i Akıl veya Âlem-i Emânet konusunun bir özetidir.

"Nefis nedir? Sıfatları ve dereceleri nelerdir?"

Ulemânın Kur'ân-ı Kerîm'den çıkararak, kitaplarına yazdıkları yedi nefis çeşidi vardır:

1. Nefs-i Emmare: Kötülüğü emreden nefis.
2. Nefs-i Levvame: Pişmanlık duyan nefis.
3. Nefs-i Mülhime: İlham alan nefis.
4. Nefs-i Mutmainne: Sükûnete ermiş nefis.
5. Nefs-i Radiye: Allah'tan razı olan nefis.
6. Nefs-i Mardiyye: Allah tarafından kendisinden razı olunan nefis.
7. Nefs-i Kamile/Safiyye: Kemâlâta ve sâfiyete erişmiş nefis.

Bu nefis çeşitleri ile alakalı âyet-i kerîmeleri bu konuyla ilgili yazılmış kitaplarda okuyabilirsiniz. Oralarda kaynak olarak verilmiştir.

Biz buna ek olarak şunu demek istiyoruz. Biz ulemâ tarafından zikredilmeyen nefis çeşitlerinden bahsedeceğiz. Mesela: Nefs-i Nurâniyye: Aydınlanmış ve aydınlatan nefis. Bu konuyla ilgili bir hadîs-i kudsîde Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

> "KULUMU BANA YAKLAŞTIRAN ŞEYLER ARASINDA EN ÇOK HOŞUMA GİDENİ, ONA FARZ KILDIĞIM ŞEYLERİ EDA ETMESİDİR. KULUM BANA NAFİLE İBADETLERLE YAKLAŞMAYA DEVAM EDER. SONUNDA SEVGİME ERER. ONU BİR SEVDİM Mİ ARTIK BEN ONUN İŞİTTİĞİ KULAĞI, GÖRDÜĞÜ GÖZÜ, TUTTUĞU ELİ, YÜRÜDÜĞÜ AYAĞI OLURUM."
>
> (BUHARİ)

Mesela Nefs-i Rahmâniyye: Rahmâni işleyen nefis.

Nefs-i Şeytâniyye: Kâfir olan ve şeytanî işleyen nefis.

Nefs-i Seviyye: Maddî ve manevî mükemmel yaratılmış olan. Bu da insanların nefsine atfedilir. Yani mahlukat içerisinde en mükemmel

nefis, insan nefsidir. İnsan kompleksidir ve bu nedenle yaratılmışların efendisidir insan.

Biz bu sahada çalışacak olsak, Kur'ân-ı Kerîm'den binlerce nefis çeşidi ortaya çıkarabiliriz. Birkaç tane örnek:

- Nefs-i Fâcira: Günah işleyen nefis.
- Nefs-i Takiyya: Takva sahibi nefis.
- Nefs-i Zâhida: Dünyaya zahid olan nefis.
- Nefs-i Âdila: Adaletli nefis.
- Nefs-i Sâliha: Salih nefis.
- Nefs-i Âbida: İbadet eden nefis.
- Nefs-i Asiyya: İsyan eden asi nefis.
- Nefs-i Zâlima: Zalim olan nefis.
- Nefs-i Mehdiyye: Hidayet olunan nefis.
- Nefs-i Mülhide: Ateist nefis.
- Nefs-i Kâfire: Kâfir olan nefis.
- Nefs-i Veliyye: Allah dostu olan nefis.
- Nefs-i Sıddıkiyye: Sıddık hakikatli olan nefis.
- Nefs-i Şehîde: Allah yolunda şehid olan nefis.
- Vesaire.

Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"HAYIR (ASLA)! MUHAKKAK Kİ FUCCÂR (GÜNAHKARLAR)'IN KİTAPLARI ELBETTE SİCCÎN'DEDİR!"

(MUTAFFİFÎN, 7)

"NEFSE VE ONU DÜZGÜN BİR BİÇİMDE ŞEKİLLENDİRİP ONA KÖTÜLÜK DUYGUSUNU VE TAKVASINI (KÖTÜLÜKTEN SAKINMA YETENEĞİNİ) İLHAM EDENE ANDOLSUN Kİ, NEFSİNİ ARINDIRAN KURTULUŞA ERMİŞTİR."

(ŞEMS, 7-9)

İki konuda düzeltme yapmak istiyoruz:

1) Sadece bu yedi çeşit ve basamak nefis yoktur. Daha çok çeşitler vardır.

2) İkinci düzeltmek istediğimiz nokta, âlimlerin dediği gibi bu dereceler sırasıyla aşılarak yukarı çıkılmaz.

Eğer öyle olmuş olsaydı, Bişr-i Hafî konusunda ne diyecektik? Her gece meyhanede içer sarhoş olurdu.

Fudayl bin İyâz ise bir mafya şefiydi. Bu adamlar bir günde tevbe ederek ne yapmıştır? Bir günde şeytanî nefisten, Rahmânî nefse, nurânî nefse yükselmişlerdir.

Hz.Ömer İslam'a girince, nefsi birden Nefs-i Küfriyeden, Nefs-i Farukiyye'ye yükselmiştir. Demek ki her nefis ordan oraya zıplayabilir. Sıra gözetmeksizin, birden, çok yüksek derecelere çıkabilir, aşağı düşebilir.

"Hz. Ömer (r.a) bir ordu göndermiş, başına da Sâriye isimli bir zâtı geçirmişti. Ömer (r.a) bir gün Medîne-i Münevvere'de hutbe okurken, üç defâ: "Yâ Sâriye dağa!" diye seslendi.

Daha sonra ordunun habercisi geldi. Ömer (r.a) durumu sordu. O şöyle anlattı:

"–Ey Mü'minlerin Emîri! Mağlub olmuştuk. Biz o vaziyetteyken bir sesin üç defâ, «Yâ Sâriye dağa! diye nidâ ettiğini duyduk. Bunun üzerine sırtımızı dağa verdik ve böylece Allah düşmanlarımızı hezîmete uğrattı."

Sâriye'nin yanında bulunduğu dağ, Acem topraklarındaki Nihâvend'de idi." (İBNİ HA-CER, EL-İSÂ¬BE, **II, 3; SUYÛTÎ,** TÂRÎHU'L-***HULEFÂ, S. 125*)

Hz. Ömer (ra) o kadar uzak mesafedeki sahneyi nasıl gördü de sözlü müdahele etti? Tabiki Nefs-i Nuraniyye'si sayesinde.

Demek ki her nefis oradan oraya zıplayabilmektedir.

Nefsin pekçok çeşitleri vardır. Bunlar insanların amelleri ile bağlantılıdır ve hepsine Kur'ân'daki ayetlerden çıkarılan isimler verilebilir. Örnek olarak verdiğim bu isimleri insanların yazdığı kitaplardan değil, Kur'ân'dan ve sünnetten aldım.

Nefis çeşitleri sayılamayacak kadar çoktur. Cehennemin 7 derekesi yani katı olacak ve her katta çok sayıda her biri diğerinden ayrı nefis sıfatlarında insanlar olacaktır. Aynı durum cennet için de geçerlidir.

Cennette 8 derece olacak. Her derece ve katta çok sayıda insan olacak ve herbirinin nefis sıfatları bir diğerinden farklı olacak. Şimdi geliniz de siz sayınız nefis derecelerini. Cennetin üst katlarında bazı salih, sıddık ve şehidler peygamberlerle (as) birlikte bulunacaklardır. Hepsi de aynı kat ve mekanda beraber yaşasa da herbiri kendi makam ve durumuna göre bulunduğu yerden lezzet alacaktır.

Mesajın özü şöyle ki: Arap dilinde: "Ca'e Ali nefsihî" "Ali **kendisi** geldi" Demek ki Ali nefsihi: 'Ali'nin kendisi' anlamında yani nefsi kendisi, bütünü. Nefis insanın bütünüdür, ancak hangi sıfat o an galip gelmişse o nefis özellikleriyle anılıyor veya o şahsın genel hali ve durumunu yansıtan bir nefis ismiyle isimleniyor.

Rasulullah (sas) şöyle buyurmaktadır:

"SİZDEN HİÇBİRİ İMAN ETMİŞ OLMAZ, ŞAYET BEN ONA MALINDAN VE İKİ TARAFI ARASINDAKİ NEFSİNDEN DAHA SEVGİLİ OLMADIKÇA."

Demek ki nefis iki tarafımızda olan her şeyimizdir; kafa, kol, bel, bacak, ayak, iç organlar, akıl, ruh, duyu ve duygularımız, kısacası bütünümüz, kendimiz nefsimiziz.

Nihayet **"Nefis"** konusunu da kuşatıcı olarak anlattığımızı diyebiliriz.

Başka bir konu cinler: **"Akıl ve ruh sahibi insan ve cinlerin kesişme noktası"**

Rasulullah (sas) Sahihu'l-Buharî'de ve Muslim'de şöyle buyurdu:

"MUHAKKAK Kİ ŞEYTAN, ÂDEMOĞLUNUN
DAMARLARINDA KANIN DOLAŞTIĞI GİBİ DOLAŞIR."

Bakara Suresi 275. Ayette de Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"FAİZ YİYENLER, ANCAK ŞEYTANIN ÇARPTIĞI KİMSENİN
KALKTIĞI GİBİ KALKARLAR."

(BAKARA, 275)

Faiz yiyenlerin nasıl kalkacağı anlatılırken, şeytanların insanları çarptığı ve dengesiz bir hâle getirdiği gibi kalkacakları ve şeytanın dokunduğu, meshettiği insanların dengelerini kaybettikleri ifade ediliyor. Demek ki mesh (şeytan dokunması) denilen bir olay var ve şeytan insanın, Âdemoğlunun damarlarında kanın dolaştığı gibi dolaşıyor. Şeytan, iki şeyi de yapabiliyor insana. Birisi damarlarında kanın dolaştığı gibi dolaşabiliyor. İkincisi de, dışarıdan onun vücuduna dokunabiliyor, meshedebiliyor.

Cinin ateşten olduğunu söylemiştik. Ateş ise hidrojendir. Bu ateş vasıtasıyla şeytan, insanın içine girebiliyor. Şeytanın insana giriş kapısı, insanda bulunan hidrojendir. Çünkü insanın % 70'i sudan müteşekkil olduğu için, vücudunun her tarafında sıvı vardır ve o sıvıda hidrojen vardır, oksijen vardır. Cin ateşten olduğu için, cins cinsi çeker teorisine göre, oradan insanın vücuduna yol bulur, girer.

Suda ateşin bulunması nasıl olur! Evet tabî ki olur, bu gayet normaldir!

Zira suda hidrojen vardır ve bu Allah'ın yaratmasında bir mucizedir. Rasulullah (sas) da olacağını hadiste ifade etti. Bu manevî de olur, bu fiziksel anlamda da olur. Maddî ve manevî iki türlü de olur. Manevî, vesvese

gönderme yoluyla; maddî de, dokunma, meshetme ve Âdemoğlunun damarlarında gezme yoluyla olur.

Nasıl ki insana bir iğne vasıtasıyla damarlarına serum verilir. O serum dışarıdan içeriye o damar yoluyla girer. O sıvının içine karışır da gider, bütün vücudu dolaşır. Aynı bunun gibi de vücudunun her zerresinde, sıvı vardır ve dolayısıyla hidrojen vardır. Şeytan ve cin de oradan içeriye girebilir. Bu kadar basit. İnsana dokunabilir. Dokunduğu yere negatif enerji doldurur.

Şeytanda ve cinlerde negatif enerji mevcuttur. Her insanda da pozitif ve negatif, olumlu ve olumsuz enerjiler vardır. Eğer böyle olmasaydı zaten bir melek olurdu. Ancak muhlas olanlara şeytan dokunamaz. Zira onların negatif enerjileri yok olmuştur.

Müslüman cinler de mi negatif enerjidirler? Evet, insanlar için negatif tesirleri vardır. Velev ki salih cinler olsunlar. Mesela yılan zehri yılanlar için bir hayat iksiri olsa da, insanlar ve diğer canlılar için zehirdir. Kendileri için değil ama başkaları için. Bununla ölçülebilir.

Şeytanın peygamberler (as) ve veliler (ra) üzerine etkisi yoktur. Onlara yaklaştığında yanar. Niçin? Zira onlar nurânîdir ve abdestli gezerler, Kur'ân okurlar ve içlerinden negatif bir şey, varlıklarında barındırmazlar. Ama normal insanlarda, sıradan insanlarda negatif enerji de vardır, pozitif enerji de vardır. O negatif enerji, oradan şeytan girdiğinde, mesela elinde, ayağında, sırtında, orayı negatif enerji ile doldurur. Aynen bir akünün doldurulması gibi. Bir cep telefonunun doldurulması gibi. Orası o insanda felç gibi kalabilir ve ağrı-sancı çeker, hasta olur o bölgesi. Bakara Suresi 275. ayet zaten bunu ifade eder. Peki, uzaktan vesvese verme olayı nasıl olur? Şöyle olur ki senin sadrın bir televizyon gibi ve İblîs'te vesvese kumandası mevcut. O kumanda ile, dalga gönderir de vesveseyi sadrına yollar. Televizyonu nasıl ki açıp kapatıyorsun, zira günümüzde uzaktan kumanda ile uçakları dahi uçurabiliyorlar. Şeytan da aynen bunun gibi, uzakta bulunduğu halde dalgalar gönderebilir insana. Bu vesvese senin sadrına gelip çarpar ve bunu sadrın kabul ettiğinde, etkilenmiş olursun. Eğer sadrın bunu geri atarsa, kabul etmezse, hiçbir tesiri olmaz. Muhlas

kullara, yani ihlaslı kullar arasından seçilmiş olanlara muhlas denir, Allahu Teala Kur'ân'da İblîs'ten naklederek şöyle buyurmaktadır:

"ANCAK ONLARDAN İHLASLI KULLARIN MÜSTESNA."
(HİCR, 40)

Bu konuya ilişkin şunları da söyleyelim: Şeytan negatif enerjidir. Cin ve şeytan negatif enerjidir, çünkü onlar anti-ravâsidir (ravâsi zıddı). Çünkü onların aslı ateştir ve ateş anti-ravâsidir. Ravâsi pozitif olduğundan dolayı, anti-ravâsi ravâsi yanması ile vücuda girdi mi negatif enerjiyi çoğaltır.

Vücutta ravâsi mevcuttur fakat şeytandan olan ateşin negatif enerjisi ile bu vücuttaki ravâsiyi azaltır, çünkü onun aslı ateştir. Bu da vücudun pozitif enerjiye (suya) karşı negatif enerji (ateş) biriktirmesidir.

Bu yüzden sorunlarla karşılaşır veya hastalık oluşur. Yani bir insanın vücudunda çok negatif enerji varsa onda az ravâsi (pozitif enerji) var demektir. Maalesef bu da vücutta hastalıklara, ağrılara, fiziki hastalıklara vb. sebep olur.

Bundan dolayı her zaman abdestli olmak gerekir, lakin abdest su ile alınır ve su ile belirli yerler yıkanır.

Bununla ise negatif enerjinin maddi ve manevi olarak girecekleri yerleri tıkamış oluruz ve böylelikle o negatif enerji içeri giremez. Çünkü bu Nûr'dur ve Nûr Anti-şeytandır. Su ateşi söndürür ve o yüzden de abdest pozitif enerjidir, yani sana pozitif enerji verir - hem maddi hem manevi. Ne kadar uzun/çok abdestli olursan o kadar çok pozitif enerjiye sahip olursun. O nedenle Rasulullah (sas):

"ABDEST MÜMİN'İN SİLAHIDIR."

buyurmuştur.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Rızık ve ecel

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdulillah ve's-selâtu ve's-selâmu alâ Seyyidina Rasulullah ve ehl-i beyti Seyyidina Rasulullah.

İslam akidesiyle alakalı 2 mesele: biri **rızık** diğeri **ecel...**

Fertler ve toplumlar bu iki mevzuyu hakkıyla anladıkları vakit düştükleri yerden kalkacaklar; insana ve özellikle mü'mine yakışan şeref ve izzet, vakar ve heybete kavuşacaklardır. Yer içinde değil yeryüzünde onurla yürüyeceklerdir.

İnsanların çoğu haysiyetlerini, rızık ve eceli yaratılmışlara bağladıkları için yitirmektedirler. İnsanlar kalpleri ve akıllarıyla inandıklarında ikisi arasında bir ukde oluşur, işte o ukdeye (düğüm ve bağ) **akide** denir. Rızık ve ecel sadece ve sadece Allah'ın elinde olan iki meseledir ve mahlukatla alakaları yoktur.

İnsanların en fazla kaygı duydukları meseleler bu ikisidir. Hem rüşvet alırlar hem dalkavukluk yaparlar ve hatta vatanlarına ve dinlerine bu konuda hıyanet dahi edenler vardır. İyi ailelerde dahi rızık hırsından

dolayı miras kavgaları yaşanmaktadır. Zira rızkın yukarıdan (semadan) geldiğini bilmiyorlar. Oysaki Allah bunu Kur'ân'da bildiriyor. Sema Allah'a mecazdır, şöyle anlamak lazımdır: Rızkınız, doğrudan Allah katından gönderilir ve ölümlere sebep ise sadece eceldir.

Eğer insanlar bu konuyu gerektiği gibi içselleştirselerdi, enerjilerini şeriate uygun olarak yaşamaya sarf eder ve zaten değiştiremeyeceği olayların peşlerine düşerek boşuna güç sarf etmezlerdi.

Özetleyecek olursak:

- Belirli bir miktar rızka sahip olacağım, ancak helal mi haram mı olacaklarını benim niyetim ve amelim belirleyecektir.

- Evde otururken de olsa cihad ederken de olsa ancak ecelim geldi ise ölebilirim onun dışında ölemem.

Konuya rızık konusuyla başlayacağız.

Bütün âlimler arasında rızık konusu ile ilgili henüz çözülemeyen bir problem var.

Bu akideye yönelik inancımızı ilgilendiren bir konudur.

Çoğu insan rızık konusunu yanlış anlamaktadır, hatta ve hatta İslam'ın ilk çağından günümüze kadar.

Rızık konusunu ve bu konuyu ilgilendiren meseleleri çok yanlış anlıyorlar ve rızkı kendilerinin getirebileceklerini ya da yapabileceklerini düşünüyorlar.

Bu İslam dini açısından bir felakettir.

Bu insanları zahiri şirke kadar götürebilir, eğer şöyle denirse "Ben bu rızkı kendim kazandım" vs. ya da "Bu rızık bana işimden dolayı geliyor, yani çalıştığım için alabiliyorum rızkımı"vs..

Yani bu durumda insan zahiri şirk yapmış oluyor ve kendini Allah Subhanehu ve Teala ile aynı yere koymuş oluyor hâşâ.

Bunu Mûsâ (as) zamanında Kârûn söylemişti ve ondan sonra Allah onun parasını, altınlarını yani hazinelerini, kendisini ve ailesini toprağa yutturdu.

Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle ifade edilmektedir:

"ŞÜPHESİZ KÂRÛN, MÛSÂ'NIN KAVMİNDENDİ. ONLARA KARŞI AZGINLIK ETTİ. BİZ ONA, ANAHTARLARINI (BİLE TAŞIMAK) GÜÇLÜ BİR TOPLULUĞA AĞIR GELECEK HAZİNELER VERDİK. HANİ, KAVMİ KENDİSİNE ŞÖYLE DEMİŞTİ: "BÖBÜRLENME! ÇÜNKÜ ALLAH, BÖBÜRLENİP ŞIMARANLARI SEVMEZ."

(KASAS, 76)

"KÂRÛN, "BUNLAR BANA BENDEKİ BİLGİ VE BECERİDEN DOLAYI VERİLMİŞTİR" DEDİ."

(KASAS, 78)

Kârûn zenginliğini kendi gücüne ve emeğine hamletti, Kerîm olan Rabbinin keremine, güç ve kudretine değil.

"SONUNDA ONU DA, SARAYINI DA YERİN DİBİNE BATIRDIK. ALLAH'A KARŞI ONA YARDIM EDEBİLECEK ADAMLARI DA YOKTU. KENDİSİNİ SAVUNUP KURTARABİLECEKLERDEN DE DEĞİLDİ!"

(KASAS, 81)

O da müşrik olarak öldü. Bu akideye (inanç esasları) yönelik İslam'da çok hassas bir konudur. Büyük ulemâ ve müfessirler bile bu konuyla ilgili sorun yaşamışlardır.

Örnek olarak İmâm Şâfi'î ile üstadı Şeyh Vakiya kıssasını anlatalım. Aynı şekilde diğer mezhep imâmları da bu problemi bu zamana kadar

çözemediler.

Bu akidemiz ile ilgilidir. **Rızık ve Ecel.**

Bunlar sadece ve sadece Allah Subhanehu ve Teala'nın elindedir. Allah şöyle buyurur:

"HER MİLLETİN BELLİ BİR ECELİ VARDIR. ONLARIN ECELİ GELDİ Mİ, NE BİR AN GERİ KALABİLİRLER, NE DE ÖNE GEÇEBİLİRLER."

(A'RÂF 34)

Ölümün sebebi ecelin son bulmasıdır, başka bir şey değil. Bir kaza ya da bir hastalık sebep değildir ölüme.

Bazı bebekler erken ölüyorlar.

Bazı hasta olan insanlar etraflarındaki sağlıklı ve sağlam insanlardan çok daha uzun yaşarlar.

Bazıları kazada bile ölmüyorlar başkaları ise otururken düşüp birden ölebiliyorlar. Bu ecel ile alakaladır başka bir sebeple değil.

Rızık yemek, içecek, kıyafet, ev vs. gibi şeyler değildir sadece. Canlıların istifade ettikleri her şeydir rızık.

İslamî terimler orijinal olarak öğrenilmeli ve öğretilmelidirler. Rızık ve eceli de başka dillere çevirirken manayı değiştirecek veya daraltacak tercümelerden sakınmalıdır.

Müslim veya gayrimüslim, mü'min veya kafir ne olursa olsun herkese aynı rızık miktarı verilmektedir: Herkese % 100 rızık verilir. Bu % 100 olan rızık bizim örneğimizde 10 tane kaba dağıtılır...

1. İlim,
2. Hanım,

3. Çocuk,
4. Salih amel,
5. Para, mal ve araba vs.
6. Meslek/iş,
7. Beslenme (yemek ve içmek),
8. Güzellik,
9. Lezzet alma faktörü,
10. Sevilen insan olmak vs.

Allahu Teala bu rızkı Kendi kuşatıcı ilmiyle ve hikmetiyle dağıtmaktadır. Kimin hangi kabına ne miktar koyacağını en iyi O Subhanehu bilir.

Mesela sağlık kabında % 10 var, eş kabında % 17, çocuk kabında % 5, ilim kabında % 19, salih ameller kabında %, 10, para/mal/ev/araba kabında % 8, yiyecek ve içecek kabında % 7, lezzet kabında % 9, güzellik kabında % 6, güzel hitâbet kabında da % 9.

Allahu Teala bu rızkı Kendi kuşatıcı ilmiyle ve hikmetiyle dağıtmaktadır. Kimin hangi kabına ne miktar koyacağını en iyi O Subhanehu bilir.

Bu örnekte rızık bütün kaplara farklı miktarlarda dağıtılmıştır ve toplamında % 100 olur. Ama şöyle bir şey de olabilir. İnsan Allah'tan hayırlısını değil de ille de para isterse Kârûn'un durumuna düşebilir. Para kabı, % 8'den % 30'a artabilir ama buna karşılık belki de ilim, salih eş, sağlık veya salih amel'den kaybedebilir. Bu kaplardan alınarak para ve mal kabına verilmiş olabilir.

Her insana 100 % rızık verilir, Müslümanlara da, gayrimüslimlere de. Allah'a karşı savaşanlara da, Allah dostu olanlara da. Bu hiç fark etmez, çünkü Allah rububiyet sırrı ile bütün yarattıklarının Rabbi (gözeteni) olarak bütün yarattıklarına verir.

Ama O Rahîm'dir ve mü'minlere ahirette cenneti verir.

Âlemlerin Rabbi olarak adaletlidir. Örneğin Allah sana çok sağlık verdiğinde ve seni çok da güçlü kıldığında başka bir kaptan alır fazlasını,

çünkü bununla % 100 tamamlanmış olur. Salih bir eşin varsa, çocukların varsa, sağlığın yerindeyse belki salih amelden ve parandan bir kısmını kaybedebilirsin. Bunlar bu sistemi anlayabilmek için birkaç örnektir.

Allahu Teala hadîs-i kudsîde şöyle buyurur:

"EY ÂDEMOĞLU, BEN SANA BANA İTAAT ETMEYİ EMRETTİM VE BENİM BORCUM İSE SENİ RIZIKLANDIRMAKTIR. SEN BANA İTAATTE MUHALEFET ETSEN DE, BEN SANA VERECEĞİM RIZIK KONUSUNDA MUHALEFET ETMEM."

Bu bir hadîs-i kudsînin bize konuyla alakalı lazım olan kısmıdır.

Hadîs-i kudsînin diğer kısmında ise Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"BEN KULLARIMA HAYRET EDERİM Kİ, BENİM ONLARA HAYRIM AŞAĞI İNER, ONLARIN İSE GÜNAHLARI BANA DOĞRU YUKARI ÇIKAR."

Yani ne olursa olsun fark etmez. Bir şekilde sen rızkına ulaşırsın ve hakkını adalet ile alırsın.

Rızık konusu ile devam edelim. Ulemânın bile anlamadıklarını sizlere izah edelim.

Rızık sözcüğü İslamî bir terimdir ve hiçbir başka dilde yoktur aynı „zekat" kelimesi gibi.

Zekat sadaka demek değildir. İkisi birbirinden çok farklı anlam taşır ve farklı kelimelerdir.

Sadaka gönüllü verilir ancak zekat vermek zorunludur. Bu konuya Viyana'daki kitaplarımızda da yer vermişizdir. Bu İslamî bir terim olduğundan dolayı, başka bir dilde mevcut degildir. Aynı şekilde rızık kelimesi de yoktur başka dillerde. O halde orjinalinden öğrenmek lazım dediğimiz olay budur.

Gelelim takva imâmı ve şeyhi İmâm Şâfi'î'ye (ra) ve şeyhi Üstad Vakiya'nın örneklerine.

Onların rızık konusunda farklı düşünceleri vardır.

İmâm Şâfi'î (ra) rızık elde etmek için çalışıp çabalamak gerektiğini söylemiştir.

Bu İmâm Şâfi'î'nin görüşüdür. Onun buna delili ise Rasulullah (sas)'ın şu hadisidir:

"EĞER KENDİNİZİ TESLİMİYET İLE ALLAH'A BIRAKIRSANIZ O SİZİ RIZIKLANDIRIR, TIPKI KUŞLAR SABAH BOŞ BİR MİDEYLE ÇIKIP AKŞAM TOK VE MİDELERİ DOLU BİR ŞEKİLDE DÖNDÜKLERİ GİBİ."

Yani eğer dışarı çıkıp aramasalardı rızıklarına ulaşamayacaklardı. Bu İmâm Şâfi'î'nin (ra) görüşüdür.

Ama üstadı ona bunun doğru olmadığını söylemiştir. Çünkü rızık yukarıdan yani Allah'tan gelmektedir. Az çalışsan da çok çalışsan da fark etmez.

Onun delili ise şu ayettedir:

"GÖKTE RIZKINIZ VE SİZE VAAD OLUNAN ŞEYLER VARDIR."

(ZÂRİYÂT, 22)

Bu da Şeyh Vakiya'nın düşüncesidir, yani rızık istesen de istemesen de kendisi sana gelir, çünkü bu Allah ile bağlantılıdır.

İmâm Şâfi'î (ra) ile üstadı Şeyh Vakiya (ra) arasındaki bu çıkmaz, âlimleri oldukça meşgul etmiştir ama bir çıkar yol da bulamamışlardır.

Çünkü zahirde ikisi de fikirlerinde haklıdır. İkisinin de delili vardır.

Sorunu bir kat daha artıran bir olay şöyledir ki, bir gün İmâm Şâfi'î yolda bir çuval hurma taşıyan bir adam görür.

Çuval sürekli yere düşer, çünkü adam yaşlıdır. İmâm Şâfi'î'ye (ra) rafet, rahmet ve takva galebe çalar ve adama: "Lütfen bırak da sana yardım edeyim ve evine kadar taşıyayım elindekini" der.

Adam teşekkür eder ve İmâm Şâfi'î adamın elinden çuvalı alır ve evine kadar götürür.

Bu adam ona çokça duâ eder ve hurmalardan verir.

İmâm Şâfi'î şeyhine gider ve ona hediye edilen hurmaların yarısını şeyhine hediye eder. Hocası ona çok duâ eder. İmâm Şâfi'î (ra) ise şöyle der ona: "Ey Üstad! Eğer ben dışarı çıkmasaydım bu hurmalara ulaşamazdım.

Ama dışarı çıktığım için onlara ulaştım ve onlardan sana da verdim."

Bunun üzerine Şeyh Vakiya şöyle der: "Ben de dışarıya çıkmadım evde durdum ama ona rağmen bana da geldi hurmalardan."

Gördüğünüz gibi konu yine çözülememiş ve bu zamana kadar da çözülmeden kaldı. Yukarıdaki olayı okuyan hiçkimse konuya bir açıklık getiremedi. Biz bunun aslında çok kolay olduğunu söylüyoruz.

Rızkın iki türü vardır.

Birincisi: Rububiyet Kapısı'ndan gelen **RIZK-I KADÂİ RABBANÎ** (Allah'tan itaatkar ve isyankar kulları üzere ayrım yapılmadan verilen ihtiyaç rızkı).

İkincisi: Uluhiyet Kapısı'ndan gelen ve ubudiyetle bağlantılı **RIZK-I KADERİ İLAHÎ.**

a) **RIZK-I KADÂİ RABBANÎ**

Buna delil Hûd Suresi 6. ayettir:

"YER İÇİNDE KIMILDAYAN HİÇBİR CANLI YOKTUR Kİ RIZKI ALLAH'IN ÜZERİNE OLMASIN! ALLAH ONLARIN HALA BULUNDUĞU YERİ DE EMANET OLARAK KONULACAĞI YERİ DE BİLİR; HEPSİ APAÇIK KİTAPTA VARDIR."

Sen dünyaya gelmeden önce ana rahminde iken Allah'ın meleklerinden biri gelir ve senin için belirlenen rızkını yazar.

Bu belirlenen rızkı ömrünün sonuna kadar yani ölüm gelene kadar alırsın ve sen ölmeden önce bir melek gelir ve şöyle der:

"EY ÂDEMOĞLU, KUZEYE, GÜNEYE, DOĞUYA VE BATIYA UÇTUM BELKİ SENİN RIZKINDAN BİR PARÇA EKMEK BULABİLİRİM DİYE AMA SENİN RIZKINDAN GERİYE HİÇBİR ŞEY KALMAMIŞ, HİÇBİR ŞEY BULAMADIM."

"BİR BAŞKA MELEK GELİR VE SU İLE İLGİLİ AYNISINI DER, AMA O DA BİR DAMLA SU DAHİ BULAMAZ. ÜÇÜNCÜSÜ DE GELİR VE AYNISINI NEFES İLE İLGİLİ DER AMA O DA GERİYE TEK BİR NEFES BULAMADIĞINI SÖYLER. SONRA ÖLÜM MELEĞI GELİR VE CANINI ALIR."

Bu Rasulullah'ın (sas) bir hadisidir.

Bu Kadâi Rızık'tır, (önceden belirlenmiş ve kesinleşmiş rızık). Sen istesen de istemesen de, o sana gelecektir. O'nun aklı (anlayışı) yoktur ki başkalarını seçsin. O sana Allah tarafından gönderilir. Eğer Allah gönderiyor ise ki gönderiyor, o sana ulaşır başkasına değil. Sen nerede olursan ol ve ne yaparsan yap. Ama doğru yoldan doğru rızka ulaşabilmek için de Allah ile doğru yolda ilerlemen gerekir, yani helal yoldan. Sen hırsızlık yaparak da rızkına ulaşırsın, ama haram yoldan ulaşırsın.

Örneğin sen (Allah muhafaza), 1000 Euro çaldın. Bu senin rızkın, fakat sen onu haram yolla aldın. Eğer çalmaz isen zaten o para sana helal olarak

verilecektir.

Bir gün Hz. Ali (ra) atı ile pazara gitti ve dönene kadar atına bakması için birisini görevlendirdi.

Hz. Ali (ra) geri döndüğünde ise ne görsün? Ne atına bakacak olan kişi, ne de atının dizginleri vardı atın üzerinde.

Ardından atına yeni bir dizgin almak için tekrar pazara gitti ve dizgin satan bir tüccar gördü. Tüccara "bunu bana satar mısın?" diye sordu. Tüccar da ona: "Evet biri biraz önce bunu 3 dinara bana sattı ben de sana aynı fiyattan veririm" dedi.

Hz. Ali'nin (ra) yanında da 3 dinar vardı, bu 3 dinarı atına bakacak olan kimseye vermeye niyet etmişti. Fakat bu adam ata bakmak yerine dizginleri çalıp bir başkasına satmayı tercih etmişti. Eğer çalmasaydı, Hz. Ali (ra) bu 3 dinarı zaten kendisine verecek, ona duâ edecek ve böylelikle rızkı artacak ve en iyisi de Allah da ondan razı olacaktı. Fakat tercih ettiği bu yol ile rızkını takvasız elde etti, bu nedenle kendisine sadece Rızk-ı Kadâi verildi ve başka bir şey değil, onu da harama çevirdi.

Rızk-ı Kadâi istenilse de, istenilmese de belirlenmiş verilecek olandır. Helal ya da haram yolla olması insanın şahsî seçimine kalmıştır.

Bunun delili yukarıdaki hadiste geçmektedir ve Şeyh Vakiya'nın söylediği gibi Kur'ân ayetinde, Zâriyât Suresinin 22. ayetinde şöyle buyurulmaktadır:

"SEMADA DA RIZKINIZI VE SİZE VAAD EDİLEN BAŞKA ŞEYLER VARDIR."

(ZÂRİYÂT, 22)

b) **RIZK-I KADERİ İLAHİ**

İkinci rızık türü Uluhiyet Kapısı'ndan olmak üzere kaderden gelir. Kader ise senin aklına, yaptıklarına, seçimlerine, düşüncelerine, dolayısı ile iradene bağlıdır daha doğrusu imân, ihlas ve takvaya bağlıdır. Bunun delili

Talâk Suresinin, 3. ayetindedir. Burada Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"ONU BEKLEMEDİĞİ YERDEN RIZIKLANDIRIR. KİM ALLAH'A TEVEKKÜL EDERSE, O KENDİSİNE YETER."

(TALÂK, 3)

Demek ki, senin seçimlerine bağlı bir **"Rızk-ı Kaderî"** vardır.

Kaderî rızkın şartı Allah'a takvalı olmaktır. Allah da hiç ummadığı yerden kişiye çıkar yol açar, belirli sıkıntılardan bir çıkış yolu verir, sağlık açısından ya da her hangi başka sıkıntıları giderir veya fayda sağlayacağı bir durumu rızık olarak verir.

Bu da hem İmâm Şâfi'î'nin, hem de İmâm Vakiya'nın haklı olduğu anlamına gelir. Her birinin tezi hakikatin bir parçasını içinde barındırıyor. Fakat her ikisinin söylediklerini birleştirince ancak bahsi geçen rızık için cevabın tümü ve anlamı ortaya çıkıyor.

İmâm Şafi'î o adama yönelik takva ve merhametle yardım teklif etti ve hurmaları taşımaya yardımcı oldu. Adam İmâm'a duâ etti, bu bir. Ardınan adam ona hurmalar verdi bu, iki. Sonradan adam yine kendisine duâcı oldu, bu üç. O da eve döndükten sonra, bu hurmalardan bir kısmını şeyhine verdi, bu dört ve şeyhi de ona duâcı oldu bu da beşinci rızık. Bunlardan biri Kadâî Rızık diğer dördü ise takva ile gelen Kaderî Rızık. Şeyhi de bir Kadâî Rızkını aldı ve o hurma verene de sadece kendi Kadâî Rızık miktarı hurma kaldı.

Bakınız takva ile doğru yolda ilerlemekle ne kadar çok rızka nail oldu. Bu işte Rızkı Kaderî'dir ve dalları tâ ebediyete kadar uzanan bir rızıktır. Tekrar edelim: imân, ihlas ve takvayla elde edilen rızık.

İmâm Vakiya Kadâî Rızkı tarif etmekte, İmâm Şafi'î ise Kaderî Rızkı.

İmâm Şâfi'î takva sahibi idi, bir bakın nasıl da rızkı ona hiç ummadığı bir yerden çıkageldi.

Adam ona duâ buyurdu, ardından ona hurmalar verdi, ardından duâ etmeye devam etti, şeyhine de bu hurmaların bir kısmını hediye etti ve son olarak O'nun da duâsını aldı ve beş ayrı rızık aldı. İmâm Şâfi'î bunun üzerine şeyhine şöyle buyurdu: "Ey Şeyhim bak, takva sahibi olduğum için beş rızık aldım." (Gerçekten tam bu şekilde demese de örnek olsun diye bu şekilde izah ediyoruz!)

Ona beş rızık verilirken, şeyhine ise sadece hurma verildi. Şeyhin aldığı **Rızkı Kadâi'dir.** İmâm Şâfi'î'ye verilen ise **Rızkı Kadâi** artı **Rızk-ı Kaderî'dir.**

Bir de destek ve izah olarak Kur'ân'da'ki değişik ayetlere bakalım: En'âm Suresinin, 151. ayetinde Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"RIZKINIZA ORTAK ÇIKAR ENDİŞESİYLE ÇOCUKLARINIZI ÖLDÜRMEYİN, ZİRA SİZİN DE ONLARIN DA RIZKINI BİZ VERİYORUZ."

(EN'ÂM, 151)

Bir başka ayette Allahu Teala buyurmaktadır ki:

"YOKSULLUK KORKUSU İLE EVLÂTLARINIZI ÖLDÜRMEYİN! ONLARI VE SİZLERİ SADECE BİZ RIZIKLANDIRIRIZ. MUHAKKAK Kİ ONLARIN ÖLDÜRÜLMESİ, (KASITLA İŞLENEN) BÜYÜK SUÇ OLDU."

(İSRÂ, 31)

İlk önce şöyle buyurmaktadır:

"BİZ SİZİ VE ONLARI RIZIKLANDIRIRIZ"

ve ardından ise:

"BİZ ONLARI VE SİZİ RIZIKLANDIRIRIZ."

İster çocukları ile, ister ebeveynleri ile olsun ya da birileri olmasınlar, bu bir önem teşkil etmez. Onlar öyle ya da böyle rızıklarını alırlar. Eğer biri

eksilirse, bir diğeri alır. Eğer her ikisi de varsa ikisine de rızık verilir, yani birileri diğerlerinin rızık almalarının sebebi değildir. Eğer Allahu Teala bu iki ayetten bahsetmemiş olsa idi; eğer biri yoksa diğerinin de rızkı alamayacağı düşünülebilirdi.

Bu Kur'ân lisanının bir mucizesidir. Demek ki, bu ayet nazarında rızık Allah'tan gelmektedir.

Konuya ilişkin bir sure daha mevcuttur. Tebareke (Mülk) Suresinin 15. ayetinde Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"ARZ'I SİZİN İÇİN KULLANIŞLI HALE GETİREN O'DUR. YANLARINDA DOLAŞIN VE ALLAH'IN RIZKINDAN YİYİP İÇİN."

Burada bahsi geçen "O'dur" Allah'a yöneliktir ve **gezin dolaşın**'a değildir atıf. Buradaki **gezmek/dolaşmak** çalışmaya yöneliktir. "Yanlarında dolaşın" ise dünyadaki yerlere/mekanlara ilişkindir. **Yiyip/için** ise "Allah'ın verdiği rızkı yiyin" demektir, çalışmanızın sonucunu değil.

"Gezin" bir emirdir, yani bir farz, sen Allah'ın emrine itaat etmek zorundasın. Bu da Allah'ın emri olduğu için çalışmak zorunda olduğun anlamına gelir, rızkını temin etmek için değil.

Her Müslüman çalışmak zorundadır, dünyada yaşayıp onu inşâ edebilmesi için. Allahu Teala bizi dünyayı inşâ edip içinde yaşamamızı murâd etmiştir.

Çalışmak üzerimize farz olduğu için çalışırız, rızıktan dolayı değil. „İşim vesilesi ile Allah rızkımı veriyor" dersen bu yanlıştır ve „rızkımı işim veriyor" diyorsan eğer, bu zaten şirktir. O vakit işini (hâşâ) Allah'a ortak koşuyorsun demektir.

Demek ki **"Gezin"** ile kastedilen çalışmaktır, **"o yerlerden yiyip, içmeniz için"** Allah'ın verdiği rızıktan yiyip, içmemiz içindir. Çalıştığımız işimizden dolayı değildir. Fakat sakın „rızkımı işim veriyor" deme. Bu

şirktir, zahir şirktir. Allah'a (hâşâ) ortak koşmuş olursun. Bu da olacak bir şey değildir.

Peki o zaman neden çalışıyoruz ki? Vazifemiz olduğu için (mecbur olduğumuz için). Nereden yiyoruz? Rızıktan, rızık olarak çocuk verilir, sağlık verilir vesaire. Peki bunu kim yapıyor? Allah! Adalet ile.

Fakat bizler takva ile doğru yolda ilerlemek zorundayız ve hayır işleri yapmalıyız ki, rızkımızı helal yoldan alabilelim.

"DE KI: "ÇALIŞIN, YAPIN. YAPTIKLARINIZI ALLAH DA, RASÛLÜ DE, MÜ'MINLER DE GÖRECEKLERDIR. SONRA GAYBI DA, GÖRÜLEN ÂLEMI DE BILEN ALLAH'IN HUZURUNA DÖNDÜRÜLECEKSINIZ. O DA SIZE BÜTÜN YAPMAKTA OLDUĞUNUZ ŞEYLERI HABER VERECEKTIR."

(TEVBE, 105)

Bu ayette apaçık çalışma emri vardır. Çalışmamızı Allah'ın, Rasulünün (sas) ve mü'minlerin gördüğü ifade edilmektedir. Ve Rasulullah (sas) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

"YÜCE ALLAH, YAPTIĞINIZ İŞİ SAĞLAM VE İYİ YAPMANIZDAN HOŞNUT OLUR"

(BEYHAKİ)

buyurmaktadır.

Bütün bu ayet ve hadislerden anlaşılan o ki çalışmak gücü yetenler için bir FARZ-I AYN, yani kişisel farzdır.

Rızık ve onun çeşitleri hakkındaki izahı burada noktalayalım.

Şimdi de "Ecel" konusunu izah etmeye çalışalım.

Rızık ve ecel sadece Allah Subhanehu ve Teala'nın elindedir.

Allah şöyle buyurmaktadır:

"HER MİLLETİN BELLİ BİR ECELİ VARDIR. ONLARIN ECELİ GELDİ Mİ, NE BİR AN GERİ KALABİLİRLER, NE DE ÖNE GEÇEBİLİRLER."

(A'RÂF 34)

Ölüm sebebi ecelin vuku bulmasıdır, yoksa başka bir şey değil. Ne bir kaza, ne bir hastalık ya da başka bir şey. Bazı bebekler ölürler. Bazı hasta başında bulunanlar ölür de hastalar yaşamaya devam ederler.

Bazıları kazalarda ölmezken diğerleri sandalyede otururken ölürler. Zira ecelleri gelmiştir de ondan.

Rasulullah (sas)'tan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte şöyle buyurulmaktadır:

"SADAKA BELAYI DEFEDER VE ÖMRÜ UZATIR."

Yukarıdaki ayet ile bu hadisi nasıl bağdaştırır ve izah edebiliriz? Şöyle ki insanın rüya'da ölmesi ecel hakikatinin bir an bile ertelenmemesini ifade eder ve hayatın devam etmesi de hadîs-i şerifte ifade edilen sadakanın ömrü uzatmasını ifade eder.

Bir hikaye ile konumuza bir nokta koyalım:

Bir gün saf adamın biri, kuşluk vaktinde Süleyman (as)'ın kapısını çalmış. Tasa ve kaygıdan yüzü sararmış ve dudakları morarmış. Süleyman (as) ona bakarak sormuş:

- Sana ne oldu, betin benzin atmış, harap ve perişan olmuşsun?

Adamcağız cevap vermiş:

- Sormayın efendim. Bugün Azrail'e rastgeldim. Bana öyle bir bakış baktı ki, ödüm koptu.

Hz. Süleyman:

- Peki, buna karşın benden ne istiyorsun hemen iste, demiş.

Adam yalvarırcasına:

- Rüzgâra emret de beni tâ Hindistan'a götürsün de bıraksın... Belki bu derece uzaklaşmak sayesinde canımı kurtarırım.

Zavallı adam ölümden korktuğu için, ondan kaçmakla ölümden kurtulacağını sanıyormuş...

Süleyman (as), Hindistan'a gitmek isteyen bu adamın arzusunu yerine getirmiş, rüzgâra emretmiş, o da adamı taşıdığı gibi bir lahzada Hindistan'ın en ücra köşesindeki bir adaya bırakmış. Adam, Azrail'den yakayı kurtardığını sanıyormuş. Fakat ne mümkün...

Ertesi günü Süleyman (as)'ın yine divanı kurulmuş ve onun halkı kabul edeceği zaman gelmiş. Azrail de divanda imiş. Süleyman (as) ona bakarak:

- Ey Allah'ın meleği, niçin o adamın ödünü koparan hışımlı bakışla baktın, bunun sebebini bana anlat? Azrail şöyle cevap vermiş:

- Benim ona bakışımda zerre kadar hışım yoktu. O vehme kapılarak yanlış anladı. Ben ona yol ağzında rastlamış, onu görünce hayret etmiştim. Çünkü Cenab-ı Hakk bana Hindistan'da bir adaya gidip onun canını almamı emir buyurmuştu. Onu burada görünce düşündüm, şaşırdım... Bu adamın bir değil, yüz kanadı olsaydı, aynı gün buradan kalkıp yine Hindistan'a gidemezdi.

Azrail hayret etmekte haklı idi. Fakat Süleyman'ın bir emriyle, rüzgâr o eceli gelen adamı taşıyıp, Hindistan'ın en ücra adasına götürmüş. Azrail de ona orada yetişmiş ve canını almış...

Bu hikaye bize ne anlatır? Ecelimize kendimizin koşarak gittiğimizi anlatmaz mı? Tıpkı Allah'ın bize attığı ve bizden başkasına isabet edemeyecek ve ancak bize isabet edecek rızık gibi. Zira rızkın aklı yok ki

bizden başkasına yanlışlıkla gitsin.

İnsanları Allah'tan alıkoyan iki mesele: Birisi rızık endişesi ikincisi ise ölüm endişesi. Bu iki mesele hakikatiyle anlaşıldığında insan kaygısız ve korkusuzca Rabbine kulluk edecek ve Arz'da İslam'ın ve imânın izzetiyle yürüyecektir.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Vatan sevgisi

(Dedem, büyük arif Seyyid Burhaneddin Tirmizi'yi Kayseri'de bulunan türbesinde ziyaretim esnasında yaptığım bir sohbete iştirak edenlerden birisinin sualine verdiğim cevabın bir kısmını burada sizlerle paylaşacağım.)

SUAL:
Vatanı Türkiye'yi sevmenin farz olduğunu yani Allah'ın emri olduğunu söylediniz. Peki diğer ülke halkları da Türkiye'yi biz Türklerin sevmek zorunda olduğu gibi, sevmek zorundalar mı?

CEVAP:
Evet, vereceğim gerekçelere göre bunun inancımızda bir akide olduğunu diyebilirim.

1) Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"MÜ'MİNLER ANCAK KARDEŞTİRLER."
(HUCURÂT, 10)

2)
"ŞÜPHESİZ BU, TEK ÜMMET OLARAK SİZİN ÜMMETİNİZDİR."
(ENBIYA, 92)

3) Allahu Teala bu ülkeyi (Türkiye'yi) kutsal kıldı ve Kur'an'da geçen Cudi Dağı Türkiye'dedir. İbrahim (as) o bölgelerde ve Urfa'da yaşadı. İbrahim (as) müşriklerin putlarını parçalamıştı da onlar da O'nu (as) ateşe atmışlardı. İkamet edenlerinin kötülüğü mekanı kötü etmez. Rasulullah (sas) da aynısını Mekke'de yaptı, yani yüzlerce put devirde. Bu Mekke'nin iyi olmadığı anlamına mı geliyor? Elbette hayır!

Nemrud'un şirki ve zulmü ile İbrahim (as)'ın yaşadığı şimdiki Türkiye topraklarında kötülük hakimdi. İbrahim (as) onlara karşı savaştı. Evet, onlar ise İbrahim (as)'i ateşe attılar. İbrahim (as) neden orada yaşadı ve mücadele etti? Oralar necasetten yani pisliklerden temizlendi ve tevhid diyarı oldu. Peygamberlerin (as) babası ve Allah'ın elçisi olarak İbrahim (as) sonra Mısır'a geldi ve Hacer ile evlendi. O'ndan ise İsmail (as) oldu O'nun neslinden de Muhammed (sas) meydana geldi. Yani Mısır ile Türkiye arasında ta o zamanlara dayanan bir bağ vardır ve kıyamete kadar da devam edecektir.

"DENİLDİ Kİ: EY NUH! SANA VE SENİNLE BERABER OLAN ÜMMETLERE BİZDEN SELAM VE BEREKETLERLE (GEMİDEN) İN."

(HUD, 48)

Eğer ki Allah Kur'an'da Nuh (as)'ın gemisinin indiği yer olan Cudi ile ilgili böyle şeyler söylüyorsa burada kıyamete kadar "SELAM" ve "BEREKET" olacağının İlahi teminatı var demektir. Allah tarafından buranın (bu ülkenin) mübarek bir yer olarak kabul gördüğü anlamına gelir ve eğer Allah bu ülkeye böyle bir dua'da bulunuyorsa orayı seviyor demektir ve biz de onu sevmek zorundayızdır.

Biz Allah'ın sevdiklerini severiz.

Eğer ki Allah'ın sevdiklerini sevmez isek bu şeriate ve akideye karşıdır ve zıttır. Bizim için bu vatanın ve halkının sevgisi imandan gelir, aynı şekilde Rasulullah (sas) da Türkiye'deki eski ismi Konstantinopel olan İstanbul şehrini övmüştür.

Şöyle buyurmuştur (sas):

"İSTANBUL MUTLAKA FETHEDİLECEKTİR. ONU FETHEDEN KUMANDAN NE GÜZEL KUMANDAN; O ORDU (ASKERLER) NE GÜZEL ORDUDUR."

(AHMED, MÜSNED)

Efendimiz (sas)'in kastettiği asker hangi askerdir? Türkiye'den,

İstanbul'dan olan askerler.

Rasulullah (sas) burada sınırlamamış ve belirli bir zamanın askerini dememiş. Demekki o zamandan kıyamete kadar gelmiş, geçmiş ve gelecek bütün askerler İslam'ın ve İslam Ümmetinin muhafızları ve koruyucularıdır. Allah yolunda gittikleri sürece, Allah'ın emirlerine itaat ettikleri sürece o övülen askerlerden sayılacaklardır.

Eğer birileri çıkarak Türkiye'ye karşı her ortamda savaş açar ya da Türkiye için iyi şeyler demez veya yapmazlarsa bu durum Türkiye'nin veya Türkiye'yi yönetenlerin kötü olduğu anlamına gelmez, hayır! Belki bu ülke için bir ibtiladır veya politik davranışlardır. Politik yönde olanların zaten iyi mi kötü mü oldukları belli olmuyor. Politik işler derin, karışık ve karmaşıktır. Bu zamandan geçmişe baktığımızda bazı bakan, başbakan ve cumhurbaşkanlarının yaptıkları icraatler yanlış görülebilir, ancak kendi zamanlarında kendi bilgilerine göre belki de doğrusunu yapmış olabilirler. Şahıslar doğru veya yanlış yapmış olabilirler, bizim kastetiğimiz vatan ve millet.

Allahu Teala Rahman Suresi'nde şöyle buyurur:

"O HER GÜN YENİ (BASKA) BİR MESELEDEDİR (İŞTEDİR)."

(RAHMAN, 29)

Bu ülkeler ve şehirler için vs. de geçerlidir. Ama biz Türkiye'nin (asıl) en güzel şehri için ne diyoruz? İstanbul'un Rasulullah (sas) tarafından övülen askerlerine ve kumandanına nasıl bakıyoruz?

Kur'an ve Sünnetten yola çıkarak bizim de onları övmemiz ve sevmemiz gerekiyor. Neden Medine-i Münevvere'de Rasulullah (sas)'ı ağırlayan o kıymetli sahabi Hz. Eyyub el-Ensari (ra) İstanbul'a kadar gitti ve oranın fethine dahil olmak istedi acaba? Nihayetinde orada vefat etti ve defnedildi. İstanbul ve çevresinde çok sahabi yatmaktadır. Avrupa'ya İslam'ın yayılmasında köprü vazifesi gördü.

Yukarıda zikrettiğimiz, Ayetler, Hadisler ve tarihi olaylar

değerlendirildiğinde nasıl ki Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere sadece Suudların değil bütün Müslümanların kutsal, ilim, irfan ve ibadet şehirleri olması gerekiyorsa İstanbul da bütün Müslümanların siyaset ve ticaret merkezi durumunda olmalıdır. İstanbul ne kadar güçlü olursa Müslümanlar da o kadar güçlü olur anlayışının benimsenmesi lazımdır.

Buralar İslamî bir vakıftır ve bütün Müslümanlarındır. Evet, Türkiye'de öyle İslamî bir vakıftır ve hepimizin onu sevip koruması gerekir. Çünkü Allah ona dua yapmıştır ve Rasulullah (sas) de övmüş ve sevmiştir. Yani bu kendi ülkelerimizi bırakıp Türkiye'ye yerleşeceğimiz anlamına gelmiyor. Hayır!

Bu sadece bir vakıftır burayı Allah'ın oraya olan Sevgisi ve Rasulullah'ın (sas) sevgisi ve övgüsü doğrultusunda orayı sevmemiz gerekir.

Son cümleler olarak konuyu bizzat yaşadığım bir olayla kapatayım. Bir İstanbul ziyaretimde Fatih Sultan Mehmed (Allah O'na rahmet etsi) rüyamda yanıma geldi. Kendisi üzgündü. Üzüntüsünün sebebini soduğumda bana: **"Müslümanlar Cennetle müjdelenmiş on kişiden bahsederler, oysaki ben onbirincisi değil miyim. Hatta dünyaya gelmeden müjdelenmiş değilmiyim"** dedi.

Düşündüm Fatih Sultan Mehmed Han doğru söylüyor. Zira Peygamberin sallallahu Teala aleyhi ve sellem **"Ne güzel kumandan"** dediği şahıs elbette Cennetle müjdelenmiştir.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Lafza-i celâl

Geçmişten günümüze kadar Allah ism-i şerifi hiçbir yaratılmışa verilmemiştir. Rabbimizin zât ismi kendisine mahsus olarak kalmıştır. Gelecekte de O mukaddes ismi hiçbir mahluka koyamayacaklardır.

KUR'ÂN-I KERÎM

Allah ismi hiçbir yaratılmışa konulmadığı gibi Allah'ın Kelamı olan Kur'ân ismi de hiçbir mahluka konulmamıştır.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Elahad

Akide ile alakalı bir konu

"KUL HUVA ALLAHU AHAD..."
(İHLAS SURESİ, 1)

Ahad'ın anlamı: "tek olan" ya da "yalnız olan" demek değildir. Zira yaratılanlarla ilgili de **tek olan** denilebilir ve şöyle denir "Elvahid" "الوحيد" ya da Vâhid "واحد" "bir" demektir "Ahad" "أحد" ya da "Elahad "الأحد" değil.

Örneğin tek erkek çocuğu veya sahasında tek olan tamirci için "Elvâhid" sözcüğü kullanılır.

O yüzden "أحد AHAD" kelimesi yaratılanlar (mahlukat) için kullanılmamalıdır sadece Hâlık (Yaradan) için kullanılmalıdır.

Yaratılanlar için Ahad kelimesi sadece **olumsuz** anlamda kullanılabilir, ki O'ndan başka bir AHAD olmadığına şahitlik etmek için. Arapça'da: **Nefiy İsbat** yani yaratılanlar için nefyetmek (olumsuzluk - değillemek ve ALLAH'ın varlığı ile alakalı ise olumlu, ispat (delil) olarak göstermek.

Örneğin: "Evde birisi var mı?" sorusuna şöyle cevap verilir:

"Lâ ahad fil beyt" anlamı: "tek kimse yoktur" (evde yoktur).

Eğer biri evde ise şöyle denir "Vâhid fil beyt" "Biri evde" denir ama "Ahad" denmez.

Çünkü "Ahad" kelimesinin ne çoğulu ne kat sayısı "ikili" ne azaltılması ve dağıtılması ya da bölünmesi" yoktur.

"ELAHAD" Allahu Teala'nın bir ismidir ve anlamı şöyledir:

Bütün yaratılanlar yalnız ve tek O'na kastederler (yönelirler). Zira O kendisine kulluk edilen ve daima verendir, zira O Es-Samed, yani ne doğurmuş ne de doğmuştur ve hiçbir şey O'nun dengi değildir.

"Ahad "Elahad"ın sıfatıdır (özelliği), buraya kadar saydığım tüm o özellikleri tarif eden ve kuşatan sıfattır "Ahad".

Yani Elahad'ın anlamı, tevhid ile alakalı uluhiyete (ilahlık) yönelik O'nun yanında asla bir şeyin olmadığı ve kabul edilemeyeceği anlamına gelir, çünkü bütün yaratılanlar "Veren" olarak O'na niyet (kast) ederler.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Pazar ve cumartesi

"Yevmu'l-Ahad ve Yevmu's-Sabt"

Akide ile alakalı bir konu

Bu iki gün yani pazar ve cumartesi Arapça dilinde aynı yukarıda nasılsa o şekilde yazılıyor ve okunuyor.

- Örnegini vereceğim şekil yanlıştır ve o şekilde yazılmaz:

- Cumartesi - es -Sabt السبت Yahudi dilinde dini bir kelimedir "Sabât" kelimesi İbranice'de "Mola" demektir.

- Onlar Allahu Teala'nın kesinlikle bütün yaratılanları altı günde yarattığına inanıyorlar ve yedinci günde "Sabât" yani Mola verdiğini söylüyorlar, çünkü güya Subhanehu ve Teala'nın yorulduğunu ifade ediyorlar. Bu yüzden O Subhanehu ve Teala "hâşâ" cumartesi günü dinlenmek için mola vermek zorundaymış. Bu yüzden Yahudiler cumartesi gününü mübarek saydıkları için hiç çalışmazlar, kendilerini hepten Allah'a ibadete verirler.

- Cumartesi günü Kur'ân-ı Kerîm'de belirli yerlerde geçmiştir, onlardan bazıları Bakara Suresinde, Nisa Suresinde, A'r'âf ve Nahl Suresinde.

Yahudiler o gün cezalandırıldılar, Allah onları maymun ve domuza çevirdi, çünkü onlar Mûsâ (as) zamanında Allah'a hile yapmak istediler. Allahu Teala onlara cumartesi günü balık tutmayı yasaklamıştı. Kur'ân'da detayları ile anlatıldığı gibi.

- Yeni Ahit'te **(Mathäus 5: 17)**, İsa'nın (as) bütün mucizeleri cumartesi gününde gerçekleştirdiğini ve **On Emir**'i kabul ettiğini ama sadece birkaç değişiklik yaptığını ve bazı şeyler eklediğini mesela katilin idam edilmeyle yargılanması olayının kaldırılması ve yemek ve içmek konusundaki yasakların kaldırılması vs.

(Mathäus 17:5)'de yazılı olan **"Ben yok etmek icin gelmedim inşâ etmeye devam etmek için geldim. Size şöyle denildi: şunları yap ve şunları yapma... ama ben size diyorum ki yiyin için, size her şey serbest kılınmıştır."**

Yani cumartesi günlerine mübarek gün olarak devam edeceklerdi.- Hristiyanlar sonradan cumartesi gününü pazar gününe çevirdiler mübarek gün olarak, İsa (as)'nın Subhanallah "Rab" olarak pazar günü tekrar dirildiğini yani ilah (ya da Tanrı oğlu olarak) göğe yükseldiğine inanıyorlar.

- Eski Romalılar zamanında ve eski Mısır döneminde Güneş'e ilah dediler. Aslında Mısırlılar önceden doğru anlamda dediler (Ra - Âlemlerin **Rabbi** olarak) ama sonradan **"Güneş Tanrısı"** olarak anlamlandırıldı, adlandırıldı ve saptırıldı. Almanca pazar "Sonntag" "Güneş Günü" veya İngilizce'de "Sunday" hepsinin anlamı Tanrının Günü ya da Oğulun "İsa'nın Günü" ya da Güneş'in Günü olarak adlandırıyorlar.

Yanlış inançla (şirk) hepsi aynı yöne gidiyor, Arapça'da **يوم الأحد** Yevmu'l-Ahad" yani bunun anlamı pazar ama Arapça'da anlamı: **"Elahad'ın günü."**

Başka inançlarda o gün dine yöneliktir ama bizim inancımıza göre değil, ama Arapça'da doğru isim yanlış zaman (gün) için kullanılmıştır. Pazar günü için Ahad Günü demek Hristiyan ve Yahudiliğin yanlış anlayışlarına ortak olmak anlamına gelir. Güya Allahu Teala Pazar Günü dinleniyormuş anlamında Ahad'ın Günü demek vs.

Rasulullah (sas) şöyle buyurmuştur:

"AREFE GÜNÜ ALLAH'IN GÜNÜDÜR."

Mübarek günler vardır ve bunlar bazı hadislerde ve Kur'ân'da belirli surelerde yer almaktadır.

Örnek: İbrahim Suresinin 5. ayeti:

"ONLARA ALLAH'IN GÜNLERİNİ HATIRLAT."

Rasulullah (sas) da şöyle buyurur:

"VE LAKİN O'NUN ZAMANINDA ALLAH'IN GÜNLERİ VARDIR."

Son olarak:

- Cumartesi ve pazar günlerinin İslam inancı, kültürü ve tarihine göre uygun bir şekilde uyarlanması gerekiyor.

- Bizim her hafta olan mübarek günümüz cuma günüdür **"Yavmu'l-Cum'a"** **يوم الجمعة**.

Ama bunu nasıl anlayabiliriz?

Cevap: Bu diğer dillerde kullanıldığı gibi **boş gün/tatil günü** anlamına gelmiyor, toplanma günü (Cum'a/ Cuma, **جمعة**) cem'a'dan gelir ve **جمع** toplanmak demektir.

- Mola ya da boş gün demek değildir.

Müslümanlar için haftalık bir toplanma ve buluşma demektir.

Müslümanlar Cum'a namazından sonra tekrar meşgul oldukları işlere dönerler. Yani mükemmeliyet ile çaba ile ve emanetlerini koruyarak işlerinde Allah'ı unutmazlar.

Buna işaret eden ise **CUMA SURESİ'NİN 9. VE 10.** ayetleridir:

"EY İMAN EDENLER! CUMA GÜNÜ NAMAZ İÇİN ÇAĞRI YAPILDIĞI ZAMAN, HEMEN ALLAH'IN ZİKRİNE KOŞUN VE ALIŞVERİŞİ BIRAKIN. EĞER BİLİRSENİZ BU, SİZİN İÇİN DAHA HAYIRLIDIR. NAMAZ KILININCA ARTIK ARZ'A DAĞILIN VE ALLAH'IN LÜTFUNDAN NASİBİNİZİ ARAYIN "(ÇALIŞIN)."

Cuma Müslümanlar için boş yani tatil bir gün değildir ancak mübarek bir gündür.

Müslümanların haftanın her günü her zaman çalışması gerekir. Yorgun olduklarında tatil yapmalı, izin almalı ve dinlenmelidir ama birilerinin çalışması gerekir ki her gün iş dönsün ve topluma faydaları olsun ve insanların gerekli ihtiyaçlarını her zaman giderebilirsinler.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Asılsız bir hikaye

Hz. Ömer (ra) Câhiliye Dönemi'nde kızını diri diri gömdü mü?

HAYIR! Bu doğru değildir!

Açıklaması:

İslam'da çoğu kişinin hutbede, sohbette veya vaazlarda Ömer bin Hattâb'ın (ra) kızını Cahiliye Döneminde diri diri gömdüğünü söyledikleri bilinen bir şey. Minberde, her yerde camilerde, televizyonda, kitaplarda insanlar bunu yazıyorlar ve medyada bunu söylüyorlar. Bazıları Ömer (ra)'in sahâbeyle oturduğunda biraz güldüğünü ve daha sonra ağladığını söylüyor. Sonra orda olanlardan biri neden böyle yaptığını sorunca Ömer (ra) şöyle cevap vermiş: "Biz Cahiliye Dönemi'nde hurmadan put yapardık ve onlara kulluk ederdik ve daha sonra onları yerdik. Bu gülmemin nedeniydi. Ama ağlamamın nedeni benim bir kızım vardı ve ben onu diri diri gömecektim. Onu yanıma alarak gittik ve ben ona bir mezar açtım ve bunu yaparken o benim yüzümdeki tozları temizliyor ve terimi kurutuyordu. Sonra da onu diri diri gömdüm, o yüzden ağladım."

Bu hikayeyi okuduğumuzda veya dinlediğimizde bazı insanlar bunu

anlamıyor ve İslam ve şeriat ile ilgili, İslam'ın geçmişi hakkında hiçbir bilgileri yok. İslam ile ilgili sadece bu hikayeyi biliyorlar, ama hakikat öyle değildir. Bu yönde hutbe yapanlar, medyada konuşanlar veya vaaz verdiklerinde bu hikayeyi anlatanlar haksızlık yapmıştır. Bu yanlıştır, batıldır ve haksızlıktır ve bu hikaye İslam literatürüne sonradan ilave edilmiştir. Bu, münafiklardan gelmiştir ve Emîru'l-Mü'minîn Ömer bin Hattâb (ra)'a yapılmış bir iftiradır. Şaşırtıcı olan sünnet ve hadis ile ilgili kitaplarda bu hikayenin olmamasıdır. Bu hikaye İslam literatüründe de yoktur ve bu hikayenin hiçbir aslı yoktur. Bu sadece Şiilerin Rafızilerine ait uydurmadır. Bazı Şiiler Ömer bin Hattâb'ı (ra) ve bazı sahâbîleri kıskandıklarından dolayı ortaya atılmış bir şeydir, argümansız ve delilsiz, aslı olmadan bu hikayeleri kendi kitaplarında isnadsız, rivayetsiz olarak anlatmışlardır. Ne İslam literatüründe, ne hadislerde ne de eser'de Ömer bin Hattâb'ın böyle bir şey yaptığına dair hiçbir delil yoktur. Bu hikayenin bir iftira ve münafikların bir yalanı olduğunu gösteren deliller şu şekildedir:

1. Ömer'in (ra) evlendiği ilk hanımın Mazoon kızı ve Hz.Osman (ra)'ın kızkardeşi Zeynep olduğu İslam'da, literatür ve Arap literatüründe bilinen bir şeydir. Zeynep, Hz.Hafsa, Abdullah ve Abdurrahman el-Ekber'i dünyaya getirmiştir, literatürde yazıldığı gibi. El-Bidaye ve'n-Nihaye yani "Başlangıç ve Son" kitabında, tefsir yapan ve İslam literatürü ile ilgili çok kitap yazan İbni Kesir'in yazdığı bu kitapta İbni Kesir şu şekilde yazmıştır ve aynı şekilde El-Vekidiyy ve İbnu'l-Kolbay ve başkaları da aynı şekilde demişlerdir: Ömer (ra) Cahiliye Dönemi'nde Mazoon kızı, Osman (ra)'ın kızı Hz. Zeynep ile evlendi ve o Abdullah, Abdurrahman el-Ekber ve Hz. Hafsa'yı (ra) dünyaya getirdi. Hz. Hafsa Muhammed (sas)'e peygamberlik verilmeden 5 sene önce doğdu El-Mustadrak'ta ve başka yerlerde söylendiği ve yazıldığı gibi, Ömer bin Hattâb'ın şöyle söylediği denir: Hz. Hafsa Kureyş'in Kâbe'yi inşâ ettiği (Kâbe tufan nedeni ile yıkılmıştı ve çoğu taşları etrafa dökülmüştü ve onlar tekrar inşâ ettiler o zaman) dönemde doğdu. Yani Peygamberimiz Muhammed (sas) peygamberliğe başlamadan 5 sene önce Hz. Hafsa doğdu, Kureyş Kâbe'yi tekrar inşâ ettiğinde. O yüzden o Hz.Ömer'in en büyük kızıdır. Hz. Ömer neden diri diri gömmedi kızını? O daha canlıydı, neden gömmedi onu? Ona Ebu Hafsa denirdi, en büyük kızı Hafsa'nın

babası olarak. Arapların andıkları ve isimlendirdikleri gibi. Araplar onu en büyük kızının veya oğlunun ismi ile çağırırlar. Yani kızının ismi ile yani Hafsa'nın babası olarak çağırılması onun için utanç verici değildi.

Neden Hz.Ömer en küçük kızını diri diri gömmedi, Hafsa'dan küçük olan? Neden güya diri diri gömülen kızının adından bahsetmediler?

Çünkü Hz.Ömer (ra) ile ilgili bütün isimler eser'de (kitap ve rivayetlerde) ve İslam literatüründe anılmıştır. Onların hepsi Cahiliye Dönemi'nde ve İslam geldiğinde de anılmıştır. Yani bu hikayenin hiç aslı yoktur ve bu büyük bir iftiradır. El-Hafiz bin Hacer'in kitabının yedinci cildinin 582 sayfasına bakarsak Hz.Hafsa Müminlerin Anası, Rasulullah'ın (sas) eşi olarak anılmıştır. O'nun menkıbesini okursak, Hz.Ömer'in kızı olarak başka bir isim bulamıyoruz. Bu kitapta Ömer bin Hattâb'ın Beni Udey'den olduğu yazılıdır, yani Hz.Ömer'in kabilesi, ailesi. Bu kitapta bu aileden herhangi birinin kızlarını diri diri gömdüğü kesinlikle yazılmamaktadır. Bunun delili ise, Hz. Ömer'in kızkardeşi canlıydı ve Zeyd'in oğlu Said ile evlendi. Said Ömer bin Hattâb'ın kuzenidir. Bütün hadis ve rivayet kitaplarına ve eserlere bakarsak, bütün İslam'ı ve İslam literatürünü araştırırsak böyle bir hikayenin olmadığını görürüz, kesinlikle yok. Sadece Şiilerin kitaplarında yazılmıştır, kıskandıklarından dolayı ve sahâbeyi yani Hz. Ömer'den nefret ettikleri için onu kırmak adına yapılan bir eylem. Sahâbeyi (ra) rahatsız edip kırmak istiyorlar bu hikaye ile, görünüşte bu hikaye iyi gibi görünüyor ama hakikatinde zehir vardır. Bu iftirayı Şiilerin kitabında yazan Şii Nimetullah Al-Cazairyy, Sâhib el-Enver en-Numaniyyeh adlı bir kitap yazmıştır. Bunu kapatmak için hep rivayet edilmiştir diyorlar mudallas olarak ve tabii ki bu tür şeyler rivayet edilmemiştir.

Sonuç olarak bu hikayenin bir iftira olduğunu söylüyoruz ve bunu her yerde yayınlamalı ve anlatmalıyız.
Allahu Teala Ömer bin Hattâb'dan (ra) ve bütün sahâbeden (ra) razı olsun.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Firavun müslüman olarak öldü

Firavun bir Müslüman ve bir Mü'mîn olarak vefat etti, adamlari ve ailesiyle birlikte boğulmadı.

İnşaallahu Teâla bu konuyu izah edeceğim. Mûsâ (as) dönemindeki firavun'un bir Müslüman ve bir Mü'mîn olarak vefat ettiğini meydana çıkarıp açıklamak vakti geldi.

Neden Mûsâ (as) ile firavun'un bu hikayesi 27. surede geçmektedir? Sadece Firavun'un ismi tüm Kur'ânı Kerîm de 67 defa geçmektedir. Ve onun hikayesi bu surelerde tüm Kur'an'ı Kerîm de defalarca anılmaktadır. İsâ (as)'da olduğu gibi. Aynı şekilde İsâ (as)'nın hikayesi de çok kez geçmektedir.

Allah bu ikisini bizlere bağlantı olarak vermek istedi, bizlere üç Kur'ânî inanç meselesini göstermek (anlatmak) için.

1. Kur'ânî İnanç meselesi:

Hüküm sadece Allah'a aittir. Yusuf Suresinde de geçmekte olduğu gibi Allahu Teâla şöyle buyurmaktadır:

"...HÜKÜM SADECE ALLAH'A AİTTİR...".

(YÛSUF, 40)

Nasıl mı?

Müfessirler ve âlimler firavunun su'da boğularak öldüğünü söylemişlerdir, Beni Isrâil'de aynı yargıda bulunmuştur. Hepsi sadece, yalnız firavun'un boğulduğunu, bu boğulma netîcesinde öldüğünü söylemişlerdir. O zaman bu olayı görenler, çünkü Allahu Teâla buyurmaktadır ki:

"HANİ, SİZİN İÇİN DENİZİ YARMIŞ, SİZİ KURTARMIŞ, GÖZLERİNİZİN ÖNÜNDE FİRAVUN AİLESİNİ SUDA BOĞMUŞTUK."

(BAKARA, 50)

Bu nedenle Mûsâ (as) ve onun kavmi bu boğulma hâdisesini gördüler. O günden günümüze kadar herkez, firavun'un boğulduğunu ve bu boğulma netîcesinde öldüğünü söylüyorlar. Aynı şekilde milyarlarca insanın İsâ (as)'nın çarmıha gerilerek katledildiğini düşündükleri gibi. Milyarca Hristiyanlara bir bakın... ta o zamandan bu zamana kadar!

İsâ (as)'nın ahir zamanda gelip de hakikatı savunacağı zaman, Allah'ın Kur'an'da buyurduklarının aslı ortaya çıkacak ve kıyametten önce bunlar yaşanacaktır.

İsâ (as) hakkında günümüze kadar milyarlarca insan onun cinayet kurbanı olduğunu düşünüyor. Bir zamanlar onu görenler ve çarmıha germek isteyen Yahudiler onun (as) çarmıha gerilediğine şahitlik ettiler. Fakat Allah onu esirgedi, göğe çıkardı. Onun yerine ise İsa (as)'ya ihanet eden bir Yahudi'yi koydu. Çarmıha gerilen kişi Kudretullah ile İsâ (as)'ya benzetildi, böylelikle İsâ (as) yerine bir Yahudi çarmıha gerildi. Kur'an'ı Kerîm'de de kelimesi kelimesine yazdığı gibi. Şimdiye kadar 2000 yıldan fazla zamandır onun çarmıha gerilerek öldürüldüğünü zannediyorlar.

Aynı şekilde Musa (as) dönemindeki firavun'da olduğu gibi. Onu orada görenler, onun boğularak öldüğünü düşündüler. Çünkü Allahu Teâla buyuruyor ki:

"HANİ, SİZİN İÇİN DENİZİ YARMIŞ, SİZİ KURTARMIŞ,

GÖZLERİNİZİN ÖNÜNDE FİRAVUN AİLESİNİ SUDA BOĞMUŞTUK."

(BAKARA, 50)

Demek ki Firavun değil, Onun ailesi. Ve günümüze kadar bu inanç devam ediyor. O hadiseye şahit olanlar ve bugüne kadar tüm müfessirler öyle olduğuna inanıyorlar. Fakat Allahu Teâla onun ölmediğini söylüyorsa eğer, bunu böyle kabul etmek zorundayız.

İnsanlar Onun boğularak öldüğünü ve bir kâfir olarak gittiğini düşündükleri için onu yargılıyorlar. Fakat Allahu Teâla tüm Kur'an'ı Kerimde böyle bir şeyden bahsetmemiştir. Bu Kur'ânî meseleye ilişkin **"Yargı sadece Allah'a mahsustur".** Diğer tüm insanlar aksini, yani başka bir şey söyleselerde... (Rasulullah (sas) hariç. Çünkü Rasulullah (sas), Allah'tan bize aktardı) Bizlerde sadece Allah'tan geleni kabul etmek zorundayız. Ve Allah firavun'un iman ettiği yargısında ise, onu (firavun'u) yargılayamazsın. Genel olarak da kimseyi yargılayamayız, delil olamadığı sürece. Fakat eğer Allah o'nun imân ederek öldüğünü söylüyorsa, Onun kâfir olarak öldüğünü söyleyemeyiz. Çünkü hüküm sadece Allah'a aittir!

Peki neden İsâ (as)'nın çarmıha gerilmediğine inanıyoruz? Çünkü Allah o'nun çarmıha gerilmediğini bize söylüyor!

Tüm Hristiyanlar onun çarmıha gerildiğine inanıyorlar. Allah ise Kur'an'da asla firavun 'un boğularak ve kâfir olarak öldüğünü buyurmamıştır. İşte bu da tıpkısının aynısıdır.

2. Kur'ânî İnanç Meselesi:

Allah'a kesin teslimiyet!

Eğer Allahu Teâla birşey diyorsa, neden ve niçinsiz kabul edersin!

3. Kur'ânî Inanç Meselesi:

Birçok kimse aynı şeyi görüp şahitlik etse de yine de o şey yanlış olabilir.

Bu nedenle eğer bir şeyi Allah demiyorsa, birçok şahidi olsa da o şey için, kesin kanıya, inanca varılmaz, zira şahitler de hem yanılabilir hem yanıltabilirler.

İşte bu yüzden ve ona rağmen dünya bir şeyi öyle görüyor da fakat Allah bunun hakkında başka bir şey diyorsa, şahitler de yanılgı içinde olabilirler.

Çünkü bu boğulma hâdisesini görenler Musa (as) ve onun kavmi idi. Onlar kendi gözleri ile firavun ve kavminin boğulduğunu gördüler, fakat Allah buyuruyor ki:

"FİRAVUN AİLESİNİ SUDA BOĞMUŞTUK."

(BAKARA, 50)

Firavun'u değil!

Mutlak doğru sadece Allah'tan öğrenilebilir. Çünkü Allah her şeyi bilen ve her şeyi görendir.

Demekki tüm yaratılanlar bir şeyi görüp ve söylese de fakat Allah bunun üzerine başka bir şey diyorsa işin doğrusunu söyleyen Allah'tır!

Bu nedenle şahitlere mutlak teslim olmamak lazımdır, bu şahitlik çoğunluk tarafından olsa da. Yahudiler de İsa (as)'nın çarmıha gerildiğini zannetmişlerdi. Fakat bu doğru değildi ve Hristiyanlar günümüze kadar böyle olduğuna inanageldiler.

İsa (as)'nın başına gelenler konusunda kendi zamanında kimse geçeği bilmese de Allahu Teala biliyordu ve Kur'an'da bütün insanlığa bildirdi.

Bu yüzden bu üç inanç meselesini anlamak zorundayız. Bu nedenle bu iki hikaye yani Mûsâ (as)'nın firavun ile olan hikayesi ve İsâ (as)'nın hikayesi çokça anlatılmıştır. Nedeni bu üç inanç meselesine Allah'ın hükmü olarak anlayıp, şahit olalım diye. Demek ki şahitler çok olsa da eğer Allah başka bir şey diyorsa, doğru ve hakikat Allah Subhanehu ve Teâlâ'dan gelen haberdir!

Bu Hikayenin içinden nasıl geçip, analiz edebiliriz?

Kur'an'ı Kerim'de geçen Mûsâ (as) ile firavun'un hikâyelerine baktığımızda, Allah'ın devamlı şöyle dediğini görürüz:

"...FİRAVUN'UN KAVMİ..."

(ŞUÂRA, 11)

ŞUÂRA SURESİNİN, 10. -11. Ayetinde olduğu gibi.

"HANİ RABBİN, MÛSÂ'YA; "ZALİMLER TOPLULUĞUNA, FİRAVUN'UN KAVMİNE GİT! BAŞLARINA GELECEKLERDEN HÂLÂ KORKMUYORLAR MI?" DİYE SESLENMİŞTİ..."

(ŞUÂRA, 10-11)

Ve sadece firavun'a hitaben, Allah Taha Suresinin, 24. Ayetinde şöyle buyurmaktadır:

"FİRAVUN'A GİT. ÇÜNKÜ O İYİCE AZDI."

(TAHA, 24)

Ve ardından üçüncü Melâ' gelir, firavun (ve onun adamlarına) Hûd Suresinin 96.-97. Ayetlerinde:

"GERÇEKTEN MÛSÂ'YI DA MÛCİZELERİMİZLE VE APAÇIK BİR DELİLLE FİRAVUN'A VE ONUN ADAMLARINA GÖNDERDİK; FAKAT ONLAR (MÛSÂ'YA DEĞİL) FİRAVUN'UN EMRİNE UYDULAR; OYSA FİRAVUN'UN EMRİ İSABETLİ DEĞİLDİ."

(HÛD, 96-97)

Ve ardından firavun'un alâ'sına (ailesine) yönelik, Allah'ın Enfal Suresinin, 54. Ayetinde buyurduğu üzre:

"BUNLARIN DURUMU, TIPKI FİRAVUN AİLESİ VE

ONLARDAN ÖNCEKİLERİN DURUMU GİBİDİR. ONLAR RABLERİNİN ÂYETLERİNİ YALANLAMIŞLAR, BİZ DE ONLARI GÜNAHLARI SEBEBİYLE HELÂK ETMİŞTİK VE FİRAVUN AİLESİNİ DE SUDA BOĞMUŞTUK. HEPSİ DE ZALİM KİMSELERDİ."

(ENFAL, 54)

Burada ki, aile 'Alâ', firavun'un ailesidir. Alâ-l Beyt - Peygamber (sas)'in ailesi demek gibi. İşte burada da firavun'un ailesine itafen söylenmiştir. Bütün surelerden her birinde ya firavun'un ailesi ya da firavun'un kavmi ya da firavun ya da Melâ'sı diye geçmektedir. Burada Kur'ân'ın bunlardan hangisini vurguladığını, iyi seçip ayırt edebilmemiz lazım. Allahu Teâla Kur'ân-ı Kerîm'de daima ya "Alâ" ya da "Melâ" demektedir.

Onların, hepsinin hükümdarı, kralı, taht sahibi firavundu. Görünüşe göre çok iyi biri gibi dursa da akideye karşı fesat yaptı. Tıp'ta, binalarda, tapınakta ve birçok alanda çok iyi işler yapmasına rağmen, Allah'a karşı savaş açtı, sonunda ise halkına karşı kendini Rabb olarak ilan etti. Hattâ o kadar ileri gitti ki, Haman'a şöyle dedi; **"Bana bir Kule inşa etki, ona çıkıp'ta Mûsâ'nın Rabbine bakayım, fakat ben onun bir yalancı olduğunu düşünmekteyim."**

Bu dünya içinde inanca yönelik bir fesattır.

Onun ailesi ve onun kavminin hükümdarları, türünün en kötüleri idi. Felaket şeyler yaptılar.

Beni Isrâil'in çocuklarını kim öldürdü?

- Âla Firavun (Firavun'un ailesi).

Kimler boğuldu?

- Âla Firavun (Firavun'un ailesi).

Bu Kur'an'da böyle geçmektedir. Baştan alıp devam edelim. Daha

sonradan Mûsâ (as)'dan dolayı imâna gelen sihirbazları da, Imân ettikleri için öldürmesine varıncaya kadar fesat yaptı. Şuarâ Suresinin, 49. Ayetinde geçmekte olduğu gibi şöyle dedi:

"FİRAVUN, "BEN SİZE İZİN VERMEDEN ONA İNANDINIZ HA? MUTLAKA O, SİZE SİHRİ ÖĞRETEN BÜYÜĞÜNÜZDÜR. YAKINDA BİLİP GÖRECEKSİNİZ SİZ! ANDOLSUN, ELLERİNİZİ VE AYAKLARINIZI ÇAPRAZLAMA KESECEĞİM VE HEPİNİZİ ASACAĞIM" DEDİ."

(ŞUARÂ, 49)

Firavuna göre (Mûsâ (as)'ya iman eden Sihirbazlar) kendisinin izni olmaksızın Allah'a imân edemezlerdi. O onların kendisinden Allah'a imân edip etmeme hususunda izin almalarını istiyordu. Bu da fesât çıkarmaktır. Mûsâ (as) için bu bilgin bir sihirbazıdır dedi. Şuarâ Suresinin, 34. Ayetinde geçmekte olduğu gibi:

"FİRAVUN, ÇEVRESİNDEKİ İLERİ GELENLERE, "ŞÜPHESİZ BU, BİLGİN BİR SİHİRBAZDIR" DEDİ."

(ŞUARÂ, 34)

Allah Şuarâ Suresinin, 10-11. Ayetlerinde şöyle buyurmaktadır:

"HANİ RABBİN, MÛSÂ'YA; "ZALİMLER TOPLULUĞUNA, FİRAVUN'UN KAVMİNE GİT! BAŞLARINA GELECEKLERDEN HÂLÂ KORKMUYORLAR MI?" DİYE SESLENMİŞTİ."

(ŞUARÂ, 10-11)

Allah burada firavun ve onun kavmi diye buyurmuyor, **Firavun'un Kavmi** diye buyuruyor, buna dikkat etmek lazım!

Fakat başka bir Ayette, Taha Suresinin, 24. ayetinde Allah şöyle buyurmaktadır:

"FİRAVUN'A GİT. ÇÜNKÜ O İYİCE AZDI."

(TAHA, 24)

O kendini Rabb olarak ilan etti ve bu da bir şirktir. Fakat kimseye zulüm etmedi. Şirk koşarak sadece kendisine zulmetti. Onun kavmi ve ailesi ise felâketlerdi. Her sorun onların başları altından çıkıyordu, bu nedenle sadece onların hepsi cezalandırıldı, şu an ispatladığımız gibi. Allah firavun ve kavmine, birçok mucizesi ile Mûsâ (as)'yı gönderdi. Fakat firavun inanmadı.

Neden mi? Kavminden, ailesinden ve etrafındakilerden dolayı. Bu yüzden firavun şirk koşmaya başladı. Kendisin Rabb olduğunu zannetmeye başladı. Kendisini öyle gördü.

Peki ne oldu? Elbette ki, Ben-i Isrâil o gece Mûsâ (as) ile firâr etti. Yunus Suresinin, 90. ayetine bakalım:

"BİZ, İSRAİLOĞULLARINI DENİZDEN GEÇİRDİK. AMA FİRAVUN VE ASKERLERİ ZULMETMEK VE SALDIRMAK ÜZERE ONLARI TAKİP ETTİ. NİHAYET (DENİZDE) BOĞULMA HALİNE GELİNCE, (FİRAVUN:) «GERÇEKTEN, İSRAİLOĞULLARININ İNANDIĞI TANRI'DAN BAŞKA TANRI OLMADIĞINA BEN DE İMAN ETTİM. BEN DE MÜSLÜMANLARDANIM!» DEDİ."

(YUNUS, 90)

Firavun Kelimeyi Tevhîdi söyledi, yani şehadet etti: **"La ilaha illallah"!** Zaten inanmıştı. Allah ona birçok mucize göstermişti, son mucizede, sonunda imâna geldi ve Müslüman oldu, nitekim şehadet etti!

Allahu Teâla firavun hakkında ne diyor? Burası çok önemli! Şu an Yunus Suresinin, 90-92. Ayetlerindeyiz. Deniz yarılıp da herkes boğulduğunda! Firavun Kelime-i Tevhid getirip imân ile teslîm olunca, Allahu Teâla Yunus Suresinin, 91-92. ayetlerinde firavun için şöyle buyurdu:

"ŞİMDİ Mİ? HALBUKİ DAHA ÖNCE HEP BAŞ KALDIRMIŞ VE BOZGUNCULAR ARASINDA YER ALMIŞTIN."

"İŞTE BUGÜN SENİN BEDENİNİ KURTARACAĞIZ Kİ, SENDEN SONRA GELENLER İÇİN BİR İBRET OLSUN! İNSANLARIN PEK ÇOĞU GÖSTERDİĞİMİZ DELİLLERİN

BİLİNCİNDE DEĞİLDİRLER."

(YUNUS, 91-92)

91. ayete ilişkin, Allah sonunda mana olarak şöyle buyurmaktadır: ***"Bana inanman (Imân etmen) için sana hergün bir kerâmet göstermiş olsam bile, Bana inat, gurur ve kibrinden vs.. dolayı inanmazsın. Oysa sana söylüyorum bak, bu ateş seni yakacak, bak bu ateş şimdi seni kuşatıyor, kendine gel. Sen neye inanıyorsun? Sonunun geldiğini görüyorsun. Şimdi kibir kalmadı, çünkü şimdi söz konusu olan hayatın."***

O zaman itiraf edip, dedi ki; ***"Evet şimdi Sana inanıyorum! Nefs ve kibir bir zamanlardı, fakat şimdi bittim ve sadece Sana aitim, bana istediğini yap."***

91. ayette olduğu gibi Allahu Teâla ona bunların hepsini söyledi:

"SEN BOZGUNCULAR'DAN İDİN!" **Fakat artık değilsin...**

Bu nedenle Allah yukarıda ki, 92. Ayetin devamında şöyle buyurmaktadır:

"IŞTE BUGÜN SENİN BEDENİNİ KURTARACAĞIZ..."

Demeki ki, sadece ve yalnız onu. Çünkü bir başka surede olan, bir önceki ayette, Bakara Suresinin, 50. ayetinde Allahu Teâla:

"HANİ, SİZİN İÇİN DENİZİ YARMIŞ, SİZİ KURTARMIŞ,
GÖZLERİNİZİN ÖNÜNDE FİRAVUN AİLESİNİ SUDA
BOĞMUŞTUK."

(BAKARA, 50)

Demek ki, çok fazla ve çok büyük zülüm yapan firavun'un ailesini ve kavmini, ileri gelenleri ve ordusunu hepsini. Hepsi orada birliktelerdi. Peki kim boğuldu?

Alâ Firavun, Mûsâ (as)'nın kavmi'nin gözü önünde buğuldu gitti.

Hepsinin boğulduğu anlamına mı gelir?

Evet!

"Fakat bugün seni kurtaracağız." *Demek ki, Nefsi, Rûh'u ve herşeyi ile birlikte. Sadece senin Bedenini derken, tüm bedeni ile. Anlamı ise: (Bedenin) içinde olanlarla.*

"Fakat 'ileri gelenleri olmaksızın, ailesi ve kavmi olmaksızın, ordusu ve askerleri olmaksızın' bu çölde yalnız yaşamalısın. Sen Tevbe ettin, Bende kabul ettim, Benim Peygamberim Mûsâ'yı yetiştirdiğin için ve hanımın (Asiye) bir Mü'min olduğu için. Ailenin Mü'min olanları için ve onların hepsini koruduğun için ve Benim bir Peygamberimi yetiştirdiğin için."... Seni bağışladım... *demiştir.*

Mısır Azîzi'nin, Yûsuf (as)'u yetiştirdiği gibi. O bir peygambere kol kanat olunca Bende tüm dünyayı kurtardım. Çünkü Azîz, Yûsuf'u yetiştirdi o dönemler tüm dünyayı onun yönetmeliğinde her çeşit besinin 7 yıl (kıtlık yılları) boyunca olmasını sağladık.

Neden mi? Çünkü bu ülke bir Peygamber olan Yûsûf (as)'u aldı ve o dönemin Mısır Kralı Azîz'in Yûsuf (as)'u yetiştirdi ve kolladı. Eğer tedebbür yaparsak bunun da diğer dönemler ile birebir aynı olduğunu görürüz. İsâ (as)'da, Yûsuf (as)'da ve Mûsâ (as)'da olduğu gibi. Firavun onu en iyi şekilde yetiştirdi, eşi de ona çok iyi davrandı. Onu belki kendilerine evlatlık olarak alabileceklerini söylemişlerdi.

Nasıl olur da onu öz evlat gibi yetiştirmelerine rağmen sonunda Cehennemlik olurlar?

Bu mümkün değildir!

Bu durum ise Allahu Teâla'nın bir keremi ve fadlı'dır. Bu nedenle Allahu Teâla ona şöyle buyurmaktadır:

"IŞTE BUGÜN SENİN BEDENİNİ KURTARACAĞIZ... (FAKAT

SADECE SENİ, BEDENİN İLE)."

(YUNUS, 92)

Neden mi?

"BÖYLECE SENDEN SONRAKİ NESİLLERE, BİR DELİL (İBRET) OLMAN İÇİN..."

(YUNUS, 92)

Allahu Teala Yunus Suresinin 92. ayetinin sonunda ne buyuruyor?

"INSANLARIN PEK ÇOĞU GÖSTERDİĞİMİZ DELİLLERİN BİLİNCİNDE DEĞİLDİRLER. (VE İNSANLARIN ÇOĞU, ELBETTE ÂYETLERİMİZDEN GÂFİLLERDİR)."

(YUNUS, 92)

Çünkü tüm insanlar onun boğularak ve kâfir olarak öldüğünü söylüyorlar. Fakat Allahu Teâla burada, İsâ (as)'nın çarmıha gerildiğini söyleyenlere karşılık olarak:

"Böylece senden sonraki nesillere, bir delil (ibret) olman için..." buyuruyor.

Fakat dediğimiz gibi, çoğunluk onun boğularak öldüğünü ve bir kâfir olarak Cehenneme sürüleceğini söylüyorlar. Lâkin Kur'ânda bir tek ayette bile onun daha sonra Cehenneme gideceğine dair bir belirti yoktur.

Şu an (yukarıda geçen) Yunus Suresinin, 92 ayetindeyiz, kelimesi kelimesine böyle geçmektedir:

"İŞTE BUGÜN (SADECE) SENİN BEDENİNİ KURTARACAĞIZ"

(YUNUS, 92)

Örneğin: Bir çantan ve çok paran var. Bir gemi ile başka bir şehre gitmek istiyorsun, fakat gemi (su'da) battı. İçinde cüzdan, para ve ihtiyacın olan şeylerin bulunduğu çantanda yanında. O durumda yakınlarını mı yanına

almaya çalışırsın, yoksa kendi eşyalarını mı?

Hayır! Sen o durumda bedeninle sadece kendini kurtarırsın. Her şeyi bırakırdın, paranı, çantanı ve mülkünü. Sen şöyle diyorsun: 'Ben bedenimi kendim kurtardım.' Arap dilinde: "O derisini kurtardı" ya da "O bedeni (derisi) ile kaçtı." Denir.

Demekki, şu andan itibaren, mülkü, yakınları, ordusu (askerleri) vs... olmaksızın. "Ey firavun sonunda sana teslîm ve imân verildi (sonunda imân ile teslim oldun). O zaman seni bugün kurtaracağız ve istediğim kadar şu çölde yalnız yaşayacaksın. Ağaçların yapraklarından vs. ye, dışarıda sıcakta, ya da soğukta yat, kalk, bir yerden diğer yere git ve tek başına ölene dek bana kulluk et. Lâkin ben senin yaptığın her şeyi bağışladım. Tövbe ettiğin için, Kelimeyi Tevhid getirip, Kelimeyi Şehadet ettiğin için. Oysa sen önceleri müşriklerden bir kâfir idin, hatta kendini İlah olarak tanımladın. Şimdi ise vahîd'sin, yeni doğmuş gibi. Muvahhîd ve bir Müslüman oldun ve 'La ilahe illallah' dedin. Ben senden razıyım, fakat senin kavmin, onun ileri gelenleri, askerlerin ve ailen Cehenneme sürüleceklerdir." Allahu Teâla'nın Gafir Suresinin, 46. Ayetinde buyurduğu gibi:

"(ÖYLE BİR) ATEŞ Kİ, ONLAR SABAH AKŞAM ONA SUNULURLAR. KIYAMETİN KOPACAĞI GÜNDE DE, "FİRAVUN AİLESİNİ AZABIN EN ŞİDDETLİSİNE SOKUN" DENİLECEKTİR."

(MU'MİN(ĞAFİR), 46)

Sabah, akşam sürülecekleri ateş kimin içindir?

Burada kast edilen, onun ailesidir, kendisi değil. Demek ki, ta baştan itibaren onunla ailesi arasında i ayrıntılı farkı iyi fark etmek gerekir. Örneğin çocukları öldüren kimdi? Ailesi...!

Bunu söyleyen kim? Allah!

Çünkü Allah İmran Suresinde, ayetleri yalanladıklarını söylüyor.

Ben-i Isrâil'e kim Azâb etti? Bakara Suresinin, 49. ayetinde Allahu Teâla şöyle buyurmaktadır:

"HANİ, SİZİ AZABIN EN KÖTÜSÜNE UĞRATAN,
KADINLARINIZI SAĞ BIRAKIP, OĞULLARINIZI
BOĞAZLAYAN FİRAVUN AİLESİNDEN KURTARMIŞTIK.
BUNDA, SİZE RABBİNİZDEN (GELEN) BÜYÜK BİR
İMTİHAN VARDI."

(BAKARA, 49)

Bunu yapan kimdi, yoksa firavun mu? Hayır âla firavun (ailesi).

Gelelim Bakara Suresinin, 50. ayetine:

"HANİ, SİZİN İÇİN DENİZİ YARMIŞ, SİZİ KURTARMIŞ,
GÖZLERİNİZİN ÖNÜNDE FİRAVUN AİLESİNİ SUDA
BOĞMUŞTUK."

(BAKARA, 50)

Burada yine firavun'un ailesi "firavun ailesini suda boğmuştuk," buyrulmaktadır. Demek ki, firavun'u değil, onun ailesini. Firavun'u sürekli etkileyen kimdi?

"FİRAVUN'UN KAVMİNDEN İLERİ GELENLER,
"MUHAKKAK BU ÇOK BİLGİLİ BİR SİHİRBAZDIR."
DEDİLER."

"O, SİZİ YURDUNUZDAN ÇIKARMAK İSTİYOR.
(FİRAVUN): "O HALDE SİZ NE DİYORSUNUZ?" DEDİ."

(A'RAF, 109-110)

Mûsâ (as)'nın bir sihirbaz olduğunu iddia edenlerden biri de Hâmân'dı. O en çok sorun çıkaranlardan biriydi.

Firavun hâlim olmasına rağmen, onu etkilediler. Aslında o çok iyi bir kimseydi, fakat kendini Ilah olarak tanımladı. Hâmân, kavmi ve ordusu onu tesiri altına almışlardı. Çünkü bu A'raf Suresinde böyle geçmektedir. Onlar Mûsâ (as)'nın bir sihirbaz olduğunu söylediler ve onları yurtlarından

çıkarmak istediğini iddia ettiler.

Kim kibir yaptı? Onun ileri gelenleri!

Oysa firavun kavmi için çok iyi seyler yaptı. Fakat onun ileri gelenleri, ailesi, kavmi çok felâketlere neden oldular. Peki Allah Şuarâ Suresinin, 10-11 ayetinde ne buyuruyor?

"HANİ RABBİN MÛSÂ'YA, ŞÖYLE SESLENMİŞTİ: "O ZALİMLER TOPLULUĞUNA, FİRAVUN'UN KAVMİNE GİT. ONLAR (ZULÜMDEN) HÂLÂ SAKINMAYACAKLAR MI?"

(ŞUARÂ, 10-11)

Buradaki hitap yine firavun'un kavmine yöneliktir. Firavun takva sahibi idi, fakat sonra kendini ilah olarak tanımladı.

Kur'ânda hiçbir ayette firavun'un kâfir ve Cehennem ehli olduğu yazmıyor. Lakin hepsi boğulduktan sonra: **"seni bedeninle kurtaracağız"** buyuruyor Allahu Teâla.

Demekki, ileri gelenleri, kavmi ve ailesi, tahtı ve kraliyeti olmaksızın, ölene dek yalnız yaşaması emir olunuyor. Elbette ki, Allah'a kulluk edecekti, tövbe ettikten sonra Mûvahhid olmuştu ve daha önce yaptığı her şey silinmişti. Daha önce kâfir olmasına rağmen sonunda Müslüman olup yeni bir sayfa açtı. Mü'min bir Müslüman olarak vefat etti. Fakat kavmi ve ileri gelen akıl danışmanları o dönemdeki, arzda bulunan zalimlerin en önde gidenleri idi. Bu nedenle onlar Cehenneme gidecek, fakat firavun inşaallahu Teâla değil.

Firavun'un Mûsâ (as) ile olan ve İsâ (as)'ın hikayesi (..gaybi'dir..), ya Allah'a mutlak bir teslimiyette oluruz . Eğer O öyle diyorsa, öyledir. Tüm dünyadaki diğer insalar 2000 yıldır, İsâ (as)'nın çarmıha gerildiğini ve Mûsâ (as) dönemindeki firavun'un boğulup, kâfir olarak öldüğünü söyleseler de. Allah onun cesedi demedi, bilâkis bedeni buyurdu, buda herşeyi ile yani rûhu, hayatı ve herşeyi dahil demektir.

Seni kurtardık, genelleme olarak ve ardından da bedenin ile buyurmaktadır. Demek ki; Sen kurtarıldın!

Firavun olarak sen kurtarıldın, fakat bedeninle, yani sadece sen canlı olarak, hükümdarlığın, kraliyetin, mülkiyetin, boğulan ordun ve ailen olmaksızın. Bu mutlak bir inanç meselesidir!

Eğer herkes birşey diyor da fakat Allah başka bir şey diyorsa, bizler buna:

"Semi'nâ va ata'nâ!"
"işittik ve itaat ettik!" deriz.

Hâlâ günümüze kadar insanlar, Isa (as)'nın çarmıha gerildiğini ve onun (as) bundan dolayı öldüğünü söylüyorlar, şahit olanlar da, onların varisleri de, bugüne kadar aynı şeyi söylüyorlar.

Müslümanlar ve Gayri Müslimler de firavun'un boğularak öldüğünü söylüyorlar. Fakat Allahu Teâla öyle demiyor.

Firavun Mûsâ (as) ve Hârûn (as)'a, onların Rabbine inandığını ve **"La ilaha illallah"** dedikten sonra, Allahu Teâla sadece onu kurtardı, kavmi ve ordusunu değil. Allah sonunda onun tevbesini kabul etti ve mana olarak şöyle buyurdu: **"Ben Gafûru-r Rahîm'im, madem tevbe ettin öyle kal ve ölene kadar Bana kulluk et."**

Demek ki, hüküm vermek Allah'a mahsustur. Kendini (haşa) Allah'ın yerine koyma! Dikkat et, kimse hakkında şu kimse Cennete, bu Cehenneme gidecek deme! Hüküm (yargı) sadece Allah'a aittir.

Herkesin aynı şeyi söylemesi, o işinin hakikati (doğruyu) yansıttığını göstermez. Yanlışta olabilir. Gerek şahitler gerekse onun vârisleri hala günümüze kadar İsâ (as) ve firavun hakkında aynı şeyi söylüyorlar.

Bu yüzden Kur'an'ın 'icâzı, Allahu Teâlâ'nın mucizesi olarak, hassas bir dil ile hidabıdır. Kur'an'da tedebbür yaparak o incelikler bulunabilir. Çünkü tedebbür yapan kimseler, bunu göreceklerdir (bulacaklardır). Eğer

tedebbürün görevini tamamlarlarsa ayetin hakikatini anlayacaklardır ve yanlışa sapmayacaklardır. Başkalarının dediklerinden etkilenme, tüm müfessirler böyle dedi, tüm ulema şöyle demişti, tüm şahitler aynısını dediler...deme.

Eğer Allahu Teâla bir şey diyorsa, o zaman şöyle de:

"Semi'nâ va ata'nâ!"
"işittik ve itaat ettik!"

Ben sadece Allah'ın ve Rasulullah (sas)'ın dediğini mutlak gerçek alırım.

Ben Arkeloji eğitimi aldım. Eski Mısır dönemindeki tüm kralların ve firavunların (firavun kral anlamına geliyor) mumyalarını, hanedanlık öncesi yazılarını, tarih öncesi döneminin tahsilini gördüm. Eski dile hâkim olduğum gibi, tercümelerini de yapıyorum. Yakın zamana kadar hangi mumyanın, hangi firavuna ait olduğunu bilmiyorlardı. Sonunda bir mumyada çelişki içinde kaldılar. Ve onu Paris'te bulunan Louvre Müzesine gönderdiler. Yıllardır bu mumyanın ölüm nedeninin boğulma olduğunu ve içinde tuzlu su bulunduğunu söylüyorlardı. Adli Tıp Uzmanları (Ölüm nedenine bakıp araştıran doktorlar). Burada Mısırda araştırma/analiz yaptılar, fakat hiçbir şey bulamadılar. Müslümanlar ben üniversite eğitimimi tamamlayana kadar bir şey bulamadılar. Taki ben bu konuda araştırma yapmaya başladım ve bu mumyanın bir tabuta konulmuş herhangi bir krala ait olduğunu tespit edene kadar.

Peki boğulan bir kimseyi nasıl tabuta koyabilirler ki?

1. Tevhîd ile Din vs... Mûsâ (as)'dan sonra geldi.
2. Bu tabutu denizin herhangi bir yerinde bulmadılar. Başka bir yerde buldular.
3. Onların amacı bizi çelişkiye düşürmek, çünkü Kur'an'da olmasından dolayı, bu olay Deccâl ve İblîse gösterildi ve onlara denildi ki, firavun tevbe etti ve tevbesi kabul edildi. Ardından yaşamaya devam etti, fakat onlar onun ölüm sebebinin boğulma olduğunu ve bir tabuta konulduğunu söylediler.

Fransa bu konu hakkında bulunan bu mumyanın Musa (as) döneminin firavunu olduğuna dair bir rapor yazdı. Fakat bunun bir aslı yok! Ellerinde bunun Mûsâ'nın firavunu olduğuna dair ve bu mumyanın boğulma sonucu öldüğüne dair hiçbir delil yok. Biz Arkeolog'lara göre tek bir delil yok bu yönde. Fakat onlar Kur'an'da tedebbür yapmamızın mümkün olmaması için ve konuyla ilgili Kur'an ayetlerinin çelişkili görülmesi için br bir oyun kurdular.

Hakikat kıyamet kopmadan gün yüzüne çıkmak zorundadır; İsâ (as) gelip ölmediğini, çarmıha gerilmediğini, kendisinin Allah'ın oğlu olmadığını ve bir İlah olmadığını, Allah'ın bir kulu olduğunu, insanları Dini-Islâma davet ettiğini ve herkesin o çağrıya uyması gerektiğini açıklayacak. Ya o çağruya uyulacak ya da öldürülecek diyecektir. Rasulullah (sas)'ın da buyurduğu gibi, putlarını (haççı) yıkacak:

KARDEŞİM İSÂ GELİP DE PUTU (HAÇCI) YIKMADAN VE DOMUZLARI ÖLDURMEDEN (ÇÜNKÜ O ONLARIN DOMUZ YEMESİNE ASLA MÜSADE ETMEMİŞTİ), VE ALDIKLARI KİŞİSEL VERGİYİ ENGELLEMEDEN (YA ISLÂM YA DA ÖLÜM DEMEDEN) KIYAMET KOPMAYACAK.

Bu nedenle İsâ (as)'nın hakikati, Kur'ânın hakikati ve Kur'âna ilişkin tedebbür yapılabilmesi için firavun'un da hakikati ortaya çıkmadan kıyamet asla kopmayacaktır. Bu yüzden ilmi sadece Kur'an'dan; Allah'ın ilminden, sözlerinden almalıyız. Çünkü her şeyi kuşatan O'dur, her şeyin, her zerre ve mahlukatın yaratıcısı O'dur. Ve O'nun ilmi mutlaktır! Ürünlerin bilgisini sadece Üreticisinden alın ve eşyanın hakikatini Elhakk Subhanehu ve Teâlâ'dan alın.

İblîs birçok şeyi biliyor çünkü Âdem (as)'den beridir yaşıyor ve tüm bilgileri derleyip topladı. Âdem (as) yaratılmadan önce de İblîs vardı ve çok bilgi sahibi idi. Onun aklı var ve dünyanın her bir yerinde bulunan cinlerle iletişime geçip bilgi toplamak için uyguladığı metodları var, ta Âdem (as)'in dünyaya gelmesinden daha evveline dayanan bilgiler. Aynı şekilde Deccal'in de çok bilgisi var. Mûsâ (as)'dan itibaren olan tüm peygamberlere (as) ve hattâ daha öncesine dayanan. İsâ (as)'nın, Mûsâ

(as)'nın ve peygamberimiz Muhammed (sas)'in dönemini yaşadı ve İblîs ve diğer peygamberlerden Kur'an'ın hakikatini bildi. Çok şeyden haberdar ve bilgi ve ilim sahibi. Ahir zamanda varlıklı hükümdarlıklarını, egemenliklerini kurabilmek için masonlarını, gruplarını ve askerlerini Islâm ve Kur'âna karşı faaliyetle sürdürecekler taki tüm dünya üzerine hakimiyet elde edebilene kadar.

Âlimler bu konuda masumlardır çünkü zamanında bunu bilemezlerdi. Çoğu tedebbür yapmadı. Kıyamet kopmadan önce Kur'ân dünyadan çekilmeden sonunda bu hakikat ortaya çıkmak zorundaydı.

Dikkat:

İslam tarihinde bazı alimler de firavunun Müslüman olarak öldüğünü söylemişlerdir. Onlardan birisi de Muhyiddin ibn Arabi'dir. Bu görüşe karşı delil olarak şu ayeti getirirler:

"FİRAVUN, KIYAMET GÜNÜNDE KAVMİNİN ÖNÜNE GEÇECEK VE ONLARI ATEŞE GÖTÜRECEKTİR. NE KÖTÜ VARIŞ YERİDİR ORASI!"

(HÛD, 98)

Burada şöyle buyrulmaktadır: ...onları ateşe götürecektir...! Bu nedenle o onlara Cehenneme kadar eşlik ederek götürecektir. Fakat onlarla birlikte içeri girmeyecektir.

Neden mi?

Onları içeri girmeleri için Cehenneme kadar götürdükten sonra onlara adeta diyecektir ki: Tevbe ettim ve beni Allah kurtardı. Hiç mi aklınız, anlayışınız yoktu sizin? Ben size Rabbiniz olduğumu söylediğimde, siz benim bir insan olduğumu biliyordunuz. O kadar mucize görmenize rağmen, Mûsâ (as)'ya biat etmediniz. Sizlerdiniz (ileri gelenler, papazlar, bilginler vs..) beni dalalete düşüren. Beni; 'kendimi hepinizin Rabbi olarak niteleyecek' duruma getirdiniz! Fakat sonunda hakikati anladım ve tevbe ettim, siz ise boğuldunuz,

fakat Allah beni bağışladı.

Ğâfir Suresindeki, 46. ayet buna işaret etmektedir:

"(ÖYLE BİR) ATEŞ Kİ, ONLAR SABAH AKŞAM ONA SUNULURLAR. KIYAMETİN KOPACAĞI GÜNDE DE, "FİRAVUN AİLESİNİ AZABIN EN ŞİDDETLİSİNE SOKUN" DENİLECEKTİR."

(ĞÂFIR, 46)

Demekki, ateşe girecek olanlar firavun'un adamları, kendisi değil. Neden mi?

Çünkü imâna geldiğinde Allahu Teala ona tevbe ettirmişti, daha önce de söylediğimiz gibi

Buradan da anlıyoruz ki, aklı olan herkes, birinin peşinden (körü körüne) gitmemelidir. Aklı olan herkes kendinden mesuldür. Biri tüm milleti Cehenneme sürükleyip, kendisi ise yalnız Cennete girebilir.

Neden mi? Tevbe ettiği için!

Diğerlerinin de aklı vardı ve onu dalâlete düşürdüler, onu bu yönde desteklediler. Bu yüzden hepsi Cehennemlik oldu. Fakat o sonunda hakikate vakıf oldu, tevbe etti ve bu yüzden Cennetlik oldu, diğerleri (Kavmi vs..) ise Cehennemlik oldu.

Demek ki, herkesin onun arkasında olup da, onun peşinden gitmesi onun doğru olduğunu göstermez. Allah'a karşı baş kaldıran ve dedikleri ile şeriate karşı olanın peşinden gidilmez. Bu ise Hûd Suresinin, 98. ayetine ilişkin bir noktadır:

"FİRAVUN, KIYAMET GÜNÜNDE KAVMİNİN ÖNÜNE GEÇECEK VE ONLARI ATEŞE GÖTÜRECEKTİR. NE KÖTÜ VARIŞ YERİDİR ORASI!"

(HÛD, 98)

Gelelim Kasas Suresinin 39-42. Ayetlerine:

"O VE ASKERLERİ, YERİÇİNDE HAKSIZ YERE
BÜYÜKLÜK TASLADILAR VE GERÇEKTEN BİZE
DÖNDÜRÜLMEYECEKLERİNİ SANDILAR."

"BİZ DE ONU VE ASKERLERİNİ YAKALAYIP DENİZE
ATIVERDİK. BAK İŞTE, ZALİMLERİN SONU NİCE OLDU!"

"ONLARI, (İNSANLARI) ATEŞE ÇAĞIRAN ÖNCÜLER
KILDIK. KIYAMET GÜNÜ ONLAR YARDIM
GÖRMEYECEKLERDİR."

"BU DÜNYADA ARKALARINA LÂNET TAKTIK.
ONLAR, KIYAMET GÜNÜNDE DE KÖTÜLENMİŞLER
ARASINDADIR."

(KASAS, 39-42)

O kibirlendi. Hâmân da onu dalalete sürükledi. Dedi ki: 'Öyle sanıyorum ki (yani emin değil), Mûsâ yalan söylüyor.' Onda kibir vardı ve Hâmân ve askerleri tarafındanda bu yönde destek görüyordu.

40. ayette bilhassa Onu **aldık** sadece onu, onların hepsini değil! Yani: **Onu aldık ve askerlerini Denize attık.**

Bu da onunla onu, onlar onun askerlerini arsında bir ayrışma olduğu anlamına gelir. Devamında ise **Bak işte zalimlerin sonu nice oldu!..** buyrulmaktadır.

Kimin sonu?

Onların hepsinin sonu!

Içlerinden biri tevbe ile kurtarıldı, yani Firavun, fakat zalimlerin hepsi boğuldu. Burada zalim olarak nitelendirilen onun askerleri olduğunun işareti ise başka bir Ayettedir. Yunus Suresinin, 92. Ayetinde tevbe ettiğine binayen Allahu Teâla şöyle buyurmaktadır:

"BİZ DE BUGÜN BEDENİNİ, ARKANDAN GELECEKLERE İBRET OLMAN İÇİN, KURTARACAĞIZ. ÇÜNKÜ İNSANLARDAN BİRÇOĞU ÂYETLERİMİZDEN GERÇEKTEN HABERSİZDİR."

(YUNUS, 92)

Allah burada **'(senin) bedenini'** buyurmaktadır. Demek ki sadece onu, kavmini değil. Kendisinden sonra gelecekler için ibret olması amacıyla. Fakat bazıları gaflet içindeler, yani uyumaktalar ve bu ayeti görmüyorlar. Niçin? Tedebbür yapmadıkları için. Birçokları onu yargılıyor boğularak ölüp, kâfir olarak gitti diye anlamaktadırlar.

Demekki, Yunus Suresinin, 92. ayeti buradaki bahsi geçen zalimlerin onun askerleri olduğunu gösteriyor, fakat kendisi tevbe ettiği için kurtarıldı. İşte Kasas Suresinin, 39-42 ayetleri bu şekildedir. Buradaki, zalimler kimlerdir? Firavun değil! Neden mi? Çünkü Yunus Suresinin, 92. ayetinde bu cevaplanmıştır. Onların hepsinin sonu boğulmak olmuştur. Zira firavun onları dünyada dalâlet ile yönetti ve nitekim de onları Cehenneme kadar kendisi götürecektir. Burada Allahu Teala bize dikkatli olmamız gerektiğini ders vermektedir. Örneğin bir kimse insanları dalalete sürükleyebilir ve sonra o sürüklenenler kraldan daha kralcı olarak dalatete sımsıkı bağlı kalırlarken o lider sonradan tevbe ederek kurtulabilir. Ya da ömrünün uzatılması (ecelinin ertelenmesi) ile salih bir kimse olabilir.

Bu ayetten ne anlıyoruz? Allah İblîse herşeyi gösterdi, fakat onun kibri ve gururu kıyamete kadar sürecek. O dedi ki: 'ben onlara karşı yarışacağım.' Ve devam etti: 'Bende seni ve zürriyetini Cehenneme sürükleyeceğim.' Tevbe etmek istemedi, haset ve kibir doluydu. Kibri tevbe etmesini engelledi. Âdem (as) gibi o da tevbe edebilirdi, fakat yapmadı. Allah'a karşı yarışa girdi. Kıyamete kadar muhlâs (Ihlaslı) kullar hariç, diğerlerini yollarından alıkoyacağını söyledi. Ardından Allah ona kıyamete kadar yaşaması için izin verdi.

Firavun ise kurtarıldı, fakat onun melâ'sı ve askerleri Cehennemlik'tir, buradan öğrenmemiz için: İblîs tevbe etmek istemedi ve etmedi. Ve

insanlığın dalaletine vesile oldu. Cehennemin en çetin yeridir onun sonu. İblîs'in de tevbe etme fırsatı olmasına rağmen onu kullanmadı. Fakat firavun tevbe etti ve Allah da onun yalnız yaşamasına izin verdi. Demekki tevbe eden herkese Allah tevbe kapısını açık bırakmıştır.

Evet, firavun da Allah'ın mucizelerini göre göre en sonunda tevbe etti ve Allah da onun tevbesini kabul etti. Fakat İblîs tevbe etmedi, bu da onun peşinden gidenleri ve kendisini, aynı firavun'un peşinden gidenlerde olduğu gibi Cehenneme sürükledi. Aradaki tek fark İblîs'in zürriyeti ve adamları ile birlikte Cehennemlik oluşu, firavun'un ise adamlarının Cehennemlik oluşu, ama kendisinin değil.

Son anda kendisinin tevbe ederek Allah'a iman etmesi onu İblîs'ten farklı kılmıştır.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Yahudilik, Hristiyanlik ve İslam açısından Allah'ı akletmek ve tasvir etmek konusu

Sohbetimiz İnşaallahu Teala, Allah'ı akletmek ve tasvir etmek hakkında olacaktır. Bütün dinler zaviyesinden ve özellikle aynı kaynaktan gelen semavî veya İbrahimî dinler dediğimiz Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam açısından Allah'ı akletmek, kavramak ve tasvir etmek.

Yahudiler Tevrat'ı tahrif ederek yani bozarak maddîleşmesine konsantre oldular ve dolayısıyla doğru yoldan saptılar. Dinlerini maddîleştirince dengeyi kaçırarak mânâyı ihmal ettiler. Hatta iptal ettiler. Dolayısıyla kaybettiler. Henüz peygamberleri Musa (as) zamanında zaten toplum karakteri olarak bu evrilmenin, bu eğilimin işaretlerini taşıyorlardı. Nisa Suresinde ifade edildiğine göre, Musa (as)'dan Allah'ı kendilerine apaçık göstermesini talep etmişlerdi. Nisa Suresi 153. ayet-i kerimede

buyrulduğu gibi:

"GEÇMİŞTEKİ 'BİZE KİTAP VERİLDİ.' DİYENLER, SENİN ONLAR ÜZERİNE GÖKTEN BİR KİTAP İNDİRMENİ İSTERLER. ONLAR MUSA'DAN BUNUN DAHA BÜYÜĞÜNÜ İSTEMİŞLER VE 'ALLAH'I AÇIKÇA BİZE GÖSTER.' DEMİŞLERDİ DE, BU ÇARPIKLIKLARI YÜZÜNDEN ONLARI BİR CEZA YILDIRIMI ÇARPMIŞTI."

(NİSA, 153)

Bu istekleri, her şeyi maddî olarak görmek istediklerinin bir göstergesiydi ve dediler ki "Allah'ın eli cimridir." Evet bunu da söylediler. Nasıl bir anlayış, nasıl bir itikad, nasıl bir görüş ki 'Allah'ın eli cimridir' diyebildiler. Bakınız Allahu Teala ve Subhanu-l Hakk hakkındaki anlayışlarına... O toplumu o maddîleşmiş anlayıştan kurtarmak ve ruhani tarafı geliştirmek için, İsa (as) gönderildi. Zira Tevrat tahrif edilmişti. Bu nedenle İsa (as)'dan sonra gelenler her şeyi sevgiye bağladılar. Her şeyi sevgiyle çözmeye çalıştılar. Hatta 'Allah sevgidir' dediler. Barış dediler, kardeşlik sloganlarıyla yetindiler. Her şeyi soyut mânâ olarak gördüler ve Hristiyanlık bu nedenle hayatın maddî hareketliliğini görmezden geldi.

Maddî hareketliliği ve hayatın bölümlerini kendi kendine bıraktılar. Sadece soyut kavramlarla yetindiler. Madem Yahudiler maddî tarafları öne çıkardılar ve sonra o anlayışı düzeltmek üzere Hristiyanlar ise mânâ tarafına ağırlık vererek, hayat hareketliliğini ve toplum düzenini göz ardı ettiler.

O halde Allah bu dengeyi gözetecek dinamiklere sahip bir din gönderecek, toplumu o dine davet edecekti. Evet, öyle oldu. İslam dini maddeye de mânâya da hakkını verecek öğretileri beraberinde getirmiştir. İslam dinine tabi olan maddî ve manevî tarafın ihtiyaçlarını karşılayacak ve dünya ve ahiret saadetine mensubunu başarıyla ulaştıracaktır.

Hristiyanlar o kadar mânâ yoğunluğu yaşadıkları halde, dengeyi doğru kuramadıkları için ölçüyü kaçırarak maddîleşme aşırılığından kurtulamadılar. Çünkü onlar da sonradan dediler ki baba, oğul ve kutsal ruh (Ruhu'l-Kuds). Yani hâşâ ki baba Allah, oğul İsa ve kutsal

ruh Meryem olmuş oluyor. Onlar da madde gözüyle görecekleri bir ilah isteğine kapıldılar. İsa'ya 'Tanrı oğlu' dediler. Çünkü Allah'ı tasvir ve tarif etmeye, resmetmeye, hayal etmeye, gözlerinde canlandırmaya çalıştılar ve bu hastalığa tutuldular. Yahudiler de Hristiyanlar da inhiraf ettiler. Doğru yoldan saptılar.

Ey insan! Sende ruh var ve her organını canlandırarak maddi ve manevi aksamını hareketlendirerek varlığını ispat ediyor değil mi? Ruh bedeninden çıkınca, hiçbir azan çalışmıyor, işlemiyor. O ruhla gözlerin görüyor, aklın işliyor, kalbin çalışıyor, bütün organların çalışıyor. İşte hepsi o ruhla çalışıyor.

Ruh bedenden çıkınca hepsi niçin birden havası çekilmiş bir balon gibi sönüp kalıyor, yere düşüyor, toprakla bir oluyor, herhangi bir çer-çöp gibi oluyor ve mânâsını yitiriyor. Gözle parmağın bir farkı kalmıyor. Birisi bir yağ parçası birisi bir et parçası, kemik parçası? Demek ki bunlara işlevini yaptıran, bedendeki ruhtur. Ruh gitti, bunlar hepsi aynı oldu, toprak oldu. Ruh bedenden çıkınca, hiçbir âzâ çalışmıyor, işlemiyor.

Şimdi sen kendi bedenindeki, içindeki ruhun varlığını bildiğin halde onu kuşatıcı olarak tanıyamıyorsun da, gözünde canlandıramıyorsun da, şekil veremiyorsun, 'ruhumun şekli şöyledir' diyemiyorsun da, o ruhun da senin de alemlerin de Rabbi olan Allah'ı nasıl tasavvur etmeye kalkıyorsun?!

Bu, insanoğlunun ne acayip bir girişimi!

Burada şu noktaya vurgu yapalım. Allah akledilebilir yani kavranabilir ama tasvir edilemez, şekillendirilemez. Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır;

"LEYSE KEMİSLİHİ ŞEY'UN."

Türkçesi;

"O'NA BENZEYEN HİÇBİR ŞEY YOKTUR."

(ŞURA, 11)

Yine Allahu Teala En'am Suresi 103'te şöyle buyurmaktadır:

"LÂ TUDRİKUHU'L-EBSÂRE VE HUVA YUDRİKU'L-EBSÂR"

"GÖZLER O'NU İDRÂK EDEMEZ AMA O, GÖZLERİ İDRÂK EDER"

(EN'AM, 103)

Bir örnek yaparak akla yaklaştıralım:

Bir ev düşününüz. İçerisinde on kişi toplanmış sohbet ediyor. O esnada zil çalıyor. Dışarıda, kapı arkasında birisi duruyor. Herkes bu konuda hemfikir. Ama zili çalanın tasavvuru konusunda on kişinin onu da ayrı fikir sahibi ve ayrı tasvir ve tarif sahibi olacağından, hiçbiri hemfikir olamaz. Bir kişinin kapının arkasında olduğu konusunda hiçbir ihtilaf yok. Hiçbir görüş ayrılığı yok.

Bir kişi kapıyı çaldı. Ama onun kim olduğu konusunda eğer fikir yürütecek olurlarsa, kim olduğunu anlamaya çalışacak olurlarsa; gözlerinde şekillendirmeye kalkışacak olurlarsa bakın ne çıkar ortaya... Birisi bir adam diyecektir. Birisi bir kadın diyecektir. Birisi bir yaşlı dede, birisi nine, birisi çocuk diyecektir. Kanundan kaçan birisi varsa aralarında, 'mutlaka polistir, beni almaya geldi' diyecektir. Herkes farklı bir yorum, tasvir içine gidecektir. Yüz kişi olsa bu görüş ayrılığı yüze çıkacaktır. Allah konusunda da O'nun varlığı, kesin. Hemfikiriz O'nun varlığı konusunda, O'nun varlığını kavrarız. Deriz ki 'O var.' Aklımız bu yeteneğe sahiptir ve bunu akledebiliriz. Ama neliğini, niteliğini, niceliğini ve nasılını tarif etmek ve anlamaktan aciziz. Şekil vererek gözlerimizde canlandıramayız. Eğer tasvir etmeye kalkışırsak, Yahudi ve Hristiyanların düştükleri durumlara düşeriz Allah korusun. İslam bizi o yanlışlardan korumaktadır.

Allahu Teala:

"SUBHÂNE RABBIKE RABBI-L'IZZETI 'AMMÂ YASIFÛN"

(SÂFFÂT, 180)

"SENIN GÜÇLÜ OLAN RABBIN, ONLARIN

VASIFLANDIRMALARINDAN MÜNEZZEHTIR."
(SÂFFÂT, 180)

... buyurmaktadır.

Bu örneği Allahu Teala için alacak olursak, hepimizin ortak fikri bütün yaratıklar olarak şuurlu, akıl sahipleri olarak bir Yaradan var. Ama nasılsız, necisiz bir anlayış. İçimizdeki ve dışımızdaki bütün deliller bir Yaratıcının varlığından haber veriyor. İçimizdeki deliller de duygu düşüncemizdeki, hissimizdeki ve dışardaki deliller de el ele vermiş ve bir yaratıcı vardır diye ilan ediyorlar.

Organlarımızın, duyu ve duygularımızın gücü Allah'ı kuşatmaktan ve anlamaktan acizdir. Bir cüz', kül' konusunda, yani bir parça, bütünü kuşatma konusunda acizdir. Ama bütün, bir parçayı kuşatabilir. Göreceli ve nisbî olan, mutlak olanı kuşatamaz. Bizler göreceliyiz. Bizim güçlerimiz görecelidir. "Rölatif" dir. Ama Allah mutlaktır. Bütün sıfatları mutlaktır. Mutlak olanı biz kuşatamayız ama mutlak olan bizi kuşatır. Mutlak olan Hâlık, göreceli olan mahlukunu kuşatıcıdır.

İslam dini Yahudiliğin ve Hristiyanlığın değiştirdiklerini ve eksik bıraktıklarını son din olarak tastamam eyledi, tamamladı. Hayatın bütün hareket sahalarını düzenledi ve maddî ve manevî dengeyi sağladı, kurdu, korudu ve yaşattı. İnsanın doğumundan ölümüne kadar onun maddî ve manevî ihtiyaçlarını karşıladı.

Tekrar gelelim on kişinin oturduğu eve ve zili çalınan kapıya... Eğer kapının arkasındaki şahıs, kendisini bize tanıtırsa, bize tanıttığı ve kendisi hakkında bizimle paylaştıkları kadarını biliriz. Allahu Teala emin olan Muhammedu-l Emin'e kendisini tanıttı ve bize O'nun vesilesiyle kendisini tanıttı. Allahu Teala'yı Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerle kavrıyoruz ve dolayısıyla Esmau-l Husna ile kavrıyoruz. Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de Muhammedun Rasulullah buyurmaktadır. Sahabe (ra) ve Müslümanlar için şöyle demektedir:

"MUHAMMED ALLAH'IN RASULÜDÜR. ONUNLA

BERABER OLANLAR, İNKARCILARA KARŞI ÇETİN, SERT, BİRBİRLERİNE KARŞI DA MERHAMETLİDİRLER."

(FETİH, 29)

Eğer sadece sert olsalardı, herkese sert olacaklardı. Merhametli yani ılımlı ve yumuşak olsalardı, herkese karşı yumuşak olacaklardı. Yine bir denge problemi yaşanacaktı, yaşayacaklardı. İyiye de kötüye de yumuşak olurlardı, iyiye de kötüye de sert olurlardı. Müslümanlar iki taraf için de gereğini yapmakla yani iyiye karşı yumuşak, kötüye karşı sert, gereğine göre, ihtiyaca göre davranmakla eğitildiler. Kim eğitti? İslam dini kendi dinamikleri içerisinde öğretir ve terbiyesi içerisinde mensuplarını bu şekilde eğitir. Bu eğitim İslam dini vesilesiyle Allah'ın kudretinin bir tecellisidir. Ama mühim olan, bu dine samimiyetle kendini teslim etmektir. Bu yerine göre davranış biçimi ne Yahudilikte ne de Hristiyanlıkta vardır. Bu denge bir türlü kurulamamıştı. Bu ancak Müslümanlarda mevcuttur. Bu özellikler hem maddî tarafı hem manevî tarafı dengelemektedir ve İslam'ın özetini de göstermektedir.

Ayetin devamında şöyle buyurulmaktadır:

"ONLARIN, RÜKÛ VE SECDE HÂLINDE, ALLAH'TAN LÜTUF VE HOŞNUTLUK ISTEDIKLERINI GÖRÜRSÜN. ONLARIN SECDE ESERI OLAN ALAMETLERI YÜZLERINDEDIR. İŞTE BU, ONLARIN TEVRAT'TA VE İNCIL'DE ANLATILAN DURUMLARIDIR: ONLAR FILIZINI ÇIKARMIŞ, ONU KUVVETLENDIRMIŞ, KALINLAŞMIŞ, GÖVDESI ÜZERINE DIKILMIŞ, ZIRAATÇILARIN HOŞUNA GIDEN BIR EKIN GIBIDIRLER. ALLAH, KENDILERI SEBEBIYLE INKÂRCILARI ÖFKELENDIRMEK IÇIN ONLARI BÖYLE SAĞLAM VE DIRENÇLI KILAR. ALLAH, IÇLERINDEN IMAN EDIP SALIH AMEL IŞLEYENLERE BIR BAĞIŞLAMA VE BÜYÜK BIR MÜKÂFAT VAAD ETMIŞTIR."

(FETİH, 29)

Allahu Teala Rasulullah (sas)'ı, ashabını (ra) ve ümmetini Tevrat ve İncil'de böyle tarif etmiştir. Onların manevî taraflarını tarif ederken rüku ve secdelerini anlatmış, üreticilik yani maddî yönlerini tarif ederken de "Ekin" örnegini vermiştir.

Allahu Teala'nın izniyle, Yahudilikte, Hristiyanlıkta ve İslam'da Allah'ı akletmek ve tasvir etmek (gözde canlandırmak, hayalde şekillendirmek) konusunu ve Allah'a yaraşır ve Subhaniyyetine uyar biçimde olması gereken imanı bu şekilde özetledik.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Akıl ve ilim ile ilgili Kur'an'da tedebbür ve tezekkür - 1

Akıl nedir ve nerededir. Akılla ilim arasındaki bağlantı nedir?

Allah Adem (as)'i özelliklerine ve havasına göre her ülkenin toprağından yaratti ki, dünyanın bütün özelliklerini taşısın ve aşinalık kazanzın diye. Adem (as) yaratıldıktan sonra da kendisine ruh ve emanet (Aklın iradesi/ şeçme yetisi) verildi.

Sonra Bakara Suresinde buyruldugu gibi Allah ona istisnasız bütün isimleri ögretti:

"VE O ADEM'E BÜTÜN ISIMLERI ÖGRETTI."

(BAKARA, 31)

Adem (as)'de bütün herşeyin isimleri kaydedildi. O zamanlar olmayan şeylerin dahi, örnegin uçak, araba, cep telefonları vs. Ama o zamanlarda Adem'in bunlara ihtiyacı da yoktu zaten ve dolayısıyla da keşfedilmemişti.

Bu ilim onun DNA'sına kaydedilmişti. Bütün yerlerin özellikleri onda (as) kaydedilmişti. Lakin söylediğimiz gibi Adem (as) dünyadaki bütün her yerin toprağından yaratıldı.

Bu ilim ve bütün yerlerin özellikleri sonradan gelenlere miras bırakılmıştır. Bu yüzden her insan her yerin özelliklerini kendi içinde taşır ve zaten içinde bildiği ve bilmediği, tanıdığı ve tanımadığı bütün isimler kaydedilmiştir.

Türkiyede doğan, büyüyen ve sonradan Almanya'ya göç edenlerin birkaç kuşak sonraki nesilleri Alman özelliklerini de varlıklarında taşıyacak ve dolayısıyla yansıtacaklardır.

Türkiye'den Almanya'ya göç eden birisinin atalarının saçları ve tenleri koyu renkli olmasına ragmen sonraki kuşakların sarı saçlara ve açık tenlere sahip olabileceği gözlemlenebilecektir, cünkü onların DNA'ları kendilerini zaman geçtikçe Almanya'nın yer özelliklerine uyarlayacaktır.

Gelelim Adem (as)'e isimlerin ögretilmesi konusuna.

Yukarda da bahsettigimiz gibi Adem (as)'e bütün isimler ögretildi ve zürriyetine (nesline) miras olarak verildi. İsimler vücudunun her yerinde kaydedildi. Ama ilmin ve bilginin merkezi akıldır. Akıl ise kalptedir bu zamana kadar düşünüldügü gibi kafada degildir. Buna delil ise Muhammed Suresindedir:

"ONLAR KUR'AN'I DÜŞÜNMÜYORLAR MI (TEDEBBÜR YAPMIYORLAR MI?) YOKSA KALPLERIN ÜZERINDE KILITLERI MI VAR?"

(MUHAMMED, 24)

Allah neden kalplerin üzerinde kilitleri mi var diyor da kafalarında demiyor? Çünkü akıl başta değil kalptedir. Allahu Teala burada düsünmeyi kalp ile bağdaştırıyor.

Bunu güçlendiren bir örnek daha:

"YERICINDE GEZIP DOLAŞMADILAR MI KI, DÜŞÜNECEK KALPLERI, IŞITECEK KULAKLARI OLSUN? (DOLAŞTILAR, AMA IBRET ALMADILAR). ÇÜNKÜ GERÇEKTE GÖZLER DEĞIL, GÖĞÜSLERDEKI KALPLER (KALP GÖZLERI) KÖR OLUR."

(HACC, 46)

Allah burada apaçık bir şekilde "düşünecek (akledecek) kalpleri" buyuruyor. Yani kalp ile aklediliyor, çünkü akıl kalptedir. Herşey akılda kaydedilmiştir fakat herşey daha açığa çıkmamıştır. Vakti-saati gelenler ortaya çıkmaktadır. Örnegin bir dil (lisan) ögrenildiginde bu yeni değildir, ancak saklı olan o lisan ortaya çıkmıştır. Çalışmakla akılda kaydedilmiş olan o ilmin kapağı kaldırılmış ve o bilginin ortaya çıkması sağlanmıştır.

Şimdi gelelim akıl ile kalbin arasındaki bağlantıya. Aklın görevleri nelerdir?

Akılda ilim, bilgi ve tecrübeler kaydedilmiştir. Orada kaydedilmiş olanlar kalpte üretilir ve işlenir ve kan yolu ile bütün vücuda dağılırlar.
Bazı örnekler verelim:

1. İnsan bir köpek görür ve gözleri vesilesiyle aklında köpeğe karşı bir korku olduğu ortaya çıkar. O nedenle kalbi korku-hormonları üretir ve onları kalbin kan pompalaması ile bütün vücuda dağıtır. O korkuyu bütün vücut hisseder. Köpek ise bütün vücuda dağılan bu korku maddesini (hormon) koklar ve insana saldırır.
2. Bir insan aklında sevgisinin kayıtlandığı bir diğer insanı görür. O insanın kalbi sevgi hormonları üretir ve bunları bütün vücuda dağıtır (salgılar). Ağzı gülümser ve gözleri büyür. Elleri ona el sallar ve ayakları onun yönüne dogru gider. Bütün vücudu kalpte üretilen bu hormonlardan etkilenir.
3. Sürekli hasta oldugunu söyleyen birinin aklı bunu kaydeder. O durumda kalbi hastalık-hormonları üretir ve kan yoluyla bütün vücuda dağıtır. Örneğin bütün vücudu terlemeye başlar. Başı ve karnı ağrır ve üzerine yorgunluk çöker vesaire. Tıpta bu

fenomen HIPOKONDRI olarak isimlendirilmiştir. Nedeni ise vücudun kendisinin hasta olduğunu düşünmesidir. Bundan dolayı ADRENALIN ve NORADRENALIN gibi stres hormonları üretir. Bunlar ise vücutta işlev bozukluğuna neden olur ve dolayısıyla bu durum yeni hastalıklara yol açar.

Bu söylediklerimiz akletmek ve kavramakla ilgiliydi. Peki başımız nedir? Daha dogrusu Allah'ın bizlere Kur'an'da buyurdugu gibi bize verilen EMANET ile ilgili:

"ŞÜPHESIZ BIZ EMANETI GÖKLERE, YERE VE DAĞLARA
TEKLIF ETTIK DE ONLAR ONU YÜKLENMEK
ISTEMEDILER, ONDAN ÇEKINDILER. ONU INSAN
YÜKLENDI. ÇÜNKÜ O ÇOK ZALIMDIR, ÇOK CAHILDIR."

(AHZAB, 72)

Emanet aklın bütün vücudu yöneten mekanizmasıdır. O kararlar verir ve vücudun bütün organlarına emirler verir ve görevlerini bildirir. O helal ile haram arasında karar verir ama bilgi kaydetmez. EMANET aklın karar verme merkezidir yani IRADE MERKEZI.

İlim ve emanet akıldadır, akıl ise kalptedir, emanetin görevi kararlar vermektir. Emanet (irade) şöfor ise kafa (beyin) vücudun motorudur. Şöfor ne, nasıl ve nereye gitmek dilerse motor arabanın oraya gitmesini sağlar. Kafa (beyin) elektrik merkezidir. Sinirler -kalpte bulunan aklın emanet olarak bildiğimiz karar verme makamından- ne gibi emirler alırsa onları vücut azalarına gönderir. Felç hastalığı da zaten beyindeki ölmüş olan hücreler neticesinde ilgili organa sinir vasıtasıyla emrin aktarılamamasıdır. Fizyoterapi vesilesiyle beynin diğer hücreleri o ölmüş olan hücrelerin görevlerini de kısmen yüklenirler.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Akıl ve ilim ile ilgili Kur'an'da tedebbür ve tezekkür - 2

Konunun daha iyi anlaşılması için bir örnek: Içinde odaları, salonu, mutfağı, tuvaleti ve lambaları olan bir eve girdiğinde; bu eve girmek senin istediğin birşey olduğu için, bunu yapma isteği senin içinden gelir. Eve girmek senin yapmayı arzu ettiğin, sevdiğin, istediğin birşeydir. Kalpte bulunan akıl devreye girer ve aklın bir parçası olan emanet bu istek ya da sevgiye etki eder. Bu etki ise (hormon) maddesi üretir.

O istek ve sevgi kalpte bu hormonları üretir, ardınan istek maddesi yani hormon kalp tarafından bedenin tüm organlarına pompalanır. O şahsın kafasına ise filan şeyi "dilemek ya da sevmek" isteğinden dolayı emanetin (irade) emri kafaya gider. Bu doğrultuda da kafa organları ve bedenin hislerini evin yörüngesine doğru yönlendirir, eller kapıyı açar, ayaklar evin kapısından girer, gözler evin lambasının düğmesine odaklanır, eller ise lambanın düğmesini açmaya yönelir ve ayaklar odaları gezer.

Eğer bu kimsenin bedensel engeli varsa, başka yöntemlerle hormon isteğinin yönlendirmesi ile hedefine yönelir ve ulaşır, ama ulaşır. Örneğin bir tekerlekli sandalye gibi bir aracın yardımı ile de olsa ulaşır. Zira istekler hep o tarafa yönelmiştir.

Kişi zihinsel açıdan özürlü ya da ruhsal hasta ise, veya kendi kontrolünü sağlayamayacak bir durumda ise kafasında kontrol eksikliği vardır, ya da akılda bir sorun olabilir. Bu durumda organ ve hisler üzerinde kontrol sağlayamaz. Ve bu durum hastalığın türü ve boyutuna göre değişir. Bu nedenle tüm organların ve hislerin kontrolu ya doğuştan beri bu durumda ise ya tamamen eksiktir, ya da ciddi boyutta hastadır, veya boyutuna göre bu kontrol kapsamı değişir.

Duyular yani duymak, görmek, koku almak, tad almak vs. kafanın dolayısıyla akıl ve içinde bulunduğu kalbin ulaştırma araçlarıdır. Bilgisayar ortamında nasıl ki bilgisayar faresini istediğimiz butona ve dosyaya yönlendirerek istediğimiz yerleri açar ve aktifleştiririz, duyuların işlevlerini de tıpkı onun gibi düşünmek gerekir.

Eğer akıl helâli seviyor ise, o vakit bedende bulunan tüm hücreler; öğrenme yoluyla elde edilen ve genetik olarak ta Adem (as)'den süre gelen mirası doğrultusunda aklın helali sevmesiyle ve kalbin de helâle duyduğu sevgi ile, kalp sevgi hormonlarını tüm bedene pompalayacaktır. Ya da nefret, korku vs. gibi şeyleri... salgılayacaktır.

Nu'man b. Beşir'den rivayet edildiğine göre Rasulullah (sas) şöyle buyurmuştur:

> "DIKKAT EDIN! VÜCUTTA ÖYLE BIR ET PARÇASI VARDIR KI, O IYI/DOĞRU/DÜZGÜN OLURSA BÜTÜN VÜCUT IYI/DOĞRU/DÜZGÜN OLUR; O BOZULURSA BÜTÜN VÜCUT BOZULUR. DIKKAT EDIN! O, KALPTIR."
>
> (BUHARİ)

Buradan da anlıyoruz ki, kalp bedendeki sıhhat, ya da hastalık kaynağı ve ne göklerin, ne yerin, ne de dağların almayı kabul etmedikleri emanetin

de yeridir.

Ahzab Suresinin, 72. ayetinde de buyurulduğu gibi:

"BIZ, EMANETI GÖKLERE, YERE VE DAĞLARA SUNDUK. ONU TAŞIMAYA YANAŞMADILAR. ONDAN KORKTULAR. ONU INSAN TAŞIDI. O, ÇOK ZALIM VE ÇOK CAHILDIR."

(AZHAB, 72)

Ek bilgi: Bu ayette **Yeni İlim** olarak şunları ifade edelim:

Bu mübarek ayette, Allahu Teâla şöyle buyurmaktadır: **"Göklere, yere ve dağlara"** derken hepsi çoğul olarak geçmekte, sadece **"yer"** hariç. Yedi kat yer yani çoğul olarak yerler olmasına rağmen sadece "yer" diye geçmektedir! Bunun nedeni nedir? Cevabı ise şudur:

Ehl-i teklif (görevlendirilmiş olanlar) yani emaneti taşıyanlar "İnsanlar ve Cinlerdir" yerin içinde yaşarlar, yani yerin ilk katmanında, yerin diğer altı katmanında yaşamazlar. Bu nedenle **"yerler"** değil sadece **"yer"** olarak ifadesini bulmaktadır. Allahu Teâla Suratu-l Bakara, 30. Ayetinde şöyle buyurmaktadır:

"HANI! BIR ZAMANLAR RABB'IN, MELEKLERE: "BEN YERIÇINDE BIR HALIFE YAPACAĞIM." DEMIŞTI. MELEKLER: "SENI ÖVGÜ ILE YÜCELTIP KUTSAYAN BIZLER DURURKEN ORADA BOZGUNCULUK YAPACAK, KAN DÖKECEK BIRISINI MI YAPACAKSIN?" DEDILER. ALLAH DA: "BEN SIZIN BILMEDIKLERINIZI BILIRIM." DEDI."

(BAKARA, 30)

Ve akabinde 31. Ayetinde:

"ALLAH, ÂDEM'E BÜTÜN ISIMLERI ÖĞRETTI."

(BAKARA, 31)

Demek ki tüm isimler, evrende bulunan atomun her zerresine varıncaya kadar "KUN FA YAKÛN" ile oldu. Ol dedi ve O'nun öyle olması gerekti.

Allah'ın muradı neticesinde olan oldu, çünkü O Subhânehu'dur, Burûc Suresinin 16. ayetinde de buyurulduğu gibi:

"DILEDIĞINI YAPANDIR."

Bu sebeple tüm isimler Adem (as)'e kayd edilmiştir. Bizlerde de bu isimlerin tamamı miras yolu ile, bedenimizin tüm hücrelerinde kayıtlı olarak mevcuttur. Rasulullah (sas) mirâc'ta, Allah'ın huzuruna varıp döndüğünde Hz. Ömer ve Hz. Ebu Bekir (ra) O'na (sas) sordular:

"NE GÖRDÜN YA RASULULLAH?" BUNUN ÜZERINE O (SAS) ŞÖYLE BUYURDU: "BASÎRETIM (NÛR'UM), BASÂR'IMA (GÖZÜME) YANSIDI VE GÖRDÜĞÜMÜ EN İYİ GÖRÜŞLE GÖRDÜM."

Bu konu başta Ebu Bekr ve ibni Abbas(ra) olmak üzere çok sahabîyle (ra) alakalı bir hadistir. Bununla ilgili bir ayet-i kerime meali:

"GÖNLÜ (FU'ÂDI/ YANIK KALP ÖRTÜSÜ), GÖRDÜĞÜNÜ YALANLAMADI."

(NECM, 11)

Orada Peygamberimiz (sas)'in, tüm mubarek bedeni nûra dönüştü ve O (sas) Allah'ın Nûrunda fani oldu, o nûr ile herşeyi (tüm isimleri) o anda gördü. Gözleri, kulakları, bütün azaları zaten nûr idi ama aslına dönüşerek büsbütün nûr oldu. Allah'ın Adem'e öğrettiği ve kendisinde de kaydedilmiş olan bütün isimleri o an gördü. İşte o an beşer olan Peygamber (sas), Adem (as)'in zürriyeti olan insandan kendi aslı olan asılların aslı nûra dönüştü ki Allah ile buluşabilsin ve o buluşmaya takat yetirebilsin.

Gelelim şimdi Kur'ân ayetine, önce andığımız son delile. Allahu Teâla buyurmaktadır ki:

"ONLAR, ARZDA DOLAŞMIYORLAR MI KI KENDILERININ, KENDISI ILE AKLEDECEKLERI KALPLERI VEYA KENDISI ILE IŞITECEK KULAKLARI OLSUN. GERÇEK ŞU KI, KÖR OLAN

GÖZLER DEĞILDIR, KÖR OLAN GÖĞÜSLERDE BULUNAN KALPLERDIR."

(HAC, 46)

Allah burada açık ve net bir şekilde şöyle buyurmaktadır:

"KENDISI ILE AKLEDECEKLERI KALPLERI."

Demek ki, kalplerdir idrak eden, çünkü akıl (anlayış) kalptedir. Bu durum Kur'an-ı Kerim'de apaçık ifade edilmektedir. Ve herşey akılda kayıtlıdır, sadece henüz keşfedilip ortaya çıkmamıştır.

Bir başka ayette şöyle buyurulmaktadır:

"ONLAR, KUR'AN ÜZERINDE DÜŞÜNMÜYORLAR MI? YOKSA KALPLERI ÜZERINDE KILITLERI MI VAR?"

(MUHAMMED, 24)

Neden Allahu Teâla kafalarında değil de, kalplerinde kilit mi var buyurmaktadır? Çünkü akıl kalptedir kafada değildir! Allahu Teâla burada düşünmeyi kalp ile bağlamaktadır. Bu mübarek ayetten ve önceki hadislerden de alıyoruz ki, emanet de, akıl da kalptedir. Burada nefsin konumu nedir? Nefs, bedenin istisnasiz bütünüdür. Kalpten pompalanan hormonlar bütün bedene yani nefse kan yoluyla ulaşmaktadır.

Nefs'in نفس anlamı; kendisi demektir. "Câ'â Muhammadun Nefsahu." "Muhammed'in NEFSI yani KENDISI geldi" demektir. Ve nefsin bir çok çeşitleri vardır ve kişinin derecesine göredir. Cennetin basamakları olduğu gibi Cehennemin de derekeleri vardır. İnsan bir bütün olarak ya Cennete girip oranın lezzetini alacaktır ya da Cehennemin elemini bir bütün olarak nefsi ile tadacaktır. Örneğin senin kendin Ercan'sın, ya da Ercan'ın kedisisin. Özet olarak şunları söyleyelim: Nefs ehl-i tasavvufun dediği gibi vücudun belirli bir yerinde değil insanın bütünüdür.

Batın (iç) akıl, zahir (dış) akıl ve emanet ilişkisi

Rasulullah (sas) şöyle buyurmaktadır:

"KALEM ÜÇ KİŞİDEN KALDIRILDI, 1: UYANINCAYA KADAR UYUYANDAN, 2: AKLI BAŞINA GELİNCEYE KADAR (DELİ) MECNUNDAN, 3: ÂKIL-BÂLİĞ OLUNCAYA KADAR ÇOCUKTAN."

Emanet; uykuda, aklın örtülü bulunduğunda yani delilik halinde ve kişinin henüz âkıl-bâliğ olmaması durumunda deaktiftir. Ulemanın ittifakıyla teklif akla gelmiştir ve aklı aktif olmayan şeriatin emir ve yasaklarıyla da muhatap değildir. Uykuda insan bir duman kokusu alsa hemen uykudan uyanır ve kendisini kurtarmaya çalışır. Aklı uykuda olduğu halde onu burun organı (duyusu) nasıl akla bildirdi ve akıl hemen sahibini uyandırdı? Bunu batın yani iç akıl sayesinde yapabildi. Rasulullah (sas) uykuda da uyanıkken de aynı konumdaydı zira O'nun (sas) gözleri uyusa da kalbi asla uyumazdı.

"GÖZLERİM UYUR, FAKAT KALBİM UYUMAZ."
(BUHARÎ, MÜSLİM)

Rasulullah (sas)'ın tam varisleri de öyledir.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Akıl ve ilim ile ilgili Kur'an'da tedebbür ve tezekkür - 3

Kalp ile akıl anlaşıldıktan sonra gelelim şimdi "FU'ÂDA" bu kelimenin çoğulu ise Af'ida'dır. Kur'ân'ın bir çok yerinde geçen bu kelime, âlimlerin çoğu, özellikle de Arap dilbilimcileri fu'âd'ın kalp anlamına geldiği hususunda hemfikirdirler. Yani "KALP" ve "FU'ÂD" her ikisi aynı şeydir demişlerdir.

Bu yorum Kur'ân'ın dil kuralları bakımından kesinlikte kabul edilemez; Kur'ânın tamamında iki ayrı kelime asla aynı anlamı taşımaz. Aksine aynı kelimenin farklı ayetlerdeki manaları farklı olur. Bu nedenle Kur'ân yorumcuları/müfessirler arasında: Kur'ân-ı Kerim'de Mutarâdıf - aynı anlamı taşıyan kelimeler yoktur" demişlerdir. Bu ise Kur'ân'ın mucizelerinden bir mucizedir.

Bunu 3 noktada özetleyelim:

1) Kalp yani akıl, kavrayış ve idrâk:

Kalp قلب Arapçada kalb bir fiil'dir, Takallaba'nın تقلب anlamı ise: hareket etmek, dönmek, dönüşmek, değişmek. Evet bu kelimeler kalbin bir özelliğidir. Kalp hiç durmaksızın hareket hâlindedir, dönüşken ve değişkendir. Bu sebepten dolayı Rasulullah (sas) daima şöyle buyurmakt idi:

"EY KALPLERI EVIRIP, ÇEVIREN, KALPLERIMIZI SENIN

SEVGINE ÇEVIR."

Ve (sas) yine şöyle buyurdu:

"EY KALPLERI SABITLEYEN, KALPLERIMIZI IMÂN ÜZERE SABIT KIL."

2) Gelelim şimdi çoğulu **'AF'IDA** olan el **FU'ÂDA:**
"EL-FU'ÂD" ismin yalın hali olan, Arapça bir kelimedir. İsmi ve onun fiili F'ada'dır فأد, ve közlenmek (pişmek/kavrulmak) anlamına gelir. Bunu izah etmek için şunları diyebiliriz:

Mangalda et pişirip/ közlediğimizde, etin dış yüzeyi, koyu kahve rengini alır. Etin bu koyu kahve olan dış yüzeyine fu'âd denir.

Bu nedenle mangalda pişen etin dış yüzeyine **el-fu'âd** ya da **el-fa'îd** denir. İçinde olana ise fu'âdın kalbi ya da fa'îdin kalbi denir. "Kalbi-l Fu'âd ya da Kalbu-l Fa'îd."

Böylece açıkça anlıyoruz ki, el-fu'âd yanık, kavruk kalbin dış yüzeyi yani örtüsüdür.

3) Tüm Kur'ân-ı Kerîm'e TEDEBBÜR VE TEZEKKÜR ile baktığımızda, şunu buluruz: fu'âd kelimesi, el-fu'âd olarak tanımlanan, ya da çoğulunun 'Af'ida olduğu, el 'Af'ida sadece Mekke'li surelerde geçmektedir. Yani sebepsiz bir şekilde değil, bilakis en muntazam bir şekilde Kur'ân'ın lisan mucizelerinden bir mucize olarak mevcuttur.

Bunu nasıl anlamalıyız? Arapça dili bir çok Arap kavimlerini bir araya getirdi. Arapça bir kraliyet oluşmasına neden oldu. Kur'ân geldiğinde ise onların hükümdarı (kralı) olarak onların üzerine konuldu...

Araplar hitâbette son derece yüksek seviyeye sahiptiler, Arap dilinde ve sanatsal alanda da çok gelişmişlerdi. Kur'ân-ı Kerim ise her alanda Allah'ın Kelâmı mucize olarak geldi.

Bu nedenle fu'âd kelimesi ya da çoğul olarak 'af'ida sadece Mekke'li surelerde geçmektedir. Demek ki, bunun bir çok sebebi ve manası olmalı. Peki sebebleri ne olabilir?

Şöylece sıralamak mümkün:

1. Putperest (müşrik) taşlaşmış, kıskanç, kibirli, inat ve kibir dolu kalpleri/akılları vardı. Bu durum onların kalplerini karartmış, köreltip, mühürlemişti. Aynı şekilde onların 'af'idaları kalp/akıl yüzeyini mühürlemişti. Bu nefret, kıskançlık ve kibir vs. ile kalp/akılları, 'af'idalandı yani yandı ve kavruldu. Eğer Allah'a ve Rasulüne (sas) imân etmiş olsalardı, o durumda onların kalpleri de 'af'ida yani kavruk, ya da yanık olurdu, fakat OLUMLU açıdan 'AF'IDA olurdu. Çünkü Allahu Teâlâ'nın, O'nun Rasulünün (sas) ve Kitabı Kur'ân'ı Kerim'in aşkı ile yanar, kavrulurdu. Fakat maalesef, onlarda olan olumsuz 'af'ida idi.

2. Bu fu'âd sözcüğü Kur'ân-ı Kerim'in Mekkî surelerinde geçmektedir ve Allahu Teâla fu'âd kelimesini olumlu anlamda kullandığında sadece Rasulullah (sas)'a atfen kullanmıştır. Rasulullah'ta (sas) bu fu'âd'ın yani **kalp örtüsü yanmasının** sebebi Allah'a davetin sorumluluğu, kaygısı ve ağırlığıdır. Özellikle de, kavmi ve ümmeti için duyduğu kaygı, tüm insanoğlu için duyduğu endişe. Zira kendisinden önceki Âd, Semûd ve benzeri bozguncu kavmlerin; Nûh (as)'un, Âd, Semûd vs. kavimlerin başlarına gelenleri Allahu Teala kendisine bildirmişti.

Hz. Ebû Bekir (r.a.), Allah Rasulü'ne sorar:

"YÂ RASULALLAH! SAÇINIZDA AK GÖRÜYORUM.
BIRDENBIRE IHTIYARLADINIZ; BIR DERDINIZ MI VAR?"
VE RASULULLAH CEVAP VERIR: "BENI HÛD, VÂKIA,
MÜRSELÂT SURELERI IHTIYARLATTI."

(TİRMİZÎ)

Yani Rasulullah (sas)'ın kalbinin örtüsü FU'ÂD oldu.

Buna işareten, neredeyse Hûd Suresinin sonunda, 120. ayette Rasulullah

(sas)'tan önceki kavimlerin başlarına gelen müsibetlerden bahsedilmiştir. Rasulullah (sas) bunlara çok üzülmüştü, çünkü kendi kavmi de, inkâr içindeydi. Bu nedenle Allahu Teâla O'na (sas) bu mübarek 120. ayette:

"SANA SENDEN ÖNCEKI INKÂRCI KAVMLERIN
BAŞLARINA GELENLERDEN BAHSEDECEĞIZ KI, ONLARLA
FU'ÂDINA DOKUNUP, FU'ÂDINI GÜÇLENDIRELIM."

(HÛD, 120)

buyurmuştur.

Hûd / هود Suresi Mekke'de inmiştir.

"(EY MUHAMMED!) PEYGAMBERLERIN HABERLERINDEN,
KENDILERIYLE SENIN (KALBİNİN ÖRTÜSÜ OLAN)
FU'ÂDINA DOKUNUP, PEKIŞTIRDIĞIMIZ HER BIR
HABERI SANA AKTARIYORUZ. BUNLARDA, SANA HAK,
MÜ'MINLERE DE BIR ÖĞÜT VE HATIRLATMA GELMIŞTIR."

"HAKKINDA BILGI SAHIBI OLMADIĞIN ŞEYIN
PEŞINE DÜŞME! KUŞKUSUZ KULAK, GÖZ VE FU'ÂD
(KAVRUK KALP ÖRTÜSÜ) BUNLARIN HEPSI ONDAN
SORUMLUDUR."

(ISRÂ, 36)

Bu bilgilerden sonra "el-fu'âdı" - "kalp" olarak anlayamaz ve tercüme edemeyiz. Aksi halde büyük bir hata etmiş oluruz, bu da haramdır çünkü Kur'ân'ın kelimelerinin anlamlarını değiştirmiş oluruz. Önceki ayetlerden de anlıyoruz ki, Allah insanlara tüm bu hususta kalbini Allah için mi dünya için mi fu'âd eylediğinin hesabını soracaktır.

"BÖYLECE AHIRETE INANMAYANLARIN GÖNÜLLERI
('AF'IDA/YANIK KALP KABUKLARI) ONA YÖNELSIN,
ONDAN HOŞLANSINLAR: IŞLEDIKLERI SUÇLARI
IŞLEMEYE DEVAM ETSINLER."

(EN'ÂM, 113)

Bir önceki mübarek ayette inanmayanların yanmış kalp kabukları;

Kur'ân'ı işittiklerinde duydukları kıskançlık, kibir, inat ve nefretlerinden dolayı "olumsuz af'ida'dır". Bu nedenle Allahu Teâla onların kalplerinden söz etmez, 'af'idaları yani fu'âdları diye bahseder. Subhanehu burada bizlere Kur'ân'ın onların "kalplerine/akıllarına" girmediği'nin altını çizer. Çünkü Kur'ân onların kibir ve inatla kavrularak serleşmiş ve taşlaşmış kalp örtülerinden içeri girememiştir.

Müşriklerdeki 'AF'IDA olumsuz anlamdadır. İslâma davet ve Kur'ân onların taşlaşmış, kibir, inat ve hased dolu kalplerine girmemiştir. Fakat Mekke'de Rasulullah (sas)'a yönelik FU'ÂD, Rasulullah (sas)'ın İslâm'a, Allah'a olan daveti için duyduğu endişe vesilesi ile oluşmuştur. Yani olumlu FU'ÂD'DIR. Fakat Medine'de inen surelerde FU'ÂD yoktur, çünkü orada ne müşriklerin şirki, ne de Peygamberin fazlaca endişesi, sorunları ve üzüntüsi vardı.

"RABB'IMIZ! GERÇEKTEN BEN, NESLIMDEN BIR KISMINI SAHIPSIZ, EKINE ELVERIŞLI OLMAYAN VADIYE; BEYT-I HARAM'ININ YANINA YERLEŞTIRDIM; RABB'IMIZ! SALATI IKAME ETSINLER. İNSANLARDAN BIR KISMININ AF'IDA (YANIK KALP KABUĞU ILE) GÖNLÜNÜ ONLARA YÖNELT. VE ONLARI KIMI ÜRÜNLERLE RIZIKLANDIR. UMULUR KI ONLAR ŞÜKREDERLER."

(IBRAHIM, 37)

Bu da el Beytu-l Harâm'a duyulan sevgi ve hasretten dolayı, kalplerin kabuğunun yandığı 'af'ida olduğu anlamına gelir.

"FU'ÂDI (YANIK KALP ÖRTÜSÜ), GÖRDÜĞÜNÜ YALANLAMADI."

(NECM, 11)

Bu mübarek ayette Allahu Teâla bizlere Peygamber (sas)'in hayatı boyunca her yönden maddî ve manevî açıdan bir çok ibtila, imtihan ile karşı karşıya kalmasını tarif edip, gösteriyor, ta ki O'nun (sas) mübarek kalbi fu'âd olana (yanarak kabuk bağlayana) kadar. Gerek müşriklerin zulmu, gerekse davet için duyduğu sancılar sebebi ile.

Bu nedenle Allahu Teâla, O'nu (sas) teselli etti. Subhanehu sevdiğini, zatına doğru mirâc ile müşerref kıldı. Ve mirac'ta Peygamber (sas)'in fu'âdı sevgi, hasret ve Nûrullah'tan dolayı fu'âdlan'dı (yandı). Peygamber (sas)'in tüm bedeni aslına yani Nûra döndü. Ardından da, aslın aslı olan Allah'ın Nûruna dönüştü ve onda çözüldü ve fani oldu.

Yukarıdaki rivayeti burada da hatırlayalım. Hz. Ömer ve Hz. Ebu Bekir (ra) O'na (sas) sordular:

"NE GÖRDÜN YA RASULULLAH?" BUNUN ÜZERINE O (SAS) ŞÖYLE BUYURDU: "BASÎRETIM (NÛR'UM), BASÂR'IMA (GÖZÜME) YANSIDI VE GÖRDÜĞÜMÜ EN İYİ GÖRÜŞLE GÖRDÜM."

Aynı konu etrafındaki birçok rivayetin özeti niteliğindeki yukarıdaki hadis Necm Suresinin 11. ayetiyle birlikte değerlendirilmelidir.

"MÛSÂ'NIN ANNESI FU'ÂDI **فؤاد**- YANIK KALP ÖRTÜSÜ BOŞ OLARAK SABAHLADI. BIZ SÖZÜMÜZE GÜVENENLERDEN OLMASI IÇIN GÖNLÜNÜ (KALBINI **قلبها**) PEKIŞTIRMESEYDIK AZ KALSIN DURUMU AÇIĞA VURACAKTI."

(KASAS, 10)

Ek bilgi:

Bu mübarek ayetin başında "fu'âd" kelimesi anılmıştır ve ardından da "kalp" kelimesi gelmektedir. Allahu Teâla burada bize açık ve net bir biçimde bu iki kelime "kalp **قلب**"ve "fu'âd **فؤاد**" arasında fark olduğunu ortaya koymuştur. Bizim bu hususta görüşümüz başından sonuna kadar doğru; fu'âd kalbin yanmış, kavruk dış yüzeyidir. Fu'âd; kalbin dışında, onu olduğu gibi kaplayan dış kısım veya kalbin örtüsüdür. **قلب** kalp / akıl **عقل** fu'âdın içinde bulunmaktadır. Bu nedenle Allahu Teâla Musa (as)'nın annesinin **kalbini / aklını** güçlendirdi, aksi takdirde bağırır, ağlar, ya da hakikati dile getirir, o durumda, firavun da Mûsâ (as)'yı öldürmeye

teşebbüs edebilirdi.

Allahu Teâla bu ayetle bizlere Mûsâ (as)'nın annesinin bebeğini sepete koyması, nehire salması ve dolayısıyla evladı için yoğun endişe duyması nedeniyle fu'âdının boşaldığını anlatmaktadır.

Bu sebeplerden dolayı işte annesi, annelik aklını kaybetti, yani kalbini kaybetti, ona sadece boşalmış FU'ÂDI kaldı. Ayetlerin örnekleri bu şekildedir, fakat örneklerin hepsi bunlarla sınırlı değildir. Bunları sadece kısmî örnekler olarak verdik, bu yönde ve bu anlamda daha bir çok örnek mevcuttur.

SONUÇ:

Bir anatomi ve bir kalp doktoru ile konuştum, her ikisi de benim bu konudaki fikrimi onayladı ve bilimsel açıdan bir çelişki olmadığını söylediler. Bilakis bana şunları söylediler: "Kalp cerrahı uzmanları dediler ki: **"Kalbin dört koğuşunun arasında ve iç tarafta bir yer var ki, orası tüm bedene elektrik sinyalleri göndermektedir. İşte bu iç nokta elektrik sinyalleri gönderen bir santral konumundadır."** (Resim için kitabın sonuna bak)

Demek ki, seçme yetisi olan emanet/irade aklıda, akıl ise kalpte ve kalp fu'âddadır. Kalpteki dört hane kalbin fabrikalarıdır. Fakat bu tüm parçanın dışında olan kabuk benzeri yüzey, fu'âddır.

"Kalbin/aklın" anahtarı nedir? Cevab:

> "ONLAR, KUR'AN ÜZERINDE (TEDEBBÜR YAPMIYORLAR MI) DÜŞÜNMÜYORLAR MI? YOKSA KALPLERI ÜZERINDE KILITLERI MI VAR?"
>
> (MUHAMMED, 24)

Demek ki Kur'ân ile tedebbür yapmak, kalbin ve aklın anahtarıdır.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Akıl ve ilim ile ilgili Kur'an'da tedebbür ve tezekkür - 4

1) Muhammed Suresinin, 2. ayetindeki, "Bâl" بال kelimesinin anlamı nedir?*

Âlimler bu hususta değişik yorumlarda bulunmuşlardır. Bunlardan bir kaç örnek: Hâl/durum, (Hâller), niyet, Ruh, Kalb(in), içi, dışı, davranış, konuşmalar vs...

Buna ilişkin bir Kur'ân ayeti ve Peygamberimiz (sas)'in bir hadisinden örnek vereceğiz.

Allahu Teâla Kur'ânda şöyle buyurmaktadır:

"İNANIP SALIH AMELLER IŞLEYENLERIN VE MUHAMMED'E INDIRILENE-KI O RABLERINDEN GELEN HAKTIR- INANANLARIN ISE ALLAH GÜNAHLARINI ÖRTMÜŞ VE BÂLLERINI DÜZELTMIŞTIR."

(MUHAMMED, 2)

"Bâl" بال kelimesi bu mübarek ayetteki, son kelimedir. Bu kelime Türkçe'ye "hâl" veya "haleti ruhiye" olarak tercüme edilmiştir. Bâl kelimesini iç ve dış, dünyevi ve uhrevi, maddî ve manevî haller olarak izah etmekteyiz. Şahıslarla alakalı bütün durumlar diyebiliriz.

Rasulullah (sas) şöyle buyurmuştur:

"DOĞRUSU BEDENDE BIR PARÇA "MUDĞA" (BIR AĞIZ DOLDURACAK LOKMA) VARDIR KI. EĞER O SAĞLIKLI ISE, TÜM BEDEN SIHHATLIDIR, EĞER O BOZUK ISE TÜM BEDEN BOZUKTUR, O ŞEY KALPTIR."

Bu "Bâl" olumsuz da olabilir olumlu da.

Önceki bölümde kalbin bir santrali var ve bu santralden elektirik sinyalleri gönderilmektedir demiştik. Bu ışınlar kalbin merkezinden gönderilmektedir. Bu ışınlar ya olumsuz (fesad), ya da olumludur (sağlıklı). Emanet (irâde), bilgileri kalpteki akıldan alır ve kalpten bedene ışınlar gönderir. Eğer ışınlar olumlu ise, insandaki "bâl" huzur ve ferah içinde olur. Eğer ışınlar olumsuz ise "bâl" kişi de bozuk ve zulmedici olur.

Şimdi dikkatleri tekrardan "bâl" kelimesinin, anlamına çekmek istiyoruz. Bâl'ın anlamı: İçsel ve dışsal, dünyevi ve uhrevi, maddî ve manevî, kalbî – aklî - ruhî durumlardır.

2) Nefs, bâl ve hâl حال arasındaki, bağlantı nedir?

Burada bir soru ortaya çıkmaktadır: Bu durumun nefs ve hâl ile bir alakası var mıdır? Yani Bâl'in selâmeti (şifası), nefsin selameti yani sağlığı mıdır)?" Evet, bu doğrudur, şöyle ki: Bâl bütün bedenle ilgilidir ve doğumdan, sonsuzluğa kadar mutlak olarak ya sağlıklı bâl, sağlıklı nefse sebep olur. Ya da bozuk bâl, bozguncu nefse sebep olur. Çünkü nefs kesinlikle tüm şahsiyeti içli ve dışlı kapsayıcıdır, aynı şekilde bâl'da öyledir.

Bâl'in selâmeti, nefsin selâmetidir ve her ikisinin selâmeti aklın

seçiminden gelir ve akıl kalbin dört hücrelerinin merkezinde oturur. Oradan gönderdiği elektirik sinyalleri (ışınları) ise, akıl tarafından tüm bedene gönderilir. Buna kafanın merkezine verilen emirler eşlik eder, bu merkeze giden emirlerde, emre yönelik organları ve hisleri aldığı elektrik sinyallerle etkinleştirir.

Hareket merkezi kafadır, arabada motor ne ise vücutta kafa (beyin) odur. Fakat onu yönlendiren ve emaneti taşıyan ise akıldır, tıpkı arabanın kullanıcısı gibi. İnsanı mobilize eden şey kalptedir, aynı şekilde doğal olarak nefsi mobilize eden de öyledir. Eğer bu arabanın sürücüsü emaneti korursa ve dosdoğru giderse, nefsi de sağlam olur, aynı şekilde bâl'i de öylece sağlam olur. İnsanın hâli dışına, içine, yaptıklarına, konuşmalarına vs. yansır. Aynı şekilde de, aksi durum söz konusu ise, aksi olur.

Özet:

Mesela, vücut susadı ve kalbin merkezinde bulnan akıl kendisinde kayıtlı olan ve öğrenme ve tecrübe yoluyla elde ettiği bilgileri aktifleştiriyor. Susuzluğu gidermenin çeşitli yolları var. Akılda bulunan emanet (seçme yetisi) ya haram olan alkollü içeceklere veya helal içeceklere karar veriyor. Aklın etkilemesiyle kalp helal içeceklerin sevgisini kanla beraber pompalayarak bütün vücuda dağıtıyor. Emanet (irade)'den çıkan emir kafaya (beyin) gidiyor. Elektrik santrali olan beyin akıl/emanetten aldığı emirleri sinirler vasıtasıyla organlara gönderiyor ve vücudun azalarını istediği yönde işletiyor. Sinir sistemi vücudun elektrik kablo sistemidir. Göz suyu arar ve bulunca ayaklar suya doğru yürür ve el su şişesini tutar, bardağa döker ve ağız yoluyla mideye göderir.

Felçl bir elde durum nasıldır. El suya uzanmak istese de hareket edemediği için uzanamıyor. Zira ele siynal gönderen beyin hücreleri öldükleri için sinyal gönderemiyorlar. Komut almatan el hareket etmiyor. Önceki sayfalarda da ifade ettiğimiz gibi fizyoterapi vesilesiyle beynin diğer hücreleri o ölmüş olan hücrelerin görevlerini de kısmen yüklenirler.

FU'ÂD, KALP, AKIL, EMANET, ELEKTRİK SANTRALİ KAFA (BEYİN), AKLIN MEMURLARI KONUMUNDA OLAN

ORGANLAR, ELEKTRİK KABLOLARI OLAN SİNİRLER, NEFS,BÂL,ÖĞRETİLMİŞİSİMLERKONULARIETRAFINDA KUR'AN'DA TEDEBBÜR VE TEZEKKÜR YAPTIK.

KONU HAKKINDA TIBBÎ GÖRÜŞLER

Kalp doktorlarının düşündükleri

Tedebbür ile ve dikkatli bir şekilde okumanızı ricâ ediyorum.

Kalp, daha önce doktorların ortaya çıkardıkları gibi sadece bir kan pompası değildir.

Kalp ilmine dair Kur'ân öğretisi:

Bugün bilim adamları 40.000 sinir hücresinden meydana gelen kalpte mevcut bir beyin hakkında ciddî bir şekilde araştırmaktadırlar. Yani kalp merkezinde mevcut "akıl" olarak isimlendirdiğimiz bir şey ve bu, görevlerini yerine getirmesi için beyni yönlendiriyor. Bu nedenle Allahu Teâlâ kalbi, kendisiyle akletmemizi sağlayan bir vesile kılmıştır.

Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"YER IÇINDE GEZIP DOLAŞMADILAR MI KI KENDISI ILE DÜŞÜNECEK KALPLERI VE IŞITECEK KULAKLARI OLSUN? (DOLAŞTILAR, AMA IBRET ALMADILAR). GERÇEK ŞU KI, GÖZLER KÖR OLMAZ, ANCAK GÖĞÜSLERDEKI KALPLER KÖR OLUR."

(HACC, 46)

Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"KALPLERI VARDIR FAKAT ONUNLA ANLAMAZLAR."

(A'RÂF, 179)

Yani Kur'ân bize insandaki idrâk merkezini, bugün bilim adamlarının da

keşfetmiş bulunduğu kalp olarak tanımlamıştır.

Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"SONRA BUNUN ARDINDAN KALPLERINIZ YINE KATILAŞTI. TAŞ GIBI HATTA DAHA DA KATI OLDU."

(BAKARA, 74)

Kur'ân bize kalbin sıfatlarından birinin katılaşma ve yumuşaklık olduğunu bildirmiştir.

Bu nedenle kâfirler hakkında Allah şöyle buyurmaktadır:

"ALLAH'IN ZIKRINE KARŞI KALPLERI KATI OLANLARIN VAY HALINE! İŞTE ONLAR APAÇIK BIR SAPIKLIK IÇINDEDIRLER."

(ZÜMER, 22)

Sonra buna karşılık mü'minler için şöyle buyurmaktadır:

"SONRA DERILERI DE KALPLERI DE ALLAH'IN ZIKRINE KARŞI YUMUŞAR."

(ZÜMER, 23)

Kalp hücrelerinden herbiri bilgi ve olaylar deposu oluşturur. Bu nedenle kalbin hafızası hakkında araştırmaya başladılar. Bunun için Allahu Teâlâ bize her şeyin kalpte mevcut olduğunu vurgulamıştır ve muhakkak ki Allah kalplerimizde bulunanı çok iyi bilir.

Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"ALLAH BUNU, GÖĞÜSLERINIZDEKINI DENEMEK VE KALPLERINIZDEKINI ARINDIRMAK IÇIN YAPTI. ALLAH GÖĞÜSLERIN ÖZÜNÜ (KALPLERDE OLANI) BILIR."

(ÂL-I İMRÂN, 154)

Kalbin çalışma düzenindeki büyük denge bozukluğu, işitme kaybına

neden olur.

Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"BIZ ONLARIN KALPLERINI MÜHÜRLERIZ DE ONLAR (HAKKI) IŞITMEZLER."

(A'RÂF, 100)

Bilgi ve öğrenmede kalbin önemli bir rolü vardır. Çünkü kalp, beyin hücrelerini etkiler ve yönlendirir. Bu nedenle Kur'ân, kalp ve bilgi arasında bağlantı kurmuştur.

Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"ALLAH DA KALPLERINI MÜHÜRLEDI. ARTIK ONLAR BILMEZLER."

(TEVBE, 93)

Yalan merkezi, beynin en üstündeki ve ön taraftaki "perçem" denilen bölgesidir. Ancak kalbin depoladığı bilgiler doğru ve gerçek bilgilerdir. Böylelikle insan, dili ile yalan söylediğinde kalbinin depoladığı bilgiler aksini söyler.

Bu nedenle Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"ONLAR KALPLERINDE OLMAYANI DILLERIYLE SÖYLERLER."

(FETIH, 11)

Burada dil, beyindeki perçem denilen kısımdan gelen bir emirle hareket eder. Bu nedenle Allah bu perçemi şu şekilde nitelemektedir:

"YALANCI GÜNAHKÂR PERÇEM."

(ALAK, 16)

Îman beyinle değil, kalple olur. Böylelikle bazı araştırmacılar, îman ve

akîdede (inançta) kalbin ehemmiyetine vurgu yapmaktadırlar.

Bu nedenle Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"EY PEYGAMBER! AĞIZLARI ILE 'ÎMAN ETTIK' DEDIKLERI HÂLDE KÜFÜRDE YARIŞANLAR VE KALPLERI ÎMAN ETMEMIŞ OLANLAR SENI ÜZMESIN."

(MÂIDE, 41)

Uyduruk kalp sahibi, gelecekle ilgili işlerin hiçbirinden korkmaz, etkilenmez ve önemsemez.

Kur'ân bundan, kalplerin korkması ve ürpermesine vurgu yaparak bahsetmiştir:

"MÜ'MINLER O KIMSELERDIR KI, ALLAH ANILDIĞI ZAMAN KALPLERI ÜRPERIR, KENDILERINE ONUN ÂYETLERI OKUNDUĞUNDA ONLARIN ÎMANLARINI ARTTIRIR VE RABLERINE TEVEKKÜL EDERLER."

(ENFÂL, 2)

Bu şekilde Allah, korku ve ürkme yerini kalp kılmıştır.

Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"O, KALPLERINE KORKU SALDI."

(HAŞR, 2)

Bu, bugün özellikle yapay kalp ameliyatlarında gördüğümüz şeydir. Öyle ki vücut sistemlerinin tümünün bozulduğunu görürüz.

Kalbin en iyi ilacı:

Konuyla ilgili bilim insanlarının hepsi, vefâtın ilk sebebinin kalbin çalışma düzeninin bozulması olduğuna vurgu yapmaktadırlar. Muhakkak ki en iyi tedâvi yöntemi bu kalplerin sürekliliği (düzenli çalışması) için çalışmaktır.

Şu ispatlanmıştır ki bazı ses frekansları kalbin çalışmasını etkiler ve onun sürekliliğine (düzenli çalışmasına) yardım eder.

Kur'ân'dan daha iyi bir ses mi vardır?!

Bu nedenle Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"ONLAR ÎMAN EDENLER VE KALPLERI ALLAH'IN ZIKRI ILE MÜTMAIN OLANLARDIR. İYI BILIN KI KALPLER ANCAK ALLAH'IN ZIKRI ILE MÜTMAIN OLUR."

(RA'D, 28)

Son olarak, Allahu Teâlâ'dan kalplerimizi îman üzere sabit kılmasını ister ve mü'minlerin duâsi ile duâ ederiz:

"RABBIMIZ! BIZI DOĞRU YOLA ILETTIKTEN SONRA KALPLERIMIZI EĞRILTME VE BIZE KATINDAN BIR RAHMET BAHŞET. ŞÜPHESIZ KI SEN ÇOK BAHŞEDENSIN."

(ÂLI İMRÂN, 8)

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Yusuf Suresi

Yusuf Suresinin 11. ayetiyle devam ediyoruz.

BİSMİLLAHİRRAHMÂNİRRAHİM
Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın ismiyle

Âyet - 11

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَىٰ يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَاصِحُونَ

﴿يوسف - ١١﴾

"DEDILER KI: "EY BABAMIZ! NIÇIN YÛSUF HAKKINDA BIZE GÜVENMIYORSUN? OYSA BIZ ONA NASİHATÇILARIZ."

(YUSUF, 11)

Bu ayetin manası: Evet, Yusuf'un kardeşleri babalarına niçin onlara güvenmediğini, kendileriyle göndermek istemediğini, oysaki onların Yusuf'un iyiliğini istediklerini ve ağabeyleri olarak ona nasihat eden, doğruya yönlendiren ve her konuda bakımını üstlenenler olduklarını söylemektedirler.

Yukarıdaki konuşmadan Ya'kub (as)'un kalbinin rahat olmadığını, duyduğu şüpheden dolayı mutsuzluğunu anlamaktayız. Hem Yusuf (as)'un anlattığı rüyadan, hem peygamberlik fetanetinden (zeka) hem babalık sıfatıyla nelerin yaşanacağını anlamıştı.
Mevcut 3 delil var:

1) Ya'kub (as), oğullarının söylediklerinden şüphe duydu.
2) Peygamberlik zekası ve aldığı vahiy.
3) Yusuf (as)'un rüyası.

Belki de Ya'kub (as) onların bakışlarından ve tavırlarından bir şeyler sezdi.

Bir analiz:

1. Yusuf'un kardeşleri sadık kişilerdi. Neden mi? 10.cu ayetin açıklamasını yaparken Yusuf'un hayatını nasıl da koruduklarını ve o dar imkanlarla Yusuf (as)'un can güvenliği için gereken bütün tedbirleri nasıl da titizlikle aldıklarını izah etmiştik.

2. Yukarıdaki ayetten kardeşlerin defalarca babalarından Yusuf'u yanlarında götürmeleri için izin istediklerini ancak babalarının o tekliflerini kabul etmediğini anlamaktayız.

3. Ya'kub (as) bilgi ve his yoluyla oğlu Yusuf (as)'un başına gelecekleri seziyordu.

4. Burada şu sualin sorulduğunu duyar gibiyim. Ya'kub (as) madem oğullarının tekliflerini defalarca reddetti o halde son sorduklarında niçin izin verdi?

Cevap: önceleri babalık duygusunun neticesi olarak oğullarına izin vermemişti ancak sonradan sorduklarında nübüvvet açısından bakarak kada ve kader bakımından "madem ki yazıldı o halde yaşanacak" düsturuna göre kabul etti. Peygamberlik vergileri ve Yusuf (as)'un rüyası onun için yeterli delil niteliği taşımaktaydı.

5. Kardeşlerin konuşmalarından Yusuf (as) hakkındaki samimiyetleri, onu sevdikleri ve ona nasihat edici oldukları anlaşılmaktadır. Ve gerçekten de dedikleri gibi Yusuf'un can güvenliği konusunda ellerinden gelen en iyi imkanları kullanmışlardır. 11. ayette geçtiği üzere:

وَإِنَّا لَهُ لَنَاصِحُونَ

"OYSA BIZ ONA NASİHATÇILARIZ."

3. Babalarına sürekli Yusuf'u sevdiklerini, onunla ilgilendiklerini, koruduklarını ve ona nasihat ettiklerini anlata anlata en sonunda babalarından, isteklerini reddetmekten utanır hale getirerek, izin

almışlardır. Her türlü tertip ve tedbirlerini aldıktan sonra babalarından Yusuf'un da yanlarında gitmesine izin istemişlerdir. İkna edici nokta ise şu olmuştur: Yusuf (as) yanlarında gitsin ki çölde oynamayı ve avlanmayı alışsın ve öğrensin.

12. âyette ifade edildiği gibi zaten babalarına Yusuf'u koruyacaklarına dair söz veriyorlar. "Muhakkak" sözcüğü ile bunu teyit ediyorlar.

"YARIN ONU BİZİMLE BERABER GÖNDER DE GEZİP OYNASIN. MUHAKKAK Kİ BİZ ONU KORURUZ."

(YUSUF, 12)

Arapça "İNNA" kelimesi MUHAKKAK veya ŞÜPHESİZ olarak tercüme edilmektedir. Muhakkak bize daha yakın gelmektedir. Muhakkak sözcüğü içerisinde 3 kat güvenlik barındırmaktadır:

INNA: Muhakkak, LA HÂFİZÛN: koruyucu. VE İNNA LEHÛ LE HÂFİZÛN: "VE MUHAKKAK BİZ ONU KORURUZ veya VE MUHAKKAK BİZ ONU KORUYUCUYUZ." Bu söz bir sözleşme ve yemin niteliği taşımaktadır.

1) "İNNA": "Biz muhakkak."

2) "LEHÛ"daki "HÛ": Yusuf'a yöneliktir yani "Yusuf'u".. manasında.

3) "LE HÂFİZÛN"daki "LE" harfi de "ŞÜPHESİZ" ve MUHAKKAK anlamındadır ve dolayısıyla Yemin ifade eder. "HÂFİZÛN" "KORUYUCUYUZ."

Âyet - 12

أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

﴿يوسف - ١٢﴾

"YARIN ONU BIZIMLE BERABER GÖNDER DE GEZIP OYNASIN. ŞÜPHESIZ BIZ ONU KORURUZ."

(YUSUF, 12)

Anlamı: Ya'kub (as)'un oğulları (as) Yusuf (as)'u koruyup kollayacaklarına dair babalarına teminat verince babalarının izin vermesi kaçınılmaz bir hale gelmişti. Teminatlarına rağmen izin vermeyecek olsa idi olay babalarının oğullarına karşı güven sorunu halini alacaktı. Oysa ki bir babanın güzel yetişmiş çocuklarına karşı şüpheci tutumu olmamalıydı. Üstelik 10 tane yetişkin oğullarından bahsediyoruz Yusuf 11. Ve Bünyamin 12. oğul. O kadar evladına karşı normal - sıradan bir baba dahi şüpheci olmazken bir peyamber baba nasıl şüpheci durumda olabilir. Ya'kub bu duruma getirilince izin vermesi de gayet anlaşılır olmuştur. Zaten ayrılık vaktinin yaklaştığını da Ya'kub (as) çoktan sezmişti. Büyük imtihan yaklaştıkça yaklaşmıştı. 13. ayetteki ifade zaten bunu haber vermektedir.

"(BABALARI) DEDI KI: ONU GÖTÜRMENIZ BENI MUTLAKA ÜZER. SIZ ONDAN HABERSIZKEN ONU BIR KURDUN YEMESINDEN KORKARIM."

(YUSUF, 13)

12. âyetten de anlaşılacağı üzere ağabeyler (as) defaatle bir araya gelerek bu konuda eylem planının görüşüp konuşmuşlardır. Tertip en ince ayrıntısa kadar hazırdı şimdi de uygulama safhası başlamalıydı. Zira kada – kader durmuyor Muradullah icraasını istiyordu.

Onlar babalarının durumla alakalı kalbî hoşnutsuzluğunu farkediyor ve o durumu yatıştırmak için, biraz olsun sakinleştirmek için "ŞÜPHESIZ BIZ ONU KORURUZ." (YUSUF, 12) diyorlardı, bunu da "LA HÂFİZÛN: koruyucu(yuz)" sözüyle temin ve teyit ediyorlardı.

Allahu Teala en Yücedir ve en iyi Bilendir

Yusuf Suresinin devamını 3. Cilt kitabımızda ukuyabilirsiniz.

Seyyid Magdy Dawoud

موت_الفجأة ..وخيوط
النياط..
هل تعرفون ما هذه
الخيوط؟؟؟
هذه الخيوط موجودة فى
القلب تسمى خيوط النياط
تتمزق عندما ينكسر خاطرك
وعند الحزن الشديد تنقطع
هذه الخيوط فسرعان مما
يسبب تجلط الدم ثم الوفاة
فراعوا مشاعر غيركم ولا
تحاولوا كسر خواطر غيركم.

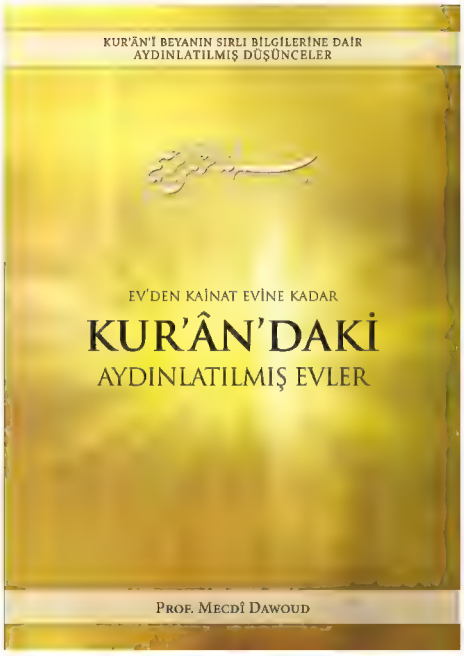
KUR'ÂN'Î BEYANIN SIRLI BİLGİLERİNE DAİR
AYDINLATILMIŞ DÜŞÜNCELER
EV'DEN KAİNAT EVİNE KADAR
KUR'ÂN'DAKİ
AYDINLATILMIŞ EVLER
PROF. MECDÎ DAWOUD

ISLAM IN MEINEM LEBEN

ISLAM
FUNDAMENTALISMUS
UND SONST NICHTS?
MIT
DR. MAGDY DAWOUD

Mit dem Wegweiser von
Prof. MAGDY DAWOUD
GLAUBEN
ZUM
WEG
DER

خواطر من الخواطر حول المعارف السرية فى البيانات القرآنية
الطريق إلى الإيمان
الشيخ: مجدى داود

Ravda-i Mutahhara
Tarîkati
Şeyh Seyyid Maqdy Dawoud

İHLAS
RİSALESİ
İHLAS VE RENKLERİ
HAKKINDA

À LA FOI

RAVDA-Î
MUTAHHARA
3risale
2anahtar
Prof. Mecdi Dawoud
2. Seri

NOUVELLE
COMPREHENSION POUR
LES QUESTIONS DU CORAN
LA SOURATE YUSUF /
JOSEPH

LES MAISONS
ÉCLAIRÉES DANS LE
CORAN

في
بيوت
أذن الله أن تُرفع
تاليف
الشيخ مجدى داود

DIE NEUESTE DEUTSCHE
QUR'AN ÜBERSETZUNG

١٠٠
حكمة
الحكم المجداوية
الجزء الأول
TÜRKÇE TERCÜMESİ İLE

100
HİKMET
MAGDAVİYYA
HİKMETLER
İKİNCİ KİTAP
ARAPÇA ORİJİNALİ İLE

KUR'ANI MESELELERDE
YENİ ANLAYIŞLAR
YUSUF SURESİ

Le Traité de
Pureté / Le
Traité de l'Ihlas

DIE ERLEUCHTETE
HÄUSER IM QURAN,
VON ZU HAUSE BIS ZUM HAUS
DES UNIVERSUMS
SAYYID MAGDY DAWOUD

RISĀLAT-UL-IHLĀS
EINE LEHRE ÜBER IHLĀS
(AUFRICHTIGKEIT) UND IHRE
FARBEN

UM YUSUF SURA
UND QURANISCHE

İMANA
GÖTÜREN YOL

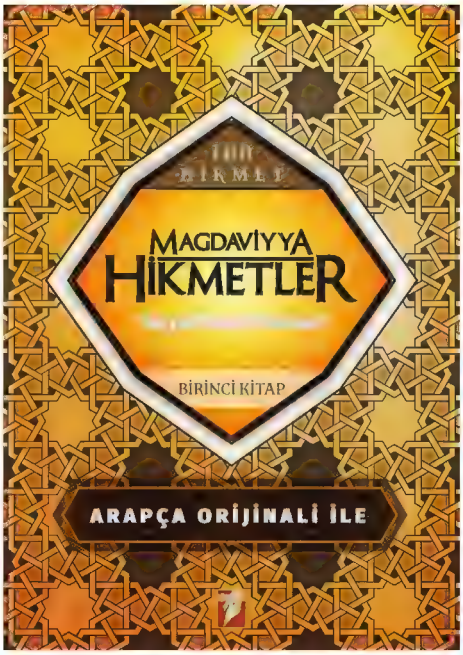

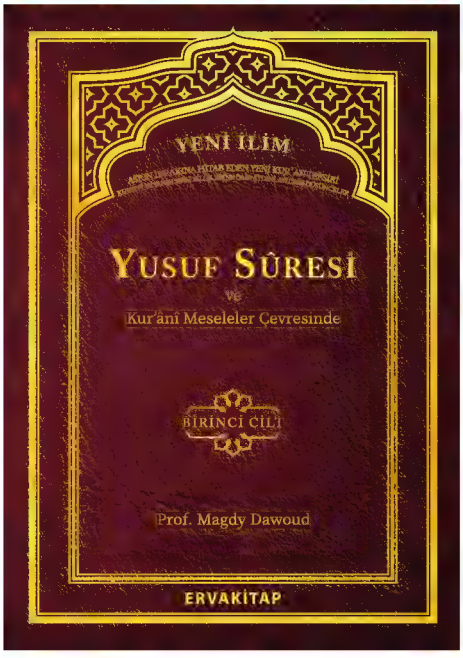

DAHA FAZLA ESER İÇİN
SİTEMİZİ ZİYARET EDİNİZ
WWW.QURAN-TAFSIR.COM
WWW.MAGDYDAWOUD.NET

YENİ İLİM

Kur'anî Meseleler Çevresinde

KUR'AN TEDEBBÜRÜ İLE ALLAH - EVREN

İKİNCİ CİLT

Prof. Magdy Dawoud

ERVAKİTAP

YENİ İLİM

ASRIN İDRAKINA HİTAB EDEN YENİ KUR'AN TEFSİRİ
KUR'ANÎ BEYANIN SIRLI BİLGİLERİNE DAİR AYDINLATILMIŞ DÜŞÜNCELER

Kur'ânî Meseleler Çevresinde

Hz. Muhammed ﷺ
ve
Ahir zaman Deccali

ÜÇÜNCÜ CİLT

Prof. Magdy Dawoud

ERVAKİTAP

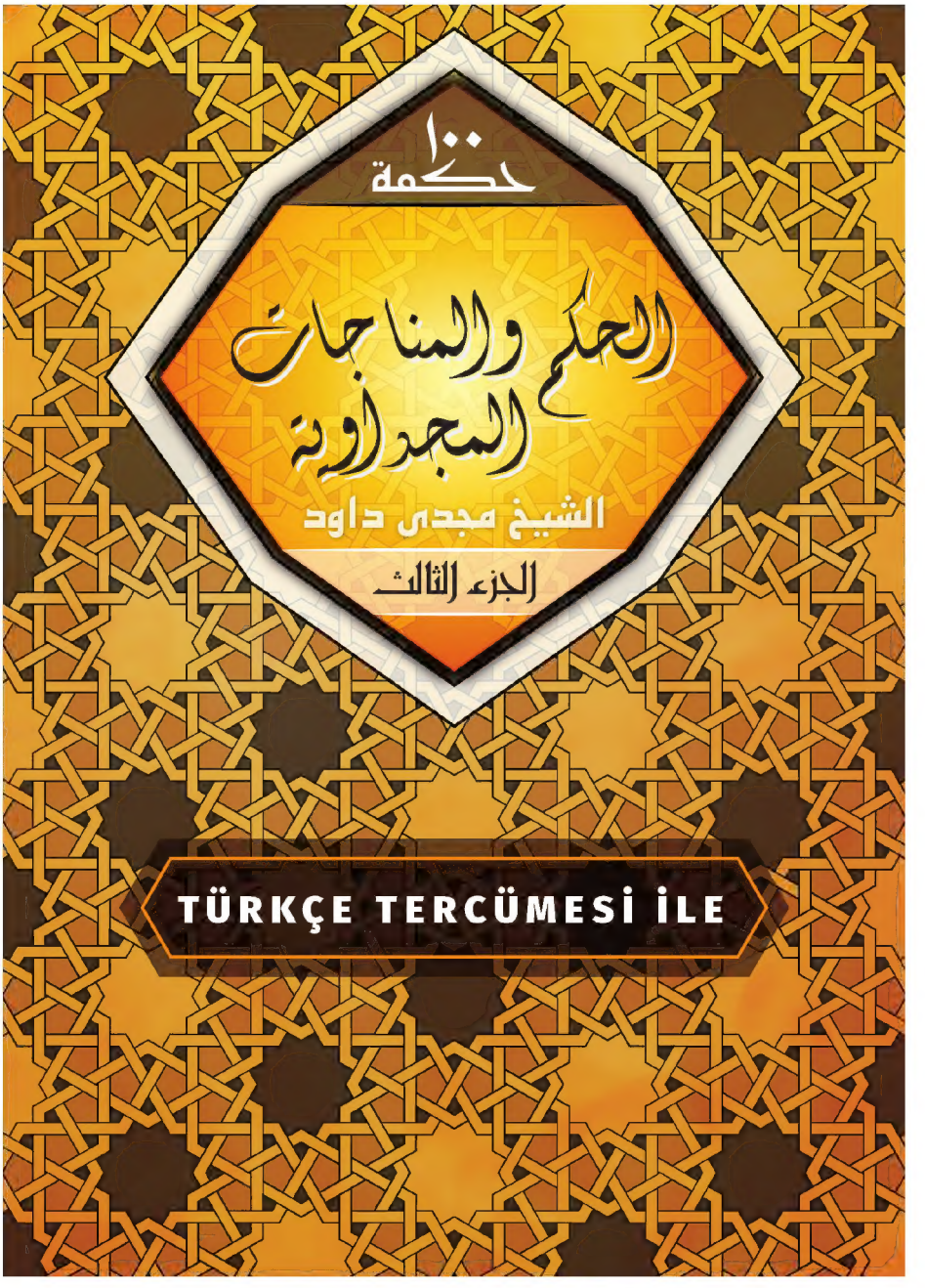
١٠٠ حكمة
الحكم والمناجات السجداوية
الشيخ مجدي داود
الجزء الثالث
TÜRKÇE TERCÜMESİ İLE

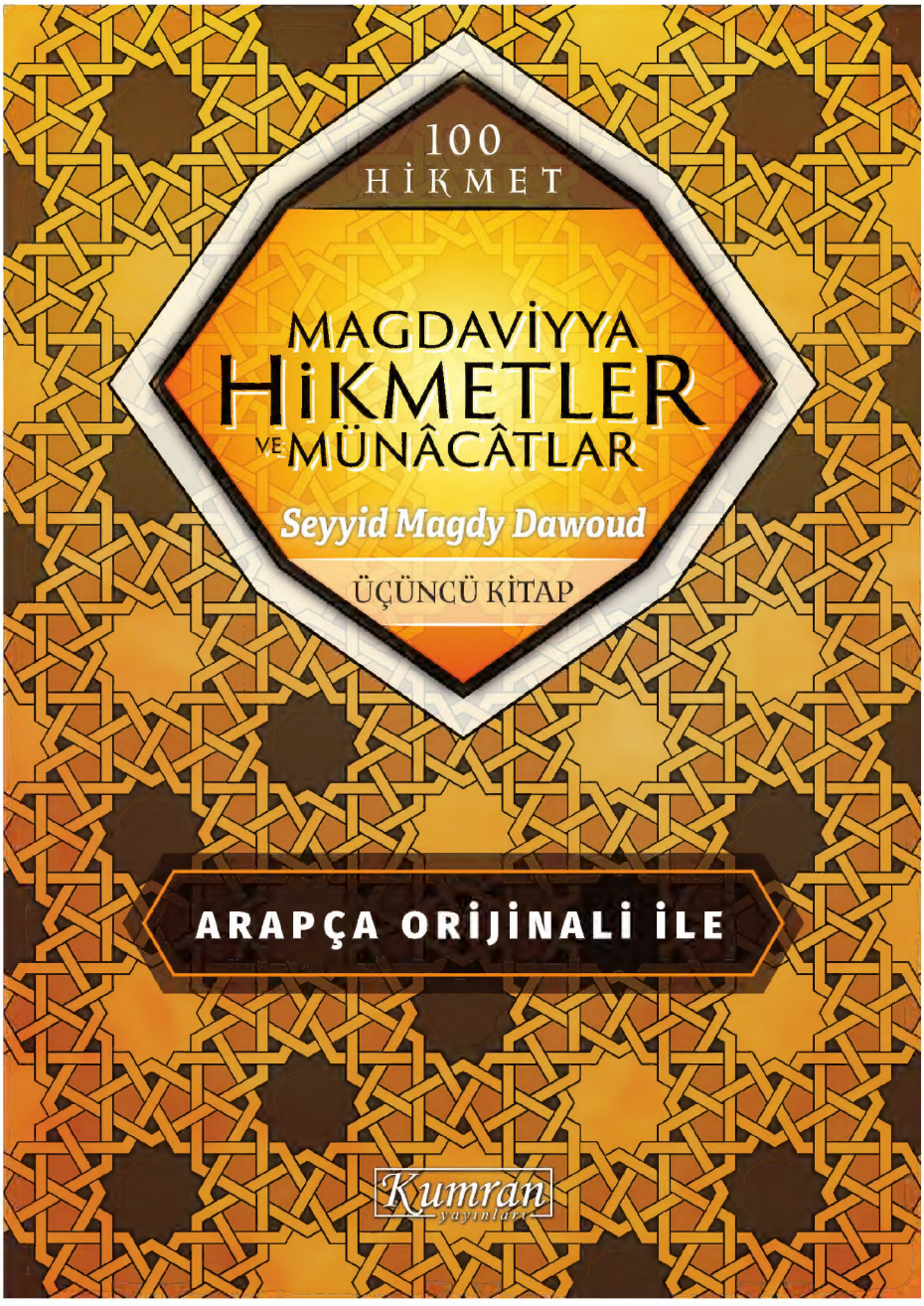
100
HİKMET
MAGDAVİYYA
HİKMETLER
VE MÜNÂCÂTLAR
Seyyid Magdy Dawoud
ÜÇÜNCÜ KİTAP
ARAPÇA ORİJİNALİ İLE
Kumran
yayınları